NÖBET

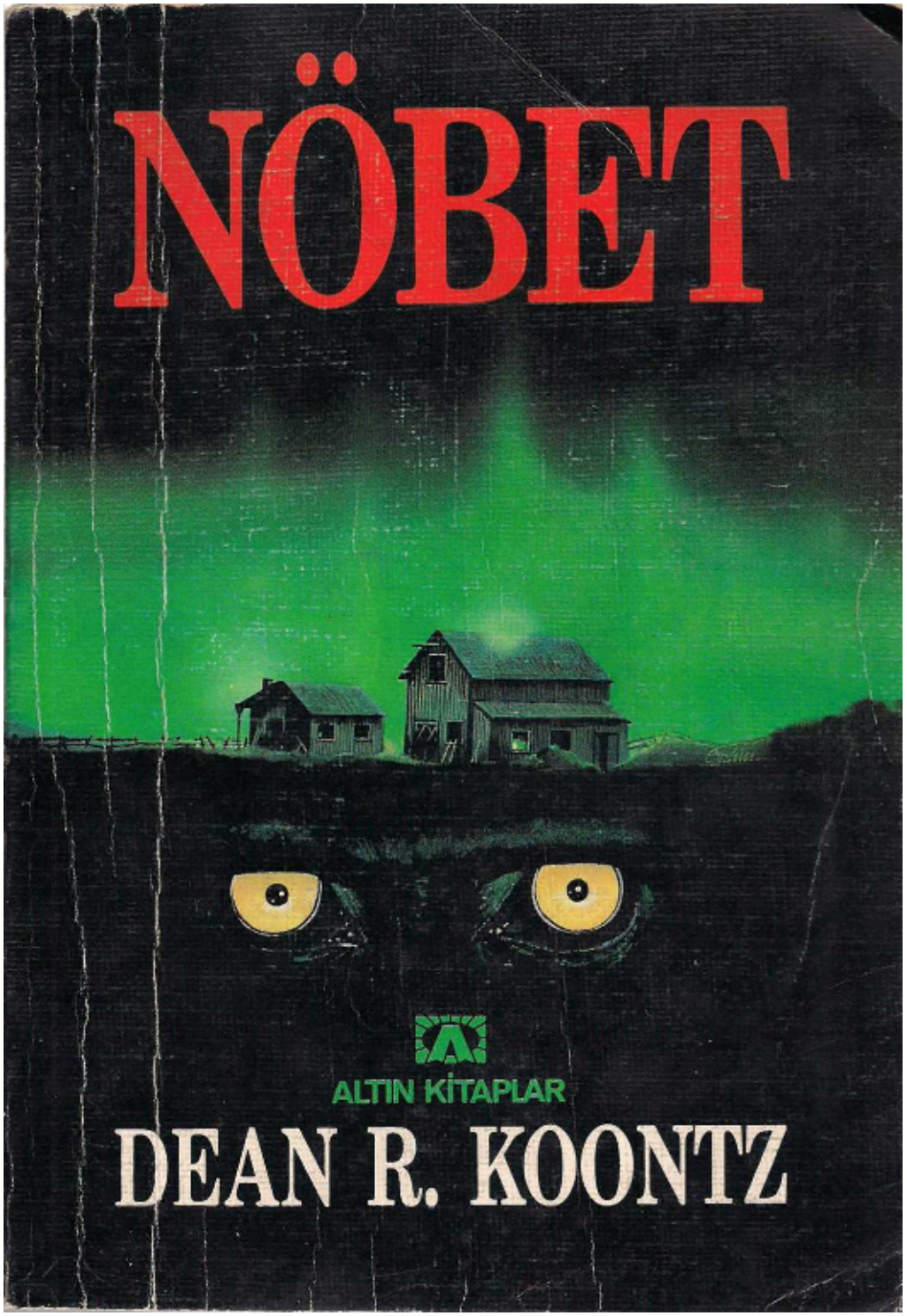

ALTIN KİTAPLAR

DEAN R. KOONTZ

Kitabın Orijinal Adlı WATCHERS Yayın Hakları (c) KESİM AJANS! ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ Kapak Düzeni ŞAHİN KARAKOÇ Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK ' Dergi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ, 1. BASIM / 1987
Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Altın Kitaplar Yayınevî'ne aittir.
Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel : 522 40 45 526 80 12
DEANRKCONTZ
NÖBET
TURKCESI
BELKIS ÇORAKÇI
BÖLÜM BİR
Geçmişi Yıkmak
Geçmiş, yeni bir başlangıcın başlangıcından başka bir şey değildir; var olan ya da var olmuş olan her şey aslında yalnızca şafaktan önceki beklentidir. -H. G. Welts
İki kişiliğin karşılaşması tıpkı iki kimyevi maddenin biraraya gelmesi gibidir; eğer bir reaksiyon yer alırsa, her ikisi de değişir.
-C. G. Jung

BİR

1

Travis Cornell otuz altinci doğum gününde, yani Mayısın 18' inde yatağından sabah saat beşte kalktı. Blucinini, sağlam yürüyüş çizmelerini, uzun kollu, mavi kareli gömleğini giydi. Santa Barbara'daki evinden pikabına binip güneye, tâ Santiago Vadisine, Orange yöresinin doğu ucuna kadar sürdü. Yanma yalnızca bir paket bisküvi, büyük bir matara dolusu portakallı gazoz, bir de doldurulup hazırlanmış Smith Wesson .38'lik tabancasını almıştı.

İki buçuk saat süren yolculuk sırasında radyoyu bir kere olsun açmadı. Ne kendi kendine bir şarkı mırıldandı, ne ıslık çaldı, ne de yalnız yolculuk yapan erkeklerin genellikle başvurduğu benzer oyalanma yöntemlerini denedi. Yolun bir bölümünde Büyük Okyanusu hep sağ tarafında görüyordu. Denizin ufka yakın kesimi karanlıktı o sabah saatinde. Çelik gibi soğuk ve sert bir görünümü vardı. Ama kıyıya yakın yerler ışıl ışıl, benek benek, madeni paralarla gül yapraklarının renginde parıldıyordu. Travis'in bakışlan o güzelliğe de bir kere olsun çevrilmedi.

İnce, kemikli bir adamdı. Çukur gözleri de saçları giibi kahverengiydi. Daracık bir yüzü, soylu bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, sivri bir çenesi vardı. Bu yüz tam bir rahibe yakışacak yüzdü. Daha doğrusu, ruhunu saflığa ve temizliğe kavuşturmak için kendini kırbaçla dövmeye hâlâ inanan bir mezhep varsa, o mezhebin rahibine yakışacak bir yüzdü. Tanrı da biliyordu ya, kendi payına düşen ıstırap kotasını doldurmuştu o çoktan. Oysa aynı yüz pekâlâ hoş, sıcak, açık bir ifadeye de bürünebilirdi. Gülümsemesi bir zamanlar kadınları çok etkilerdi... ama son za-

manlarda değil. Uzun süredir hiç gülümsememişti.

Bisküviler, mataro ve tabanca yeşil naylon bir sırt çantasına konmuş, yanındaki yolcu koltuğunun üzerinde duruyordu. Arasıra gözü o çantaya doğru döndükçe Travis sanki kumaşın dokusundan içeriyi, özel yapım tabancayı görür gibi oluyordu.

Orange yöresine varınca, Santiago Vadisi yolundan ayrılıp çok daha dar bir yola saptı, oradan da bir toprak patikaya döndü. Sekiz buçuğu biraz geçe kırmızı pikabı koca bir ağacın dibine parketti.

Sırt çantasının kayışlarını omuzlarına geçirip Santa Ana Dağlarının yamaçlarındaki patikalardan birine sardırdı. Her yokuşu, her çukuru, her kayayı çocukluğundan tanıyordu. Holy Jim Vadisinin yukarlarında babasının taş bir kulübesi vardı o za-manlar. Travis çevredeki kilometrelerce alanı haftalar boyunca gezer dururdu.

Çok severdi bu yabanıl vadileri. Çocukken bu ormanlarda siyah ayıların dolaştığını görmüştü. Artık yoktu ayılar. Arasıra pumalara rastlandığı oluyordu, ama onlar da yirmi yıl öncesine göre pek azalmıştı. Neyse, hiç değilse bölgenin o güzel engebeleri. İlginç bitki örtüsü değişmemişti bari. Türlü çalılarla ağaçlar hdlâ eskisi gibiydi. Uzun süre meşelerin, çınarların altından yürüdü.

Arasıra tek başına duran bir kulübenin yakınından geçiyor, bazen birkaç kulübeyi birarada gördüğü de oluyordu. Buralarda oturanlar, uygarlığın sonunun artık yaklaştığına inanan azınlığın kırıntılarıydı. Daha sapa bir yere taşınmaya cesaret ede-miyorlardi. Çoğu o çılgm çağdaş hayattan bezmiş, su ve elektrik tesisatının bulunmadığı bir yerde yaşama özlemi çekerek gelmişlerdi buraya.

Vadiler çok uzak gibi görünüyordu anda yakında, genişleyen kentin banliyösü buraları da içine alırdı herhalde. Yüz mil yarıçaptı çemberin hemen dişinde, Orange bölgesiyle Los An-geles'in orta yerinde, on milyonluk bir nüfus yaşıyordu zaten. Ama şu an için bu yabanıl toprakların üzerine düşen kristal ışıklar hemen hemen yağmur kadar yoğun, onun kadar temizdi.

Bir tepenin ağaçsız doruğunda, bahar yağmurlarıyla fışkırmış otların daha şimdiden sararmaya başladığı yerde, Travis masa gibi yuvarlak bir kayanın üzerine oturup çantasını sırtından indirdi.
Yirmi metre kadar uzaktaki bir başka kayanın üzerinde, iki metreye yakın boyda bir çıngıraklı yılan yatmış, güneşleniyordu. Hain başını kaldırıp Travis'i inceledi. Çocukluğunda bu yılanlardan yüzlercesini öldürmüşlüğü vardı bu tepelerde.
Tabancayı sırt çantasından çekip oturduğu yerden kalktı, yılana doğru iki adım attı. Yılan başını daha da yükseltti, ona dikkatle bakmayı sürdürdü.
Travis bir adım daha attı, sonra bir tane daha... tabancayı iki eliyle tutup uzatarak avcı pozu aldı.
Yılan kıvrılmaya başladı. Bu kadar uzaktan sokamayacağını çok geçmeden anlayacak, kaçmaya hazırlanacaktı.
Travis gerçi iyi nişan aldığından emindi, ama tetiği çeke-memesi onu şaşırttı. Buraya geliş nedeni yalnızca eski günleri hatırlamak için değii, yılan görürse öldürmek içindi. Son zamanlarda yalnızlığına bir üzülüp bir kızarak, hayatının amaçsızlığına bozularak epey gerginleşmişti. Bu gerilimi şiddet kullanarak atabilirdi üzerinden. Birkaç yılan öldürmenin kimseye bir zararı olamazdı. Bunalımdan kurtulmak için en uygun çare gibi gözükmüştü bu onun gözüne. Ama çıngıraklı yılana bakarken, onun varlığının kendisininki kadar amaçsız olmadığını hissetti. Ekolojik bir boşluğu dolduruyordu ıbu hayvan. Hayattan aldığı zevk de herhalde Travis'in çoktan beri almadığı kadar fazla olmalıydı. Eli titremeye başladı. Tabancanın namlusu durmadan hedeften ayrılıyor, Travis'in içinden ateş etmek gelmiyordu. Cellât olarak pek de becerikli olmadığını anlayınca tabancayı indirdi, sırt çantasını bıraktığı kayanın yanına döndü.
Yılan besbelli pek barışsever bir günûndeydi. Hemen başını tekror taşa indirdi, uyumaya koyuldu.
Az sonra Travis bisküvi torbasını yırttı. Çocukluğunda en çok bu bisküvileri severdi. On beş yıldan beri bir tane bile yememişti. Tadı tıpkı hatırladığı gibi harikaydı. Mataradan porta-kallı gazoz içti, ama tadı pek bisküviler kadar iyi gelmedi. Yetişkin insan damağına biraz fazla tatlı geliyordu.
Gençliğin masumluğu, hevesleri, sevinçleri ve ataklıkları hatırlanabilir, ama herhalde hiçbir zaman yeniden yaşanamaz, diye düşündü. •
—-4 —
— 11 —
Çıngıraklı yılanı güneşle baş başa bırakıp çantasını omuzlo-dı, güney yamacından aşağı, vadinin baş tarafındaki ağaçların gölgesine doğru ilerledi. Orada yaprak dökmeyen ağaçların sıklığından, hava başka türlü temiz olurdu. Bir ara durdu, batıya doğru bakarak gözleriyle bir keçi yolunu izledi.
Birkaç dakika sonra, birbirine doğru eğilip dallarıyla tünel oluşturmuş bir çift çınarın arasından geçti, ışığın orman içine sızabildiği bir açıklığa vardı. Bu açıklığın karşısında keçi yolu yeniden ağaçlığa dalıyor, onun yan tarafında da arazi tekrar al-çalıyor, vadinin dibine doğru iniyordu. Güneşli yerin kenarında durup aşağıya doğru bakarken on beş metre ötesini ancak görebilmişti ki, keçi yolunun ilerisinde gölgeler uzamaya başladı.
Travis güneşte yokuş aşağı yola koyulacağı sırada, hemen sağındaki kuru çalıların arasından bir köpek fırladı, soluk soluğa, homurdanarak dosdoğru ona koştu. Kızı! seter cinsiydi. Görünüşe göre safkan ve pek soyluydu. Erkekti. Bir yaşını pek az geçmiş olmalıydı. Hem tam boyuna gelmiş, hem de yavru köpeklerin oyunou halini bırakmamıştı. Gür tüyleri nemli, kirli, dolaşıktı. Çalılardan bir sürü diken takılmıştı

tüylerine. Travis'in hemen karşısında durdu, oturdu, başını biraz yana eğdi, yüzüne kesinlikle dostça bir ifadeyle baktı.
Bütün pisliğine rağmen hayvan oldukça çekici ve sevimliydi. Travis durdu, eğilip onun başını okşadı, kulaklarının arkasını kaşıdı.
«Herhalde başıboş bir köpek olamazsın, değil mi, oğlum?»
Seter burnundan güler gibi soluk verdi.
«Yo, yaban köpeği olamayacak kadar dostça davranıyorsun. Kayıp falan mı oldun yoksa?»
Hayvan burnuyla onun eiini okşadı.
Travis o kirli ve dolaşık tüylere ek olarak, hayvanın sağ kulağının gerisinde kurumuş kanlar olduğunu farketti. Ön pati-lerinde de daha taze kanlar vardı. Sanki bu kaba arazide çok uzun süre koşmuş da, derileri yarılmaya başlamış gibi.
«Galiba zor bir yolculuk yaptın, oğlum.»
Köpek yavaşça inledi, Travis'in dediği söze katılırmış gibi ses çıkardı.
Travis onu okşamayı, kulaklarının ardını kaşımayı sürdürüyordu. Ama bir iki dakika sonra, ben bu hayvandan veremeyeceği bir şey bekliyorum, diye düşündü... Bir anlam, bir amaç, umutsuzluktan bir kurtuluş.
«Haydi yoluna git.» Seterin yan tarafına yumuşak bir tokat attı, ayağa kalkarak gerindi.
Ama hayvan onun karşısından kalkmadı.
Travis köpeğin yanından dolaşıp karanlığa doğru inen patikaya yöneldi.
Köpek yerinden fırladı, yine önühe geçti, patikayı tıkadı. «Yol ver, oğlum.»
Seter dişlerini gösterdi, derin derin hırladı. Travis kaşlarını çattı. «Hoydj, yoluna git. Aferin sana!» Hayvanın yanından geçmeye çalıştığında köpek yine hırladı, bacaklarına saldırdı.
Travis iki adım geriledi. «Hey, ne oluyor sana?»
Köpek hırlamayı kesti, yalnızca soludu.
Travis tekrar ilerledi, bu kez köpek ona deminkinden daha hırsla saldırdı. Havlamıyor, ama durmadan derin derin hırlıyor, bacaklarına atılıyor, paçalarını ısırıyor, onu açıklığın gerisine çekilmeye zorluyordu. Travis dökülmüş çam yapraklarının üzerinde sekiz on adım geriledi, ayağı kaydı, kıçüstü oturdu.
O düşer düşmez köpek gözlerini ondan ayırdı, dönüp açıklığın ucuna, patikanın aşağıya inmeye başladığı yere yürüdü, başını eğerek aşağıdoki karanlığa baktı. Sarkık kulakları ancak seterlere özgü biçimde dikifmişti.
«'Lanet olası köpek,» dedi Travis.
Hayvan ona aldırmadı.
«Neyin var senin böyle, evlât?»
Hayvan kenarda durmuş, patikanın aşağılarındoki karanlığa, vadinin dibine bakıyordu. Kuyruğunu sarkıtmış, hemen hemen bacaklarının arasına kıstırmışîı.
Travis yanıbaşından bir düzine kadar minik taş aldı, bunlardan bir tanesini setere fırlattı. Taşı buduna yiyen köpek hiç bağırmadı. Dönüp şaşkın bakışlarla Travis'e baktı. .
İşte şimdi yapacağımı yaptım, diye düşündü Travis. Bu kez gırtlağıma atlayacak.
Ama köpek ona yalnızca suçlayan bakışlarla baktı, patikayı tikamoktan da vazgeçmedi.
Yorgun hayvanın davranışındaki bir şey, o ayrık kara göz

terdeki bir etki, Travis'in taş atîjği İçin suçluluk duymasına yol açtı. Zavallı hayvan, Travis konusunda düş kırıklığına uğramış gibiydi. Travis utandığını hissetti.

«Hey, bana bak,» diye seslendi. «Sen başlattın, biliyorsun.»
Köpek ona bakmakla yetindL
Travis avucundoki taşları vere bıraktı.
Köpek düşen taşlara baktı, gözlerini bir kere daha kaldırdı. Travis o bakışlarda bu hareketi onaylıyormuş gibi bironlam okudu.
Geri dönebilirdi Travis. Ya da vadiye inmek için bir başka yol bulabilirdi. Ama nedense direnmek, kendi istediği yoldan gitmek için mantıksız bir kararlılık vardı içinde. Hele bugün,., bir köpeğin kaprisine teslim olacak değildi herhalde böyle bir günde.
Ayağa kalkıp omuz silkti, sırt çantasının kayışlarını tekrar yerleştirdi, içine çam kokulu havayı derin derin çekerek kararlı adımlarla açıklığın karşısına doğru yürüdü.
Seter yine hırlamaya başladı. Sesi alçak, ama tehlikeliydi. Dudakları gerilmiş, dişleri görünüyordu.
Adımlan birbirini izlerken Travis'in cesareti de sönmeye başladı. Köpeğe birkaç adım kala, başka bir yaklaşımı denemek istedi. Durup başını iki yana salladı, yumuşak bir sesle hayvanı azarladı. «Yaramaz köpek. Çok yaramazlık ediyorsun. Biliyor musun bunu? Ne oldu sana? Hımmmm? Doğuştan kötü bir köpeğe benzemiyorsun. İyi bir köpeğe benziyorsun.»
O böyle tatlı tatlı konuşurken hayvan hırlamayı kesti. Kuyruğu bir tek kez, kararsız biçimde sallanır gibi oldu.
«Aferin sana,» dedi Travis sinsi bir sesle. «Şimdi yolci geldin. Seninle dost olacağız, değil^ mi?»
Köpek barışmış gibi inledi. Sevilmek isteyen köpeklerin çr-kardığı sesti bu ses.
«Oluyor yavaş yavaş,» dedi Travis. Köpeği okşamok oma-Giyla ona doğru bir adım daho attı.
Köpek bir anda hırlayarak onun üzerine atıldı, onu tekrar açıklığın gerisine çekilmeye zorladı. Dişlerini blucinin paçalarından birine geçirdi, başını öfkeyle salladı. Travis ona tekme atmak istecli, ıskaladı. Bu hareketin etkisiyle sendelerken köpek öteki paçayı kaptı, çevresinde dönerek koştu, onu da dönmeye zorladı. Travis düşmemek için hopladı, zıpladı ama sonunda bir kere daha yerde buldu kendini.
«Allah kahretsin!» diye mınidanırken kendini gerçekten budala durum-una düşmüş gibi hissediyordu.
Köpek yeni baştan dost olmuş gibi onun elini yaladı.
«Şizofrenik falan mısın?» diye sordu Travis.
Köpek başını çevirip arkasına, açıklığın ucuna baktı. Travis'e arkasını dönmüş, ağaçların gölgeleri arasında yukardan bu açıklığa inen patikaya bakıyordu. Birden başını eğerek omuzlarını sarkıttı. Sırtındaki kaslar gerilmiş, hayvanın hızla harekete geçeceğini gösterir gibiydi.
«Neye bakıyorsun?» Travis birden, hayvanın patikaya değil, belki patikanın üzerindeki bir şeye bokmakta olduğunu sezer gibi oldu. «Çakal mı var?» diyerek ayağa kalktı. Çocukluğundu pek çok çeşit hayvan görmüştü bürolarda.
Seter homurdandı, Travis'e değil, dikkatini çeken o şeye homurdanıyordu. Sesi alçak, ancak duyulabilecek kadardı. Ama yine de Travis'e köpek öfkeliymiş, üstelik çok korkuyormuş gibi geldi.
Puma mıydı? Yoksa çakal mı? Bir çakal sürüsü, bu seteri bile korkutabilirdi.
Köpek şaşırmış gibi bağırarak yerinden sıçradı, gölgeli patikadan uzağa fırladı, Travis'e donru koştu, onu geçip öbür yandaki ağaçlara koştu. Travis onun ormana dalarak kaybolacağınf sandı. Ama iki çınarın oluşturduğu tünelde köpek durdu, dönüp beklenti dolu bir ifadeyle havladı. Sesinde kaygı ve telaş var gibiydi. Bir kez

daha kaçor gibi yapts, sonra dönüp yaklaştı, Travis'i pantolon paçasından yakalayarak çekti, sanki yanında götürmek istiyordu.
«Dur, dur, tamam,» dedi Travis. «Tamam.»
Köpek paçayı bıraktı. Ağzından bir tek hav sesi çıktı. Havlamaktan çok soluk vermeye benzeyen bir ses.
Şaşılacak şeydi ama... besbelli bu köpek onun karanlık patikada ilerlemesini, orada bir şey var diye, bilinçli olarak önlemişti. Tehlikeli bir şey. Şimdi de kaçmosınf istiyordu köpek onun. O tehlikeli yaratık yaklaşıyordu çünkü.
Bir şey geliyordu. Ama ne?
Travis kaygılı değildi. Yalnızca merakianmıştı. Yaklaşan şey her neyse, köpeği korkuturdu ancok. Bu ormanlarda yaşayan hiçbir yaratık, hatta çakal ve puma bile, yetişkin bir insana saldirmazdı. _
_7—
— 15 —
Seter sabirsizlıkla sızlanarak Travis'in blucininin paçasını tekrar kapmaya çalıştı. Davranışı gerçekten olağarıüstüydij. Eğer korkuyorsa, neden kaçmıyor, Travis'i orada bırakmıyordu? Sahibi değildi ki Travis onun! Bu köpek Travis'e hiçbir şey borçlu değildi.,, ne sevgi, ne de koruma. Başıboş köpekler yabancılara karşı görev duygusu hissetmezlerdi. Ahlâk ilkeleri yoktu onlarda... vicdanları yoktu. Kendini ne sanıyordu bu hayvan... kiralık Lassie mi?
Pekâla, pekâlâ!» Travis bacağını sallayıp köpeğin dişlerinden kurtardı, onunla birlikte çınarların oluşturduğu tünelden ilerledi.
Köpek ileriye doğru yokuş yukarı koşarak vadinin, tepesine, seyreîen ağaçlara, ışığın bol olduğu yere yöneldi.
Travis çınarların orada durdu, kaşlarını çattı, dönüp patikanın ilk başladığı güneşli alanın ötesindeki karanlığa, gölgeliğe doğru baktı. Neydi gelen?
Ağustos böceklerinin tiz çığlıkları bir anda kesilmişti. Sanki pikabın iğnesi plağın üzerinden kaldırılmış gibi bir sessizlik çökmüştü her yana. Orman inanılmayacak kadar sakindi.
O sırada Travis loş patikada bir şeyin yukarı doğru koştuğunu duydu. Bir sürtünme sesi. Yerinden oynayan taşların sesi. Kuru çalıların hışırtısı. Yaratık herhalde olduğundan daha yakınmış gibi ses veriyordu. Bu tür sesler ağaçların dar tünelinden geçerken yankılanır, büyürdü. Ama yine de hızlı geliyordu yaratık. Çok hızlı.
Travis ilk kez kendini ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya hissetti. 'Bu ormandaki hiçbir canlının ona saldıracak kadar büyük olamayacağını biliyordu, ama içgüdüleri aklına baskın çıkmaktaydı. Yüreği gümbür gümbür atıyordu.
Biraz yukarda,.patikanın ilerisinde seter de ondaki kararsızlığı sezmişti. Heyecanla havladı.
Yıllar önce olso, hasta ya da yaralı bir ayının yokuşu koşarak tırmanmakta olduğunu düşünürdü. Ama buralardoki kulübelerde'yaşayanlar, hafta sonlan gelen spor meroklitarı son kalan birkaç ayıyı da Santa Ana Dağlarına doğru kovalamışlardı çoktan. '
. Sese bakılırsa yaratığın alt ve üst patikaların Kavuştuğu açıklığa'Varmasına birkaç saniye kalmistı.
Travis'in omurgasında ürpertiler dolaşıyordu. O şeyin ne olduğunu görmek istiyordu ama aynı zamanda katıksız içgüdüsel bir korkuyla buz kesilmişti.
Vadinin yukarısından kızıl seter telâşla havladı. Travis dönüp koşmaya başladı. Formunun doruğundaydı. Bir kilo bile fazlası yoktu. Önde soluk soluğa koşan seter, arkada Travis..., dirseklerini bedeninin iki yanına yapıştırmış, olanca hızıyla patikadan yukarı doğru koşuyor, alçak dalların arasından ustalıkla geçiyordu.

Yürüyüş çizmelerinin tırtıklı tabanları ayağının kuru çam yapraklan üzerinde kaymasını önlemekteydi. Düşmedi. Güneş ışığının gölgeler arasında sahte bir alev gibi parıldadığı yerden geçerken, bir alev de ciğerlerinde tutuştu.
Travis Cornell'in hayatı tehlikelerle, acılı olaylarla dolu geçmiş, ama hiçbir şey onu ürkütememiş, yapacağından vaz-geçirememişti. En kötü zamanlarda bile kaybına, acıya, korkuya sakin biçimde göğüs germeyi bilmişti. Oysa şu anda çok garip bir şey oluyordu. Kontrolünü kaybediyordu Travis. Ömründe ilk kez paniğe kapılıyordu. Korku onun tâ içine süzülüyor, başka hiçbir şeyin sızamadığı alt düzeylerde bir yerde ilke! bir noktaya dokunuyordu. Koşarken tüyleri diken diken olmakta, vücudunu soğuk terler kaplamaktaydı. Peşindeki bu bilinmeyen izleyicinin neden böyle kanını dondurabildiğini hiç mi hic anlayamıyordu.
Arkasına bakmadı. Aslında gözlerini önündeki patikadan ayırmayışınm nedeni, alçak dallara çarpmak Istemediğindendi. Arr;a koşarken içindeki panik duygusu daha da büyüdü. Yüz metre kadar yol aldığında, artık arkaya bakmak istemeyişinin nedeni, ne göreceğinden korktuğu içindi.
Bu tepkisinin mantık dışı olduğunu biliyordu. Ensesindeki o ürperti, karnındaki o buz gibi soğuk duygu, batı! bir korkunun ürünleriydi. Uygar ve eğitimli Travis Cornell, dizginleri her insa.nın içinde yaşayan o korku dolu çocuğa teslim etmişti artık. Bir zamanlar neydiyssk. onun genetik hayaletiydi içimizdeki o çocuk. Travis yaptığı bu saçmalığın farkında olduğu holde, yine de kontrolü yeniden kendi eline almayı başaramı-yordu. Onu yöneten, hayvansal içgüdüydü. O içgüdü ona kaçmasını, hızla kaçmasını, düşünmekten vazgeçip koşmasını emrediyordu.
17-
— 16 —
Vadinin tepesine yaklaşınca,patika sola kıvniiyor, yama-cm sarp kuzey duvarına kavisler çizerek tırmanıyordu. Travis kavisi aldı, yolunun üzerinde devrik bir kütük görüp sıçradı, ama bir ayağı çürümekte olan kütüğe takıldı. Yüzüstü yere kapaklandı. Şaşkınlığından soluk alamıyor, kıpırdayamıyordu.
Bir şeyin üzerine atlayıp gırtiağmı parçalomasını bekler gibiydi.
Seter yukardan koşarak geldi, Travis'in üzerinden atiaya-rok patikanın ortasına, onun biraz gerisine yumuşak iniş yaptı. Kendilerini kovalayan şey her neyse, ona hırsla havladı. Demin güneşli açıklıkta Travis'i korkutmaya çalışırken havladığından çok daha sertti bu kez çıkardığı ses.
Travis yerinde döndü, doğrulup oturarak soludu. Patikanın aşağısında hiçbir şey görünmüyordu. Birden farkmo vardı. Seter aşağıya bakmıyordu zaten artık. Yan dönmüş, doğu taraîın-, daki çalılığa doğru hovir/ordu. Ağzından salyası saçılıyor, hayvan inatla havlıyor, çıkardığı ses Travis'in kulak zarlarını patlatacak gibi çınlıyordu. Bu sesteki yabanıl öfke inanılacak gibi değildi, köpek görünmeyen düşmanı uyarıyor, ona «Geri dur,» diye sesleniyordu.
«Sakin ol, oğlum,» dedi Travis yumuşak bir sesle. «Sakin
ol.»
Seter havlamayı kesti, ama Travis'e bakmadı. Olanca dik-katiyle çalıirktara bakıyor, kara dudaklarını gerip dişlerini gösteriyor, boğazından derin hırıltılar çıkarıyordu.
Travis hâlâ soluk soluğa, ayağa kalktı, doğudaki ormana baktı. Yaprak dökmeyen ağaçlar, çınarlar, birkaç meşe. kara gölgeler, yer yer ışığın girebildiği beneklerle noktalanıyordu. Çalı. Asma. Sarmaşık. Birkaç toya çıkıntısı... diş gibi. Beklenmedik bir şey görünmüyordu.
Eğilip elini hırlayan, seterin başına koyduğu zaman hayvon hırlomayı kesti. Sanki Travis'in niyetini anlamış gibiydi. Travis içine bir soluk çekti, bir an sessizce, çalılarda hareket var mı diye dinledi.

Ağustos böcekleri hâla sessizdi. Ağaçlarda hic kuş ötmüyordu. Evrenin o gelişkin saat mekanizması durmuştu .sanki... o kadar sakindi orman.
Bu salt sessizliğin sırf kendi varlığından kaynoklanamayacağını anlıyordu Travis. Daha önce ormandan geçerken ne ağustos böcekleri tedirgin olmuştu, ne de kuşlar. Bir şey vardı orada. Normal orman yaratıklarının cnayla-modığı bir yabancı.
Derin bir soluk aldı, içinde tuttu, o yandan gelebilecek en küçük sesi duyabilmek için dinledi. Bu kez kulağına belli belirsiz çalı kıpırtıları geldi, bir' dal kırıldı, kuru yaprakların ezilmesini duydu... ardından çok iri bir şeyin ağır solumasını da duyar gibi oldu. On beş metre kadar uzakta gibiydi. Ama yerini îam onlayamadı.
Yanıbaşında seter kazık kesilmişti. Sarkık kulakları biraz kalkmış, başı öne doğru uzanmıştı.
Bilinmeyen düşmanın soluğu öyle- sinsiydi ki... Belki ormanın yankı etkisinden, belki zaten sinsi olduğu için... Travis bunu düşünmeye zaman ayırmadı. Hemen sırt çantasını indirdi, kapağını, açıp doldurulup hazırlanmış .38'iiğini çekti.
Köpek tabancaya baktı. Travis'in içinde, hayvan tabancanın ne olduğunu anlıyormuş. biliyormuş gibi garip bir duygu uyandı. Onaylıyordu silahı bu seter.
Acaba ormandaki o şey insan mı, diye merak etti Travis. «Kim- var orada?» diye seslendi. «Açığa çık da göreyim!»
, Calılardaki boğuk soluğun arasına bu kez ürkütücü bir hırıltı da karıştı. Dehşet uyandıran pürüzlü hırıltının titreşimi Travis'in vücudunun elektrik akımı gibi bir akımla dolmasına yol açtı. Yüreği daha da hızlı çarpıyordu. Tıpkı yanıbaşındaki seter gihi o do kazık kesildi. Sonu gelmez saniyeler boyunca, o sesin neden içinde böyle güçlü bir korku yarattığını anlayamadı. Sonra birden farkına vardı. Onu böylesine korkutan, sesteki bilinmezlik niteliğiydi. Kesinlikle hayvan hırlamasıydı bir kere arna öte yandan, içinde zekâya işaret eden bir özellik de vardı. Öfkeden kudurmuş bir insandan çıkabilecek ses gibi. Travis dinledikçe, karşısındakinin insan sesi de, hayvan sesi de olmadığına daha çok inanıyordu. Ama eğer ikisi de değilse... neydi o zaman?
yüksekteki dalların kıpırdadiğını gördü. Tam karşısında. Bir şey dosdoğru onun üstüne geliyordu.
«Dur!» diye bağırdı sert bir sesle, «Yaklaşma.»
O şey gelmeye devam etîi.
■18-
—-!9
Araları on metre ancak kalmıştı.
Deminkinden daha yavaş yaklaşıyordu. Belki biraz yorgundu. Ama yine de yaklaşıyordu.
Kızıl seter tehdit ediyormuş gibi hırlamaya başladı. Yaklaşan yarabğı uzak durması için uyarıyordu yine. Ama uyarırken, bir yandan da her yanı titriyordu. Calılardaki o şeye meydan okuyordu ama onunla karşılaşmaktan çok korktuğu da belliydi.
Köpeğin korkusu Travis'in sinirlerini bozdu. Seterler cesaretieriyle, ataklıklarıyla tanınırlardı. Avcılara yoldaş olsun diye eğitilirdi bu köpekler. Sık sık da tehlikeli kurtarma işlerinde kullanılırlardı. Böylesine gururlu bir köpekte, bu kadar korku uyandıran şey ne olabilirdi?
Çalılardaki şey hâlâ yaklaşıyordu. En çok yedi metreydi artık araları.
Travis'in gözleri hiçbir olağanüstülük görmediği halde içi batıl bir korkuyla doluydu. Tanımlanamâyacak korkunç bir varlığın sezgisiyle doluydu. Kendi kendine, puma ya da ayı, diyordu. Herhalde o benden fazla korkuyordur! Ama omurgasının dibinden başlayıp tâ başına kadar yükselen ürperti daha da artmıştı. Avuçları öyle terliydi ki, tabancanın elinden kayacağından korkuyordu.

Beş metre.
Travis .38'likle nişan alarak tetiği çekti, bir tek uyarı atışı yaptı. Patlama ormanda yankılanıp vadiye doğru uzaklaştı.
Köpek irkiimedi bile. Ama çalılardaki o şey hemen döndü,, onlardan uzaklaşarak kuzeye, yamacın yukarısına doğru koştu. Travis onu göremiyorsa da, bel boyuna varan çalıların kıpırtısından, gidiş yönünü anlayabiliyordu.
Bir iki saniye boyunca kendini rahatlamış hissetti. Onu korkutup kaçırdığına inandı. Ama sonra... birden anladı. Kaçmıyordu yaratık. Kuzey-kuzeybatı yönüne gidiyordu. Sonunda patikanın üst ucuna varacaktı. Yollarını kesmeye çalışıyor, onları vadiden çıkış için aşağı yolu kullanmaya zoriuyordu. Aşağı yo'lda olurlarsa, onlara daha çok, daha rahat saldırına fırsatı bulacaktı. O yaratığın böyle bir şeyi nasıl bilebildiğini anlayamıyor, ama bildiğini seziyordu.
İçindeki sağ kalma içgüdüsü, her hareketini hesaplamaksızın öyleme geçmeye itti onu. Gereken şeyi otomatik olarak yaptı, On yıl önce askerde geçirdiği günlerden bu yana, bu hayvansal güven ve kesinlik duygusunu hissetmemişti hiç.
Gözlerini sağ taraftaki çalı kıpırtılarından ayırmaksızın,. sırt çantasını atıp elinde tabancayla patikadan yukarı koşmaya başladı. Seter de peşinden geliyordu. Travis hızlı koşuyordu, ama bilinmeyen düşmandan önce patikanın tepesine vara-mayacağını biliyordu. Onun tepeye kendisinden önce varacağını anlayınca, bir uyarı ateşi daha yaptı. Bu kez düşman şaşırmadı, hareketini de değiştirmedi. Travis iki kere de çalılara kurşun sıktı. Tam hareket gördüğü yere. Düşmanının insan olup olmadığına aldırmıyordu artık, Bu seferki taktiği sonuç verdi. Gerçi düşmanı vurduğunu pek sanmıyordu, ama sonunda onu korkutmayı başarmıştı. Yaratık dönüp uzaklaştı.
Travis koşmayı sürdürdü. Vadinin üst kenarına varmak için acele ediyordu. Orada ağaçlar seyrek, çalılar aralıklıydı. Pırıl pırıl güneş de gölgelerin arasında bir şeyin saklanmasıno pek olanak vermezdi.
İki dakika sonra tepeye vardığında soluğu boğazına tıkanıyor, baldırlarınm, oyluklarının kasları sızlıyordu. Yüreğinin çarpıntısı öyle güçlüydü ki, sesi vadide yankılanıp kulağına geri gelse şaşmazdı.
Burası demin durup bisküvi yediği yerdi. O zaman oradaki kayada güneşlenmekte olan çıngıraklı yılan artık gitmişti.
Kızıl seter de Travis'i izleyerek buraya kadar gelmişti. Yanında durmuş soluyor, demin cıktıklan yokuşa doğru bakıyordu.
Travis hafif bir baş dönmesi hissetti. Oturmak istiyordu ama o bilinmeyen yaratığın oluşturduğu tehlikenin hâlâ geçmediğini de biliyordu. O da.patikaya baktı, çalıların görebildiği kadarını bakışlarıyla taradı. Yaratık bâlâ onlan izliyorsa, artık bunu çok daha sinsi ve tedbirli biçimde yapıyor olmalıydı. Yamacı tırmanırken çalıları hiç oynatmıyordu.
Seter inledi, birden Travis'in paçasına sarıldı. Tepenin yan tarafına, bitişikteki vadiye giden tarafına doğru çekiştirdi onu. Besbelli tehlikenin geçmediğine, oradan uzaklaşmalan gerektiğine inanıyordu.
— 20—-
— 10 —
Travis de aynı kanıdaydı. Kalıtımsal korkuları ve onların uyandırdığı içgüdüler, hızlı adımlarla köpeği izlemesini sağladı. Tepeyi aşıp bir başka vadiye geçtiler.
Vincent Nasco saatlerdir karanlık garajda bekliyordu. Beklemenin gerektirdiği sabra sahip birine de hiç benzemiyordu. İri yarı bir adamdı. Yüz kiloyu aşkın, bir doksan boyunda, sağlam yapılıydı. Öylesine enerji doluydu ki, her an patlayabilir-, miş gibi bir izlenim yaratıyordu. Enli suratı ifadesiz... öküz kadar ifadesizdi. Ama yeşil gözleri

canlı canlı parlıyordu. Sinirli bir dikkati vardı. O gözlerdeki açlık duygusu, insanın vahşi bir hayvanda görmeyi beklediği açlık duygusuna benziyordu. Belki bir kaplanın ya da yaban kedisinin gözlerinde... ama kesinlikle insan gözünde değil. O coşkun enerjisine rağmen, tıpkı bir kedi gibi de sakindi. Saatlerce çömelip hareketsiz ve sessiz beklemeyi, avının gelmesi için sabretmeyi aslında iyi bilirdi.
Garajı eve bağlayan kapının sürgüsü Salı sabahı onu kırk geçe, yani Nasco'nun beklediğinden çok daha geç bir zamanda çekildi, sert bir ses çıkardı. Kapı açıldı, Doktor Davis Weat-herby garajın ışığını yaktı, sonra dış kapıyı açan düğmeye bastı.
«Dur orada,» diye seslendi Nasco. Ayağa kalkmış, doktorun inci rengi Cadillac'ının önüne geçmişti.
Weatherby gözlerini kırpıştırarak ona baktı. «Ne halt etmeye,...,»
Nasco susturuculu Walther P-28'ini kaldırdı, doktoru suratının ortasından vurdu. TsssSiS.
Weatherby cümlesinin orta yerinde sırtüstü devrildi, arkasındaki kapı kanadını itip sarı ve beyaz renklerle döşenmiş çamaşırhane odasına düştü. Düşerken başı kurutma makinesine çarptı, sonra makinenin yanında duran, içi çamaşır dolu arabayı duvara savurdu.
Vince Nasco bu gürültülerden hiç tedirgin oimadı. Weatherby evli değildi çünkü. Yalnız yaşıyordu. Cesedin üzerine eğildi, tek elini şefkatle doktorun yüzüne dokundurdu.
Kurşun Weatherby'nin alnından girmişti. Burun kemerinirî üç santim kadar yukarısından. Kanama pek fazla değildi, Anında ölmüştü adam. Kurşun zaten başının arkasından çıkacak kadar güçlü değildi. VVeatherby'nin kahverengi gözleri iri iri, açılmıştı. Şaşırmış gibi bir görünüşü vardı.
Vince parmaklarıyla Weatherby'nin sıcak yanağını okşadı, sonra boynunu okşadı. Görmeyen soi gözü, ardından sağ: gözü kapattı. Ölüm sonrası kas tepkilerinin o gözleri iki dakika sonra yeniden açacağını bilmiyor değildi. Sesinde minnet dolu bir titreşimle, «Teşekkür ederim, teşekkür ederim, doktor,» dedi Vince. Sonra ölmüş adamın iki gözünü öptü. «Teşekkür ederim.»
İçinde tatil bir ürpertiyle arabanın anahtariarını düştüğü yerden aldı, garaja döndü, Cadilloc'ın bagajını açtı. Bunları yaparken, parmak izi bırakabileceği düz yüzeylere dokunma-maya dikkat ediyordu Bagaj boştu. İyi. VVeatherby'nin cesedini çamaşır odasından getirdi, bagaja koyarak kapağı kapayıp kilitledi.
Vince'e doktorun cesedinin ertesi güne kadar bulunmaması gerektiği söylenmişti. Zamanın neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu, ama o her zaman verilen görevleri kusursuz biçimde yerine getirmekten gurur duyan bir insandı. Çamaşır odasına dönerek tekeriekli arabayı yerine çekti, çevresine bakınıp şiddet izi var mı diye arandı. Yoktu. Odanın, kapısını çekip yine Weatherby'nin anahtariarıyla kilitledi. Garaj ışıklarını söndürdü, karanlığın içinden geçip yan kapıdan çıktı. Zaten gece buraya yine o kapıdan girmiş, girmek için kilidi cebindeki kredi kartlarından birini sokarak açmıştı. Şimdi çıkıp kapıyı doktorun bir başka anahtarıyla kilitledi ve evden uzaklaştı.
Davis Weatherby, Corona Del Mar'da oturuyordu. Evi okyanus manzaralıydı. Vince kendi iki yıllık Ford kamyonetini dok-toi'un evinin üç blok İlerisine bırakmıştı. Oraya doğru yürürken kendini pek keyifli, pek canlı hissediyordu. Kibar bir mahalleydi burası. Evlerin mimari yapısı çeşitliydi. Pahalı İspanyol tarzı villalarda vardı, süslü püslü Cape Cod tarzı evler de. Aralarındaki uyuma insan ancak görürse inanabilirdi. Çevre düzenlemesi de güzeldi. Palmiyeler, incir ve zeytin ağaçları kal-

— 23 — dirimları gölgeliyordu. Kırmızı, mercan rengi, sarı ve turuncu Japon güllerinin binlercesi her yanda katmer katmerdi. Ağaçlar da çiçek açmıştı. Salkımlar eflâtun danteller gibiydi. Hava belirgin biçimde yasemin kokuyordu.
Vincenî Nasco kendini harika hissetmekteydi. Öyle güçlü, öyle hayat dolu, öyle coşkundu ki!
ı Bazen köpek önde gidiyor, bazen Travis öne geçiyordu. Bir hayli yol aldıktan sonra Travis birden, kendisini buraya getiren o umutsuzluk ve yalnızlık duygusundan tümüyle sıyrılmış olduğunu farketti.
Hırpalanmış iri köpek pikabın yanına kadar onunla geldi, orada durarak başını çevirip arkaya, geldikleri tarafa baktı.
Gerilerinde kuşlar bulutsuz gökte 'uçuşuyor, ağaçlardan oluşmuş karanlık bir duvar, karşılarında sihirbaz şatosunun duvarı gibi yükseliyordu.
Orman gölgelikti, ama Travis'in seçtiği patika güneş içinde olduğundan, her adımında çizmelerinin çevresinden toz kaldıra kaldıra gelmişti buraya kadar. Böylesine pırıl pırıl bir havada insanın deminki gibi yoğun bir kötülüğü ve korkuyu hissedebileceğine şaşmaktaydı.
Köpek geride kalan ormanı incelerken yarım saatten beri ilk kez havladı.
«Hâlâ geliyor, öyle mi?» diye sordu Travis.
Köpek ona baktı, mutsuz mutsuz inledi.
«Haklısın,» dedi Travis. «Ben de hissediyorum. Delilik bu... ama gerçekten ben de hissediyorum. Nedir oradaki şey, evlât? Hıı? Nedir o şey?»
Köpek gözle görülür biçimde ürperdi.
Onun korkusunu görmek her seferinde Travis'in içindeki korkuyu da arttırıyordu.
Kamyonetin arka kapağını indirdi. «Atla,» dedi. «Buradan uzaklaşmana yardım edeyim.»
Köpek boş yük bölümüne sıçradı.
Travis kapağı kapatıp kamyonetin yan tarafına yürüdü.
Tam sürücü kapısını açacağı sırada yakındaki çalılarda bir hareket görür gibi oldu.
Geride, ormanın içinde değildi hareket. Patikanın yan tarafındaydı. Bel boyunda kuru otlarla kaplı bir alandı orası. O otların tam önünde de, yeşillenecek boya ancak varmış çiçekli çalılar vardı. Bakarken, demin yan gözle gördüğü hareketi yeniden göremedi. Ama hayale kapılmadığından da emindi.
Yeni baştan kabaran bir telaşla kamyonete bindi, tabancayı yanındaki koltuğa koydu, elinden geldiği kadar hızla oradan uzaklaştı...; bunu yaparken yük bölümündeki dört ayaklı yolcusunu da unutmadı.
Yirmi dakika sonra, Santiago Vadi Yoluna çıkmadan hemen önce durdu. Artık uygar dünyanın eşiğine dönmüştü. Gerçi kendini hâlâ güçsüz ve yorgun hissediyordu, ama içindeki korku kalıntıları, ormandayken hissettiğine benzemiyordu. Yüreği artık davul gibi gümbürdemiyordu. Avuçlarındaki, alnındaki terler de kurumuştu.s Ensesi ürpermiyordu şimdi. Bunları hatırlamak, içini bir inanmazlıkla doldurdu. Şu anda, garip ve bilinmeyen bir yaratıktan değil, kendi davranışlarından korkmaktaydı asıl. Ormandan uzaklaşınca, oradayken ruhuna egemen olan korkuyu tam hatırlayamaz olmuştu. Bu yüzden deminki davranışları ona mantıksız geliyordu.
El frenini çekip kontağı kapattı. Saat on birdi. Sabah trafiği kesilmiş, anayol biraz tenhalaşmıştı. Arada sırada bir araba geçiyordu, o kadar. Bir an hareketsiz oturdu, deminki davranışlarının iyi, doğru, sağlıklı ve güvenilir içgüdüler sonucu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.
Sarsılmaz mantığına ve sağlıklı pragmatizmine hep güvenir, bundan gurur duyardı. Yangın ortasında bile sakin kalmayı bilenlerdendi. Baskı altındayken zor kararlar verebilir, verdiği kararların sonuçlarına da katlanabilirdi.

Ama... o ormanda kendisini garip bir yaratığın kovaladığına inanmayı güç buluyordu. Acaba köpeğin hareketlerini yanlış mı yorumladım, çalılardaki o hareketi, sırf zihnimi kendi-, me acımaktan çelmek için kafamdan mı 'uydurdum, diye düşündü.
Kamyonetten inerek yan tarafına yürüdü, kendini seterle yüz yüze buldu. Hayvan yük bölümünde, ayaktaydı. Kafasını

■13-
uzatıp onun boynunu, çenesini yaladı. Az önce ısırıyor, hırlıyordu ama aslında sevgi dolu bir hayvandı. O kirli, bakımsız hali Travis'e komik göründü. Köpeği elleriyle itmeye çalıştı, o direndi, Travis'in suratını yalayabilmek için kamyonetin yanına ellerini dayayıp yükselmeye çalıştı. Travis gülerek onun dolaşık tüylerini eliyle karıştırdı.
Seterin bu sevecenliği, kuyruğunun böyle deli gibi sallor mşı Travis'i beklenmedik bir biçimde etkiliyordu. Kafasının içi juzun zamandan beri kapkaranlıktı. Ölümle ilgili düşüncelerle doluydu hep. Bugünkü yolculuğa da o yüzden çıkmıştı aslında. Ama bu hayvanın içtenlikii yaşama sevinci Travis'in içindeki koranlığa doğru tutulmuş spot ışığı gibi etki yapıyor, hayatın bir de parlak yanı olduğunu ona hatırlatıyor, kendisinin çoktan beri o parlak yana arkasını dönmüş olduğunu bilinçlendirmesine yol açıyordu.
Sesli olarak, «Neydi o ormandaki?» diye mırıldandı.
Köpek onu yalamayı hemen kesti, kuyruğunu sallamaz oldu. Karşısındaki adama ciddi gözlerle baktı. Travis kendini, hayvanın yumuşak bakışlı kahverengi gözlerinin ipnotize edici etkisine kapılmış buldu. Bu gözlerde alışılmadık, etkileyici bir şey vardı. Travis ipnotize olmuş gibiydi ama köpek de etkilenmişti. Güneyden doğru yumuşak bir rüzgâr esmeye başladığında, Travis köpeğin gözlerine dikkatle bakıp o gücün çekiciliğini anlamaya çalıştı... bir şey göremedi. Yalnız,..! galiba normal köpek gözünden daha ifadeliydi bu gözler. Dgha zeki, daha bilinçliydi. Köpeklerin dikkat süresinin kısa olduğu bilindiğine göre, seterin böyle uzun uzun bakışı doğrusu inanılır gibi değildi. Saniyeler birbirini izlerken Travis de, köpek de, kenetlenmiş bakışlarını birbirinden ayırmadılar. Travis kendini giderek daha garip hissediyordu. İçinde bir ürperti dolaştı. Korkuyla ilgisi yoktu bu seferkinin. Olağanüstü bir şeylerin yer olmakta olduğunu hisseder gibiydi. Kendini akıl durdurucu bir deneyimin eşiğinde hissediyordu.
Derken köpek başını salladı, Travis'in elini yaladı, deminki etki bozulmuş oldu.
«Nereden geldin sen, oğlum?»
Köpek başını sola doğru eğdi.
«Sahibin kim?» •
Hayvan bu kez başını sağa doğru eğdi. «Ne yapacağım ben seni?»
Hayvan cevap veriyormuş gibi kamyonetin korkuluğu üzerinden sıçradı, Travis'in yanından sürücü kapısına doğru koştu, pikobın içine tırmandı.
Travis eğilip içeriye baktığında, seterin yolcu koltuğuna oturmuş, ön camdan karşılara bakmakta olduğunu gördü. Hayvan bir an başını ona çevirdi, «vuf» diye bir ses çıkardı. Sanki onun boş yere oyalanıp zaman kaybetmesine sabredemiyordu artık.
Travis direksiyona geçti, tabancayı oturduğu minderin altına sıkıştırdı. «Sana bakabileceğimi sanm.ıyorum. Çok büyük sorumluluk, ahbap. Planlarıma da uymuyor. Üzgünüm.»
Köpek ona yalvaran bakışlarla baktı.
«Aç gibi görünüyorsun, evlât.»
Pek yavaş bir «vuf» sesi.

«Peki, belki sana o konuda biraz yardımım olobilir. Galiba; torpido gözünde çikolata var... biraz ilerde de McDonald'ın yeri var, herhalde sana iki hamburger verebilirler. Ama ondan sonra... seni ya serbest bırakmak ya da kayıp köpekler bürosuna götürmek zorundayım.»
Daha Travis sözlerini bitiremeden köpek ön patilerinden birini uzattı, torpido gözünün düğmesine vurdu. Kapak açılıp düştü.
«Ne halt etmeye...»
Köpek eğildi, burnunu göze uzattı, çikolata paketini dişleriyle çekti. Öyle hafif tutuyordu ki, dişleri kâğıdı deîmiyordu. bile.
Travis gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı
Seter çikolatayı ona doğru uzattı. Sanki ondan kâğıdı açmasını rica ediyordu.
Travis şaşkınlıklar içinde çikolatayı alıp kâğıdını soydu.
Seter seyrederken dudaklarını yalıyordu.
Travis çubuk biçimindeki çikolatayı lokmalar halinde böldü, birer birer köpeğe yedirdi.
Köpek her lokmayı minnetle alıyor, kibar kibar yiyordu.
Travis'in zihni altüst olmuştu. Bu olup biten olağanüstü müydü, yoksa mantıklı açıklaması olan bir şey miydi? Karar
■26-
■21veremiyordu. Torpido gözünde çil<olata var dediğinde, köpek onu gerçekten anlamış mıydı? Yoksa çikolatanın kokusunu mu almıştı? Herhalde kokusunu almış olmalıydı.
köpeğe, «Kapağı açacak düğmeye nasıl bastın?» diye sordu.
Hayvan dişlerini yaladı, bir lokma çikolata daha aldı.
Travis, «Pekâla, pekâlâ,» dedi. «Belki bu numara sarò öğretilmiştir. Hoş pek kimsenin köpeğine öğreteceği bir numaraya benzemiyor ya... Genellikle köpeklere, sırtüstü yat, ölü taklidi yap, şarkı söyle de yemek vereyim, iki ayak üstünde yürü falan diye öğretilir. Böyle eğitilir köpekler. Ama kilit açmak öğretilmez ki onlara!»
Seter son çikolata lokmasına özlem dolu gözlerle bakıyordu, Travis o lokmayı ona uzun süre vermedi.
Zaman ayarlaması inanılacak gibi değildi. Travis çikolatadan söz ettikten iki saniye sonra, bayvan onu almaya kalkış--mıştı.
«Ne dediğimi anladın mı sen?» diye sordu Travis. Bir köpeğin konuşulanı anlaması gibi bir olasılığı düşündüğü için ken-idini pek budala hissediyordu. Ama yine de soruyu tekrarladı, «Anladın mı? Anladın mı, ha?»
Köpek bakışlarını istemeyerek çikolata lokmasından ayırdı, bir kere daha göz göze geldiler. Travis aynı olağanüstülük duygusunu yeni baştan hissetti. Yine deminki gibi tatlı bir ürperti dolaştı vücudunda.
Bir kararsızlık geçirdi, sonra hafifçe öksürüp boğazını temizledi. «Şey... son lokma çikolatayı ben yersem kusura bakar mısın?»
Köpek gözlerini son kalan çikolata lokmasına çevirdi, «huf» diye bir ses çıkardı. Sanki üzülmüştü. Sonra başını çevirip gözlerini ön camdan dışarıya dikti.
«Vay canına,» dedi Travis.
Köpek esnedi.
Travis hareketinden bir şey belli etmemeye, elini uzatmamaya çalışarak, sözcükten başka hiçbir araçla çikolataya dikkati çekmeyerek bir kere daho konuştu. «Belki de senin buna îhtiyocın benimkinden fazladır, evlât. Eğer istiyorsan, son lokma da senin olsun.»
Setor ona baktı.
Travis hâlâ kıpırdamıyordu. Kolu bedenine yakındı. Çikolatayı vermek niyetinde değilmiş gibiydi. Yine konuştu. «Eğer istiyorsan alabilirsin. Yoksa atacağım nasılsa.»

Seter yerinde kıpırdandı, ona sokularak çikolata lokmasını ovucundan yavaşça aldı.
«Üstüme iyilik sağlık!» dedi Travis,
Köpek dört ayağı üzerine kalktı, koltukta ayakta durdu. Başı neredeyse tavana değiyordu. Dönüp bölmenin arka camından dışarıya baktı, yavaşça hırladı.
Travis dikiz aynasına göz attı, yandaki aynaya baktı, arkada bir gariplik göremedi. Yalnızca tek gidiş ve geliş şeritli asfalt yol, sağ tarafta da tepelerin yamaçları, «Yola koyulmamız gerek diyorsun, öyle mi?»
Köpek ona baktı, dönüp tekrar arka pencereden baktı, sonra yerine oturarak yüzünü ön cama çevirdi.
Travis motoru çalıştırıp pikabı vitese aldı, Santiago Vadi Yoluna çıkararak kuzeye doğru döndü. Yol arkadaşına bakarak, «Sen gerçekten göründüğünden farklı mısın, yoksa ben mi tozutuyorum?» diye sordu. «Eğer göründüğünden farklıy-san... nesin sen?»
Chapman Bulvarının doğu ucuna vardığında batıya, sözünü ettiği hamburger dükkânına doğru kıvrıldı.
«Artık seni serbest de bırakamam, kayıp bürosuna da götüremem,» diye mırıldandı. Aradan bir dakika geçince, «Seni yanımda tutmazsam merakımdan ölürüm,» diye ekledi.
İki mil daha gidip McDonald'ın park yerine girdiler.
Travis, «Herhalde artık benim köpeğlmsin,» dedi.
Seter bir şey söylemedi.
— 15 —
■15 —
IKÎ
Nora Devon televizyon tamircisinden korkuyordu. Aşağı yukarı otuzluk/kendi yaşıtı bir adamdı ama davranışı saldırgan bir kibir yansıtıyordu. Bilmiş bir yeniyetme gibi. Kapı çalındığında Nora açmış, adam bir yandan kendini tanıtırken bir yandan da utanmadan onu tepeden tırnağa süzmüştü. «Art Streck, Waldlaw Televizyon Atölyesinden.» Tekrar göz göze geldiklerinde de göz kırpmıştı Nora'ya. Uzun boylu, ince yapılı, temiz troşli bir adamdı. Tüm tamirciler gibi beyaz pantolon, beyaz gömlek giymişti. Koyu sarı saçları kısa kesilmiş, dikkatle taranmıştı. Helâl süt etmiş birine benziyor, kadınların ırzına geçen bir ruh hastasına benzemiyordu. Ama Nora daha ilk anda korkmuştu ondan. Belki de adamın ataklığı, kendine güveni, kıyafetiyle tutarsızlık gösterdiği için.
Nora kapıda kararsız kalınca adam, «Servis istiyor musunuz?» diye sordu.
Bu soru masum bir soruydu. Ama adamın «servis» kelimesini vurgulayış biçimi Nora'ya sinsi, cinsel İmalarla dolu gibi geldi. Kendi tepkisinin aşırı olduğunu pek sanmıyordu. Ama... gerçekten de Wad law Televizyon Atölyesine telefon etmişti az önce. Bir açıklama yapmaksızın Streck'i kapıdan çevirmesine olanak yoktu. Açıklama yapmaya kalkarsa herhalde tartışma çıkacaktı. Nora öyle şeylerden hoşlanan insan değildi. Bu yüzden adamı içeriye aldı.
Onunla birlikte geniş, serin holden salonun yuvarlak kemerli kapısına doğru yürürken, odamın bu özenli dış görünüşünün hesaplı ve dikkatli bir saklama amacına dönük olduğunu pek tatsız biçimde hissetmekteydi. Keskin, hayvansal bir gözlem yeteneği vardı bu adamda. Uyku halinde bir gerilim vardı, ön kapıdan uzaklaşırken attığı her adımda Nora bunu daha kuvvetle hissediyordu.
Art Streck onu fazla yakından izlerken, «Eviniz güzel. Bayan Devoft.» dedi.
«Gerçekten hoşuma gitti.»
Nora donuk bir sesle, «Teşekkür ederim,» diye karşılık verdi.
«İnsan burada mutlu olabilir. Evet, çok mutlu olabilir insan burada.»

Evin mimari tarzı. Eski Santa' Bafijıara İspainyol tarzı denilen türdeydi, iki katlıydı. Bej rengi, pütürlü dış duvar ve kırmızı kiremitli çatı. Verandaların, balkonların köşeleri hep yuvarlak yapılmıştı. Kuzey tarafından duvarlara sarmaşıklar tırmanıyordu. Üstleri parlak renkli tomurcuklarla doluydu. Güzel bir evdi gerçekten.
Nora bu evden nefret ediyordu.
İki yaşından beri burada oturmaktaydı. Yani yirmi sekiz yıldan beri. Bu süreyi, bir yılı dışında, bep Violet halanın demir kıskacı içinde geçirmişti. Çocukluğu mutlu olmadığı gibi, bugüne kadarki yetişkinlik bayatı da mutlu değildi. Violet Devon bir yıl önce ölmüştü. Ama aslında Nora bâlâ onun baskısı altında yaşamayı sürdürmekteydi. Nefret uyandıran yaşlı kadının anısı boğucuydu bu evde.
Streck salona girince âlet çantasını Magnavox marka televizyonun yanına bıraktı, doğrulup çevresine bakındı. Salonun dekoru belli ki onu şaşırîmışîı,
Çiçekli duvar kâğıdı koyu renk, cenaze salonlarını andıran türdendi. Yerdeki Acem halısı ezellikle çirkin bir şeydi. Gri, kahverengi ve laciverten oluşan renkleri arasıra solgun sarılarla aydınlatılmaya çalışılmıştı. On dokuzuncu yüzyılın ortalarından kalma, ağır, oymalı İngiliz mobilyaları vardı çevrede. Ayakları aslan pençesi gibi mobilyalar. Dev koltuklar, puflar. Doktor Calgarl'ye yakışacak dolaplar. Sehpaların üzerine ağır brokar örtüler örtülmüştü. Lambaların bazılarına soluk sarı abajur takılmış, bazıları için de kahverengi uygun görülmüştü. Hiçbirinin fazla bir ışık verdiği yoktu. Perdeler kurşun gibi ağır görünüyordu. Eskilikten güneş onları yer yer soldurmuş, dokunun

arasından içeriye biraz ışık süzülmesine yol açmıştı. Violet o iğrenç zevkini bu zarif eve de zorla yüklemişti işte.
«Siz mi dekore ettiniz?» diye sordu Art Streck.
«Hayır. Halam» Nora mermer şöminenin yanında duruyordu. Adama mümkün olduğu kadar uzak bir yer seçmişti. Odadan çıkmadıkça, bundan uzak duramazdı zaten. «Burası onun eviydi. Bana... miras kaldı.»
«Sizin yerinizde olsam bütün bu eşyaları fırlatır atardım buradan,» dedi Art Streck. «Burası çok güzel, neşeli bir oda olabilir. Böyle konuştuğum için özür dilerim, ama sizin kişiliğinize uymuyor. Belki evde kalmış bir hala için uygun olabilir... evli değildi, değil mi? Hım, tahmiin etmiştim. Evet, kız kurusu bir halaya yakışabilir ama sizin gibi güzel bir bayana kesinlikle uymuyor.»
Nora adamın küstahlığını eleştirmek istedi. Ona sesini kesip televizyonu onarmasını söylemek isterdi. Ama dikilmeye, kendi görüşünü dile getirmeye hiç alışkın değildi. Bu konuda tecrübesi yoktu. Violet hala onun pısırık, boyun eğen biri olarak büyümesini tercih etmişti.
Art Streck ona gülümsüyordu. Ağzının sağ köşesi pek tatsız bir biçimde kıvrılmıştı. İğrenç bir ifade vardı yüzünde.
Nora kendini zorlayarak, «Ben beğeniyorum,» dedi.
«Olamaz.»
«Beğeniyorum.»
Adam omuzlarını silkti. «Televizyonun nesi var?» «Görüntü kayıyor, hiç durmuyor. Karlı ve bulanık. Parazit de var.»
Streck televizyonu çekip duvardan uzaklaştırdı, düğmesine basıp açtı, kayan karlı görüntüye baktı. Elindeki seyyar lambayı oradaki prize takıp kıskacını televizyonun kenarına tutturdu.
Holdeki kocaman, sarkaçlı saat tek çan sesiyle çeyrek saati vurguladı, ses evin içinde çınladı.

Streck arka kapağın vidasını açarken, «Çok televizyon seyreder misiniz?» diye sordu.
«Pek sayılmaz.»
«Ben akşam dizilerini beğeniyorum. Dallas, Hanedan falan.» «Ben hiç seyretmem.»
' —32 —■
«öyle mi? Haydi canım, herhalde seyrediyorsunuzdur.» SInal sinsi güldü. «Herkes seyrediyor, yalnız kimisi kabullenmeye yanaşmıyor. Dünyada kalleşlik, komplo, soygun, yalan dolandan ilginç şey mi var... bir de zina. Anlıyorsunuz, değil mi? İnsanlar oturup bunları seyrediyor, dillerini damaklarında şaklatıp, 'Ay, ne kötü,' diyorlar, ama yine de hoşlarına gidiyor. İnsan işte.»
«Ben... benim mutfakta yapılacak işlerim var,» dedi Nora sinirli bir sesle. «Tamir bitince beni çağırın.» Odadan çıktı, holü geçip mutfağın iki yana doğru da açılabilen kapılarına yürüdü.
Titriyordu. Kendi zayıflığından nefret ediyordu aslında. Korkuya bu kadar kolay teslim oluşundan tiksiniyordu. Ama kendini değiştirmek elinden gelmezdi ki! Bir fareydi o, o kadar!
Violet hala sık sık öyle derdi: «Dünyada iki türlü insan vardır, kızım.... kediler ve fareler. Kediler istedikleri yere gider, istediklerini yapar, istediklerini alırlar. Kediler saldırgandır, yapı olarak kendine yeterlidir. Ama farelerde zerre kadar saldırganlık yoktur. Doğuştan hassas, çabuk incinen, yumuşak huylu, çekingen kimselerdir. 'Başlarını eğip hayatın kendilerine ver-diğiyle yetindikleri zaman mutlu olurlar. Sen de faresin, yavrum. Fare olmak kötü bir şey değildir. Çok mutlu olabilirsin. Farenin hayatı kedininki kadar renkli olmayabilir ama kovuğunun güvenliğine sığınır, kendi başına yaşarsa, kediden daha uzun bir ömür sürebilir, hem hayatında o kadar karmaşa da olmaz.»
Şu anda bir kedi salonda televizyonu tamir ediyor, Nora da mutfakta farelere lâyık korkular içinde titriyordu. Aslında yemek falan yaptığı yoktu. Streck'e mahsus öyle söylemişti. Bir an musluğun yanında durdu, soğuk ellerini birbirine kenetledi. Elleri hep soğuktu nedense. Şu adam işini bitirip gidene kadar ne yapmak gerektiğini düşünüyordu. Kek pişirmeye karar verdi. Son bir kek pişirir, üzerini de çikolataylo kaplardı. Hem meşgul olur, hem de düşüncelerini Streck'in o imalı göz kırpmalarından uzaklaştırırdı.
Kapları, kaşıkları, elektrikli mikseri, malzemeyi taşın üzerine çıkardı, işe koyuldu. Çok geçmeden gergin sinlrieri sıradan işlerin etkisiyle yatıştı.
Karıştırdığı yoğun sıvıyı iki kek kalıbına dökme işini bltir-
■33 — diği sırada Streck mutfağa girdi, «Yemek pişirmeyi sever misiniz?» diye sordu.
Nora o kadar afalladı ki, neredeyse elindeki kapla kaşığı yere düşürüyordu. Her nasılsa düşürmemeyi başardı, gerginliği yalnız ikisini birbirine çarptırmasından belli oldu. Elindekileri yıkanmak üzere musluğun içine bıraktı.
«Evet, yemek pişirmeyi severim.»
«Aman ne güzel! Kadın işinden hoşlanan kadınlara hayranlık duyarım. Dikiş, nakış, örgü falan da bilir misiniz?» «İğne oyası,» dedi Nora. «Bu daha da güzel.»
«Televizyon oldu mu?»
«Hemen hemen.» J
Nora kek kalıplarını fırına koymak istiyordu. Ama elinde] kalıplarla Streck'in önünden yürümek işine gelmiyor, yürürken titreyeceğinden korkuyordu. O zaman adam onun kendisinden çekindiğini anlardı. Ataklığı daho da artardı. Bu yüzden kalıpları taşın üzerinde bekler durumda bıraktı, çikolata paketini yırtıp açtı.

Streck rabat adımlarla mutfakta ilerledi, çevresine gülümseyerek baktı. Ama Nora'ya doğru yaklaşmayı sürdürüyordu. «Bir bardak su içebilir miydim?»
Nora öyle rahatladı ki, neredeyse içini çekecekti. Adamın mutfağa gelmesindeki tek nedenin su istemek olduğuna kendini inandırmaya hazır ve istekliydi. «Evet, tabii,» dedi, dolaptan bardak aldı, musluğu açıp bardağı altına tuttu.
Suyu vermek üzere döndüğünde, adamı hemen arkasında buldu. Ses çıkarmadan, kedi gibi yaklaşmıştı. Nora elinde olmadan irkildi, bardaktaki sular sıçradı, birazı yere döküldü.
«Siz...» diyecek oldu.
«Verin.» Adam bardağı onun elinden aldı.
«...beni korkuttunuz.»
«Ben mi?» diyerek gülümserken, Streck'in gözleri iki buz parçası kadar maviydi. «Âh, isteyerek yapmadım, özür dilerim. Benden zarar gelmez, Bayan Devon. Gerçekten gelmez. Tek istediğim bir bardak su. Siz de başka bir şey istemiyorsunuz... değil mi?»
Ne kadar da küstahtı! inanılır gibi değildi. Çok bilmiş, ha-
zırcevap, soğukkanlı ve saldırgandı. Nora ona bir tokat atmak Isidili... ama sonra olacaklardan korktu. Tokat atmak, çift anlamlı sözlerin anlaşıldığına işaret olur, adamın saldırganlığını önleyeceği yerde daha arttırırdı.
Streck ona derin bakışlarla bakıyordu. Yüzündeki^ gülüm-;.ome tipik yamyam gülümsemesi gibiydi.
Nora bu adamı idare etmenin en iyi yolu olarak, masum ve kalın kafalı davranmayı seçti. İmalı sözleri anlarnazlıktan. gelecekti. Sözün kısası, farelerin kaçamadıkları durumlardaki taktiklerini uygulayacaktı. Kediyi görmüyormuş gibi yap. O orada değilmiş gibi davran. Belki şaşırır, tepki alamamaktan ötürü uzaklaşır, başka yere, daha duyarii bir av bulmaya gider.
Adamın ısrarii bakışlarından uzaklaşmak için musluğun yanından iki parça kâğıt havlu kopardı, yere dökülen suları silmeye koyuldu. Ama Streck'in önünde çömeldiği anda bunun bir hatâ olduğunu hemen anladı. Adam oradan çekilmiyor, tepesine dikilmiş duruyordu. Bu poz erotik simgeleri olan bir pozdu. Nora bunu farkedlnce hemen doğruldu..., adamın gülümsemesinin daha da genişlemiş olduğunu gördü. Yüzü kızarmış durumda, eli ayağı birbirine dolaşarok ıslak kâğıtları musluğun altındaki çöp tenekesine attı.
Art Streck, «Yemek pişirmek, oya işlemek...» dedi. «Evet, bence çok güzel... çok güzel. Başka neler yapmaktan hoşlanıyorsunuz?»
«O kadar galiba. Garip hobilerim yok. Pek ilginç bir insan değilim. Sakin... hattâ sıkıcıyım.»
Bu serseriyi evinden kovamadığı için kendi kendine kızarak onun yanından geçip fırına yaklaştı. Sözde fırının kekleri koyacak kadar ısınıp ısınmadığını kontrol edecekti. Aslında tek istediği Strcck'den uzaklaşmaktı.
Adam da onu izledi. Çok yakınından geliyordu. «Bahçeye girdiğimde pek çok çiçek gördüm. Çiçeklere de siz mi bakıyorsunuz?»
Nora gözünü fırının düğmelerine dikmişti. «Evet... bahçe işinden hoşlanırım.»
«Bu iyi bir şey bence,» dedi adam. Sanki onun neyi iyi bulup neyi bulmadığı Nora'nın umurundaymış gibi. «Çiçek... tam bir kadının ilgi gösterebileceği şey. Yemek pişirme, iğne oyası

ve, bahçe işleri... siz tipik kadınsal ilgi ve yeteneklerle dolusunuz. Herhalde her şeyi de çok iyi yopıyorsunuzdur, Bayan Devon. ; Yani bir kadının yapması gereken her şeyi. Bence her bakımdan tam bir kadınsınız.»
Bana elini sürerse... bağırırım, diye düşünüyordu Nora. Ama evin duvarları çok kalındı. Komşu evler de uzaktaydı. Sesini kimse duyamaz, kimse onu kurtarmaya gelemezdi. Tekme atarım ona, diye düşündü. Dövüşürüm. Aslında dövüşebileceğinden de emin değildi. Dövüşecek cesareti göstereceğinden emin değildi bir kere. Kendini savunmaya kalksa bile, adam hem ondan iri, hem de ondan güçlüydü.
«Evet, bence her bakımdan tam bir kadınsınız,» dedi adam tekrar. Bu sefer sesi doha da tahrik ediciydi.
Nora ona doğru dönüp zorla güldü. «Kocam bunu duysa şaşardı. Kek pişirmekte pek acemi sayılmam ama, turta hazırlamayı daha hâlâ doğru dürüst öğrenemedim. Fırında et yapmaya kalksam kuruturum. İğne oyam fena değildir gerçi...; o da yıllarca bitmez.» Adamın yanından süzülüp geçti, tekrar mermer tezgâhın yanına döndü. Çikolata kâğıdını açarken çene çalmaya devam edebilmesi kendini bile şaşırtıyordu. Umutsuzluk ve çaresizlik onu geveze yapıvermişti. «Çiçeklere elim yatkındır. ' Ev işlerindeyse o kadar iyi sayılmam. Kocam yardımcı olma- sa, bu ev bir keşmekeş olurdu.»
Sesinin sahte çıktığını sanıyordu. Hattâ tonunda bir telâş bile vardı. Adam da sezmiş olmalıydı bunu. Ama kocasından söz etmesi belli ki Art Streck'in ona daha fazla baskı yapmasını önlemişti. Nora toz halindeki çikoİatoyı kâseye boşaltıp üzerine te-reyağını koyarken Streck onun verdiği suyu içti, musluğa yaklaştı, boş bardağı bıraktı. Bu sefer Nora'ya gereğinden fazla sokulmadı.
«Eh, ben artık işime döneyim,» dedi. Nora ona hesaplı bir ifadeyle, boş boş gülümsedi. İşine döndüğünde, hiç tedirgin değilmiş gibi görünmeye çalışarak hafif bir ezgi mırıldanmaya başladı.
Adam yürüyüp kapıyı itti, birden durdu, «Halanız gerçekten loş yerlerden hoşlanıyormuş galiba,» dedi. «Bu mutfak da biraz aydınlık olsa çok güzel olabilirdi.»

Nora cevap veremeden o kapıdan çıkmış, kapı da arkasından kapanmıştı.
Mutfak kapısındaki o gereksiz sözü dışında, Streck biraz sinmiş gibiydi. Nora kendinden memnundu. 'Hayal ürünü bir kocayla ilgili sözleri sakin sakin söylemekle, idare edebilmişti adamı. Gerçi yaratılıştan kedi olmuş olsa, saldırgana karşı tepkisi böyle olmazdı ama... farenin ödlek davranışlarından farklıydı yine de.
Yüksek tavanlı mutfakta çevresine baktı, buranın gerçekten karanlık olduğuna karar verdi. Duvarlar çamurlu bir mavi renge boyanmıştı. Tepedeki donuk ışığın karpuzu ortalığa ölgün bir aydınlık yayıyordu. Acaba mutfağı boyatsam, lambaları değiştirsem mi, diye düşündü.
Violet Devon'ün evinde değişiklik yapma düşüncesi bile baş döndürücü bir şeydi. Gerçi Violet öldükten sonra Noro kendi odasının dekorunu değiştirmişti, ama başka da bir şey yapmamıştı. Şimdi bütün evi değiştirmeyi düşününce kendini çok girişken ve isyankâr hissetti. Belki. Belki başarırdı. Eğer Streck'i defetmeyi başarırsa, ölmüş halasına meydan okuyacak cesaretini toplayabilirdi.
Bu kendini kutlama havası yirmi dakika sürebildi. Bu arada kökleri fırına koymuş, çikolatalı kremayı döküp hazırlamıştı. Buhazırlık da bitmek üzereydi. O sırada Streck tekrar mutfağa geldi, televizyonun düzelmiş olduğunu haber verdi, faturayı uzattı. Mutfaktan ilk çıkışında biraz sinmiş gibiydi, ama ikinci kez yine eski küstah tavrını takınmıştı. Nora'yı hayalinde soyuyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü, gözleri karşılaştığında kadına meydan okuyan bakışlarla baktı. Nora faturayı biraz pahalı

bulmuştu. Ama soru folan sorma dı. Tek istediği, adamın bu evden bir an önce çıkıp gitmesiydi. Çeki yazmak üzere mutfak masasının başına oturduğunda, Strock artık ezberlenen o numarayı tekrarladı, gelip çok fazla yakma dikildi. Erkekliğiyle ve iri cüssesiyle onu sindirmeye çalışır gibi bir hali vardı. Nora çeki uzattığı zaman, alırken parmaklarını onunkilere değdirmeyi de sağladı.
Holü geçerlerken Nora onun elindeki âlet çantasını apansız yere bırakıp kendisine arkadan saldırmasını bekliyor gibiydi. Ancak kapıya vardıkları, Streck onun yanından geçip verandaya
_ 37 _ çıktığı zaman kalbinin vuruşlarının normale dönmeye başladığınt hissetti. Streck kapının hemen dışında durakladı. «Kocanız... ne iş yapar?»
Bu soru Nora'yı şaşırttı. Belki demin, mutfaktayken sorsa, yutalabilirdi. Ama şu anda gösterdiği merak çok yersizdi.
En doğrusu, sana ne, demekti. Ama Nora ondan hâlâ korkuyordu. Kolay kızacak birine benziyordu bu adam. İçinde baskı altında tuttuğu öfke, ufacık bir nedenle alevlenebilirdl. Bu yüzden ona yine bir yalanla karşılık verdi. Bir daha kendisini rahatsız etmemesini sağlayacak bir yalanla. «Kocam... polistir.»
Streck kaşlarını kaldırdı. «Sahi mi? Burada, Santa Barbara' da mı?»
«Evet.» V
«Bir polis için..., yaman bir ev.»
«Efendim?»
«Polislerin o kadar çok maaş aldığını bilmezdim.»
«Size söyledim ya... ev halamdan miras kaldı.»
«Öyle ya, şimdi hatırladım. Söylemiştiniz. Haklısınız.»
Nora yalanı biraz daha güçlendirmek için, «Halam öldüğünde biz bir apartman dairesinde oturuyorduk,» dedi. «Buraya sonra taşındık. Hakkınız var... başka türlü paramız yetmezdi.»
«Eh, sizin hesabınıza sevindim. Gerçekten. Sizin gibi güzel bir bayana, güzel bir ev yakışır.»
Elini olmayan kepinin kenarına götürür gibi yapıp onu selâmladı, göz kırptı, bahçeden sokağa doğru yürüdü. Beyaz kamyonetini kaldırımın kenarına parketmişti. Nora kapıyı kapadı, renkli, parçalı camlardan oluşan kapının beyaz bir yerinden gözetledi. Streck de dönmüş bakıyordu. Onu gördü, elini salladı. Nora hemen camdan çekildi, onun kendisini göremeyeceği bir yerde durup baktı.
Belki de inanmamıştı ona adam. Koca meselesinin yalan olduğunu biliyordu. Polisle evliyim demek de nereden gelmişti aklına. Tanrı aşkında! Hatâ etmişti. Bunu sırf onun cesaretini kırmak için söylediği çok belli olmuştu. Kocam tesisatçı ya da doktor falan demeliydi. Polisten başka bir şey. Her neyse, Art
Streck gidiyordu artık. Nora'nın yalan söylediğini biliyordu, omo gidiyordu yine de. O gözden kaybolana kadar Nora kendini güvende hissedemedi.
Vince Nasso, Doktor Davis Weatherby'yi öldürdükten sonra gri Ford pikabını Pasifik Otoyolunun kenarındaki bir benzinciye teürmüştü. Oradaki telefona birkaç bozuk para attı, Los Angeles'te bir numara çevirdi. Çoktan ezberlemiş olduğu bir numara. Telefonu bir erkek açtı, önce Vince'in demin çevirdiği numarayı tekrarladı.
Telefonlara cevap veren üç tanıdık sesten biriydi. Derin titreşimli, tok bir ses, bazen de tiz sesli, Vince'in pek sinirine dokunan biri cevap veriyordu.
Üçüncüsü de kadındı. O seyrek çıkardı telefona. Seksi bir sesi vardı. Peşten ve genç bir ses. Vince onu hiç görmemişti. Hep hayalinde canlandırırdı neye benzediğini.
Alçak sesli adam numarayı söylemeyi bitirince Vince, «Oldu,» dedi. «Beni aradığınız için teşekkür ederim. Başka işiniz olursa emrinizdeyim.» Adamın da kendi sesini tanıyacağından emindi.

«işlerin yolunda gittiğine sevindim. İş görüş biçiminize büyük saygımız var. Şimdi şunu hatırınızda tutun.» Bu sefer yedi rakamlı bir telefon numarası söyledi. Vince şaşırarak numarayı tekrarladı. Adam, «Bu da Fashion Adasında bir sokak telefonu,» dedi. «Robinson Mağazasının yanındaki kordonda. On beş dakikaya kadar orada olabilir misiniz?»
«Tabii,» dedi Vince. «On dakikado olurum.» «Ayrıntılar dahil on beş diyelim.»
Vince telefonu kapattı, ıslık çala çala pikaba döndü. 'Ayrıntıları' almak için başka telefona gönderilmesinin bir tek anlamı olabilirdi. Kendisine hemen bir iş daha verilecekti. Bir günde iki tane! , ...
— 21-
— 38 —
Nora keki pişirip üzerini çikolatalı kremayla kapladıktan sonra ikinci katın güneybatı tarafındaki odasına çıktı.
Violet Devon sağken bu kapısı kilitsiz oda Nora'nın sığınma yeriydi. Koca evin tüm odaları gibi burası do iri mobilyalarla doluydu. Sanki ev değil de antrepoydu bu berhane. Her yönden iç karartıcıydı. Ama o yine de işini bitirdikten yo da halasının sonu gelmez konferanslarından birini daha dinledikten sonra hemen odasına kaçar, ya kitaplara, ya hayallere dalarak kendini avutmaya çaiışırdı.
Violet yeğenini habersiz baskınlarla kontrol etme âdetindey-di. Koridordan ayak sesi çıkarmoksızın yaklaşır, kilitlenmeyen kapıyı tuttuğu gibi ardına kadar açardı. Odaya girişinde, sanki Nora'yı yasak bir eğlence uygularken yakalamayı umuyormuş gibi bir hava olurdu. Bu habersiz baskınlar Nora'nın çocukluğunda ve yeniyetmeliğinde pek sık yer alırdı. Sonradan seyrekleşmeye başlamışlardı, oma Violet Devon'un ömrünün son haftalarına kadar sürmüşlerdi yine de. Nora o zaman yirmi dokuz yaşında kos-koca bir kadın olduğu halde. Halası koyu renk elbiselerden hoşlandığı, saçlarını arkasından sımsıkı topuz yaptığı, yüzüne hiç boya sürmediği için kadından çok manastır papazlarına benzerdi.
Nora eğer hayal kurarken ya da uyurken yakalanırsa ciddi biçimde cezalandırılır, ona tatsız işler yaptırılırdı. Tembellikten hoşlanmazdı halası.
Kitaplara izin vardı... ama tabii Violet'in uygun bulduğu kitaplara. Çünkü kitap eğitim aracıydı. Violet sık sık yeğenine, «Senin, benim gibi çirkin, silik kadınlar hiçbir zaman parlak bir hayat süremez, egzotik yerlere gidemez,» derdi. «Bu yüzden kitapların bizim için özel bir değeri vardır. Pek çok şeyi dolaylı olarak, kitaplardan elde eder, zevkini çıkarırız. Bu kötü bir şey değildir. Kitaplar kanalıyla yaşamak aslında arkadaşları olmaktan... erkekleri tanımaktan daha bile iyidir.»
Uyumlu bir aile doktorunun da desteğiyle Violet yeğenini okula yollamamayı da başardı. Buna neden olarak sağlık sorunlorını gösterdi. Nora evde eğitim gördüğü için kitaplar aynı zamanda onun okulu sayılıyordu.
Otuz yaşına kadar binlerce kitap okuduktan başka, kendi kendlne resim yapmayı da öğrenmişti. Yağlı boya, akrilik, sulu boya ve kara kalem. Çizmek ve boyamak da Violet halanın onayladığı faaliyetler arasındaydı. Nora'nın aklını bu evin dışındaki dünyadan çeken, uzaklaştıran bir araçtı resim. Onu reddedecek, kalbini kıracak, incitecek insanlarla yüz yüze gelmemesini sağlıyordu.
Nora'nın odasının bir köşesinde sehpa, tual, resim malzemesinin durduğu dolap vardı. Kendine yer açmak için öteki eşyaları itip birbirine tokuşturmak zorunda kalırdı. Odadan bir şey çıkarmasına izin yoktu. Bu yüzden, çok boğucu bir hava içinde kalıyordu.
Yıllar boyunca çoğu kere, özellikle geceleri, ama bazen de gün ortasında, odanın tabanının bu mobilya ağırlığı yüzünden çökeceği duygusuna kapılmıştı Nora. Kendisi de alt kattaki odaya düşecek, kendi yatağının ağırlığı altında eğilip ölecekti. Böyle

hissettiği zaman arkadaki çayırlık bahçeye kaçar, kollarıyla kondini kucaklayıp saatlerce açık havada otururdu. Korkularının yalnız ağır eşyalardan, evin karanlık dekorundan doğmadığını, aslında halasının varlığından doğduğunu ancak yirmi beş yaşına geldiği zaman anlayabildi.
Dört ay önce bir Cumartesi sabahı, yani Violet Devon'un ölümünnden sekiz ay sonra, Nora birden bir değişiklik yapma hevesine kapıldı, derhal kendi odasını yeniden yerleştirmeye koyuldu. Eski eşyalardan nisbeten küçük olanları ite kaka dışarı çıkardı, üst katın diğer beş odasına dağıttı. Ağır parçalar sökülüp çıkarılmak zorundaydı. Sonunda o işi de başardı. Geriye bir tek dört direkli yatakla bir de koltuk kalmıştı. Köşede yine sehpası, tualleri, malzeme dolabı duruyordu. Bunlaro zaten ihtiyacı vardı. Duvar kâğıdını da yırtıp yırtıp kopardı.
O başdöndürücü hafta sonu boyunca kendini sanki bir ihtilâl yapmış gibi hissetti. Hayatı artık asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama oda yerleşip bittiğinde, ihtilâl duygusu da tavsadı. Evin diğer odalarına hiç elini sürmedi.
Şimdi en azından bu oda aydınlık, hattâ neşeliydi. Duvarlar açık sarıya boyanmıştı. Perdeler çıkarılmış, yerine pancurlar ta-

kılmıştı. Duvarın rengine uyuyordu panıcurlar. O berbat halıyı da rulo yapıp kaldırmış, güzelim parke döşemeyi pırıl pırıl cilala-mıştı.
Artık burası onun saklanma yeri olmaya ber zamandan fazla lâyıktı. Odanın kapısından girdiği anda içine bir ferahlık doluyor, sıkıntılarından sıyrılıyordu. Streçk'le o korku verici karşılaşmasından sonra, Nora yine bu odaya girer girmez yatışmıştı, tualin karşısına oturdu, bir süreden beri düşünmekte olduğu yağlı boya tablonun ilk çizgilerini kalemle çizdi. Başlangıçta elleri titriyor, ikide bir durmak zorunda kalıyordu. Zamanla korkusu dindi.
Çalışırken Streck'i düşünebilecek kadar düzelmişti sinirleri. Acaba kendisi bir manevrayla onu evden uzaklaştırmasaydı, ne kadarına cesaret edebilirdi? Zaten epeyden beri, Violet De-von'un dış dünyayla ve orada yaşayanlarla ilgili karamsar görüşlerinin doğru olup olmadığını merak etmekteydi. Nora'ya ilk öğretilen görüştü bu. Ama içinden bir sezgi, bunun doğru olmadığını, hasta bir ruhun ürünü olduğunu fısıldıyordu. Aksi gibi şimdi de karşısına Art Streck çıkmıştı. O da sanki Violet'in bakış açısının bir kanıtıydı. Dış dünyayla ilişki kurmanın tehlikeli olduğunu gösteren bir işaretti.
Bir süre sonra, çizimi yarı bitmiş durumda bıraktı, acaba, Streck'in söylediği ve yaptığı şeyleri ben mi yanlış yorumladım. diye düşünmeye başladı. Herhalde adam ona cinsel imalardo bulunmuş olamazdı. Hele de ona!
Ne de olsa, çekici bir kadın değildi. Çirkindi. Silikti. Bunun doğru olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü Violet, tüm kusurlarına karşın, birtakım iyi niteliklere de sahip bir kadındı... ve o iyi niteliklerinden biri de sözünü esirgememekti. Nora hiç çekiciliği olmayan, silik bir insandı. Kendisine sarılınmasını bekleyemezdi. Öpülmeyi, sevilmeyi bekleyemezdi. Hayatın m bu gerçeğini daha çocuk yaştayken anlamasını Violet hala sağlamıştı.
Streck'in kişiliği çok itici olmakla birlikte, fiziksel açıdan yakışıklı adamdı. İstese pek çok güzel kadın bulabilirdi. Kendisi gibi birine ilgi göstereceğini sanmak saçmaydı. Nora hâlâ Violet'in ona aldığı kıyafetleri giyiyordu. Koyu renk, biçimsiz elbiseler, etekler, bluzlar... kemikli, zerafetten uzak vücuduna da, yüzünün çirkin hatlarına da dikkati çekmeyen şeyler.
Art streck neden ona güzelsin demişti? I h, bunu da açıklamak kolaydı. Alay etmişti adam onunla belki. Ya da... daho büyük ihtimalle, nazik davranmaya çalışmıştı.

Nora düşündükçe, zavallı adama haksızlık ettiğine, onu yanlış anladığına daha çok inanmaya başladı. Otuz yaşındaydı, daha daha şimdiden sinirli, korku dolu, yapayalnız bir kız kurusu olmuş çıkmıştı.
Bu düşünce onu bir süre epey rahatsız etti. Kendini hemen işine verdi, son hızla çalıştı, çizimi bitirdi, başka tual alıp aynı konuyu bir başka açıdan, bir başka perspektiften çizmeye başladı. Gün ilerlerken o da sanatına doğru kaçıp saklandı. Alt kattan koca saatin çanı saat başını, çeyreği, buçuğu, çeyreği, yine saat başını işaretleyip duruyordu.
Batıya doğru alçalan güneş, zaman geçtikçe iyice altın rengine döndü, odayı daha da çok aydınlattı. Hava ışıl ışıl titriyor gibi oldu. Güneye bakan pencerenin dışındaki palmiye. Mayış rüzgârıylo tatlı tatlı sallanıyordu.
Saat dörtte Nora artık huzura kavuşmuş, kendi kendine ezgiler mırıldanarak çalışıyordu.
Telefon çaldığında yerinden sıçradı.
Kalemi elinden bırakıp kulaklığa uzandı. «Alo?»
«Tuhaf,» dedi bir erkek sesi.
«Efendim?»
«Adını bile duymamışlar.»
«özür dilerim ama galiba yanlış numarayı çevirdiniz.» «Sizsiniz, değil mi Bayan Devon?» Sesi şimdi tanımıştı. Oydu. Streck. Bir an sesi çıkmadı.
Adam devam etti. «Adını bile duymamışlar. Santa Barbara Emniyetini arayıp Memur Devan'la konuşmak istediğimi söyledim, o isimde biri yok dediler. Çok garip, değil mi. Bayan Devon?»
«Ne istiyorsun?» dedi Nora titreyen bir sesle.
Streck hafifçe gülerek, «Herhalde bir bilgisayar hatâsı olmalı,» diye karşılık verdi. «Tabii! Bilgisayar yanlışlıkla kocanızı kayıtlardan atıverrpiş. Bence eve gelir gelmez kendisine söyleyin. Bayan Devon. Bu yanlışlığı düzeltmezse... hafta sonunda parasını bile alamaz sonra.»

Streck telefonu kapattı. Nora çevir sesini duyunca, aslında daha önce kendisinin kapatmış olması gerektiğini düşündü. Emniyeti aradım der demez yüzüne kapatmalıydı telefonu. Söylediklerini dinleyecek kadar bile cesaret vermemeliydi ona. Evi dolaştı, bütün pencereleri, kapıları kontrol etti. Hepsi kilitliydi.
Orange'daki Doğu Chapman Bulvarının sonunda, McDonald hamburgercisinde Travis seteri için beş hamburger ısmarladı. Köpek pikabın ön koltuğunda etlerin hepsini, ekmeklerin de ikisini yedi, şükranını ifade etmeK için Travis'in yüzünü yaiamaya kalktı.
Travis onu kendinden uzak tutmaya çalışırken, «Soluğun midesi bozuk bir timsahın soluğu gibi leş kokuyor,» dedi.
Yollar sabaha oranla çok daha kalabalık olduğundan, Santa Barbara'ya dönmeleri üç buçuk saat sürdü. Yol boyunca Travis arasıra yanındaki arkadaşına baktı ve onunla konuştu, boyvanın daha önce gösterdiği şaşırtıcı zekâyı yeniden sergilemesini bekledi. Ama umutları boşa çıktı. Seter bu uzun yolculuk boyunca her köpek gibi davrandı. Arada sırada doğrulup dimdik oturduğu, yan pencereden manzaraya ilgi dolu gözlerle baktığı oluyordu gerçi. Ama çoğu zaman koltuğun üzerine kıvrılıp uyuyor, rüyasında sesler çıkarıyor ya da esniyor, sıkkın görünüyordu.
Tüylerinin o leş gibi kokusu dayanılacak gibi değildi. Travis hava girsin diye pencereleri açtı, seter başını dışarı, rüzgâra doğru uzattı. Kulakları geriye uçunca, bütün köpekler gibi budala bir sırıtma ifadesi belirdi suratında.

Santa Barbara'ya vardıklarında Travis önce bir marketin önünde durdu, birkaç konserve kutusu köpek maması, bir kutu köpek bisküvisi, birkaç da plastik tabak ve kâse aldı. Ayrıca bir galvanize bebek banyosu, bir şişe pire kovucu şampuan, hayvanın dolaşık tüylerini taramak için bir fırça, bir yakalık, bir de tasma aldı.
Hepsini getirip pikabın arkasına bıraktığında köpek de ön bölümün arka penceresinden ona bakıyor, ıslak burnunu cama dayıyordu.
Travis direksiyonun arkasına geçti. «Leş gibisin ve kokuyorsun,» dedi. «Herhalde banyo yapma konusunda mesele çıkaracak değilsindir, değil mi?» Köpek esnedi.
travis pikabı, kirayla tuttuğu dört odalı bungalovun önüne çekip motoru kapatırken, acaba köpeğin sabahki davranışları gorçekten benim sandığım kadar garip miydi, diye düşünmeye başlamıştı.
Anahtarı kapının kilidine sokarken, «Bana çabucak yeni numaralar göstermezsen, o ormanda bir an için çıldırdığımı, her Şeyi hayalimde uydurduğumu sanacağım,» dedi.
Köpek başını kaldırıp ona soru soran gözlerle baktı.
«Beni kendi aklımdan ku.şku duymaya mı iteceksin? Hımmm?»
Seterin burnunun ucundan siyahlı turunculu bir kelebek geçti. Köpek bir kere havladı, sonra kelebeğin ardından koşturdu. Birkaç basamaklı merdiveni sıçrayarak indi, kelebeği bahçede kovaladı, defalarca kaçırdı, oradaki palmiyeye toslamasına ramak kaldı, betondan yapılmış kuş banyosuna çarpıp kafasını yarmaktan zor kurtuldu; sonunda çiçek yatağının orta yerine yorgun argın düştü. Yerinde döndü, ayağa kalktı, çiçeklerin ora-ıiKİan çıkıp yaklaştı.
Seyredildiğini anlayınca dönüp Travis'e baktı, suçlu suçlu sırıttı.
«Harika köpeğe bak,» dedi Travis. «Ulu Tanrım!» Kapıyı açtı, köpek ondan önce girdi. Hemen bu yeni evi keşfetmek üzere dolaşmaya başladı.
Travis onun arkasından, «İnşallah eve pislememeyi öğren-mlşsindir,» diye seslendi.
Yeni aldığı banyoyla naylon torba içindeki diğer malzemeyi mutfağa taşıdı.
Yiyeceklerie tabakları oraya bıraktı, diğederini arka kapıdan bahçenin beton setine çıkardı. Banyoyu yere koydu, torbayı yanına dayadı, bahçe musluğuna takılı hortumu alıp geldi.
Mutfağa girdiğinde musluğun altındaki dolaptan bir kova çıkardı, musluktan akan sıcak suyla doldurdu, dışarı taşıyıp ban-

yonun içine boşalttı. Travis dört kova sıcak suyu taşıdığında seter de belirdi, arka bahçeyi keşfe çıktı. Banyo yarısına kadar dolmuştu ki, köpek de bahçe duvarının dibine birkaç metrede bir işemeye koyuldu.
«Çimenleri öldürmeyi bitirince inşallah canın yıkanmak ister,» diye seslendi Travis. «L.eş kokuyorsun.»
Seter ona döndü, başını hafif yana eğdi. kelimeleri dinliyormuş gibi göründü. Ama filmlerdeki o zeki hayvanlara hiç benzemiyordu. Anlıyor gibi görünmüyordu. Aptal aptal duruyordu öyle. Travis konuşmayı kesince hayvan duvar boyunca birkaç adım daha atıp tekrar işedi.
Travis ona baktı, kendi de tuvalete gitme ihtiyacı duydu. İçeriye, banyoya yürüdü, gitmişken kıyafetini değiştirip eski bir blucin giydi, bulabildiği en kötü tişörtü sırtına geçirdi, yapacağı pis işe hazırlandı.
Bahçeye döndüğünde seter dumanı tüten banyonun yanında duruyor, bahçe hortumunu dişleri arasında tutuyordu. Her nasılsa bahçenin musluğunu açmayı da başarmıştı. Hortumdan banyoya gürül gürül soğuk sular akmaktaydı.

Bahçe musluğunu tek başına açmak bir köpek için olduça zor iş olmalıydı. Belki de imkânsız. Bunun insanlardaki karşıtı, belki bir eli orkasındayken tek elle o özel aspirin şişelerinden birini açmak olabilirdi. Hani çocuklar açnmasın diye özellikle hazırlanmış şişelerden birini.
Şaşkın bir sesle, «Su fazla mı sıcaktı sana göre?» diye sordu.
Seter hortumu yere bıraktı, suların beton üzerinde yayılmasına aidırmaksızın, zarif bir hareketle banyonun içine girdi, oturdu, «Haydi, başlayalım bakalım,» dermiş gibi baktı.
Travis banyoya yaklaşıp yanına çömeidi. «Bana suyu nasıl kapatabileceğini göster,» dedi.
Köpek ona aptal aptal baktı.
«Göster haydi,» dedi Travis.
Köpek homurdandı, ılık suyun içinde pozunu değiştirdi.
«Açmayı becerdinse kapamayı da becerirsin. Nasıl yaptın? Dişlerinle mi? Herhalde dişlerinlıe olmalı. Elinle yapamazsın ya! Ama çevirme hareketi zor olmalı. Dişin kırılabilirdi demir vanayı çevirirken.»
K6pok başını banyodan dışarı uzattı, şampuan şişesinin hoyıiıınu dişleriyle yakaladı.
«Musluğu kapatmayacak mısın?» diye sordu Travis.
Köpek gözlerini kırpıştırarak ona baktı.
T'ravis içini çekti, musluğu kendi kapattı. «Pekâlâ. Tamam. . v/okleş bakalım.»
Fırçayla şampuanı aldı, setere uzattı. «Al herrhalde bana ihtiyacın bile yoktur. Eminim kendi kendini yıkanmayı da biliyorsundur.»
Köpeğin boğazından upuzun, derin bir 'vuuuf sesi çıktı. iKivis onun da kendisine zevzek dediğini hissetti.
Dikkatli ol, diye uyardı kendini. Tozutmak üzeresin, Travis. Karşındaki çok akıllı bir köpek olabilir... ama senin sözlerini anlayamaz, cevap da veremez.
Seter banyo yapmaya itirazsız razı olmuş, bu işin zevkini çıkarıyordu. Travis ona banyodan çıkmasını emredip üzerinde kalan şampuanları çalkaladıktan sonra bir saat boyunca ıslak tüyleri fırçaladı. Kıtıkları kesti, takılmış ot ve dikenleri çıkardı, dolaşıkları açtı. Hayvan bir kere bile sabırsızlanmadı. Saat altı olduğunda, köpeğin görünüşü tümüyle değişmişti.
Bakımlı olunca çok güzel bir köpekti. Tüyleri esas olarak altın rengi, bacak arkalarında daha da açık renkti. Karnı, kuyruk altı da açık renkti. İç tüyleri sık, ısı sağlayacak, nemi dışarda tutacak türdendi. Dış tüyler yumuşaktı ama pek o kadar sık değildi. Yer yer dalgalıydı bu dış tüyler. Kuyruk yukarı doğru kıvrımlı duruyor, setere mutlu, şen bir görünüş veriyor, durmaksızın sallanma eğilimi de bu izlenimi daha güçlendiriyordu.
Kulaktaki kan şimdiden iyileşmeye başlamış küçük bir yırtıktandı. Patilerdeki kanlar ise, ciddi bir yaradan değil, sürekli kaba arazi üzerinde koşmaktan kaynaklanmıştı. Travis bu ufak yaralar için yalnızca asit borikli su kullandı. Hafif bir antiseptik yeterdi. Köpeğin pek canı yanmayacağından da emindi. Topalladığı falan yoktu ne de olsa. Birkaç güne kadar zımba gibi olurdu.
Seter artık harika görünüyordu. Ama bu sefer de Travis sırılsıklam, ter içindeydi. Leş gibi köpek şampuanı kokuyordu. Duş yapıp üstünü değişmek için can atıyordu. Karnı da acıkmıştı. Geriye bir tek, köpeğin yakalığını ve tasmasını takmak kalmışlı zaten. Ama yakayı eline alıp yaklaştığında seter hafifçe hırladı, gerileyip ondan uzaklaştı.

«Ne oluyor? Bu yalnızca yakalık, oğlum.»

KöpeK onun elindeki kırmızı deri halkaya baktı, hırlamayı sürdürdü.
«Tasma konusunda kötü tecrübelerin var, ha?» Köpek hıriamayı kesti, ama yaklaşmadı.
«Kötü mü davranıldı sana?» diye sordu Travis. «Öyle olmalı. Belki tasmayı hızlı çektiler, seni soluksuz bıraktılar. Belki tasmayı kıvırıp boynunu sıktılar ya da seni kısa zincire bağladılar. Öyle bir şey mi?»
Seter bir tek kere havladı, betonun üzerinde ileriedi, tas-mayo uzaktan baktı.
«Bana güveniyor musun?» diye sordu Travis. Hâlâ dizüstü oturuyordu. Pozunda tehdit edici bir durum yoktu.
Köpek dikkatini tasmadan ayırıp Travis'e çevirdi, göz göze geldiler.
«Ben sana asla kötü davranmam,» dedi Travis ciddi ciddi. Bir köpeğe böylesine içtenlikle lâf anlatmaya çalıştığı için kendini hiç de komik hissetmiyordu. «Bunu biliyor olman gerekir. Böyle konulardaki içgüdülerin sağlıklıdır herhalde, değil mi? İçgüdülerine inan ve bana güven, oğlum.»
Köpek betonun ucundan ayrılıp yaklaştı, tam Travis'in ulaşamayacağı yerde durdu. Bir un Kiümaya baktı, sonra yoğun bakışlarını Travis'e dikti. Travis yine geçen seferki gibi, hayvanla aralarında derin ve olağanüstü bir iletişimin yer atmakta olduğunu hissetti. Tarif edilemeyecek bir şeydi bu.
Konuştu. «Bana bak, arasıra seni bir yerlere götürmem gerekecek. O zaman tasma şart. Tasma da ancak bu yakalığa takılabîlir, öyle değil mi? Yoka takmanı isteyişimin tek nedeni bu. Seni yanımda her yere götürebileyim diye. Bir o, bir de pireleri kovalaması. Ama yine de istemiyorsan,., seni zorlamam.»
Uzun süre birbirlerine baktılar Köpek kafasında durumu ölçüp tartıyordu. Travis yakalığı öne doğru uzatmış, öylece durmaktaydı. Sanki bir şey istemiyor da, bir şey sunuyordu. Köpek de yeni sahibinin gözlerine bakmayı sürdürüyordu. Sonunda seter siikindi, bir tek kere hapşırdı, yavaşça yaklaştı.
Travis cesaret verircesine, «Aferin sana,» dedi.
Elini uzattığı zaman hayvan karnını yere değdirip oturdu, sonra sırtüstü döndü, dört ayağını havaya kaldırdı, kendini tü

müyle teslim ettiğini gösterdi. Sahibine sevgi, güven, biraz da korku dolu bakışlarla bakıyordu.
Travis boğazında bir yumru, gözlerinde yakıcı gözyaşları hissedince çıldırdığını sandı. Yutkundu, gözlerini kırpıştırdı, kondi kendine salaklaşmomasını emretti. Ama köpeğin teslimi-yotlnln kendisini neden bu kadar güçlü biçimde etkilediğini biliyordu. Üç yıldan beri ilk defa, birinin kendisine ihtiyacı olduğunu hissettmekteydi Travis Cornell. Bir başka canlıyla arasında derin bir bağlantı oluştuğunu hissetmekteydi. Üç yıldan beri ilk deıfo... yaşamak için bir neden bulmuştu.
Yakayı taktı, tokoladı, seterin açık karnını yavaşça okşadı. «Sona bir isim bulmalı,» dedi.
Köpek hemen ayağa kalktı, karşısında durdu, kulaklarını dikti... sanki nasıl çağrılacağını duymak için heves gösterdi.
Ulu Tanrım, diye düşündü Travis. Bu hayvana insanca niyetler yakıştırıyorum. Köpek bu. Çok farklı bir köpek, ama kopuk yine de. Belki adının ne olacağını merak ediyormuş gibi görünebilir ama..., konuşmaları anlamadığından eminim.
Sonunda Travis, «Sana uyacak bir tek isim bile gelmiyor dklıma,» dedi. «Bu işi aceleye getirmek istemeyiz, değil mi? Uygun bir isim olmalı. Sen sıradan bir köpek değilsin, tüylü surat. Bir süre düşünüp en güzelini seçmeliyim.»
Kalkıp banyoyu boşalttı, çalkaladı, kurusun diye bıraktı. Seterle İkisi bundan böyle paylaşacakları eve girdiler.

Doktor Elisabeth Yarbeck'ia avukat kocası Jonathan, 'Neiw-port Plajında, tek katlı, bahçeli bir evde oturuyoriardı. Batmakta olan güneşin altın ışıkları, ön kapıların madeni pervazlar arasına yerleştirilmiş camlarından içeriye doluyor, pervazları mücevher gibi parıldatıyordu.
Vince Nasco kapıyı çaldığında, Elisabeth açtı. Elli yaşlarında, bakımlı ve güzel bir kadındı. Açık sarı saçlı, mavi gözlüydü. Vince kendini ona John Forker olarak tanıttı, FBI görevlisi olduğunu söyledi. Son zamanlarda soruşturması, yapılan bir davaylo ilgili olarak ona ve kocasına birkaç soru sorması gerektiğini açıkladı.
■ 49-
«Dava mı? Ne davası?»
«Bir zamanlar katılmış olduğunuz, finansmanı devlet tarafından yapılan bir projeyle ilgili,» dedi Vince ona. Telefonda gelen emirler, söze böyle başlamasını öğütlemisti. Kadın onun resimli kimliğini ve FBI belgelerini dikkatle inceledi.
Nasco pek kaygılanmadı buna. Sahte belgeleri, onu bu işi için tutanlar hazırlatmıştı. Kimliğe gelince, o da on ay önce San Francisco'daki benzer bir görevde kolaylık sağlasın diye verilmişti. Ondan sonra üç ayrı olayda daha işe yaramıştı.
Kimliğin yutulacağından emindi de... kendisinin yutulacağından pek o kadar emin değildi. Lacivert takım elbise, beyaz gömlek, mavi kravat, pırıl pırıl siyah pabuçlar giymişti. Tam ajan kılığı. İri cüssesiyle ifadesiz suratı da girdiği role uyuyordu. İşin ters tarafı. Doktor Weatherby cinayetinden sonra, hemen ardından iki kişiyi daha öldürme projesi onu öyle heyecanlandırmış, öyle vahşicesine coşturmuştu ki, sevincini saklaması olanaksız bir duruma gelmişti. İçinden gülmek geliyor, kendini tutması her dakika biraz daha zorioşıyordu. Kırk dakika önce bu işi için çaldığı eski Ford Sedan'la gelirken bir ara, sinirden değil de, hemen hemen cinsel zevkle ölçülebilecek yoğun bir sevinçten ötürü kendini tutamayıp kahkahalara gömülmüştü. Arabayı kenara çekip durdurmuş, on dakika kadar beklemiş, içine derin soluklar çekmiş, ancak normale dönebilmişti.
Elisabeth Yarbeck başını sahte kimlikten kaldırdı, Vince'in gözlerine baktı ve kaşlarını çattı.
Vince riski göze aldı, gülümsedi... oysa yine kahkahalara gömülme tehlikesi vardı. Öyle bir şey olursa, numarası çökerdi elbette. Ama öte yandan, yüzündeki çocuksu gülümseme, o koca cüssesiyle büyük çelişki oluşturduğundan, pekâlâ karşısındakini yumuşatabilirdi.
Bir an sonra Doktor Yarbeck de gülümsedi. İnanmıştı. Kimlikleri uzattı, onu eve aldı. Ön kapı kapanırken Vince ona, «Eşinizle de konuşmam gerekiyor,» diye hatırlattı.
«O' da salonda. Bay Parker. Şu taraftan, lütfen.» Salon geniş ve havadardı. Bej rengi duvarlar, bej rengi halı, açık yeşil kanepeler, kocaman camlı pencereler... yeşil pancurlu, Manzarası güzeldi. Tepelerin aşağılarındaki evlere bakıyordu.
Jonathan Yarbeck tuğla şömineye yerieştirilmiş kütüklerin arasına çıralar koymakla meşguldü. Ateş yakmaya hazırianıyordu. Ayağa kalkarken ellerini birbirine sürtüp tozunu silkti. Bu arada karısı da Vince'i tanıştırıyordu. «FBİ'dan John Parker.»
FBI mı?» Yarbeck kaşları soru sorar gibi kaldırmıştı.
Vince, «Bay Yarbeck,» dedi hemen. «Evde ailenin üyesi olan başka kimseler de varsa, onlarla da şimdi konuşsam iyi olur. Sonradan tekrariamaya gerek kalmaz.»
Yarbeck başını iki yana sallayarak, «Yalnız Liz'ie ben varız dedi. «Çocuklar başka kentte, üniversitede. Nedir mesele
Vince ceketinin iç cebinden susturuculu tabancasını çıkardı, Jonathan Yarbeck'i göğsünden vurdu. Avukat geriye, şömineye doğru uçtu, biran oraya çivilenmiş gibi asılı kaldı, sonra pirinç-ııtn şömine âletlerinin üzerine yıkıldı.
Tssss.

Elisabeth Yarbeck dehşet ve şaşkınlık içinde donakalmıştı. Vince hemen ona doğru yöneldi. Kadını sol kolundan yakalayıp kolu hızla arkaya kıvırdı. Kadın acıyla bağırınca tabancayı şakağına dayadı, «Sus, yoksa beynini dağıtırım,» dedi.
Onu odanın karşı tarafına, kocasının cesedinin yanına yü-lüttü. Adam yerde, küçük pirinç kürekle uzun şişin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Ölmüştü. Ama Vince riske girmeyi uygun gör-»lodi. Yarbeck'i iki kere de kafasının arkasından, yakından vurdu. Liz Yarbeck'den incecik, kedi sesi gibi bir ses çıktı, sonra luidın hıçkırmaya başladı. Komşu evler uzakta, cam da perdeli olduğundan. Vince kimsenin içeriyi görebileceğini sanmıyordu. Ama yine de, kadının hesabını daha güvenli bir yerde görmek niyetindeydi. Onu hole çıkardı, evin arkalarına doğru götürdü. Koridordan geçerken odalara bakıyordu. Sonunda büyük yatak odasına buldu. Kadını kapıdan içeri itti, yere serilmesini sağladı.
«Kıpırdama,» dedi.
Yatağın başucundaki ışıkları açtı. Balkona açılan kapılara yürüdü, perdeleri çekip kapattı.
— 28 —
Onun arkası dönükken kadın ayağa fırladı, kendini holün kapısına doğru attı. Vince onu yakaladı, itip duvara çarptırdı, karnına bir yumruk indirdi, soluğu kesilinee tekrar yere devirdi. Saçından bir tutam kavrayıp kafasını biraz kaldırdı, kendi gözlerine bakmasını sağladı. «Bakın, bayan, sizi vuracak değilim. Buraya kocanızı haklamaya geldim. Yalnız onu. Ben sizi serbest bırakmaya hazır olmadan elimden kaçmaya kalkışırsanız sizi de öldürmek zorunda kalırım. Anladınız mı?»
Yolandı bunlar tabii. Asıl kadını öldürsün diye para veriyorlardı ona. Kocası yalnızca o sıra orada olduğu için ölmek zorunda kalmıştı. Ama Vince ona 'sizi vurmiayaıcağimı' derken yine de bir bakıma doğruyu söylüyordu. Elini ayağını bağlayıp onunla rahatça uğraşabileceği an gelinceye kadar kadının yardımcı olmasını istiyordu. Kurşunla vurulmuş iki ölü yeterdi. Öylesi de hoştu ama... bu seferkini uzata uzata, keyifle öldürmek istiyordu. Bazen ölümün de, güzel bir yemek gibi, iyi bir şarap gibi, seyrine doyulmaz guruplar gibi zevkini çıkarmak gerekirdi.
Kadın soluk almaya çalışır, bir yandan hıçkırırken, «Kimsin sen?» diye sordu.
«Seni ilgilendirmez.»
«Ne istiyorsun?»
«Sus. Yalnız yardımcı ol Ki bu işten sağ kurtulasın.»
Kadın telâşla dua etmeye koyuldu. Duanın kelimeleri birbirine dolaşıyor, aralara umutsuz, anlamsız sesler karışıyordu.
Vince perdeleri kapama işini bitirdi.
Telefonun kablosunu çekip kopardı, alıcıyı kapıp yere fırlattı.
Kadını tekrar kolundan yakaladı, ayağa kaldırdı, banyoya doğru sürükledi. Çekmeceleri arayıp ilk yardım^ malzemesini buldu. Yapışkan bant... onu arıyordu. Yine yatak odasına döndüler. Vince kadını sırtüstü yatağa yatırdı. Yapışkan bantla ayak bileklerini birbirine bağladı, sonra el bileklerini de önden birleştirip bağladı. Çekmeceden dantelli, minik bir külot buldu, kıvırıp kadının ağzına tıktı, sonra cğzın da üzerine bant yapıştırdı.
Kadın şiddetle titriyor, gözlerini kırpıştırıyor, gözyaşlarıylo ve terle mücadele ediyordu.
Vinco yatak odasından çıktı, salona döndü, Jonathan Yar-bm;k'ln cesedi yanına çömeldi. O cesetle işi vardı daha. Tutup nırlılıitü çevirdi. Kafanın arkasından giren kurşunlardan biri a-ddıtıın boğazından, çenesinin hemen altından çıkmıştı. Açık ağzının İçi kan doluydu. Bir gözü yukarı dönmüş, yalnız akı görünüyordu.

Vince öteki göze baktı. «Teşekkür ederim,» dedi içtenlikle,. Saygıyla. «Teşekkür ederim. Bay Yarbeck.» İki gözü de kapadı, eğilip kapakları öptü. «Teşekkür ederim.» Ölünün alnını da öptü. «Bana verdikleriniz için teşekkür ederim.» Sonra garaja gitti, dolapları arayıp birkaç âlet buldu. Süps lastikli, rahat kullanılGbilecek bir çekiç seçti. Çekicin başı da düzgün, cilalı çelikti.
Sessiz yatak odasına döndüğünde çekici bağlı kadının yanına, yatağın üzerine koydu, kadının gözleri komik denecek biçimde, iri iri açıldı.
Kıvranıp bükülmeye başladı kadın. Kollarını, bacaklarını "yapışkan banttan kurtarmak için boş yere uğraştı. Vince soyunmaya başladı.
Kadının demin çekice bokarkenki korkunun tıpkısını yansıtan bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu görünce, «Yo, lütfen kaygılanmayın, Doktor Yarbeck, size saldıracak değilim,» dedi. Ceketini bir sandalyenin arkasına geçirdi. «Size karşı cinsel bir ilgim yok.» Ayakkabılarmı, çoraplarını, pantolonunu çıkarmaya koyuldu.
Çıplak kaldığı zaman çekici alıp kadının sol bacağına savurdu, diz kapağını kırdı.
Başladıktan belki elli, altmış vuruş sonra. Büyük An geldi.
Tssss.
Birden vücuduno enerji doldu. İnsanüstü bir uyanıklık hissediyor, çevresindeki her şeyin rengini, dokusunu derinden derine farkediyordu. Kendini ömründe olmadığı kadar güçlü hissetmekteydi. İnsan vücudunda bir tanrı gibi.
Çekici elinden fırlatıp yatağın yanına diz çöktü, alnını yatak örtüsüne dayadı, derin derin soludu. Dayanılamayacak kadar yoğun bir zevkle titriyordu.
— 29-
■53 —
Birkaç dakika sonra, kendine geldiği zaman,., yani yeni ve daha güçlü durumuna uyum sağlamayı başardığı zaman, ayağa kalktı, ölü kadına döndü, onun parçalanmış suratına bir öpücük kondurdu, sonra avuçlarının içini de öptü. «Teşekkür ederim.»
Bu kadının kendisi için yaptığı fedakârlıktan, öyle duygulan-rnıştı ki, içinden ağlamak geliyordu. Ama kendi şansına sevinmek, kadma acıma duygusunu bastırdı, gözünden yaş akmadı.
Banyoya girip çabucak duş yaptı. Sıcak sular üzerindeki sabunlan akıtırken, cinayeti meslek olarak seçmekle ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Zaten yapacağı bir şey için üste para alıyordu şimdi.
Yeni baştan giyindi, eve girdiğinden beri dokunduğu birkaç yeri bir bavluyla sildi. Her yaptığı hareketi kesinlikle hatırlardı. Silerken bir yeri unutup parmak izi bırakmaktan asla korkmazdı. Kusursuz belleği de yeteneklerinden biriydi.
Evden çıktığında ortalığın kararmış olduğunu gördü.
ÜÇ
, 54
1
.A.kşamın erken saatlerinde seter, Travis'i o kadar şaşırtan zekâ belirtilerini hiç göstermedi. Travis hep köpeği kolluyordu. Bazen doğrudan doğruya dönüp bakıyor, bazen gözünün ucuyla süzüyor, ama merakını uyandıracak bir hareketini göremiyordu.
Kendine jambon, marul ve domatesle iki sandviç yaptı, seter için bir kutu Alpo açtı. Köpek Alpo'yu seviyordu besbelli. Koca koca lokmalar halinde yuttu. Ama Travis'in yemeğini tercih ettiği belliydi. Mutfakta, onun sandalyesinin yanıbaşında, yerde oturuyor, Travis formika masada sandviçlerini yerken özlem dolu bakışlarla bakıyordu. Sonunda Travis ona birkaç lokma jambon verdi.

Köpeğin bu köpekçe yakarışında bir olağanüstülük yoktu. Zaten hayvan da numara yapma peşinde değildi. Jambonları yedi, bitirince aynı acındırma ifadelerini peşpeşe sıraladı. Hangi: köpek olsa yapardı bunları.
Daha sonra, oturma odasında Travis televizyonu açtı, köpek de kanepeye, onun yanına kıvrıldı. Bir süre sonra başını Travis' in bocağına yasladı. Onun kendisini okşamasını, kulak arkalarım kaşımasını istiyordu. Travis öyle yaptı. Köpek arasıra televizyona göz atıyordu ama programa pek bir ilgi gösterdiği söylenemezdi.
Travis de ilgilenmiyordu televizyonla. Tüm ilgisi köpeğe dönüktü. Onu incelemek, yeni numaralar göstermeye teşvik etmek istiyordu. O şaşırtıcı zekâsını sergilemesi için birtokım yollar bulmaya çalıştıysa da, hayvanın zihinsel yeteneğini kesin biçimde kanıtlayacak bir îest yöntemi bulamadı.
— 30 —
Hem zaten köpeğin test konusunda işbirliği yapacağma da inancı yoktu. Çoğu zaman zekâsını içgüdüsel olarak saklamaya çalışır hali vardı. Kelebeği nasıl sakarca kovaladığını hatırladı, sonra bu davranışı, bahçe musluğunu açmanın gerektirdiği zekâ ve beceriyle ölçtü. Sanki iyi ayrı hayvan yapmıştı o hareketleri. Gerçi çılgınca bir fikirdi ama... Travis bu seterin kendine dikkat çekmeyi istemediğini sanıyordu.
Hayvan o garip zekâsını yalnızca kriz anlarında ortaya çıkarmaktaydı. Örneğin, ormandaki olayda. Ya da çok aç olduğu zaman belli ediyordu kendini. Çikoİatoyı aimok için torpido gözünü açışında. Bir de... kimse bakmıyorken,... bahçe musluğu olayı.
Bu gerçekten olmayacak bir fikirdi. Çünkü eğer bu doğru olursa, köpek yalnız kendi türüne oranla fazla zeki olmakla kalmıyor, kendi olağanüstü yeteneikllerinin; de farkında olduğu ortaya çıkıyordu. Köpekler, hattâ tüm hayvanlar, kendilerini o türün diğer üyeleriyle karşılaştıracak bilinç düzeyinden yoksundu. Bu tür bir analiz yapamazlardı. Karşılaştırmalı analizler insanlara özgüydü. Köpek çok zeki olsa da, pek çok numaralar öğrense de, kendisinin diğer köpeklerden farklı olduğunu yine bilemezdi. Bu köpeğin böyle bir şeyi bildiğine hükmetmek, ona yalnız zekâ yorumlamak değil, aynı zamanda mantık yorumlamak, her hayvanın kullandığı içgüdünün üzerinde bir yargılama yeteneği yorumlamak demekti.
«Sen,» dedi Travis setere. «Sen esrar perdesine sarılı bir bilmecesin. Ya öylesin ya da ben yakında tımarhane yolculuğuna koyuluyorum.»
Köpek onun sesini duyunca başını kaldırıp baktı, bir an göz göze geldiler, sonra hayvan esnedi... birden tekrar başını kaldırdı, Travis'in arkasındaki kitap raflarına doğru baktı. Yüzündeki mutlu köpek ifadesi silinmişti. Onun yerine, Travis'in daha önce de gördüğü ilgi dolu ifade yerleşmişti. Alışılan köpek ilgisinin üzerinde bir ilgi.
Seter kanepeden indi, kitap rafına koştu. Rafın önünde bir sağa bir sola atıldı, sırayla dizilmiş ciltlerin rengârenk sırtlarına baktı.
Travis bu evi döşeli olarak ucuza tutmuştu. Sıradan eşyalar vardı evde. Masif yerine formika, sağda solda kareli döşemelik kumaşlarla kaplı koltuklar falan. Travis Cornell'in kişisel zevkini yansıtan tek şey o kitaplardı. Bir kısmı ciltli, bir kısmı da cep kitabıydı. Onları salondaki kitap rafına sıralamıştı.
Köpek oradaki birkaç yüz kitabın hiç değilse birkaçına yoğun bir ilgi duyuyor gibiydi.
Travis ayağa kalktı. «Ne oldu, oğlum? Niye telaşlandın öy-
le?»
Seter arka ayakları üzerine kalktı, ön ayaklarını rafa dayadı, kitapları kokladı.
Travis'e baktı, sonra hevesli bakışları tekrar kitaplara döndü.
Travis O rafa yürüdü, köpeğin burnunu değdirdiği ciltlerden birini çekti. Define Adası, yazan, Robert Louis Stevenson. Kitabı çıkarıp uzattı. «Bu mu? Bu mu ilgilendiğin?»

Köpek kapaktaki Long John Silver resmine, korsan gemisine baktı, Travis'e döndü, resme tekrar baktı. Sonra ayaklarını raftan çekip yere indi, karşı duvardaki kütüphaneye koştu, oradaki kitapları koklamaya başladı.
Travis Define Adosı'm yerine koyup seteri izledi. Hayvan bu sefer burnunu Charles Dickens romanlarına dayamıştı. Travis bir tanesini çekti. İki Kentini Hikâyesi. Bir cep kitabı.
Seter kapaktaki resmi yine inceledi. Sanki kitabın konusunu anlamaya çalışıyordu. Sonra beklenti dolu bakışlarını Travis'e çevirdi.
Travis şaşalamıştı. «Fransız Devrimi. Giyotinler. Baş kesmeler. Trajedi ve kahramanlık. Bu kitap... şey... kişilere gruplardan fazla değer vermenin önemini anlatıyor. Bir tek kadının veya erkeğin hayatı, kalabalık toplulukların ilerlemesinden daha önemlidir diyor.»
Seter dikkatini karşısındaki rafa çevirdi, koklamayı sürdürdü.
«Çılgınlık bu,» dedi Travis. İki Kentin Hikayesi'ni yerine koydu. ^Kalkmış, bir köpeğe konu özeti anlatıyorum...: Tanrı aşkına?»
Seter patilerini bir alttaki rafa dayadı, oradaki edebiyatı koklamaya koyuldu. Travis oradan yeni bir kitap çekmeyince başını uzattı, ciltlerden birini dişleriyle yakaladı, çıkarmaya çalıştı.
Travis, «Hey!» diyerek kitaba uzandı. «Salyanı ciltlerimden
— Be-

uzak tut, tüylü surat. Bu da Oliver Twist. Yine Dickens'in. Victoria dönemi İngiltere'sinde bir yetim çocuğun hikâyesi. Çocuk yeraltı dünyasının karanlık tiplerine bulaşıyor, onlar da...»
Seter yere indi, yine eski kütüphaneye yöneldi, yetişebildiği kitapları koklamayı sürdürdü. Yetişemediklerine özlem dolu bakışlaria baktığına yemin edebilirdi Travis.
■ Beş dakika boyunca, olağanüstü bir şeylerin yer alacağı sezgilerine kapılan Travis hayvanı izledi, ona bir düzine kadar roman gösterdi, kısa özetlerini anlattı. Köpeğin istediğinin bu olup olmadığını bilemiyordu. Herhalde özetleri anlıyor olamazdı. Ama o konuşurken dikkatle dinlediği de bir gerçekti. Ben anlamsız hayvan davranışlarını yanlış yorumluyorum herhalde, dedi kendi kendine. Bir köpeğe karmaşık niyetler yakıştırdığını düşündü. Ama yine de içindeki önsezi pek güçlüydü. Ensesinde ürpertiler dolaşıyordu. Garip arayış sürüp giderken, her an önemli bir belirtinin sergilenmesini beklemekteydi. Bir yandan da kendini çok budala ve komik hissediyordu.
Kendi roman zevki biraz karmaşıktı. Raftan çektiği kitaplar, .arasında Bradbury'nin Kötü Bir Şey Bu Yana Geliyor'u, Chand-ler'in Uzun Veda'sı, Cain'in Postacı Kapıyı İki Kere Çalar'ı, He-mingiway'in Güneş De Doğar'ı vardı. Richard Condon'un iki ro-.manıyla Anne Tyler'in bir romanını da çıkardı. Dorothy Saayers' in Cînayet İlân Vermeli'siyle Elmore Leonard'ın 52'ük Deste'si de onları izledi.
Sonunda köpek raflara arkasını döndü, odanın ortasıno yürüdü, ileri geri dolaştı, dolaştı. Belli ki heyecanlıydı. Travis'in karşısında durdu, üç kere havladı.
«Neyin var, oğlum?»
Köpek inledi, kitap raflarına baktı, yürüyüp bir daire çizdi, kitaplara bir daha baktı. Çaresiz kalmış bir hali vardı. Çok çaresiz.
«Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,» dedi Travis. «Senin ne istediğini anlamıyorum. Bana ne söylemeye çalıştığını bilemiyorum.»
Köpek homurdanır gibi bir ses çıkardı, silkindi. Başını ye-•flik bir ifadeyle eğerek tekrar kanepeye döndü, tırmandı, kıvrımlı p yattı.
«Bu kadar mı?» diye sordu Travis. «Vaz mı geçiyoruz?»

Hayvan başını kanepeye dayayıp ona nemli, anlamlı gözlerle baktı.
Travis bakışlarını ondan ayırdı, kitapları süzdü. Sanki yalnızca sayfalarındaki yazıları sergilemiyorlarmış da, çözmesi zor bir bulmaca da sunuyorlarmış gibi baktı. Ciltlerini sırtlarında çoktan unutulmuş bir dilde mesaj varmış gibi, o mesajın şifresi çözülürse harikulade sırlar açıklanacakmış gibi baktı. Kendisi çözemiyordu o şifreyi.
Demin kendini bir mucizenin eşiğinde hissettiği için şimdi düş kırıklığına uğramıştı. Onun hissettiği çaresizlik köpeğin-kinden beterdi. Kanepeye yerleşip başını dayamak, olup biteni, unutmak, ona o kadar kolay gelmiyordu.
«Neydi o deminki yaptıkların?» diye sordu.
Köpek başını kaldırıp ona baktı.
«Bu kitap olayının bir anlamı var mı?»
Köpek hâlâ bakıyordu.
«Senin özel, benzersiz bir yanın var mı gerçekten... yoksa ben beynimin tıpasını çekip içini mi boşalttım?»
Köpek hareketsiz ve ifadesizdi. Her an gözlerini kapayıp uyuyacakmış gibiydi.
«Yüzüme esnersen tekmeyi yersin kıçına.»
Köpek esnedi.
«Piç!» diye homurdandı Travis. Köpek yine esnedi.
«Al işte. Bu ne demek oluyor? Ben öyle dedim diye, bilerek mi esniyorsun? Benimle şakalaşıyor musun? Yoksa yalnızca esniyor musun? Yaptığın hareketleri nasıl yorumlayacağım? Anlamı var mı, yok mu, nereden bileceğim?»
Köpek içini çekti.
Travis de içini çekip ön pencereye yürüdü, karanlığa baktı. Bahçedeki palmiyenin arasından sokak lambasının sarı ışıkları sızıyordu. Köpeğin kanepeden inip telâşlı adımlaria odadan çıktığını duyduysa da, ne yaptığını merak etmeye kalkışmadı. Şu an bir yeni düş kırıklığını kaldıramazdı.
Seter mutfakta birtakım gürültüler çıkarıyordu. Bir çatırtı,, bir tane daho Travis, herhalde su içiyordur, diye düşündü.
Birkaç saniye sonra hayvanın döndüğünü duydu. Köpek yaklaşıp onun bacağına sürtündü.

Travis baktı, seterin dişleri arasında bir kutu bira tutmakta olduğunu gördü. Coors marka. Konserve kutusunu eline aldığında soğuk olduğunu farketti. . , «Bunu buzdolabından almışsın!» Köpek sanki sırıtıyordu.
Nora Devon mutfakta akşam yemeği hazırlarken telefon (çaldı. İçinden, inşallah o değildir, diye dua ederek açtı.
Ama oydu. «Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,» dedi Streck. «Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.» •
Nora'nın içinden, ben güzel bile değîlimı, demek geldi. Çirkinim, silik bir kız kurulsuyum. Ne istiyorsun benden? Güzel ol-madığım için senin gibilerden korunmuş durumdayım. Kör müsün? Ama bunların hiçbirini söyleyemedi.
«Sen biliyor musun neye ihtiyacın olduğunu?» diye sordu o.
Nora sonunda sesini çıkarabildi. «Çekil git.»
«Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sen bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum.»
Bu sefer Nora telefonu daha önce kapattı. Kulaklığı öyle hızla çarptı ki, bu sesin adamın kulağını acıttığından emin ol-.du. '
Daha sonra, sekiz buçukta telefon yine çaldı. Nora yatağında oturmuş. Büyük Unrjutter'ı okuyor, bir yandan dondurma yiyordu. İlk zil onu öyle korkuttu ki, kaşık elinden tabağa düştü.; Neredeyse dondurma da dökülüyordu.

Tabakla kitabı bir kenara koyup telefona kaygılı gözlerle baktı. Başucu masasında duruyordu telefon. On kere çalmasına izin verdi. On beş. Yirmi. Bu ısrarlı ses tüm odayı dolduruyor, duvarlardan yankılanıyor, beyninin içinde çalıyormuş gibi oluyordu. Sonunda cevap vermemenin ciddi bir hatâ olacağını akıl etti. Adam onun evde olduğunu, telefonu açamayacak kadar korktuğunu anlar, sevinirdi. En çok istediği şey hükmetmekti onun. Belki sapıklık olarak yorumlanabilirdi oma Nora'nın pısırıklığı ve çekingenliği onu daha saldırgan yapacaktı. Aslında Nora'nın çatışmalarda hiç tecrübesi yoktu. Bunu öğrenmesi gerektiğini daha yeni anlıyordu. Hem de hizla öğrenmesi gerektiğini.

Otuz birinci zilde telefonu açtı. ;;trock, «Seni düşünmeden edemiyorum,» dedi. Nora cevap vermedi.

Streck yine konuştu. «Çok güzel saçların var. Kopkoyu. Hemen hemen siyah. Gür ve parlak. Ellerimi saçlarının arasından geçirmek istiyorum.»

Onu haddini bildirecek bir şey söylemeliydi... ya da telefonu kapatmalıydı. Ama ikisini de yapamıyordu. (Senin gözlerin gibi göz görmedim,» derken Streck sesli sesli soluyordu. «Elâ ama öteki elâ gözler gibi değil. Derin, sı-
cak. seksi gözler.» Noia ağzını açamıyordu. Felç olmuştu. «Çok güzelsin, Nora Devon. Çok güzel. Neye ihtiyacın olduğunu da biliyorum. Gerçekten biliyorum. Sana onu ben vereceğim.»

Nora'nın felci bir titreme nöbetiyle son buidu. Kulaklığı yerine bırakmayı başardı. Yatakta iki büklüm oturuyor, titreme kesilene kadar vücudunun parça parça dökületeğinden korkuyordu.

Tabancası yoktu. Kendini ufacık, çıt diye kırılacak kadar zayıf, çok da yalnız hissediyordu.

Acaba polisi arasam mı, diye düşündü. Ama..., ne diyecekti polise? Kendisine rahatsızlık verici cinsel yaklaşımlarda bulunulduğunu mu? Amma gülerlerdi buna! Nora bir seks perisi, ha? Kız kurusuydu o. Çamur kadar çirkindi. Bir erkeğin başını dön-■pürecek, ona cinsel hayaller kurduracak tip değildi. Poiis onun ■bunları uydurduğunu ya da isterik falan olduğunu sanacaktı. Ya da Streck'in nazik davranışını cinsel ilgi olarak yanlış yorumladığını sanacaktı. Kendisi de başta öyle sanmamış mıydı?

Giydiği bol erkek pijamasının üzerine lacivert bir sabahlık geçirdi, kuşağını beline bağladı. Yalınayak aşağıya, mutfağa indi, ocağın yanındaki çekmeceden kasap bıçağını kararsız bir hareketle aldı. Bıçağın çelik ucunda ışıklar yansıdı.

Onu elinde çevirirken, enli, yassı çeliğin üzerinde kendi gözlerini gördü, baktı, acaba bu korkunç silahı, özsavunma ama-

cıyla bile olsa, bir insana karşi kullanabilir miyim, diye merak etti.

İnşallah bu sorunun cevabını öğrenmesine gerek kalmazdı.

Tekrar yukarı çıktı, bıçağı başucu masasına koydu. Elini uzatsa alabileceği bir yere. Sabahlığı çıkarıp yatağın kenarına oturdu, titremesini kesebilmek için kollarıyla bedenini kucakladı.

«Neden ben?» dedi yüksek sesle. «Neden bana musallat oluyor?»

Streck ona güzel olduğunu söylemişti. Ama Nora bunun doğru olmadığını biliyordu. Öz annesi bile onu Violet halaya bırakmış, yirmi sekiz yılboyunca yalnızca iki kere uğramıştı. Son gelişinde Nora altı yaşındaydı. Babasını hiç tanımıyordu. Akra-
balarından hiçbiri onu yanına almaya yanaşmamış, Violet de bunu Nora'nın çirkinliğine yorumlamıştı. Bu yüzden, Streck ona güzelsin dese bile, adam aslında Nora'yı istiyor olamazdı. Yo, istediği Nora değildi. Yalnızca korkutmak, tahakküm etmek, canını yakmak istiyordu. Vardı böyle insanlar. Nora kitaplarda, gazetelerde

okumuştu. Violet de onu defalarca uyarmıştı. Bir erkek sana tatlı dille, gülümseyerek yaklaşmaya kalkarsa, niyeti seni yükseklere çıkarmak, düşünce canının daha çok yanmasını sağlamaktır, demişti.
Bir süre sonra titremeleri azaldı, Nora tekrar yatağa girdi. Dondurmasından geriye kalan erimişti. Tabağı uzağa koydu, Dickens'in romanını eline aldı, bir kere daha kendini Pip'In hikâyesine kaptırmaya uğraştı. Ama gözü ikide bir telefona dönüyor, kasap bıçağına dönüyor, odanın açık duran kapısına, ikinci katın holüne dönüyor, orada bir hareket gördüğünü hayal ediyordu.
Travis mutfağa yürüdü, köpek de onu izledi. Adam elini buzdolabına uzatarak. «Göster bana,» dedi. «Bir daha yap. Bana bir bira çıkar. Nasıl yaptığını göster.»
Köpek kıpırdamadı.
Travis çömeidi. «Dinle, tüylü surat... kim kurtardı seni or-
_62 —
mandan? Kovalayan o şeyden kim uzaklaştırdı? Ben. Kim hamburger aldı sana? Ben. Seni yıkadım, besledim, sana bir yuva verdim. Şimdi bana borçlusun. Utanmaya gerek yok. Eğer bu kapağı açabiliyorsan, aç da göreyim.»
Köpek Frigidaire marka eski buzdolabına yürüdü, başını emaye kaplama kapağın alt köşesine doğru eğdi, köşeyi dişleri arasına aldı, tüm vücudunu gererek geriye doğru çekti. Kapanın konarına geçirilmiş lastik belli belirsiz bir emme sesiyle kendini koy verdi, kapak açıldı. Köpek hemen aradaki boşluğa sokuldu, iki ayak üzerine kalktı, iki patisinin birini kapak rafına, birini bolap rafına dayadı.
Travis, «Vay canına,» diyerek daha yaklaştı. Seter ikinci rafa baktı. Travis oraya bira kutularını, Diet Pepsi'leri, meyve sularını sıralamıştı. Bir Coors daha aldı, yere İndi, aradan çekilip kapağın yerine doğru yaklaşmasına, oturmasına izin verirken Travis'e yürüdü.
Travis birayı ondan aldı. İki elinde birer Coors'la durmuş, köpeği inceliyordu. Ona söylemekten çok kendine söyler gibi, «Pekâlâ, demek biri sana buzdolabını açmasını öğretmiş,» dedi. «Buna ek olarak belli bir teneke kutuyu tanımayı, ötekilerden ayırt etmeyi, almayı ve getirmeyi de öğretmiş. Ama bu işde hâlâ bazı esrarengiz noktalar var. Bakalım sana tanımayı öğrettikleri bira markasından benim buzdolabımda da var mı? Belki var, ama belki de yok ölebilir. Hem ben sana emir falan vermedim. Bira getir demedim. Sen onu kendiliğinden yaptın..., sanki o anda ihtiyaç duyduğum şeyin bira olduğunu hissetmişsin gibi. Üstelik de haklı çıktın.»
B Travis kutulardan birini masaya bıraktı, ötekinin üst kısmını gömleğine sildi, açtı birkaç yudum içti. Köpeğin bu kutuya ağzını sürdüğüne aldırmıyordu. Hayvanın şaşırtıcı hareketi onu öylesine heyecanlandırmıştı ki. mikrobu falan dert edecek hali yoktu. Hem zaten köpek o kutuları diplerinden tutarak taşımış-^Btı... sanki sağlık koruma konularına özen gösteriyormuş gibi.
Seter onun içişini seyretti. Biranın üçte birini bitirince Travis yine konuştu. «Sanki benim gergin, sıkkın olduğumu anladın... biranın beni sakinleştireceğini biliyordun. Bu delilik mi. yoksa değil mi? Biz burada analitik akıl yürütmeden söz ediyoruz. Haydi, diyelim ki hay-
— 63—
vanlar sahiplerinin ruhsal durumunu çoğu zaman sezerler. Ama o hayvanlardan kaç tanesi biranın ne olduğunu bilir, sahibini sakinleştireceğini anlar? Hem zaten buzdolabında bira bulunduğunu da nereden bildin? Belki akşam ben yemeği hazırlarken görmüşssjndür... ama yine de...»
Elleri titriyordu. Biraz daha bira içti, içerken teneke dişlerine çarpıp tıkırdadı.

Köpek formika masanın çevresinden dolaştı, musluğun altındaki dolaba gitti. Kapaklardan birini açtı, içerinin karanlığına doğru baktı, sonra paketişr halindeki köpek bisküvilerinden birini aldı, Travis'e getirdi.
Travis güldü. «Eh, madem ben bira içiyorum, sen de bir ziyafete hak kazandın, ha?» Paketi köpeğin ağzından aldı, yırtıp açtı. «Bu bisküvilerden iki tane yemek seni sakinleştirecek ha, tüylü surat?» Açık paketi yere bıraktı. «Buyur lütfen. Herhalde sıradan köpekler gibi oburluk etmezsin.» Yine güldü. «Hey Tanrım..., belki arabayı bile kullanmana izin verebilirim senin.»
Seter paketten bir bisküvi aldı, arka ayaklarını geriye uzatıp yattı, bisküviyi keyifle çiğnemeye başladı.
Travis bir sandalye çekip masanın başına oturdu... «Mucizelere inanmam için neden yarattın bana. Bu sabah o ormanda ne işim vardı, biliyor musun?»
Köpek ağzındaki bisküviyi çiğnerken bir an için Travis'e olan ilgisini unutmuş gibi göründü.
«Oraya yaptığım yolculuk bir duygu yolculuğuydu. Çocukluğumda Santa Ana Dağlarının bana verdiği zevki yeniden tatmayı umarak gittim oraya. O zevk... şeyden önce... her şey bu kadar kararmadan önceye ait bir zevkti. Çocukluğumda yaptığım gibi birkaç yılan öldürmek, yüı-ümek, kendimi o günlerdeki gibi hayatla uyum içinde hissetmek istedim. Çünkü uzun zamandır... yaşamışım, ölmüşüm, umurumda bile değildi.»
Köpek birden çiğnemeyi kesti, ağzındakini zorla yuttu, bölünmemiş dikkatini tümüyle Travis'in yüzüne yöneltti.
«Son zamanlarda hissettiğim depresyon, aydaki gece yarılarından bile karanlıktı. Depresyonun ne olduğunu da anlıyor musun, evlât?»
Seter bisküvileri orada bırakıp ayağa kalktı, yaklaştı, sahibinin gözlerine daha önce de sergilediği o şaşılacak yoğunlukla, dosdoğru baktı.
Travis de ona bakarak devam etti. «Ama kendimi öldürmeyi düşünmedim. Bir kere, ben Katolik çocuğu olarak büyütülmüş birliyim. Yıllardır kiliseye gittiğim yok ama yine de, bir bakıma inanıyorum sayılır. Katolikler için intihar büyük bir günahtır. Çinayettir. Hem zaten ben inattan vazgeçmeyecek tiplerdenim. Durum ne kadar karanlık olursa olsun.»
Seter gözlerini kırpıştırdı, ama bakışını onunkinden ayırma-
«O ormanda ben, bir zamanlar tanıdığım mutluluğu arıyorum. O sırada karşıma sen çıktın.»
«Vuf!» dedi hayvan. Sanki, «İyi,» demek istiyordu.
Travis onun yüzünü avuçları arasına aldı, başını eğip kendi yüzünü onunkine yaklaştırdı. «Depresyon demek, var olmanın bir işe yaramadığı, boş olduğu duygusu demektir. Bir köpek böyle şeyleri nasıl ahlar, hımm? Köpeklerin kaygısı yoktur, öyle değil mi? Köpeğe göre, her gün yeni bir sevinçtir. Sen anlıyor musun bu anlattıklarımı, evlât? Tanrı da biliyor ya, belki de anlıyorsundur diye düşünüyorum. Acaba sana, sihirli köpek bile olsan, çok mu fazla zekâ ve bilgelik yorumluyorum? Hıı? Evet, bazı numaralar yapabiliyorsun, ama bu beni anladığın an- , lamına gelmez.»
Seter ondan uzaklaştı, bisküvi paketinin başına döndü. Pa- \ keti dişleriyle dibinden yakaladı, yirmi otuz kadar bisküviyi marley döşemenin üzerine boşalttı.
«İşte yine cıvıttın,» dedi Travis. «Bir an, yarı insan gibi davranıyorsun, bir an sonra, köpekçe ilgilere sahip bir köpek oluyorsun.»
Ama köpeğin niyeti yemek yemek değildi. Bisküvileri burnuyla sağa sola itmeye başladı. Onları birer birer uzağa, mutfağın boş yerine götürüyor, düzgün biçimde, uç uca diziyordu.

«Neler oluyor burada?»
Köpek beş bisküviyi, sağa doğru kavislenen bir çizgi halinde dizmişti. Altıncısını yerine itti, kıvrımı daha belirgin hale getirdi.
Travis onu seyrederken elindeki birayı bitirdi, ikincisini açtı. İhtiyacı olacağına karar vermişti.
Köpek bir an sıralanmış bisküvileri inceledi, sanki ne yapmaya başladığını bilemiyormuş gibi durdu. Onları hafif hafif sa
— 36-
— 64 —
ğa sola oynattı, kararsız göründü. Sonunda iki bisküviyi daha sıranın ucuna ekledi. Dönüp Travis'e baktı, yerde çizmekte olduğu desene tekrar baktı, dokuzuncu bisküviyi de yerine itti.
Travis birasını yudumladı, gepgergin durumda, bundan sonra ne olacağını bekledi.
Köpek başını iki,yana salladı, burnundan pufurtulu sesler çıkardı, dönüp gitti, yüzünü köşeye vererek bir süre durdu. Başını tâ aşağıya sarkıtmıştı. Travis onun ne yapmakta .olduğunu merak etti. Sonra, belki derin düşünmek, konsantre .olabilmek' için böyle yaptığına karar verdi. Bir süre sonra köpek döndü, onuncu ve on birinci bisküvileri de yerine itip yerdeki şekli da- ha da büyüttü.
Travis çok büyük bir olayın yer almak üzere olduğu önsezi- ' sine tekrar kapılmıştı. Kollarındaki tüyler diken dikendi.
Bu sefer umudu boşa çıkmadı. Kızıl seter on dokuz bisküvi kullanarak, biraz kaba, ama kolaylıkla tanınabilir bir soru işareti çizmişti yere. İfadeli gözlerini Travis'e çevirdi.
Bir soru İşareti.
Anlamı: NEDEN? Neden ,o kadar depresyona girmiştin? Neden hayatın amaçsız, boş olduğunu hissediyordun?
Köpek belli ki söylenenleri anlamıştı. Tamam, kabul, belki dili tümüyle anlamamış, ağzından çıkan her kelimenin anlamını kavrayamamış olabilirdi... ama neden söz ettiğini anlamış, en azından ilgilenecek, merak duyacak kadar anlamıştı.
Ayrıca... eğer soru işaretinin amacını da anlayabiliyorsa, soyut düşünce yeteneği var demekti! Basit simgeler kavramı, örneğin alfabenin harfleri, sayılar, soru işaretleri, ünlem işaretleri... karmaşık fikirleri ifadede steno gibi kullanılan bir şifreydi bunlar. Anlamak, soyut düşünce gerektirirdi. Soyut düşünce de dünya yüzündeki yaratıklar İçinde yalnızca bir tekine bahşedilmişti: İnsanoğluna. Kızıl seter belli ki insan değildi. Ama her nasılsa, başka hiçbir hayvanın sahip olamayacağı zihinsel yeteneklere sahipti.
Travis iyice afallamıştı. Yerdeki soru işaretinin rastlantıyla açıklanacak yanı yoktu. Biraz kaba bir çizimdi ama rastlantı değildi. Köpek bir yerde bu simgeyi, bu işareti görmüş, ne anlama geldiğini de ona öğretilmişti. İstatistikçi kuramcılara göre, sayısız maymuna sayısız daktilo verilse, sonunda rastlantı sonucu dog-
rudürüst İngilizce bir cümle yazmayı da başarırlardı. Ama bu köpeğin bisküvilerden iki dakika içinde soru işareti çizmesi, o maymunların komple bir Shakespeare oyunu yazmalarına denkti rastlantı açısından.
Köpek ona beklenti dolu bakışlarla bakıyordu. Travis ayağa kalktığında bacaklarının biraz titremekte ol-liıığunu farketti. Özenle yerleştirilmiş bisküvilere yürüdü, onları yeni baştan karıştırdı, sonra yerine dönüp oturdu.
Seter karışık bisküvilere baktı, gözlerini soru sorarmış gibi Travis'e çevirdi. Şaşkın bir hali vardı.
Travis bekledi. '

Ev sanki doğadışı bir sessizliğe gömülmüştü. Zamanın akışı, hem canlılar, hem makineler, hem tüm nesneler için durmuş gibiydi... bir tek Travis, seter ve mutfaktaki bisküviler dışında.
Sonunda köpek bisküvileri burnuyla tekrar itiştirmeye başladı. Bir iki dakika sonra spru işareti tekrar hazırdı.
Travis biradan biraz daha içti. Yüreği davul gibi atıyordu. Avuçları sırsıklamdı. İçi bir tür huşu ve dehşet duygusuyla, hattâ bir tür korkuyla doluydu. Bir yandan coşkun bir sevinç, bir yandan bilinmeyene karşı duyulan korku, üzerine eklenen şaşkınlık. İçinden gülmek geliyordu. Çünkü ömründe bu köpek kadar sevimli, bu köpek kadar harikulade bir şey görmemişti. Aynı zamanda ağlamak da istiyordu. Birkaç saat öncesine kadar hayatı boş, karanlık, amaçsız sandığı için. Oysa hayat, her ne kadar arasıra acı gözükse de, yine de çok değerli bir şeydi. Bunu şimdi anlıyordu. Sanki Tanrı yollamıştı bu köpeği ona. İlgisini uyandırmak için. Hayatın sürprizlerle dolu olduğunu hatırlatmak için. Var olmanın asıl amacını ve garip olanakları anlamayan insan.oğlunun umutsuzluğa kapılmasının boş olduğuau ona göstermek için. Travis gülmeye çalıştı, gülüşü ağzından bir hıçkırık gibi çıktı. Teslim olup hıçkırmaya, ağlamaya uğraştı, bu sefer sesler gülmeye dönüştü. Ayağa kalksa, deminkinden beter titreyeceğini, belki yıkılacağını biliyordu. En mantıklı şeyi yaptı. Sandalyesinden kalkmaksızın, koca bir yudum bira daha içti.
Köpek başını bir sağa, bir sola eğiyor, biraz kuşkulu bir bakışla, sanki onun çıldırıp çıldırmadığını anlamaya çalışıyordu. Çıldırmıştı, evet. Aylar önce. Ama şimdi iyileşmişti artık.

Birayı masaya koyup ellerinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. «Gel buraya, tüylü surat,» dedi.
Seter bir kararsızlık geçirdi, sonra yaklaştı.
Travis onun tüylerini okşadı, kulaklarının arkasını kaşıdı. «Beni şaşırtıyor, korkutuyorsun. Nereden geldiğini, nasıl böyle olabildiğini anlayamıyorum. Ama sana benden daha fazla ihtiyaç, duyacak birini bulamazdın. Soru işareti, ha? Tanrım! Pekâlâ. IMeden hayatta bir amaç, bir neşe bulamadığımı mı soruyorsun? Söyleyeyim sana. Tanrı şahidim olsun, kendime bir bira daha açıp derdimi bir köpeğe anlatacağım şimdi. Ama daha önce., sana bir isim vermek istiyorum.»
Köpek burun deliklerinden hava üfledi, sanki, «Vakti geldi de geçiyor,» demek istedi.
Travis köpeğin yüzünü avuçlarına aldı, gözlerinin içine bakarak, «Einstein,» dedi. «Bugünden böyle, tüylü surat, senin odın Einstein.»

4

Streck saat dokuzu on geçe yine aradı.
Noro telefonu ilk zilde kaptı. Bu sefer onu terslemeye, bir daha rahatsız etmesini engellemeye kararlıydı. Ama her nedense yine dili tutuldu, konuşamadı.
Streck iğrenç denecek kadar samimi bir sesle, «Beni özlüyor musun, güzelim? Hmmm!» dedi. «Oraya gelmemi, senin erkeğin olmamı istiyor musun?»
Nora telefpnu kapadı.
Neyim var benim, diye merak etti. Neden ona defolup gitmesini, beni rahat bırakmasını söyleyemiyorum?
Belki de dilinin tutulması, bir erkeğin... herhangi bir erkeğin... Streck gibi iğrenç birinin bile kendisine güzel deyişini duymak içindi. Bu adam sevgi ve şefkat gösterebilecek biri değildi, ama belki onu dinlerken, iyi bir erkeğin kendisine bunları söyleyişini hayal etmek istiyordu bilinçaltı.

«Eh, güzel falan değilsin,» diye azarladı kendini. «Hiçbir zaman güzel olacak da değilsin. Hayale kapılmaya gerek yok. Bir daha aradığında, tersle onu.»
, " , —68—
Yataktan kalktı, holden geçip banyoya gitti. Orada ayna VIIIılı Vlolot Devon'un örneğini izleyen Nora, evin banyolar dışındaki hiçbir yerine ayna koydurmamıştı. Kendini görmekten hoşlanmazdı, çünkü gördüğü zaman hüzünleniyordu.
Ama bu gece kendine bir bakmak istiyordu. Streck'in iltifatı, «soğuk ve hesaplı sözlerden oluştuğu halde, onun merakını uyandırmıştı. Hoş, daha önce farketmediği bir güzellik keşfetmeyi beklemiyordu elbette. Çirkin ördekken bir gece içinde güzel kuğiuolmak, uçarı bir hayalden başka bir şey değildi. O daha yok. çirkin ve itici olduğunu kendine tekrar kanıtlamak istiyordu. Streck'in istenmeyen ilgisinin onu bu kadar rahatsız etmesinin nedeni, Nora'nın aslında o çirkinliği ve yalnızlığı içinde pek tühat plmasındandı. Adamın onunla alay ettiğinden, tehditlerini yorlne getirmeyeceğinden, kendi yalnızlığının bozulmayacağından emin olmak istiyordu. Daha doğrusu, banyoya girerken, oloktrik düğmesine basarken, kendi kendine böyle söylüyordu.
Banyo duvarları yerden tavana kadar mavi fayansla kaplanmış, araya bir sıra beyaz bordur atılmıştı. Yan tarafta koskocaman, pençe ayaklı bir banyo vardı. Beyaz porselen. Muslukları «arı pirinç. Oldukça büyük bir ayna, yılların etkisiyle parlaklığını kaybetmiş, orada duruyordu.
Streck'in güzel, koyu, parlak dediği saçlarına baktı. Oysa tek renkti saçları; doğal, acıklı koyulu yerleri yoktu. Parlak değil, yağlı görünüyordu. Oysa daha bu sabah yıkamıştı.
Alnına, yanaklarına, burnuna, çenesine, dudaklarına, boynuna baktı. Tek parmağını hatlarının üzerinden geçirdi. Bir erkeğin ilgisini çekebilecek hiçbir şey yoktu o hatlarda.
Sonunda isteksiz bakışları gözlerine yöneldi. Streck gözlerinin güzel olduğunu söylüyordu. Berbattı gözleri. Işıksız bir griydi. Kendi bakışlarına birkaç saniyeden fazla dayanamadı. Gözleri, kendini hiç beğenmediğini anlatıyordu aynadan ona. Ama aynı zamanda... o gözlerde kendisini çok rahatsız eden bir öfke de gördü. Ona yakışmıyordu bu tutum. Kendini bu hale getirmiş olmasına kızmak, onun harcı değildi. Tabii böyle düşünmenin de anlamı yoktu. Doğa onu nasıl yarattıysa öyleydi kendisi... bir fare... elinden bir şey gelmezdi.
Aynadan uzaklaşırken, bu incelemesinden hiçbir sürpriz çıkmadığı için düş kırıklığı hissetti, böyle bir şey hissetmesf
— 63 — onu şoka sürükledi, şaşırttı. Banyonun kapısında durup başını iki yana salladı. Şımai de düşüncelerine şaşıyordu.
Streck'e çekici görünmek mi istiyordu? Elbette ki hayır. Sapık, hasta, tehlikeli biriydi o. En son isteyeceği şey ona çekici görünmekti. Belki başka bir erkeğin onu beğenmesi hoşuna gidebilirdi oma Streck'in değil. Diz çöküp Tanrıya şükretmesi gerekirdi kendisini çirkin yarattı diye. Oyle olmasa, Streck tehditlerini yerine getirirdi. Buraya gelir, ırzına geçerdi onun... belki öldürürdü bile. Kim nereden bilebilirdi böyiesinin ne yapacağını? Öldürülmekten korktuğu için kendini evhamlı bir kız kurusu saymıyordu. Hele de bu günlerde! Gazeteler bu tür haber-lerie doluydu her gün. Savunmasız olduğunu hissetti, çabucak yatak odasına, kasap bıçağının yanına döndü.
Çoğu kişi psikanalizi mutsuzluğun çaresi sayar. Kendi psikolojilerini anladıkları, olumsuz tutumlarının, kendilerini mahva götüren hareketlerinin nedenini çözdükleri anda, tüm sorunlarını çözeceklerine, zihinsel huzura kavuşacaklarına inanıriar,, hattâ bundan emindirier. Ama Travis bunun böyle olmadığını öğrenmişti. Yıllarca

psikanalize gidip gelmiş, yalnız bir insan oluşunun, dost edinemeyişinin nedenini öğreneli de çok olmuştu. Ama nedenleri anlamasına rağmen, yine de değişememişti. Şimdi, gece yarısı yaklaşırken mutfakta oturuyor, bir bira daha içiyor, Einstein'a kendini nasıl duygusal yalnızlığa ittiğini anlatıyordu. Einstein karşısında kıpırdamadan oturmakta, hikâyeyi çok ilgileniyormuş gibi, hiç esnemeden dinlemekteydi.
«Daha çocukken de tek başımaydım ben. Başlangıçtan öyleydim yani. Ama hiç arkadaşım yok da değildi. Ne var ki, ben-kendi başıma olmayı tercih ediyordum. Herhalde yapım öyle. Yani... biriyle arkadaş olmamın ona tehlike getireceğini henüz bilmiyordum o yaşta.»
Travis'in annesi onu doğururken ölmüştü, kendisi de bunu erken yaşlarından itibaren biliyordu. Zamanla annesinin ölümü, gelecekte olacakların bir işareti gibi görünmüştü gözüne. Çok
'itıtııı k(i/unmıştı. Ama onlar daha sonraydı. Çocukluğunda imıuı/ bunun suçluluğunu duymuyordu.
()M yaşına kadar bu böyle gitmişti. O sırada ağabeyi Harry .İl İli llurry ondan iki yaş büyük, yani on iki yaşındaydı. Haziran ngpyıiKİd bir Pazartesi sabahı, Harry Travis'i kandırmış, ikisi evden ^{\(\ blok ilerdeki plaja gitmişlerdi. Oysa babaları yalnız başına vn/ıiioye gitmelerini kesinlikle yasaklamıştı onlara. Yüzdükleri yor halk plajı değil tenha bir kumsaldı. Cankurtaran görevlileri Itılun yoktu. O gün orada kendilerinden başka iki kişi daha vardı.
«Harry alt akıntıya kapıldı,» diye anlattı Travis, Einstein'a. 'ikimiz de sudaydık. Aramız üç metre ancak vardı. Ama akıntı honi kapmadı. Onu kaptı, sürükledi, emip içine çekti... beni bı- , İlikti. Onun peşinden atıldım hattâ... onu kurtarmaya çalıştım. \ Aynı akıntıya kapılmak istedim. Ama herhalde Harry'yi kaptıktan ıionra yön değiştirmişti. Ben sudan sağ çıktım.» Uzun süre mutfak masasının üzerine baktı. Orada kırmızı formikayı değil, dalgalı, mavimsi yeşil suları görüyordu. «Ağabeyimi dünyada herkesten çok severdim.»
Einstein .onu anlıyormuş gibi yavaşça inledi.
«Harry'ye olanlardan ötürü kimse beni suçlamadı. O benden büyüktü. Daha sorumlu olması gerekiyordu. Ama ben öyle hissettim ki... şey... o akıntı Harry'yi kapacaksa... beni de kap-malıydı.»
Batıdan bir rüzgâr esti, pencere pervazlarını tıkırdattı.
Travis bir yudum daha bira aldıktan sonra konuştu. «On dört yaşına geldiğim yaz, tenis kampına gitmeyi çok istedim. O sıra tenise büyük hevesim vardı. Babam da beni San Diego yakınlarında bir kampa yazdırdı. Bir ay boyunca yoğun dersler. Bir Pazar, beni oraya götürmek üzere arabaya bindirdi... ama varamadık. Oceanside'in biraz kuzeyinde karşıdan gelen kamyonun şoförü direksiyon başında uyuyakalmış. Yolun orta çizgisini geçti... bizi ezdi geçti. Babam ânında öldü. Boynu kırıldı, sırtı kırıldı, kafası ezildi, göğsü İçine göçtü. Ben önde, onun yanındaydım. Ama birkaç sıyrıkla, çürükle kurtuldum. İki parmağım kırıldı, o kadar.»
Köpek onu dikkatle inceliyordu.
«Tıpkı Harry olayındaki gibiydi. İkimiz de ölmeliydik. Babam da, ben de. Ama ben kurtulmuştum. Zaten ben tenis kam

pını öyle tutturmamış olsam, o yolculuğa çıkmazdık. Belki annemin ölümünden, Harry'nin ölümünden ben suçlanamazdım... oma bu seferki... Her neyse, suçum olmasa bile, bende bir tuhaflık olduğu belli olmaya başlamıştı. İnsanların bana fazla

yakın olması güvenli değildi. Birini seversem, gerçekten seversem, kesinlikle ölüyordu.»
Bu trajik olayların anlamını, kendisinin 'ayaklı bir lanet' oluşuna yorumlamak ancak çocuklara göre bir davranıştı. Travis de çocuktu o zamanlar. Yaşı on dörttü. Başka açıklamaların hiçbiri bu kadar tutarii değildi. Doğanın ve kaderin bilinçsiz şiddetinde belirli bir anlam bulunmadığını anlayacak yaşta değildi. On dört yaşında bir çocuğun, hayatla başa çıkabilmek için onda bir anlam bulmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden kendini lânetli olduğuna inandırdı. Biriyle yakın dost olursa, onu ölüme mahkûm edeceğine inandı. Zaten yaratılıştan içe dönük biri olduğundan, büsbütün yalnızlığa gömülmek ona çok kolay geldi.
Yirmi bir yaşında üniversiteden mezun olurken, artık yalnız- ; lığı herkesçe bilinen, tek başınalığı kanıtlanmış biriydi. Ama \ olgunlaşmak ona, annesinin, babasının, ağabeyinin ölümleri ko- -nusunda daha sağlıklı bir görüş açısı kazandırmıştı. Artık bilinçli olarak kendinde bir tuhaflık bulmuyor, ailesine olanlar için kendini suçlamıyordu. İçe dönük kalışı, yakın arkadaşları olmayışı, kısmen yakın dostluk kurma yeteneğini kaybettiğinden, kısmen de kaybedecek arkadaşı olmazsa kendini üzüntülerden koruyacağına inanmasındandı.
«Alışkanlıklar ve öz-savunma mekanizmaları beni duygusal açıdan yalnız bir insan yaptı,» dedi Einstein'a.
Köpek kalktı, aralarındaki mesafeyi kapatıp yaklaştı, onun iki bacağı arasına sokuldu, başını onun dizine dayadı.
Travis, Einstein'ı okşarken anlattı. «Üniversiteden sonra hayatta ne yapmak istediğimi hiç bilmiyordum. O sıra herkesi askere alıyoriardı. Beni onlar aramadan gidip gönüllü yazıldım. Orduyu seçtim. Özel Biriikler. Hoşlandım bundan. Belki de... orada bulduğum silah arkadaşlığı beni dost edinmeye zoriadığı için. Gerçi kendime hep yakın arkadaş istemediğimi söylüyordum ama herhalde aslında istiyormuşum. Çünkü kendimi buna mecbur kalacağım bir duruma sokmuştum. Askerliği meslek ha-line getirmeye karar verdim. Delta Force denilen anti-terör birliği Kurulduğunda ben de kendimi orada buldum. Delta'daki çocuklar sıkı fıkı, gerçek dosttular. Çok konuşmadığım için bana dilsiz dediler, 'Harpo' diye isim taktılar. Ama ister istemez arkadaşlıklar kurdum, orada. Derken, on birinci operasyonumuzda bizim manga uçakla Atina'ya yollandı. ABD Büyükelçiliğini bir grup Filistinli gerilladan kurtaracaktık. Orayı ele geçirmişlerdi.
Sekiz görevli öldürmüşlerdi. Saat başı bir tane daha öldürüyorlardı. Görüşmeye de yanaşmıyoriordı. Onlara aniden ve kurnazca saldırdık... fiyasko oldu. Binanın çevresine bubi tuzakları koymuşlardı. Mangamdan dokuz kişi öldü. Tek sağ kurtulan bendim. Oyluğumda kurşun yarası, kaba etimde şarapnel. Ama sağ kaldım.»
Einstein başını onun kucağından kaldırdı. Travis köpeğin gözlerinde bir acıma ifadesi gördüğünden emindi. Belki kendisi öyle görmek istediği için.
«Sekiz yıl önceydi o olay. Ben yirmi sekiz yaşındaydım. Ordudan ayrıldım. Buraya, Çalifornia'ya döndüm. Emlâk komisyoncusu ruhsatı aldım. Babam o işi yapıyordu. Ben de ne yapacağımı bilmiyordum. İşim iyi gitti. Belki de, gezdirdiğim müşterile-iin evi alıp almaması bana vız geldiği için. Onlara ısrar etmiyor, /orlamıyordum. Satıcı gibi davranmıyordum. O kadar başarılı ol- | (lum ki, kendime büro açtım, adamlar tuttum.»
Paulo'yla böyle tanışmıştı. Paulo uzun boylu, sarışın bir gü-' /eldi. Zeki ve espriliydi. Ev satmada öyle başarılıydı ki, «Herhalde atalarım Manhattan'ı kızılderililerden inci boncuk karşılığı satın alan Hollandalıların komisyoncusuydu,» der, gülerdi hep. Frdvis'e tutkundu. «Boy Corneel, bu güçlü, sessiz davranışınız ömrümde gördüğüm en nefis Clint Eastwood taklidi,» diyordu. Travis önce ona karşı koymuştu. Gerçi

Paüla'nın ölümüne neden olmaktan korkuyor değildi. Çocukluğunun bâtıl inancına açıkça geri dönmüş sayılmazdı. Amo yeni bir kayıp duygusu daha tatmak istemiyordu. Onun kararsızlığına karşın kız üsteledi. Bir ara Travis da om sevdiğini kabullenmek zorunda kaldı. O kadar seviyordu ki, hayatı boyunca ölümle oynadığı oyunları anlattı ona. Başka kimseye anlatmamıştı. Paula ona, «Dinle beni,» dedi. «Benim arkamıdan ağlayacak değilsin.- Ben senden uzun yaşayacağım. Çünkü duygularımı içime atmam ben. Hırsımı çev-lemdekilerden çıkarırım. Belki senin ömrünü bir on yıl kadar kısaltırım.»
■73-
— 41 —
Dört Yıl önce basit bir medeni nikâh töreniyle evlenmişlerdi. Travis o sıra otuz iki yaşındaydı. Mevsimlerden yazdı. Karısını seviyordu... Tanrım,... nasıl da çok seviyordu!
Einstein'a, «O sıra bilmiyorduk oma daha evlendiğimiz sırada bile kanser varmış onda,» diye anlattı, «On ay sonro öldü.»
Köpek başını tekrar onun kucağına dayadı.
Bir süre sessiz kaldı Travis. Konuşamadı. Biraz bira içti. Köpeğin başmı okşadı. Sonunda tekrar konuştu. «Ondan sonra yine eskisi gibi yaşamaya çalıştım. Her türlü şeye dayanabildiğim için kendimi kutladım, çenemi dik tuttum, her saçmalığı denedim. Emlâk bürosunu bir yıl daha çalıştırdım. Ama artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. İki yıl önce büroyu devrettim, yatırımlarımın tümünü paraya çevirdim, her şeyi bankaya yatırdım. Bu evi kiraladım. Son iki yılı... surat asarak geçirdim. Bir tuhaflaştım. Pek şaşılacak yanı yok, öyle değil mi? Çocukken inandığım şeye yeni baştan, daha kuvvetle inandım. Bana yaklaşan için bir tehlikeydim. Ama sen beni değiştirdin, Einstein. Bir günde değiştirdin beni, bak, yemin ederim. Sanki sen bana hayatın esrarengiz, garip mucizelerini göstermek için gönderildin. Hayattan uzaklaş-makla ne budalalık ettiğimi göstermek için.» Köpek yine onun yüzüne bakıyordu.
Travis bira tenekesini başına dikti ama teneke boşalmıştı. Einstein buzdolabına gidip yeni bir bira getirdi. Travis kutuyu pndan alırken, «Bunları artık öğrendiğine göre, sen ne düşünüyorsun?» diye sordu. «Benimle kalmak akıllılık mı senin için? Güvenli mi?» Einstein 'vuf sesi çıkardı. «Bu ses evet mi demek?»
Einstein sırtüstü yattı, dört ayağını havaya kaldırdı, karnını açtı, yakalığı takılırken yaptığı gibi poz aldı.
Travis birasını bırakıp sandalyeden kalktı, yere oturdu, köpeğin karnını okşadı. «Pekâlâ,» dedi. «Pekâlâ. Ama sakın öleyim deme, lanet olasıca. Duyuyor musun? Sakın ölmeye kalkayım deme!»
6
Nora Devon'un telefonu saat on birde yine çaldı. Arayan Streck'di. «Yatağında mısın, güzelim?» Nora cevap vermedi. «Beni de yanında ister miydin?»
Geçen telefondan bu yana Nora ona nasıl davranması ge-»nktlğini epey düşünmüş, etkili olacağını umduğu birkaç tehdit kararlaştırmıştı. «Beni rahat bırakmazsan polise giderim,» dedi.
«Nora, çıplak mı yatarsın sen?»
Yatağında oturuyordu. Birden doğrulup kazık kesildi. «Polise başvurup senin bana... musallat olduğunu söylerim. Yemin «derim ki söylerim.»
«Seni çıplak görmek hoşuma giderdi.» Nora'nın tehdidine İliç aldırmamıştı bile.
«Yalan söylerim. Bana... s... saldırdığını söylerim.»
«Ellerimi göğüslerine değdirmemi istemez misin. Nora?»
Midesindeki sancı, yatakta öne doğru eğilmesine yol açtı. «Telefon şirketine hattı dinlemelerini, kayda almalarını söylerim. Elimde kanıtım da olur.»

«Ya her tarafını öpmemi? H.oş olmaz mı, Nora?»
Sancılar daha beter oluyordu. Kendini tutamıyor, tir tir titriyordu bir yandan da. Son tehdidini savururken birkaç kere boğazı tıkandı. «Tabancam var. Tabancam var.»
«Bu gece rüyanda beni göreceksin. Nora. Bundan eminim. Her yerini öptüğümü göreceksin rüyanda. O güzel vücudunun her yerini...»
Telefonu çarparak kapattı.
. Yatakta yan dönüp omuzlarını sarkıttı, dizlerini karnına çek-:i, kendi kendini kucakladı. Sancıların fiziksel bir nedeni yoktu. Duygusal bir tepkiydi onlar. Korku, utanç, öfke ve çaresizlik sonucu ortaya çıkmıştı.
Yavaş yavaş geçti. Korku dindi, geriye yalnız öfke kaldı.
Dünyayı tanıma konusunda öylesine masum, insanlarla uğraşma konusunda öylesine acemiydi ki, bu evin dışında yaşayamazdı bile. İnsan ilişkisi .olmayan özel bir saklanma yeri şarttı
■.....……

ona. Vioiet halanın avukatı Garrison Dilworth'la doğru dürüst konuşmayı bile beceremeмişti. Adam şimdi Nora'nın avukatıydı. Miras işleri için konuşmak zorunda kalmıştı onunla. Adamın sorularına elinden geldiği kadar kısa cevaplar vermiş, karşısında başını eğip, buz gibi ellerini kucağında kavuşturarak oturmuştu. Çok utangaçtı. Kendi avukatından bile korkmuştu! Garrison bil-,worth gibi iyi yürekli bir adamla bile iletişim kuramıyorsa. Art Streck gibi bir hayvanı nasıl idare edecekti? Bundan böyle evinde ne bozulursa bozulsun, tamirci çağırmaya cesaret bulamazdı artık. Giderek dökülmekte olan bir evde, öylece yaşayıp gidecekti... çünkü bundan sonraki adam da bir Streck olabilirdi... ya da belki daha beteri. Halasından kalmo geleneği devam ettiren Nora alışverişe çıkmıyor, yakındaki marketten telefonla getirtiyordu istediklerini. Ama şimdi artık marketin çırağını do eve sokamayacaktı. Çocuk saldırgan olmadığı gibi, hiçbir imâda, hakarette bulunmamıştı. Ama Streck'in farkettiği zavallılığı günün birinde o do hissedebilirdi... Violet haladan nefret ediyordu. Beri yandan, haklıydı Violet hala, Nora bir fareydi. Tam fareler gibi, kaçmak onun kaderiydi. Kaçmak, saklanmak, karanlıkta titremek.
Öfkesi de sancılarıyla biriikte sona erdi.
Kızgınlığın yerini yalnızlık duygusu aldı. Sessizce ağlamayo başladı.
Daha sonra, sırtını dayamış yatakta oturur, gözlerini kâğıt mendille kurular, burnunu silerken, bu evde münzevi rahipler gibi ycşamomaya karar verdi. Cesaretini toplayacak, dış dünyaya şimdiye kadar olduğundan daha sık çıkacaktı. İnsonlorio birara-da olacaktı. Violet'in hiç sokulmadığı komşularia tanışacaktı. . Dostlar edinecekti kendine. Yapacaktı bunları. Streck'in kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. Zamanla karşısına çıkacak başka sorunları yenmesini de öğrenecekti. Bambaşka bir kadın olacaktı. Kendi kendine söz verdi. Ahdetti.
Telefonu fişten çekmeyi düşündü. Streck'in aramasını önlemiş olurdu öyle' yaparsa. Ne var ki, o telefona ihtiyacı olabileceğinden korkuyordu. Ya uyanır, evde sesler duyar, telefonu prize yeterince çabuk tokamozsa?
Işıkları söndürmeden Önce odanın kilitsiz kapısını kapattı.
uıi; koltuğu çekti, koltuğun arkasını kapı kulpunun altına sokup yorieştirdi. Yatağına girip ışığı söndürdükten sonra eliyle I i'Kip bıçağını yokladi. İlk uzanışında parmakları ona değince
lahatladı.
Sırtüstü, göiZİeri açık yatıyordu Nora. Pencereden sokak ışığı, dallar arasından süzülerek girmekteydi. Pancurlar tavanı çizgi çizgi aydınlatıyordu. Siyah ve altın

rengi çizgiler. Sonsuz uzunlukta bir kaplan, yatağın üzerinden sıçrıyormuş gibi. acaba bir daha rahat rahat uyuyabilecek miyim ömrümde, diye merak etti. Kendisine önem verecek, kendisini sevecek birini bulup bulamayacağını da merak etti. Girmeye karar verdiği o kocaman dış dünyada var mıydı öyle biri? Bir fareyi sevecek, ona iyi davranacak biri var mıydı?
Tâ uzaklardan bir tren düdüğü yankılandı. İçi boş, buz gibi soğuk, acıklı bir ses. Vince Nasco'nun ömründe bu kadar çok işi olmamıştı. Bu kadar çok mutlu olduğunu da hatıriamıyordu.
Her zamanki Los Angeles numarasını çevirdiğinde niyeti Yar-beck'lerin evindeki başarısını haber verm.ekti. Ama oradan kendisine bir başka sokak telefonunun numarası verilmişti. Bu seferki telefon. Balboa Adasında, Newport Umanı yakınında, bir yoğurtçu dükkânıyla bir balık lokantasının arasındaydı.
Oradan onu seksi sesli kadın ajan aradı. Cinayetten söz ederken suç kanıtı olabilecek kelimeler kullanmıyor, mahkemelerde yorumu değiştirebilecek olan mecazlar kullanıyordu. O da bir başka sokak telefonundan aramaktaydı. Rasgele seçtiği bir telefondan. İki telefonun da bando kaydedilme olasılığı sıfıra yakındı. Ama yerin kulağı vardı bu dünyada. Riske girmeye gelmezdi.
Kadın ona üçüncü bir iş daha veriyordu. Bir günde üç tane.
Vince akşam trafiğini seyrederken, yüzünü görmediği bu kadın ona Doktor Albert Hudston'un Loğuna Plaiındaki adresini verdi. Hudston, karısı ve on altı yaşındaki oğluyla oturuyordu.
— 76 —
— 43 —
Doktorun da, karısının da öldürülmesi şarttı. Ama çocuğun kaderi Vince'in kararma kalmıştı. Çocuk bu işe bulaştırılmayabilir-se, daha iyiydi. Ancak Vince'i görür, tanıklık edebilecek nitelik kazanırsa, onun da ortadan kaldırılması gerekecekti.
«Duruma göre, karar senin,» dedi kadın.
Vince çocuğu da öldüreceğini şimdiden biliyordu. Öldürmek onun açısından daha yararlı, daha enerji vericiydi. Hele de ölen gençse. Çoktan beri gerçekten genç birini öldürmemişti. Bu proje onu heyecanlandırıyordu.
«Bu opsiyonun çabucak yerine getirilmesi gerektiğini vurgulamak zorundayım,» dedi kadın Vince'i deli eden o seksi sesiyle. «Anlaşmanın bu gece gerçekleşmesini istiyoruz. Yarın rakip taraf ne yapmakta olduğumuzu farkedecekîir. Ondan sonra bizi engellemeye çalışırlar.»
Vince bu karşı tarafın polis olduğunu anladı. Kendisine bir günde üç doktoru öldürmesi için para veriliyordu. Doktor hem^ de. Daha önce ömründe doktor öldürmemişti. O halde bu üç doktorun bir ortak yanı olmalıydı. Bu belliydi. Polisin cesetleri bulunca hemen anlayabileceği bir ortak nokta. Weatherby, Yarbeck ve bir de bu yenisi. Vince o ilişkiyi bilmiyordu. Kurban-larıyla ilgili bir şey bilmezdi hiçbir zaman. Bilmek de istemezdi. Öylesi daha güvenliydi. Ama polisler Weatherby'yie Yarbeck'i birbirine, sonra ikisini Hudston'a bağlayabilecek durumdaydılar. Eğer Vince bu gece Hudston'a ulaşamazsa, yarın gittiğinde polisin adamı korumak üzere gelmiş olduğunu görecekti herhalde.
Vince sordu. «Acaba... ppslyonun bugünkü öteki iki iş gibi kullanılmasını mı istiyorsunuz? Belli bir yöntem önerecek misiniz?»
Aklından, belki Hudson'ların evini yakarım, onlar da içinde yanar, cinayetler belli olmaz, diye düşünmekteydi.
«Belli yöntem olmalı,» dedi kadın. «Öbürleri gibi. Faaliyete geçtiğimizi bilmelerini istiyoruz.»
«Anlıyorum.»

«Bilsinler istiyoruz,» diyerek güldü kadın yavaşça. «Burunlarını sürtmek istiyoruz.»
Vince telefonu kapattı, yemek yemek üzere Jolly Roger'e girdi. Sebze çorbası, hamburger, patates kızartması, soğan halkdlnrı, çikolatalı kek, üzerine de dondurma yedi. Sonradan akilini golmiş gibi bir de elmalı turta söyledi, hepsini beş fincan kdhvGyle mideye indirdi. Zaten her zaman çok yerdi. Ama iş lj6i(lükten sonra iştahı daha da açılırdı. Turtayı bitirdiğinde, lıdUı tam doymamıştı. Normaldi tabii. Bir tek günde üç hayatın . ımrjisi geçmişti onun vücuduna. Hem Weatherby'ninki, hem de ııbeck'lerinki. Aşırı şarj olmuş motor gibiydi şu anda. Meta-Uülizmosı yüksek vitesteydi. Bir süre için daha fazla benzine İhtiyacı olacaktı. Bu fazla hayat enerjileri vücudunun biyolojik ıkülerine yerieşip ilerde kullanılmak üzere stok edilinceye kadar. Onu tüm diğer insanlardan farklı kılan, kurbanının hayat enerjisini emip kendine alabilmesiydi. İşte bu yeteneği sayesinde her zaman güçlü, canlı, uyanık kalacaktı. Sonsuza kadar ya-• nyacaktı.
Bu yeteneğin sırrını seksi sesli kadına da, kendisine işve-lon diğer kimselere de asla açıklamış değildi. Bu kadar şaşırtıcı bir sırrı ciddiye almak için gereken hayal gücü ve açık fikiriilik pek cz insanda vardır. Vince bu sırrı kendine saklıyor, çünkü insanların kendisini deli sanacağından korkuyordu.
Lokantadan çıkınca bir süre kaldırımda durdu, derin derin .soluk aldı, deniz havasının tadını çıkardı. Limandan serin bir rüzgâr esiyor, kaldırımdaki kâğıt parçalarını, dökülmüş çiçekleri u-çuruyordu.
Balboa Adasından Laguna Plajına doğru ağır ağır sürdü pikabını. On biri yirmi geçe, Hudston'ların evinin karşısındaki kaldırıma parketti. Tepenin yamacında, tek katlı bir evdi. Manzaraya açıktı. Bazı pencerelerinde ışık vardı.
Vince iki koltuğun arasına girdi, yere oturdu. Görünmüyordu dışardan. Hudston'lor yatana kadar beklemek zorundaydı. Yarbeck'lerin evinden çıktıktan sonra lacivert takım elbisesini çıkarmış, gri pantolon, beyaz gömlek, kahverengi kazak, üzerine de lacivert anorak giymişti. Tek yapacağı, silahlarını arabadaki kutudan çıkarmaktı. Kutuda iki ekmeğin arasına saklamıştı silahlan. Üzerine de dört rulo tuvalet kâğıdı koymuştu. Marketten geliyormuş izlenimi veren bir kutu.
Walther .38'lik doldurulmuş, hazırdı. Yarbeck'lerin evinde işi bitince tabancaya yeni bir susturucu takmıştı. Yeni çıkan kısa susturuculardan. Çağdaş teknoloji sayesinde, bunlann boyu es-

kilerin yarısı kadardı. Tabancayı yanıbaşına koydu.
On beş santim boyunda bir de bıçağı vardı. Onu da çakı gibi kapayıp pantolonunun ön cebine attı.
Teli sımsıkı rulo yaptı, ceketin dış cebine koydu.
Tabancadan başka hiçbir silahı kullanmak zorunda kalacağını sanmıyordu. Ama yine de, her ihtimale hazırlıklı olmak şarttı.
Bazı işlerde Uzi makinelisini kullanıyordu. Ama bu seferki işin ağır silahlara ihtiyacı yoktu.
Yanında traş çantası kadar küçük bir deri çanta vardı ayrıca. Bu çantada birkaç basit hırsızlık âleti bulunurdu. Onları gözden geçirme zahmetine girmedi. Belki kullanmaya ihtiyaç bile olmazdı. İnsanİarın çoğu evlerini güvene alma açısından şaşılacak kadar gevşek davranıyorlardı. Kapıları, pencereleri kilitle-miyoriardı gece yatarken. Sanki on dokuzuncu yüzyılda, bir Quaker kasabasında yaşıyordu aptallar.
On biri kırk geçe, iki koltuğun arasından eğilip Hudston'ların pencerelerine baktı. Işıkların hepsi sönmüştü. İyi. Yataklarına girmişlerdi demek.

Onların uyumasını beklerken bir çikolata yedi, sabahtan beri kazandığı onca parayı nasıl harcayacağını düşündü.
Ne zamandır motorlu bir su kayağı istiyordu. Hani tekne arkasına bağlanmadan su kayağı yapabilmeyi sağlayanlardan. Okyanusa bayılırdı. Çok severdi denizi. Dalgaların arasında kendini rahat hisseder, yaşadığını daha iyi anlardı. Dalmaya, yelkene, sörfe bayılırdı. Yeniyetmelik yıllarında, okulda geçirdiği zamandan daha çoğunu deniz kenarlarında geçirmişti. Yaşı yirmi sekizdi artık. Sörf ona yeterince vahşi bir spor gibi gelmiyordu. Ama motorlu kayak olursa, okyanusun her yerinde gezebilirdi kendi kendine. Dalgaların sırtında sıçrardı rodeo kovboyları gibi.
On ikiyi çeyrek geçe pikaptan indi. Tabancayı pantolon kemerinin arasıno soktu, bomboş sokakta karşı kaldırıma, Hudston'ların evinin kaldırımına geçti. Eve, verandaya açılan kilitlenmemiş kapıdan girdi. Durdu, yumuşak deri eldivenleri eline geçirdi.
Ay ışığında, yana kayarak açılan cam kapıyı gördü. Oradan salona giriliyordu. Ama o kapı kilitliydi. Hırsızlık çantasından çıiMMİıOi kalem fenerin ışığı ona, kapının zoria açılmasını önle-ı.MiK için iç kısmına bir tahta dayanmış olduğunu gösterdi.
Hudston'lar pek çok aileden daha temkinliydi. Ama Vince kaygılanmadı. Pencerenin camına küçük bir vantuz yapıştırdı, elmas keskiyle camı kesti, çekip çıkardı. Delikten elini uzatıp kilidi açtı, tahtayı da yana itti.
Köpek konusunda kaygılanmasına gerek yoktu. Seksi sesli Kadın ona Hudston'ların evde hayvan beslemediğini söylemişti. Bu işverene çalışmayı bu yüzden seviyordu zaten. Verdikleri bilgiler her zaman geniş ve doğruydu.
Kapıyı açıp salona süzüldü. İçerisi karanlıktı. Bir on durup M izlerinin alışmasını bekledi, dinledi. Ev mezar gibi sessizdi.
Önce çocuğun odasını buldu. Odayı dijital saatli bir radyonun yeşil ışığı aydınlatıyordu. Delikanlı yan yatmış, hafif hafif horluyordu. Vince hoşlanırdı kurbanlarının genç olmasından.
Dolaşıp yatağın yanına çömeldi çocukla yüz yüze geldi. Dişleriyle sol elindeki eldiveni çekip çıkardı. Tabanca sağ elindeydi. Namluyu çocuğun çenesinin altına değdirdi.
Çocuk hemen uyandı.
Vince çıplak elini çocuğun alnına bızlo indirdi, aynı anda da tetiği çekti. Kurşun çene altındaki yumuşak yerden girdi, damağı parçalayıp beyne ulaştı, kurbanını hemen öldürdü.
Tsssss.
Ölen vücuttan yoğun bir hayat enerjisi çıkıp Vince'in vücuduna doldu, onu zevkle titretti.
Bir süre yatağın yanında, çömelmiş durumda kaldı Vince. Kıpırdamak istemiyordu. Huşu içindeydi. Soluksuz kalmıştı. Sonunda karanlıkta eğilip ölü çocuğu dudaklarından öptü, «Kabul ettim. Teşekkür ederim. Kabul ettim,» diye fısıldadı.
Kedi gibi sessiz odımlaria evin içinde ilerieyip büyük yatak lasını buldu. Orada do bir dijital saat ortalığa biraz ışık veriyordu. Odanın banyosunda da küçük bir ampul yanmaktaydı. Banyonun kapısı açık olduğundan, oda epey aydınlık sayılırdı. Doktor Hudston'la Bayan Hudston uykudaydılar. Vince önce kadını öldürdü,
Tssssss.
Kocayı uyandırmamıştı. Kadın çıplak yatıyordu. Vince onun feda ettiği şeyi kabul ettikten sonra ellerini onun çıplak göğüs

lerine dayadı, kalbinin sessizliğini dinledi. Meme başlarını öpüp, «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı.
Yatağın öbür yanına geçtiğinde gece lambasını yaktı. Doktor Hudston'u uyandırdı. Adamın önce kafası karıştı. Karısının görmeyen gözlerini açık görünce aklı başına gelir gibi oldu. Ürper-di, Vince'in koluna sarıldı. Vince tabancanın kabzasını iki kere onun kafasına indirdi.
Baygın doktoru banyoya çekti, yapışkan bantı buldu, adamın el ve ayak bileklerini bağladı.]
Banyoyu soğuk suyla doldurdu, Hudst,on'u içine yatırdı. Soğuk su doktoru kendine getirdi.
Çıplak ve bağlı olduğu halde sudan fırlamaya, Vince'in üstüne atılmaya uğraşıyordu. Vince tabancayı onun suratına çarptı, itip tekrar suyun
içine batırdı.
Bıraktığında edam, «Kimsin sen? Ne istiyorsun?» diye sordu,
«Karını da, oğlunu da öldürdüm. Şimdi seni öldüreceğim.»
Hudston'un gözleri çukura kaçar gibi oldu, «Jimmy! Yoo, Jimmy'yi de mi? Tanrım, yooo!»
«Oğlun öldü,» diye yineledi Vince. «Beynini patlattım.»
Bu sözler üzerine Hudston yıkıldı. Ağlamadı. Öyle gösterişli hareketlere kalkışmadı. Ama gözleri ölü gibi oldu. Bir anda. Işık söner gibi. Vince'e baktığında, o gözlerde ne korku, ne de öfke verdi artık.
Vince konuştu. «Sana iki seçenek vereceğim. Ya kolay öleceksin ya da zor. Bilmek istediğim şeyi bana söylersen, kolay ölmene izin veririm. Kolay, çabuk v© acısız. İnatlaşırsan bu işi beş altı saat sürdürürüm.»
Doktor Hudstoa. baktı. Yüzü, o kan lekelerinin dışında, bembeyazdı. Ölü gibiydi. Vince, inşallah adam katatonik falan değildir, diye geçirdi içinden. «Bilmek istediğim. Doktor Weatherby ve Elisabeth Yar-beck'le ne ortak yanın olduğu.»
Hudston gözlerini kırpıştırdı, Vince'i net görmeye çalıştı. Sesi boğuk ve gıcırtılı çıktı. «Davis'le Liz mi? Neden söz ediyorsun sen?»
«Onları tanıyor musun?» Hudston başını evet anlamında salladı. «Noreden tanıyorsun? Aynı okula mı gittiniz? Komşu falan mıydınız?»
Hudston başını iki yana salladı. «Biz... Banodyne'de birlikli» çalışırdık.»
«Banodyne nedir?» «Banodyne Laboratuarları.» «O da ne?»
«Burada, Orange Bölgesinde,» dedi Hudston. Irvine kentinde bir adres verdi,
«Orada ne yapardınız?»
«Araştırma. Ama ben on ay önce ayrıldım. Weatherby'yie Yarbeck hâlâ orada çalışıyorlar ama ben çıktım?» «Ne biçim araştırma?» diye sordu Vince. Hudston kararsızdı.
Vince bu sefer, «Ya hızlı ve acısız ya da zor ve pis yoldan,» diye hatırlattı.
Doktor ona Banodyne'de katılmış olduğu araştırmayı anlattı. Francis Projesini, deneyleri, köpekleri... hepsini.
İnanılmaz bir hikâyeydi. Vince bu duyduklarının doğru .oldu-öuna inanabilmek için ayrıntıları Hudston'a üç dört kere tekrarlattı.
Adamdan her şeyi öğrenmiş olduğuna inanınca, tetiği çekip Hudston'u suratından vurdu, ona vaadettiği hızlı ölümü sağladı.
Tssss.
Pikabı Laguna Plajından kente doğru sürerken Vince az önce attığı bu tehlikeli adımı düşündü. Genelde, kurbanlanyla İlgili hiçbir şey bilmezdi. Böylesi hem kendi açısından, hem de Işverenler açısından daha güvenliydi. Bu zavallıların böyle bir sonu hak etmek için ne yaptıklarını merak bile etmezdi. Bilmek

ona dert getirirdi çünkü. Ama bu sefer durum her zamankine benzemiyordu. Üç doktoru öldürsün diye para vermişlerdi ona.
Tıp doktoru da değildi adamlar anlaşıldığına göre. Bilim adamıydı hepsi. Her biri saygın ve ünlü bir bilim adamıydı. Artık ailelerinden hangi üyeler o sırada oradaysa, onlar da güme gitmisti. Olağanüstü! Yarınki gazeteler bunca haberi sığdıracak yer bile bulamayacaktı. Çok büyük bir şeyler olmaktaydı. Bunlar o kadar önemli şeylerdi ki, ona hayatında bir tek kere karşılaşa-

cağı vurgun şansını getirebilirdi. Kazanacoğı paralan sayabilmek. için yardımcı tutmak zorunda kalabilirdi. Bu para belki Huds- ı ton'dan zorla sızdırdığı yasak bilgileri satmaktan gelirdi... kimin böyle bir şeyi satın almak isteyeceğini bulabilirse tabii. Ama bilgi denilen şey, yalnız satılabilir mal olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda tehlikeli bir şeydi. Âdem'e sor. Havva'ya sor. Eğer işverenleri, yani seksi sesli kadınla Los Angeles'deki diğerleri, Vince'in bu meslekteki en temel kuralı bozduğunu bilseler, kurbanlarından birini öldürmeden önce sorguya çektiğini bilseler, hemen Vince'i öldürtmek için odam tutarlardı. Bu sefer avcı, av durumuna düşerdi.
Aslında ölmekten pek korkmuyordu tabii. Vücudunda çok fazla hayat depolamıştı. Başka insanların hayatlannı. On kedinin hayatından fazlasını. Sonsuza kadar yaşayacaktı o. Bundan oldukça emindi. Ama... ölümsüzlüğe ulaşmak için tam kaç hayat emmesi gerektiğini bilmiyordu. Zaman zaman, yenilmezliğe, sonsuz hayata şimdiden ulaşmış olduğunu seziyor, ama bazen de kendini hclâ yenilebilir hissediyor, tanrısallığa varmak için daha çok hayat enerjisine ihtiyacı olacağına inanıyordu.
Olim-pus'a vardığını kesin olarak bilinceye kadar biraz tedibirli davranmakta yarar vardı. Banodyne. Frahcis Projesi.
Eğer Hudsîpn'un dedikleri doğruysa, Vince'in göze aldığı tehlike, bilgilere müşteri bulduğu anda karşılığını iyi ödeyecekti. Zengin olacaktı Vince.
8
Wes Dalberg on yıldan beri Orange Bölgesinin doğu ucundaki Holy üim Vadisinde, küçük taş kulübesinde tek başına yaşıyordu. Aydınlanma ihtiyacını Coleman lambalarıyla karşılıyor, akar suyunu mutfaktaki tulumbadan çekiyordu. Tuvaleti evin dışındaki bir sundurmaydı. Kapısına gırgır olsun diye bir hilâl resmi oturtmuştu. Evden otuz metre ötedeydi tuvalet.
Wes kırk iki yaşındaydı ama çok daha fazla gösteriyordu. Yüzü güneşin ve rüzgcrlann etkisiyle hırpalanmıştı. Kır sakalı
özenle düzeltilmişti. İki bakışta olduğundan yaşlı görünmesine karşın, fiziksel açıdan yirmi beş yaşındaki bir genç kadar formundaydı. Sağlığını doğaya yakın yaşamaya borçlu olduğuna inanıyordu.
18 Mayıs Salı akşamı, tıslayan Coleman'ın gümüş ışığında, ınıiilak masasının başında gecenin birine kadar oturdu, ev yapımı şarabını yudumladı, John D. MacDonald'ın bir McGee ro-MKinini okudu. Kendini yanlış yüzyılda doğmuş antisosyal biri olarak görürdü Wes. Modern topluma ihtiyacı yoktu onun, McGee romonlarını okumaktan hoşlanmasının nedeni, bu kahramanın, o pis toplum arasında dolaşıp durduğu halde, kendini onlara kaptırmamayı başarmasmdandı.
Saat birde romanı bitince, ateşe biraz daha odun getirmek nzere dışarı çıktı. Rüzgâr çınarlann dallannı sallıyor, yere düşen ışıklan kıpırdatıyordu. Uzaklardan tavşanlan, başka küçük avlan kovalayan çokallann sesleri duyulmaktaydı. Daha yakındaki çalılarda böcekler şarkı söylüyor, buz gibi rüzgâr ormanın ta içlerine sokuluyordu.
Kestiği odunlon evin kuzey duvarına bitişik depoya istifle-mişti. Deponun çifte kapısını açtı. Odunların diziliş biçimini ezbere bildiğinden, ışıksız da çalışabiliyordu.

Getirdiği küfeye bir düzine kadar kütük yerleştirdi, küfeyi iki eliyle tutup dışan koydu, kapılan kapamak üzere döndü.
Çakallarla böceklerin sesinin kesildiğini o sırada farketti. Tek sesi çıkan, rüzgârdı artık.
Kaşlannı çatıp evini çevreleyen ormonın karanlıklarına doğru baktı.
Bir şeyin hırladığını duydu.
Gözlerini kısarak daha dikkatle baktı. Ay ışığı demin daha iyi aydınlatıyordu oraları. Şimdi pek karanlık olmuştu.
Hırlama sesi derin ve öfkeliydi. On yıl boyunca birbirini izleyen yalnız gecelerde duyduğu seslerin hiçbirine benzemiyordu.
Wes meraklanmış, hattâ kaygılanmıştı ama korkuyor .sayılmazdı. Hareketsiz durup dinledi. Bir dakika geçti, başka ses duyamadı.
Deponun kapılannı kapadı, sürgüledi, küfeyi eline aldı. Yine hırlama. Sonra sessizlik. Derken kuru çalıların ve yap-rakların çıtırtısı, ayak altında ezilme sesi.

■85-
Sese bakılırsa, otuz metre kadar ötedeydi. Tuvaletin biraz batısında. Ormanın içinde.
O şey tekrar homurdandı. Doha yüksek sesle hem de. Daha da yakından. Yirmi metreye kadar sokulmuş olmalıydı.
Sesin kaynağını hâlâ göremiyordu. Kalleş ay bulutların ardına saklanmaktaydı.
Kalın, boğuk, garip titreşimli hırıltıyı dinlerken Wes birden kendini pek tedirgin hissetti. Holy Jim'e yerleştiği on yıl içinde ilk defa tehlikede olduğunu sezdi. Küfeyi kaptığı gibi hızla evin arkasına, mutfak kapısına yöneldi.
Çalı çıtırtıları daha yakından geliyordu. Ormandaki yaratık deminkinden çabuk hareket etmekteydi. Allah kahretsin, koşuyordu.
Wes de koştu.
Homurtu sert hırlamalara dönüşmüştü. Biraz köpek, biraz puma, biraz insan, biraz da... bambaşka bir şeyin sesi gibiydi. Wes onu hemen ardında hissetti.
Evin köşesini dönerken elindeki küfeyi o hayvanın bulunduğunu sandığı tarafa fırlattı. Odunların dökülüp yerlere saçıldığını duydu, küfe ters döndü, ama homurtular daha yükseldi, daha yaklaştı. 'Wes ıskaladığını oradan anladı.
Arka kapının üç basamağını sıçrayarak çıktı, mutfak kapısını açtı, içeriye dalıp kapıyı arkasından kapadı. Sürgüyü iterken, bu güvenlik önlemini dokuz yıldır hiç kullanmamış olduğunu hatırladı. Vadinin sakinliğine alıştığından beri yani.
Hemen ön kapıya seğirtti, onu dosürgüledi. Hissettiği korkunun yoğunluğuna şaşıyordu. Dışarda öfkeli bir hayvan varsa bile. dağdan kudurmuş bir ayı inmişse bile. herhalde kapıları a-çıp Wes'in peşinden evin içine giremezdi. Sürgüye, kilide gerek yoktu. Ama bu önlemi aldığı için yine de kendini daha iyi hissediyordu. Içgüdüleriyle hareket etmekteydi o onda. İçgüdüler mantıklı davranışa ters düştüğü zamanlarda, insanın seçimini doğru yapması, içgüdülerine uyması gerektiğini bilecek kadar alışkındı açık hava hayatına.
Tamam, demek artık güvendeydi. Kapıyı hiçbir hayvan açamazdı. Ayının açamayacağı kesindi. Dışordoki de büyük ihtimalle ayı olmalıydı.
Ama sesi ayı gibi değildi. Wes Dalberg'i huzursuz eden,,o
Sesin bu ormanlarda gezen hiçbir hayvana benzemeyişiydi. İyi tanırdı hayvan komşularını. Her homurtularını, her çığlıklarını, çıkardıkları her sesi bilirdi.
Ön odadaki tek ışık şömineden geliyor, köşelerdeki karanlığı pek yok edemiyordu. Duvarlarda ateş ışığının yarattığı hayaletler oynaşmaktaydı. Wes ömründe ilk defa, keşke elektriğim olsaydı. diye düşündü.

Remington 12 bir tüfeği vardı. Onunla küçük hayvanlar av-lur, dükkândan aldığı yiyeceklere ekleyip beslenme rejimini güçlendirirdi. Mutfaktaki rafta duruyordu tüfek. Onu indirip doldurmayı düşündü. Ama artık kendini sağ salim eve atmış, kapıları; kilitlemiş olduğuna göre, demin paniğe kapılmış olmasından utanıyordu. Acemiler gibi ürkmüştü koca adam. Fare görmüş ban-I yö sakinleri gibi. Bir bağırıp ellerini çırpsa korkutur kaçırırdı; herhalde çalılardaki yaratığı. Gerçi gösterdiği tepki içgüdülerin-don kaynaklanıyordu, ama yine de kendine yakışmayacak biçimde davranmıştı. Tecrübeli bir vadi adamıydı o. Şimdi hiç gerek yokken eline tüfek alırsa, özsaygısını yitirdi. Bu da çok önemliydi, çünkü... çünkü kendi hakkında ancak kendi verdiği hükümlere kulak asardı Wes. Tüfeği almayacaktı.
Salonun büyük camı önüne yürüdü. Bu evde daha önce oturmuş olan biri kondurmuştu o pencereyi oraya. Evin ön duvarını yıkmış, doğramayı ve camı oturtmuş, ormanın o güzel manzarasını daha iyi görebilmeyi sağlamıştı.
Ayın gümüş rengine boyadığı bulutlar, gece göklerinin karanlığı üzerinde yine fosfor gibi parıldamaya başlamıştı. Evin önündeki alanı ay ışığı aydınlatıyor, Wes'in jipini, çevredeki ağaçları net biçimde gösteriyordu. Başlangıçta hiçbir şey kıpırdamadı. Yalnızca rüzgârın oynattığı dallar... o kadar.
VVes orman manzarasını iki dakika daha seyretti. Normalin dışında bir şey görmedi de, duymadı da. Deminki hayvanın uzaklaşmış olduğuna karar verdi. Rahatlayıp pencereden uzaklaşacağı sırada, jipin yanında bir hareket ilişti gözüne. Gözlerini kısıp baktı, bir şey göremedi. Bir dakika daha kolladı orayı. Sonra iki; dakika. Hayal ettim ben o hareketi, diye karar verdi... o anda. tekrar gördü. Jipin arkasından bir şey geliyordu.
Pencereye doğru eğilip yüzünü cama yaklaştırdı.
Bir şey ön avludan eve doğru koşuyordu. Eğilerek, hızla ge

iiyordu. Ayın ışığı düşmanın ne olduğunu göstereceği yerde onu daha da esrarengiz, daha da şekilsiz yapmaktaydı. Yaratık vücudunu eve çarptıracaktı. Birden... ulu Tanrım... yaratığı havada gördü. Karanlığın içinden ona doğru uçan bir hilkat garibesi. 'Wes bir çığlık attı, bir saniye sonra hayvan koca camı patlatıp içeri daldı. Wes yine bağırdı ama bu sefer çığlığı kısa kesildi.
Travis'in içkiyle pek başı hoş olmadığından, üç bira içmek, uykusuzluktan korkmamasına yeterdi. Başı yastığa değdikten sonra uyumuştu. Kendini bir sirkte sunucu olarak gördü rüyasında. Gösteri yapan hayvanların hepsi konuşmasını biliyordu. Her gösteriden sonra onları kafeslerinde ziyaret ediyor, her biri pna çok şaşacağı bir sır söylüyor, ama Travis o kafesten uzaklaşınca o sırrı hemen unutuyordu. Bitişik kafese, yeni bir sırra doğru gidiyordu.
Gecenin dördünde uygndı, Einstein'ı yatak odasının penceresinde gördü. Köpek iki ön ayağını pencerenin alt pervazına dayamış, yüzünü aydınlatan ay ışığının altında, olanca uyanıklığıyla gecenin karanlıklarına doğru bakmaktaydı.
«Ne oldu, oğlum?» diye sordu Travis.
Einstein ona baktı, şonro dikkatini tekrar mehtaplı geceye çevirdi. Yavaşça inledi, kulaklarını hafif dikti.
«Dışarda biri mi var?» diye sordu Travis. Yataktan kalktı, blucinini ayağına çekti.
Köpek dört oyaküstüne indi, yatak odasından çıktı.
Travis bu sefer onu karanlık salonun bir başka penceresinde buldu. Evin öbür tarafındaki karanlıklara bakıyordu. Köpeğin yanına çömeldi, elini onun tüylü sırtına dayadı. «Ne var, ha?» diye sordu.
Einstein burnunu cama yasladı, sinirli sinidi inledi.

Travis ne ön bahçede, ne de sokakta bir tehlike görebiliyordu. Sonra birden aklına geldi. «Sabahleyin ormanda seni kovalayan o şeye mi kaygılanıyorsun?»
Köpek ona ciddi bakışlarla baktı.
Noydi o ormandaki?» diye mırıldandı Travis. I instein tekrar inledi, sonra ürperip titredi. 1 luvis köpeğin de, kendinin de, Santa Ana Dağlarındaki o ıi(irip. doğadışı korkusunu hatırladı. Alışılmadık bir şeydi peş-loı indeki. Elinde olmadan o da ürperdi.
Gecenin kararttığı dünyaya doğru baktı. Palmiyenin yaprakları orasından, en yakın so-l uk lambasının ışığı san sarı geliyordu. Kaprisli bir rüzgâr tozlun kaldırıyor, kaldırımdaki yaprakları, kâğıt parçalarını sürüklüyor, bir iki saniye hareketsiz bırakıyor, sonra yeni baştan can vnriyordu onlara. Bir pervane cama çarptı. Besbelli s.okak ışığının yansımasını bir alev sanmıştı.
«Seni hâlâ kovaladığından mı korkuyorsun?» diye sordu. Köpek hafif bir 'vuf sesi çıkardı.
«Eh, bence öyle bir şey olamaz. Ne kadar uzaklaştığımızı;, şimdi ne kadar kuzeyde olduğumuzu anlayamıyorsun sanıyorum. Biz taşıtla geldik. Oysa o yaya izlemek zorunda. Bunu yapamaz. Yaratık her neyse, çok geride kaldı artık, Einstein. Orange Bölgesinde o. Bizim nereye gittiğimizi anlayamaz. Artık onun için. kaygılanmana gerek yok. Anlıyor musun?»
Einstein burnunu Travis'in eline sürdü, sonra o eli yaladı. Güvene kavuşmuş, minnet duymuş gibi davranıyordu. Ama hemen ardından yine cama döndü, ancak duyulabilen bir inilti çıkardı.
Travis onu tekrar yatak odasına götürebilmek için epey avutmak zorunda kaldı. Oraya varınca, köpek yatakta, sahibinin yanında yatmak istedi. Travis onu sakinleştirmek uğruna, buna-izin verdi.
Rüzgâr bungalovun saçaklarında uğulduyordu. Ev arasıra alışılmış gece sesleriyle gıcırdamaktaydı. Bir araba motorunu hırıldatarak, lastiklerini gıcırdatarak sokaktan geçiyordu.
Travis günün fiziksel ve duygusal yorgunluğuyla çabucak tekrar uykuya daldı. Şafak öncesinde yarı uyandığında Einstein'ı yine yatak odasının penceresinde buldu. Orada nöbetteydi. Travis seterin adını mırıldandı, eliyle pat pot şilteye vurdu. Ama Einstein nöbetten ayrılmadı. Travis tekrar uykuya daldı.
— 50-
— 88 —
DÖRT
1
Art Streçk'le karşilaştığının ertesi günü Nora Devon uzun bir yürüyüşe çıktı. Kentin daha önce hiç görmediği taraflarını keşfetmek niyetindeydi. Eskiden Violet'le birlikte haftada bir kı-sa yürüyüşler yaparlardı. Yaşlı kadının ölümünden sonra Nora yine arasıra çıkıyordu ama daha seyrek çıkar olmuştu. Evinden altı ya da sekiz blok uzaklaşabiliyordu ancak. Bugün çok daho uzağa gidecekti. Özgürlüğe ve özsaygıya giden o uzun yolculuğun ilk adımı olacaktı bu.
Kapıdan çıkmadan önce, öğle yemeğini yolda seçeceği bir lokantada, hafif bir şeyler yiyerek geçiştirmeye karar vermişti. Ama daha önce ömründe lokantaya girmiş değildi. Garsonla konuşmak, sipariş vermek, yabancılarla birarada yemek çok ür-kütücüydü. Kararını değiştirdi, yanma bir elma, bir portakal, iki de yulaf bisküvisi alıp küçük bir kesekâğıdma koydu. Yemeğini yalnız yiyecekti. Bir parkta falan. Bu bile ihtilâl sayılırdı. Birer birer, küçük adımlarla ilerlemekte yarar vardı.
Gökyüzü pırıl pırıl, hava bulutsuzdu. Sıcaktı da. İlkbahar yeşilliği altında ağaçlar pek canlı görünüyordu. Güneşin sıcaklığını ancak dayanılır hale getiren hafif rüzgârın etkisiyle dallarını sallamaktaydılar.

Nora bakımlı evlerin önü sıra ilerledi. Hepsi şu ya da bu türlü İspanyol tarzıydı. Kapılara, pencerelere yepyeni bir merakla bakıyordu genç kadın. Acaba içerde kimler yaşıyor, diye düşünüyordu. Mutlu muydular? Üzgün müydüler? Âşık mıydılar? Hangi müzikten, hangi kitaplardan hoşlanıyorlardı? Hangi yemekleri seviyorlardı? Tatil için egzotik yerlere gitmeyi mi planlıyorlardı?
Geceleri tiyatroya, kulüplere gidiyorlar mıydı?
Daha önce böyle şeyleri hiç merak etmemişti. O insanların hayatıyla kendi hayatının hiçbir noktada yan yana gelmeyeceğini arada bir ilişki doğmayacağını iyi biliyordu çünkü. Merak etmek bir zaman ve çaba kaybı .olurdu. Ama şimdi...
Obür yayalarla karşılaştığında başını eğiyor, göz göze gelmekten kaçınıyor, eskiden yaptığı gibi davranıyordu. Bir süre sonra, bazılarına bakacak cesareti buldu. Çoğunun gülümsediğini, kendisine 'merhaba' dediğini görünce şaşırdı. Az sonra kendi sesinin cevap verdiğini duymak onu daha da şaşırttı.
Adliye binasının önünde durup bahçedeki renkli tomurcukları, duvarlara tırmanan sarmaşıkların pencere demirlerine nasıl dolandığını seyretti. 1815'de inşa edilmiş Santa Barbara Misyon Kilisesinin ön merdivenlerinde durup eski binanın süslü ön cephesini inceledi. Bahçeyi dolaştı, batı taraftaki çan kulesine baktı.
Okuduğu kitapların pek çoğunda Santa Barbaro'nın neden dünyanın en güzel yerlerinden biri olarak nitelendirildiğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Ömrü boyunca burada yaşadığı halde, hep Devon'ların evine kapandığı, çıkınca da yalnız kendi pabuçlarına bakarak, yürüdüğü İçin, bu güzellikleri ilk defa görüyordu. Görmek çok hoşuna gitti, içine bir sevinç dolmasını sağladı.
Saat birde, Alameda parkındoki havuzun karşısına, kanepelerden birine oturdu. Ayakları acımaya başlıyordu oma yine de' eve erken dönmek gibi bir niyeti yoktu. Kesekâğıdını açtı, öğle yemeğine sarı elmayla başladı. Hiçbir şey ağzına bu kadar lezzetli gelmemişti ömründe. Çok aç olduğundan portakalı da çabucak yedi, kabuklarını kesekâğıdma altı. Yulaf bisküvilerinin ilkine başlayacağı sırada Art Streck çıkagelip yanına oturdu.
«Merhaba, güzelim.»
Üstünde yalnızca lacivert bir koşucu şortu, koşucu ayakkabıları ve spor çoraplar vardı. Ama henüz koşmadığı belliydi. Hiç terlememiştl. Geniş göğsü güneş yanığı, son derece erkeksi ve adaleliydi. Zaten bu kıyafetinin amacı da vücudunu gös-termekti. Nora hemen gözlerini kaçırdı.
«Utandın mı?» diye sordu Streck.

Konuşamıyordu. Bisküviden ısırdığı lokma boğazında kal-înıştı. Nora tükürük salgılayamıyordu ağzına. Bisküvi lokmasını yutmaya çalışırsa boğulacağından korkuyor, bir yandan da ağzından çıkaramayacağını düşünüyordu. ^
«Sevgili utangaç Nora'm benim,» dedi Streck.
Nora başını eğdi, sağ elinin ne kadar belirgin biçimde titremekte olduğunu gördü. Sarsıntıdan bisküvi parça parça dökülmekteydi. Yere, ayaklarının arasına düşüyordu kırıntıları.
Kendi kendine, özgürlüğe giden ilk adım olarak, gün boyu süren bir yürüyüş yapacağını söylemişti. Oysa şimdi, evden çıkmak istemesinde bir başka neden daha olduğunu anlıyordu. St-reck'den kaçmaktı niyeti. Evde kalmaya korkuyordu. Onun ha-bire telefon edeceğinden korkuyordu. Şimdi de adam onu açık yerde, kapıların, pencerelerin korumasından yoksun olduğu bir yerde yakalamıştı. Telefondan daha beterdi bu. Çok daha beter.
«Yüzüme bak, Nora.» Hayır.
«Yüzüme bak.»

Bisküvinin son parçası da elinden düştü.
Streck onun sol elini tuttu, Nora karşı koymaya çalışınca ■sıktı. Parmak kemiklerini eziyordu. Bu yüzden Nora elini çekemeyip ona teslim etti. Streck onun elini kendi oyluğuna koydu. Vücudu sert ve sıcaktı.
Nora'nın midesi bulanır gibi oldu, kalbi sıkıştı. Hangisini önce yapacağını anlayamamıştı. Kusacak mıydı, yoksa bayılacak mıydı?
Streck onun elini kendi bacağında yavaşça yukarı aşağı kaydırarak, «Senin bana ihtiyacın var, güzelim,» dedi. «Sana ben göz kulak olurum.»
Ağzındaki bisküvi lokması sanki tutkaldı. Yapıştırmıştı ağzını. Başı eğikti ama gözlerini yukarı kaydırıp kaşlarının altından baktı. Yakınlarda yardım isteyebileceği birini görmeyi umuyordu. İlerdeki kanepede iki anne ve bebekleri vardı, o kadar. Zaten onlar da yardım edemeyecek kadar uzaktaydılar.
Streck onun elini kendi bacağından kaldırdı, bu sefer çıplak göğsüne yasladı. «Güzel miydi yürüyüş? Kiliseyi beğendin mi? Hımmm? Adliye bahçesindeki çiçekler hoş muydu?»
o boğuk, kibirli sesiyle durmaksızın konuşuyor, ona sabah gördüğü şeyleri güzel bulup bulmadığını soruyordu. Nora onun evden çıktığından beri peşinde olduğunu, kendisini izlediğini anladı. Görmemişti onu. Ama peşinde olduğu kesindi. Her yaptığını biliyordu. Bu durum onu adamın her hareketinden fazla öfkelenirdi.
Hızlı hızlı soluduğu halde soluğu yetmiyor gibiydi. Kulakları çınlıyor, yine de adamın her sözünü net biçimde duyabiliyordu. Ona tokat atması, gözlerini tırmalaması gerektiğini düşünüyordu, Ama felç olmuştu. Vuracakken vuramıyordu. İçinde öfkeyle Korku birbirini yiyordu. Bağırmak istiyordu canı. Yardım gelsin diye değil... çaresizlikten. «Şimdiii,» dedi Streck. «Güzel bir yürüyüş yaptın, parkta yemeğini yedin, rahatladın, keyfin yerine geldi. Sıra neye geldi, biliyor musun? Bugünü kusursuz bir gün yapmanın yolu nedir biliyor musun, güzelim? Özel bir gün yapmanın? Hemen arabama atlayarak, senin eve gidelim, yukarıya, san odana çıkalım, dört direkli yatağına uzanalım...»
Yatak odasına da girmişti! Dün yapmış olmalıydı bunu. Salonda televizyonu onaracağı yerde evi dolaşmıştı. Onun özel odasına girmiş, özel eşyalarını kanştırmıştı.
«...O koca yatağa uzanalım, ben senin giysilerini çıkarayım, hayatım, seni soyayım ve zevkten öldüreyim.» Nora birden coşan öfkesinin, bu adam odasına girdi diyemi, yoksa onu utandıracak biçimde konuştu diye mi, ya da
İkisinden birden mi kaynaklandığını anlayamadan başını kaldırdı, ona ateş saçan gözlerle baktı, yutamadığı bisküviyi suratına tükürüverdi.. Macun gibi bisküvi topağının sağından solundan tükürükler akıyordu. Topak Streck'in sağ yanağına, sağ gözüne,burnunun yanına yapışmıştı. Saçlarında alnında da kırıntılan vardı. Öfkenin kabarıp Streck'in gözlerine vardığını görünce Nora yaptığı hareketten büyük bir korku duydu. Beri yandan, kendisini
kıskaca alan duygusal felcin boyunduruğunu kırdığı için de sevinçten uçuyordu. Yaptığı hareket sonunda üzülmesine yol açsa da, Streck karşılık verse de...
Verdi zaten. Hızla ve sert biçimde. Nora'nın sol eli hâlâ onun avucundaydı. Kurtaramıyordu elini. Streck kuvvetle sıktı, daha önce de yaptığı gibi kemikleri ezdi. Çok acıyordu, Tannm, ne

— 52 —
kadar çok acıyordu! Ama Nora ona ağlamasını seyretme zevkini bağışlamak niyetinde değildi. Yalvarmak, sızlanmak da istemiyordu. Dişini sıktı ve dayandı. Başının derisi ter içinde kalmıştı. Bayılacağını sanıyordu. Yine de işin en kötü yanı

can acısı değildi. Streck'in rahatsız edici buz mavisi gözlerine bakmak ondan çok daha beterdi. Elini ezerken onu yalnız pençesiyle değil, bakışlarıyla da esir almıştı. Soğuktu o bakışlar. Ve... Tanrım... aynı zamanda da... Nora'nın asla başa çıkamayacağı bir delilik vardı o gözlerde.
Streck, Nora'nın umutsuzluğunu görünce belli ki bağırmasından, ağlamasından daha fazla zevk duymuştu. Eli ezmekten vazgeçti ama büsbütün de bırakmadı. «Bunu ödeyeceksin,» dedi. «Yüzüme tükürmeyi ödeteceğim sona. Öderken de zevk du- ' yacaksın.»
Nora inançsız bir sesle, «Patronuna şikâyet ederim, kovulursun,» diye karşılık verdi.
Streck gülümsemekle yetindi. Nora onun o pisliği suratından neden silmediğini merak ediyordu. Ama cevabı biliyordu. Ona sildirecekti odam o pisliği. Doha önce, «Kovulmak mı?» dedi Streck. «Ben Wadlow Televizyonundaki işimden zaten çıktım. Dün öğleden sonra istifa ettim. Sana vakit ayırabilirim, Noro.»
Genç kadın bakışlarını yine kucağına dikti. Korkusunu sak-layamıyordu. Cok sarsıyordu onu o korku. Neredeyse dişleri birbirine vurmaya başlayacaktı.
«Ben hiçbir işde uzun süre kalmam. Benim gibi enerii dolu bir erkek, işten çok kolay bıkar. Harekete ihtiyacım var. Hem zaten, hayat sırf çalışmayla ziyan edilemeyecek kadar da kısa,, sence de öyle değil mi? Bu yüzden ben de arasıra bir işe giriyorum, biraz para biriktirince, yettiği süre boyunca boş geziyorum. Bazen de senin gibi bir bayana rastlıyorum. Bana çok ihtiyaç duyan birine. Benim gibi bir erkeği olsun diye ağlayan birine. Tabii ona yardım ediyorum.»
Tekmele onu, ısır, gözlerine saldır, dedi Nora kendi kendine.
Hiçbirini yapmadı.
Eli çok kötü ağrıyordu. Deminki acının keskinliğini hatırladı.
Streck'in sesi değişti, yumuşadı, güven verici bir tona büründü, bu haliyle daha da korkunçloştı. «Sona yardım edeceğim, Nora bir süre senin eve taşınacağım. Hoş olacak. Bana karşı kendini tedirgin hissediyorsun. Tabii... bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama inan bana, senin ihtiyacın bu, kızım. Bu olay senin hayatını tepetaklak edecek, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Başına gelebilecek şeylerin en iyisi de bu.»
Einstein parka bayılmıştı.
Travis tasmayı çıkarınca seter en yakın çiçek tarhına koştu, yavaşça Çevresinde dolandı. Hayranlık duyduğu belliydi. Her çiçeğin önünde durdukça, yeni keşfinin heyecanından kuyruğu daha hızlı sallanıyordu. Köpeklerin her şeyi siyah beyaz gördü söylenirse de, Travis Einstein'ın her rengi gördüğüne bahse girebilirdi. Her şeyi kokluyordu köpek. Çiçekleri, çalıları, ağaçları, kayaları, çöp kutulannı, buruşturulmuş kâğıtları, içme suyu çeşmesinin kaidesini, her karış toprağı.. Besbelli daha önce buradan geçmiş insanların kokusal profilini çıkarıyordu aklından. Travis'e bir fotoğraf ne kadar net görünürse, ona da o lofiller o kadar net görünecekti.
O gün sabah da, öğleden sonranın ilk saatlerinde de. seter çok şaşırtıcı bir şey yapmamıştı. Sıradan bir köpeğe o kadar benziyordu ki, Travis içinden, acaba zekâsı arasıra mı gelip gidiyor, diye merak etmeye başladı. Sara nöbetlerinin yararlı bir karşıtı falan gibi. Ama dün olup bitenlerden sonra Einstein'ın olağanüstü nitelikleri, seyrek de görülse, tartışılacak bir şey değildi artık.
Havuzun çevresinde dolaşırlarken Einstein birden kasıldı. baını kaldırdı, sarkık kulaklarını hafifçe dikleştirdi, yirmi metre kadar ilerdeki park kanepesinde oturan çifte doğru baktı. Adam koşucu şortu giymişti. Yanındaki kadınsa, torba gibi gri bir elbiseyi giymeyi uygun görmüştü. Adam kadının elini tutmaktaydı. Derin bir sohbete gömülmüş halleri vardı.

Travis onlardan uzaklaşmak üzere döndü. Yeşilliklere dalıp kondi başlarına kalmayı yeğliyordu.
Ama Einstein bir kere havladı, dosdoğru o çifte koştu. «Einstein! Dur! Gel buraya!»
— 95 —
—54 —
Köpek ona aidırmadı. Kanepedeki çifte yaklaşınca delice havlamaya başladı.
Travis oraya yaklaştığında şortlu adam ayaktaydı. Kollarını kendini savunurcasına yukarı kaldırmış, yumruklarını sıkmış durumda, seterin karşısında isteksizce geriliyordu.
«Eirtsîein!»
Seter havlamayı kesti, Travis tasmayı takomadan ondan uzaklaştı, kanepedeki kadına gidip başını ,onun kucağına dayadı. Hırlayan köpeğin sevgi dolu bir yaratığa dönüşmesi o kadar hızlı olmuştu ki, herkes şaşaladı.
Travis, «Üzgünüm,» dedi. «Bu köpek hiçbir zaman...»
Şortlu adam, «Tanrı aşkına!» diye kükredi. «Tehlikeli bir hayvanı parkta başıboş bırakamazsınız!»
«Tehlikeli değil o. Yalnızca...»
«Halt etmek bu!» dedi şortlu adam tükürüklerini saçarak. «Lönet olası şey beni ısırmaya çalıştı. Hakkında davo açılmasından mı hoşlanıyorsun, be adam?»
«Ben de anlayamadım birden neden...»
«Götür onu buradan,» diye emretti koşucu.
Travis utanç içinde başını salladı, Einstein'a döndü, kadının onu kanepeye çıkmaya razı ettiğini gördü. Einstein kadının karşısına oturmuş, yüzünü ona dönmüş, ön patilerini onun kucağına dayamıştı. Kadın onu .okşamakla kalmıyor, kucaklıyordu. Hattâ... ona sarılışında biraz çaresiz bir hal vardı.
Koşucu öfkeyle, «Götür onu buradan!» diye bağırdı.
Adam Travis'e tepeden baktı, kendi koca cüssesiyle onu sindirmeye çalıştı. Bu saldırganlık, bu tehlikeli görünmeye çalışma... ona her istediğini elde etmeyi sağlıyor olmalıydı. Travis nefret ederdi bu tiplerden.
Einstein başını, çevirip koşucuya baktı, dişlerini gösterdi, gırtlağının dibinden gelen bir sesle hırlamaya başladı.
«Bana bak, ahbap,» dedi koşucu öfkeyle, «Sağır falan mısın? Sana o köpeğe tasma takmak gerek diyorum. İşte tasma da elinde. Ne bekliyorsun?»
Travis bir terslik olduğunu sezmeye başlıyordu. Koşucunun kendini haklı gören öfkesi biraz abartılmış gibiydi. Sanki utanç verici bir şey yaparken yakalanmış da, suçluluğunu saklamak için saldırı taktiğini kullanıyordu. Kadın da bir garip davranmak-
Taydı. Tek kelime söylememişti. Rengi solgundu. İncecik elleri titriyordu. Köpeği nasıl okşadığına, ona nasıl sarıldığına bakılırsa,onu korkutan Einstein olamazdı.
Travis bir çiftin parka neden bu kadar farklı kılıklarda geldiğini merak etti. Birinde koşucu şortu, ötekinde çirkin bir ev entarisi. Kadının koşucuya ikide bir Korku dolu bakışlarla baktığını gördü, bunların buraya birlikte gelmediğini bir anda kavradı. Ya da en azından, kadın isteyerek bu odamla gelmiş değildi. Adam da... gerçekten suçluluk duyması gereken bir iş peşindeydi. «Bayan,» dedi Travis. «İyi misiniz?»
Koşucu, «Elbette iyi,» diye atıldı. «Kahrolası köpeğin havlayarak bizi ısırmaya koştuğunda...»
«Ama bayan şimdi ondan korkmuyor,» dedi Travis. Adamla göz göze geldi ve bakışlarını kaçırmadı.

Adamın yanağına yulaf ezmesi gibi kırıntılar yapışmıştı. Kailinin yanında duran devrilmiş kesekâğıdından da yulaf bisküvilerinin kırıntıları dökülüyordu. Yerde, ayaklarının yanında bir ezik bisküvi daha yatmaktaydı. Neler oluyordu burada?
Koşucu Travis'e hırsla baktı, konuşmaya başladı... gözleri kadınla Einstein'a döndü, besbelli hesaplı öfkesinin artık yakışık Ilımayacağını görebildi. Suratını asarak, «Eh, ne yaparsan yap, bu menhus köpeği kontrol altında tut,» diye homurdandı.
Travis tasmayı kıvırarak, «Artık kimseyi rahatsız etmez sanırım,» dedi. «Bir şeydir oldu işte.»
Koşucu hâlâ kızgın, ama kararsız, kadına dönüp, «Nora?»
ılodi.
Kadın karşılık vermedi. Einstein'ı okşamayı sürdürdü. «Sonra görüşürüz,» dedi koşucu. Cevap alamayınca dikka-tini Travis'e çevirdi, gözlerini kıstı. «Eğer o köpek peşimden gelir de topuklarımı...»
«Yapmaz,» diye onun sözünü kesti Travis. «Koşunuza devam ılobilirsiniz. Sizi rahatsız etmez.»
Adam koşarak uzaklaşırken birkaç kere dönüp baktı, sonra da yakın kapıya yönelip parktan çıktı.
Kanepede Einstein karnını dayayıp yatmış, başım kadının kucağına koymuştu.
Travis, «Sizi sevdi besbelli,» dedi.
Kadın başını kaldırmaksızın, bir eliyle Einstein'ı okşayarak.

«Çok güze! bir köpek,» diye karşılık verdi. «Onu daha dün aldım.» Kadın bir şey söylemedi.
Travis kanepenin öbür ucuna oturdu, Einstein ikisinin arasında kaldı. «Adım Travis.»
Kadın sesini çıkarmadan Einstein'm kulaklarını kaşıdı. Köpek memnun bir ses çıkardı. I
«Travis Oornell,» diye açıkladı yine.
Kadın sonunda başını kaldırıp ona baktı. «Nora Devon.»
«Tanıştığımıza sevindim.»
Kadının gülümsemesi rahatsızdı.
Saçları uzun ve dümdüz olduğu, yüzünde hiç makyaj bulunmadığı halde oldukça çekiciydi. Saçları siyah ve parlak, teni pütürsüz, elö gözleri yeşil benekli, Mayıs güneşinde pırıl pırıldı.
Kadın .onun beğenisini hissetmiş ve korkmuş gibi hemen gözlerini onunkilerden kaçırdı, başını tekrar eğdi.
Travis, «Bayan Devon... bir terslik mi var?» diye sordu.
Kadın cevap vermedi.
«O adam... sizi rahatsız mı ediyordu?»
«Ziyanı yok,» dedi Nora.
Başı eğik, omuzları sarkık, bir ton utancın ağırlığı altında orada otururken o kadar zayıf ve güçsüz görünüyordu ki, Travis kalkıp uzaklaşmayı, onu sorunlarıyla baş başa bırakmayı göze alamadı. «Eğer o adam sizi rahatsız ediyorsa, bence bir polis bulup...»
«Hayır.» Kadının sesi alçak, ama telâşlıydı. Einstein'm altından süzülüp ayağa kalktı. Köpek hemen kanepeden atladı, onun yanında durdu, yüzüne sevgiyle baktı.
Travis ayağa kalkarken, «İşinize burnumu sokmak istemem tabii...» dedi.
Kadın hızlı adımlarla uzaklaştı. Koşucunun çıktığı kapıyı değil, bir başkasını seçmişti. Einstein onun arkasından yürümeye başladıysa do. Travis çağırınca durup isteksizce geri döndü.

Travis kadını gözden kaybolana kadar şgşkın bakışlarla izledi. Gizemli ve sorunlu bir kadın. Amish ya da Quaker mez-
hebinin kadınları gibi biçimsiz gri bir elbise giymiş, sanki vücudunu belli edip erkekleri etkilemekten kaçıyor.
Einstein'la Travis parktaki gezilerini sürdürdüler, sonro plaja gittiler. Seter dalgaların kumlarla buluştuğu sonu gelmez plaja epey şaşırmış gibiydi. İkide bir durup okyanusa bakıyordu. Bir iki kere kıyıya gelen dalgalara bile sıçradı. Eve döndüklerin-
de Travis bir kere daha Einstein'm dikkatini dün gece o kadar heyecan yaratan kitaplara çekmeye çalıştı, ama köpek esnemekle yetindi.
Gün boyu Travis'in gözleri önünde Nora Devon'un hayali vuşilacak bir sıklık ve canlılık belirdi durdu. Bir erkeğin ilgisini çekmek için baştan çıkarıcı kıyafetlere ihtiyacı yoktu onun. O yüz ve o benekli elâ gözler yeterdi.
Bir iki saatlik derin uykuyla yetinen Vincent Nasco, sabah ı;rken kalkan bir uçakla Acopulco-Meksika'ya uçtu. Körfeze bakan bir otele yerieştl. Bina beton ve cam karışımı gibiydi. Geniş lorasiarı vardı. Kıyafetini değiştirip Doktor Lawton Haines'i aramaya çıktı.
Haines, Acapulco'ya tatile gelmişti. Otuz dokuz yaşında, bir yetmiş iki boyunda, seksen kilo ağıriiğında, gür kumral saçlı bir • idamdı. Al Pacino'ya benzemeye uğraşıyormuş gibi bir hali vardı. Alnındaki dolar büyüklüğünde kırmızı doğum izi oimazsa, belki benzeyecekti de. Yılda en az iki kere Acapulco'ya gelir, Los Brisas adlı lüks otelde kalır, yemeklerini de Galeta oteline yakın lokantada yerdi. Oranın margaritalarını ve manzarasını tercih I ediyordu.
Öğleyin on ikiyi yirmi geçe. Vince aynı lokantanın bir masa-fimda, sarılı yeşilli minder konmuş bir sandalyede oturuyordu. Haines'i girerken görmüştü. Doktor da pencere yanındaki bir başka masadaydı. Vince'inkinden üç masa ötede. Aralarında bir palmiye saksısı vardı. Haines karides yiyor, margarita içiyordu. Karşısında bir sarışın dilber oturmaktaydı. Kadın beyaz pantolon, çizgili askısız bluz giymişti. Lokantadaki erkeklerin yarısı ona bakıp yalanıyordu.

Vince'e kalırsa, Haines, Al Pacino'ya benzemekten çok. Dustin Hoffman'a benziyordu. Hoffman'ın sert hatları vardı onda da. Burun da dahil. Onun dışında, tam kendisine tarif ettikleri gibiydi. Pembe pantolonuna, açık sarı gömleğine, beyaz sandaletlerine kadar hem de. Vince'e göre bu kılık, tatil kılığını bile biraz abartmak sayılırdı.
Vince kendine albóndiga çorbası, deniz mahsulü onçiloda' sı, alkolsüz bir margarita söyledi, hesabım da tam Haines'le sarışın kalkmak üzereyken ödedi.
Sarışın kırmızı bir Porsche kullanıyordu. Vince kiraladığı \ Ford'la onu izledi. Titreyip duruyordu Ford altında. Kokulu, küflü bir de halısı vardı üstelik.
Las Brisas'a gelince kadın Haines'i indirdi. Ama arabanın yanında beş dakika öpüştüler, ellerini birbirinin kalçasından do çekmediler.
Vince bozulmuştu. Hoines'den daha aklı başında bir davranış beklerdi. Ne de olsa... doktora yapmış biriydi bu adam. Eğitimli insanlar da geleneksel davranış standartlarını korumazsa, kim korurdu o zaman? Yoksa bugünlerde üniversitelerde görgü kuralları öğretilmiyor muydu? Demek dünyanın günden güne daha kaba bir görünüme bürünmesi boşuna değildi.
Sarışın, Porsche'sine binip gitti, Haines de Mercedes 560 SL spor küpe bir aratwya bindi. Bunun kiralık araba olmadığı gün gibi ortadaydı. Acaba nereden bulmuştu bunu doktor?

Haines arabayı bir başka otelin park görevlisine teslim etti, Vince de öyle yaptı. Doktorun peşi sıra-lobiyi geçti, plaja indi. Herhalde olaysız bir kumsal gezisi yapacaklardı. Ama Haines bu sefer de nefis bir Meksikalı kızın yanına pturdu. Kız iplikle bağlı minik bir bikini giymişti. Esmer, şahane vücutlu, doktordan da on beş yaş gençti. Bir şezlonga uzanmış güneşleniyordu. Gözleri kapalıydı. Haines onun boynunu öptü, kızı yerinden sıçrattı. Besbelli tanışıyoriardı. Kız gülerek kolunu onun boynuna attı.

Vince plaj boyunco bir gidip geldi, Haines'le kızın biraz arkasına oturdu. Bir başka çifti araya almıştı.-Haines'in kendisini görüp görmemesine aldırış etmiyordu. Doktorun tek ilgisi, seçkin kadın anatomilerine dönüktü. Ayrıca Vince Nasco'nun, cüs-sesine rağmen kalabalık arasında erime niteliği vardı.

Plajda turistin biri paraşüt yapıyordu. Motorun ardında, ha-
valarda uçuyor, çığlıklar atıyordu. Güneş kuma da, denize de, sanki altın sikkeler saçmaktaydı.

Yirmi dakika sonra Haines kızı dudaklarından öptü, eğilip göğüslerinden öptü, kalktı, geldiği yoldan geri döndü. Kız arkasından, «Akşam altıda!» diye seslendi, Haines de, «Orada olurum,» diye karşılık verdi.

Bu sefer Haines'le Vince bir geziye daha çıktılar, Vince başlangıçta Haines'in belli bir yere gitmekte olduğunu sanıyordu. Ama sonra, kıyı yolunda amaçsızca gezmekte .olduklarını hisseder gibi oldu. Manzara seyrediyordu adam yolda. Revolcodero î plajını geçip ilerlediler. Haines beyaz Mercedes'inde, Vince cesaret edebildiği kadar geride, döküntü Ford'unda.

Sonunda manzaralı bir seyir yerine vardılar. Haines arabayı çekti, alaca giysili dört turistin inmekte olduğu bir başka arabanın yanına parketti. Vince de parketti. Yüksek yerin kenarındaki demir korkuluğa yürüdü. Manzara gerçekten harikaydı. Otuz metre aşağıda dalgalar kıyıya çarpıp yarılıyordu.

Turistler bu güzellik karşısında bağırıp çağırmayı bitirince, on fotoğraflarını çekip son çöplerini yeriere attılar, arabalarına binip gittiler. Vince'le Haines orada yalnız kalmışlardı. Otoyoldaki tek trafik, yaklaşmakta olan siyah bir Trans Am'dı. Vince onun geçip gitmesini bekliyordu. Sonra Haines'i şaşırtacaktı.

Ama Trans Am geçip gideceği yerde, Haines'in Mercedes'i-nin yanına parketti, içinden yirmi beş yaşlarında harikulade güzel bir kız indi, hızla Hoines'e doğru yürüdü. Meksikalıya benziyordu ama bira da Çinli kanı olsa gerekti. Beyaz şort ve bluz giymişti. Vince'in ömründe gördüğü en güzel bacaklar onunkilerdi. Haines'le kız korkuluk boyunca biraz uzaklaştılar, araları yirmi metre olunca, Vince'in yüzünü kızartacak biçimde öpüşmeye başladılar.

Vince de korkuluk boyunca, geziniyormuş gibi, kuşku çekmeksizin onlara yaklaştı. Arasıra uçuruma doğru tehlikeli birimde eğiliyor, boynunu uzatıyor, aşağıda yarılan dalgalara bakıyordu. Dalgaların damlaları yedi sekiz metre havaya sıçramaktaydı. Özellikle büyük bir dalga geldiğinde Vince, «Öf bee!» diye sesler çıkarıyor, onlara doğru yaklaşmasını tümüyle masum göstermeye çalışıyordu.

İkisinin de sırtı Vince'e dönüktü. Ama rüzgâr konuşmala

rından bazı parçaları taşıyıp getiriyordu. Kadın, Haines'in kentte olduğunu kocası duyacak diye korkuyordu. Haines de onu, yarın gece için karar versin diye zorluyordu. Utanma arlanma yoktu bu adamda.

Otoyoldaki trafik yine boşaldı. Vince, Haines'i mıhlamak için eline bir başka fırsat geçmeyebileceğini düşündü. Hızlı adımlarla onlara yaklaştı, kızı ensesinden ve

şortunun lastiğinden kavradı, korkuluğun üzerinden fırlattığı gibi aşağıya savurdu. Kız çığlıklar içinde aşağıdaki kayalara doğru düştü.
Her şey öyle çabuk olmuştu ki, Haines tepki gösterecek zaman bile bulamamıştı. Kız havalandığı anda şaşkın doktora dönmüştü Vince. Suratına bir yumruk patlattı, sonra bir ikincisini indirdi, adamın iki dudağını yarıp burnunu kırdı ve bayılttı.
Haines yere yıkılırken kadın da aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Vince armağınını bu kadar uzaktan bile almayı başardı.
Tssss.
Parmaklıktan eğilip aşağıdaki parçalanmış vücuda bakmayı çok istemesine rağmen ne yazık ki vakti yoktu. Otoyol uzun süre boş kalmazdı.
Haines'i Ford'a kadar taşıdı, ön koltuğa oturttu, başını kapıya yasladı. Sakin sakin uyuyormuş gibi. Başını biraz arkaya eğmeye, genzinden kanın boğazına doğru akmasını sağlamaya özen göstermişti.
Otoyol çok virajlıydı. İşlek olmasına rağmen, pek çok bölümleri de onarım halindeydi. O yoldan ayrılan birtakım ikinci derece yollar görüyordu Vince. Her biri, bir öncekinden daha dar, taşlı ve topraklıydı. Baş kısımlarına çakıl dökülmüştü ama ilerisi toprak yoldu. Ormana doğru gidiyorlardı. Birini seçti, az sonra Ford'u ulu ağaçların, sık çalıların arasında bir yerde durdurdu. Yol süresince Haines iki kere kendine gelecek gibi olduysa da. Vince onun başını kapının üst kenarına çarptırarak bu işi geciktirdi.
Arabayı durdurunca baygın adamı sürükleyerek çalıların arasındaki bir boşluğa çekti, ağaçların gölgesinde, loş bir yerdeki otların üzerine yatırdı. Kuşlar hemen sesini kesti, tanınmaz hayvanlar çalıların arasında uzaklaştılar. Vince'in eli kadar kocaman bir böcek kaçıp saklandı, çıyanlar ağaçlara tırmandı.
Vince, Ford'a döndü. Sorgulama araçlarını bagajda bırakıııvlı Mır pal%t plastik enjektör, iki ampul de sodyum pentotgl. lı.ıl kurşunlu bir lastik cop. Televizyonun uzaktan kumanda âle-ıınn benzeyen, elle çalıştırılabilir bir Taser. Tahta saplı bir tirl>ııı,iün.
La:wton Haines'i hâlâ baygın buldu. Kırık burnunda soluğu «oa yapıyordu.
Haines'in aslında dün ölmüş olması gerekiyordu. Vince'e bir günde üç iş veren kimseler, Acapulco'da oturan, Meksika'nın hor yanında iş gören birini tutmak istemişlerdi o iş için. Ama o adamda dün sabah ölmüştü. Uzun süreden beri beklediği bir paket Londra'dan gelmiş, ama açtığında içinden iki kilo plastik patlayıcı çıkmış, beklenen reçeller çıkmamıştı. Los Angeles'deki örgüt Vince'e bu işi çaresizlikten vermişti. Cok fazla çalışmasının tehlikeli olduğunu bile bile. Vince için bu büyük bir fırsattı. Bu doktorun da Banodyne Laboratuvarlarıyla ilişkili olacağından emindi çünkü. Francis Prpjesiyle ilgili yeni ayrıntılar öğrenebilirdi ondan.
Çevresine baktı, devrik bir ağacın yassı, kavisli bir dalını gördü. Onu koparıp kıvrık yerinin içini temizledi, yandaki yosunlu dereden onunla biraz su almayı başardı. Pek pis bir suydu. İçinde ne bakteriler olduğunu Tanrı bilirdi. Ama Haines için artık hastalık bir tehlike sayılmazdı.
Vince suyu Haines'in suratına döktü. Bir yenisini getirdi, onu da döktü, hattâ birazını da doktora zoria içirdi. Bir süre ağzından sular sıçratan, boğulur gibi olan adam, biraz da kustuktan sonra kendine geldi, söyleneni anlayabilmeye başladı, cevap bile vermeyi başardı.
Vince, Taser'i, tribuşonu ve copu havaya kaldırıp ,eğer Haines işbirliğine yanaşmazsa her birini nasıl kullanacağını anlattı. Kendini beyin fizyolojisi ve beyin fonksiyonu uzmanı olarak tanıtan doktor, vatansever olmaktan çok zeki çıktı, Banodyne'de o gizli savunma projesinde nasıl çalıştığını hevesle anlattı.

Haines söyleyecek başka bir şey kalmadığına yemin edince Vince sodyum pentotal'i hazıriadı. İlacı enjektöre çekerken, sohbet ediyormuşcasına, «Doktor, nedir sizin bu haliniz kadm-laria?» diye sordu.
Haines .ot yığınının üzerinde, kolları iki yanında, hareketsiz

yatıyordu. Konunun bu kadar hızlı değişmesine uyum sağlayamadı, gözlerini kırpıştırdı.
«Öğle yemeğinden bu yana peşinizdeyim. Acapulco'da üç ta-nesini ipte yürütüyorsunuz...»
«Dört,» dedi Haines. Korkusuna rağmen, yüzünde gözle görülür bir gurur ifadesi belirdi. «O kullandığım Mercedes Gisel-le'in. Dünyanın en tatlı...»
«Bir kadının arabasını, ona üç kadınla ihanet etmek için mi kullanıyorsunuz?»
Haines başını evet anlamında salladı, gülümsemeye çalıştı, burnu sancıyınca yüzünü buruşturdu. «Ben hep... böyleydim kadınlarla.»
«Tanrı aşkına!» Vince afallayıp kalmıştı. «Artık altmışlı, yetmişli yıllarda değiliz, unuttunuz mu? Serbest aşk öldü artık. Şimdi bir fiyatı var. Pahalı bir fiyat. Herpes'i duymadınız mı? AİDS'i? Diğerlerini?» Pentotal'i yaparken, «Herhalde insanoğlunun bildiği her türiü zührevi hastalığın taşıyıcısısınız,» dedi.
Haines gözlerini kırpıştırıyordu. Önce şaşırır gibi oldu, sonra derin bir pentotal uykusuna daldı. İlacın etkisindeyken, demin Vince'e Banodyne'le ve Francis Projesiyle ilgili anlattıklarını bir kere daha doğruladı.
İlacın etkisi geçince Vince. Taser'i uyguladı ona. Sırf zevk için. Pilleri bitene kadar. Doktor yarı ezilmiş böcek gibi tepindi, kıvrandı, tekmeler attı, ayaklarını, ellerini, kafasının arkasını ot yığınına bastırdı durdu.
Taser artık işe yaramayınca. Vince copla onu bayıltana kadar dövdü, tirbuşonu iki kaburgasının arasına soktu, çarpıp duran kalbe doğru itti.
Tssss.
Ormanın ölüm sessizliği içinde Vince bin gözün kendilerine bakmakta olduğunu sezdi. Yaban hayvanlarının gözleri. Bu yaratıkların, Haines'e yapılanı onaylayacağı kanısındaydı Vince. Çünkü doktorun yaşadığı hayat, doğal düzene meydan okumak sayılırdı. Ormanların tüm yaban hayvanları boyun eğerdi doğal düzene.
«Teşekkür ederim,» dedi Haines'e. Ama onu öpmedi. Ne ağzından, ne de alnından. Haines'in hayat enerjisi de herkesin-ki kadar canlandırıcı, herkesinki kadar değeriiydi... oma vücudu ve ruhu kiriiydi.
Nora parktan dosdoğru eve döndü. Sabah saatlerini renklendiren o serüven ve özgüriük ruhunu bir daha yakalayamıyordu. Streck berbat etmişti gününü.
Ön kapıyı ardından kapayıp her zamanki gibi kilitledi, sürgüledi, zinciriedi. Alt kattaki odaların hepsini dolaştı, perdeleri çekip sımsıkı kapattı. Streck buralara gelirse pencerelerden içeriyi göremesin diye. Ama bu seferde içerinin karanlığına daya-namadı, bütün odaların ışıklarını yaktı. Mutfağın pancuriarını kapadı, arka kapının kilidini kontrol etti.
Streck'i© karşılaşması onu yalnız korkutmakla kalmamış, kendini kiril hissetmesine yol açmıştı. En çok istediği şey sıcak bir duştu.
Birden bacaklarının titrediğini hissetti, başı döndü. Düşmemek için mutfak masasının kenarına sarılmak zorunda kaldı. O anda merdivenleri çıkmaya kalkarsa yıkılacağını biliyordu. Oturdu, kollarını masaya dayadı, başını kollarının üstüne yasladı, kendini daha iyi hissedinceye kadar bekledi.

Baş dönmesi biraz azaldığında. buzd,olabmın yanındaki dolapta duran konyak şişesini hatırladı. Bir yudum içerse yatışacağını hesapladı. Bu Remy Martin şişesini Violet'in ölümünden sonra satın almıştı. Violet yarı fermante elma şırasından keskin içkiler© karşıydı. Nora halasının cenazesinden eve döndüğünde, bir isyan simgesi olarak kendine o İçkiden bir kadeh doldurmuş, ama onun da çoğunu musluğun deliğine dökmek zorunda kalmıştı. Oysa şimdi bir kadeh konyak belki titremesini geçirir- di.
Şişeyle bardağı masaya çıkardı. Romanlarda arasıra insanların beşinci kadehi içerken hâlâ gamlarını dağıtamadıklarını o-kumuştu. Ama bazen de iyi geliyordu onlara. Belki kendisine de iyi gelirdi. Zihnini biraz bile açacağım bilse şişenin tümünü içmeye razıydı.
Ama aşırılık .onun yapısında yoktu. İki saatini bir tek kadeh Remy Mortin'le baş başa geçirdi.
Kafasını Streck'den uzaklaştırmaya çalıştıkça, bu sefer I

olefin anıları rahat bırakmıyordu onu. Violet'i düşünmeyeyim dese, Streck çıkıyordu ortaya. İkisini de zihninden kovalamayı, başarınca Travis Cornell'i düşündü. Parktaki adamı. Onu düşünmek de pek rahatlatmadı Nora'yı. İyi bir odama benziyordu aslında. Yumuşak, terbiyeli, nozik, ilgili... Streck'denkurtulmasını da sağlamıştı sonunda. Ama herhalde o da Streck kadar kötüydü. Biraz fırsat bulsa, o da Streck gibi yararlanmaya çalışırdı Nora'dan. Viçlet hala bir despottu, manyaktı, hastaydı, oma insanlarla ilişkiler konusunda haklılığı giderek kanıtlanıyordu galiba.
Ah, oma o köpek! işte o hikâye başka bir hikâyeydi. Köpekten hiç korkmamıştı Nora. İlk başta park kanepesine doğru koştuğu zaman bile. Öfkeyle havladığı halde. Her nasılsa o seterin kendisine havlamadığını, Streck'e öfkelendiğini biliyordu. Einstein diye çağırmıştı sahibi onu. Nora, Einstein'a sarıldığı zaman kendini güvende hissetmişti. Streck hâlâ tepesine dikilmiş durumda olduğu holde.
Belki kendine bir köpek alsa iyi ederdi. Violet eve hayvan sokmaya çok karşıydı. Ama artık ölmüştü Violet. Bir daha geri gelecek değildi. Nora'nın köpek almasını hiç kimse engelleyemezdi.
Ne var ki...
Başka hiçbir köpeğin ona Einstein'ın verdiği güvenlik duygusunu veremeyeceğine dair bir sezgi vardı içinde. O seterle bir onda anlaşmışlardı ikisi.
Belki Streck'den onu o köpek kurtardığı için, kendisi köpeğe gerçekdışı birtakım nitelikler yakıştırıyor olabilirdi. Onu bir kurtarıcı gibi görmesi doğaldı. Ama...
Einstein'ın du her köpek gibi bir köpek olduğunu kendi kendine ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, onda bir özellik olduğunu seziyordu yine de. Boşko köpeklerin ona bu kadar güven ve dostluk sağlayamayacağından emindi.
İki saatte içtiği bir kadeh Romy Martin, Einstein'ı düşünmekle birleşince onu sıkıntılı ruhsal durumdan kurtardı. Üstelik ona mutfak telefonuna gidecek, Travis Cornell'i arayıp köpeği satın almayı teklif edecek cesareti bile verdi. Adam köpeği bir gün önce aldığını söylemişti. Ona çok bağlanmış olamazdı. İyi bir fiyat vıılllirso satardı belki.
Nora rehberin sayfalarını karıştırdı. Cor-ıiMirin numarasını buldu çevirdi.
Adam ikinci zilde cevap verdi, «Alo?»
Nora onun sesini duyunca ayıldı. Köpeği satın almayı teklif etmesi, bu adamın da hayatına burnunu sokmasına zemin hazırlayacaktı. Onun da Streck kadar tehlikeli olabileceğini unutmuştu.
«Alo?» diye tekrarladı Travis.
Nora kararsızdı.

«Alo? Kimse yok mu orada?»
Nora tek kelime söylemeden telefonu kapattı.
Travis'le köpek konusunda konuşmadan önce, onun kendi üzerine gelmesini caydın bir taktik bulmalıydı... eğer o da Streck gibiyse.
Telefon beşe birkaç dakika kala çaldığında Travis bir teneke Alpo'yu Einstein'ın çanağına boşaltmaktaydı. Seter de onu ilgiyle izliyor, dudaklarını yalıyor, ama son lokma da çanağa sıyrılmadan yemeye kalkışmıyor, kendini tutuyordu.
Travis telefona, Einstein de çanağa yöneldi. Travis'in ilk selamına kimse karşılık vermeyince köpek gözlerini çanağından ayırdı. Travis hâlâ cevap olamayınca, durum Einstein'ı yemekten çok ilgilendirmeye başladı. Köpek yaklaşıp Travis'in elindeki telefona baktı.
Travis telefonu kapadı ve döndü. Ama Einstein .oradan aynl-madı. Duvara takılı telefona bakıp duruyordu. «Herhalde yanlış numaradır.» Einstein önce ona, sonra tekrar telefona baktı. «Ya da çocuklar sağı solu işletmeye çalışıyorlardı.» Einstein mutsuz mutsuz inledi. «Sana ne oluyor?»
Einstein oradan aynimıyor, telefona bakıyordu.
Travis içini çekerek, «Eh, bugün yeterince şaşkınlığa uğradım zaten,» dedi. «Esrarengiz davranmak istiyorsan, bu oyunu bensiz oynamak zorundasın.»
— 106 —
— 107 —
Kendine yemek ıiazırlamadan önce televizyondaki ilk haber programını izlemek istiyordu. Buzdolabından bir Diet-Pepsi çıkardı, salona geçti, köpeği telefonla o garip iletişimini sürdürmek üzere yalnız bıraktı. Televizyonu açıp koltuğa yerleşti. Pepsi'yi açtı... o sırada Einstein'ın mutfakta bir tür sorunla karşılaştığını duydu.
«Ne yapıyorsun sen orada?»
Çıtır. Çıtır. Tırnakların sert bir yüzeye sürtünme sesi. Pat.. Bir pat daha.
«Ne zarar verirsen ödersin sonra,» diye seslendi Travis-«Parayı nereden kazanacaksın? Belki Alaska'ya gider, kızak köpeği olarak işe girersin.»
Mutfak sessizleşti. Amıa bu ancak birkaç saniye sürdü. Sonra bir iki çat çut daha duyuldu, onu yine tırmık sesleri izledi.
Travis istememesine rağmen ilgilenmişti. Uzaktan kumondo aletiyle televizyonun sesini kıstı.
Bir şey güm diye yere düştü mutfakta.
Travis ne olduğunu görmek üzere ayağa kalkacağı sırado Einstein belirdi. Dişlerinin arasında telefon rehberini taşımaktaydı. Rehberin durduğu tezgâha defalarca sıçramış, sonunda onu yere düşürmeyi başarmış olmalıydı. Salona girdi, rehberi koltuğun önüne, yere koydu.
«Ne istiyorsun?» diye sordu Travis.
Köpek rehberi burnuyla itti, sonra beklenti, dolu gözlerle Travis'e baktı.
«Birini aramamı mı istiyorsun?»
«Vuf.»
«Kimi?»
Einstein yine rehberi itti,
«Kimi aramamı isteyebilirsin ki? Lossie'yi mi, Rin Tin Tin'i
mi, Old Yeller'i mi?»
Seter ona o karo gözleriyle, köpek bakışına hiç benzemeyen bakışlarıyla bakıyordu. Her zamandan daha ifadeliydi o gözler... ama yinede hayvanın ne istediğini anlatmıoya yetmiyordu.
«Bana bak, belki sen benim zihnimi okuyor olabilirsin ama ben seninkini okuyamıyorum,» dedi Travis.

Seter çaresizlik iniltileriyle odadan çıktı, banyoyla iki yatak odası arasındaki küçük holde görünmez oldu.
Travis onun peşinden gitmeyi düşündüyse de, bekleyip ne olacağını görmeyi daha doğru buldu.
Bir dakika geçmeden Einstein ağzında altın çerçeveli, on sekiz-yirmi dört boyunda bir fotoğrafla döndü, resmi rehberin yanına bıraktı. Paula'nın resmiydi bu. Travis onu yatak odasındaki konsolun üzerine koymuştu. Evlendikleri gün çekilmişti,Paula'nın ölümünden on ay önce. Çok güzel görünüyordu. Sağlığı da insanı aldatacak kadar iyiydi resimde.
«Olacak şey değil, evlât... ölüleri telefonla arayamam.» Einstein ona «taşkafa» diyormuş gibi pufladı, köşedeki dergi sehbasına yöneldi, sehpayı devirdi, dergileri ortalığa saçtı, ağında bir Time'la döndü. Onu da çerçeveli resmin yanına bıraktı, m potileriyle uğraşıp sayfalarını çevirmeye koyuldu, bu arada hazı sayfaları yırttı.
Travis koltuğun kenarına gelmiş, eğilmiş, ilgiyle seyrediyordu.
Einstein bir iki kere durup derginin açılmış sayfalarını inceledi, sonra çevirmeye devam etti. Sonunda bir otomobil reklâmı buldu. Reklâmda bir esmer güzeli, arabaya dayanmıştı. Travis'e , hakti, reklâma baktı, yine Travis'e baktı, 'vuf dedi.
«Anlayamadım.»
Einstein sayfaları yine çevirdi, elinde sigarasıylo gülümseyen bir sarışın buldu, Travis'e 'vuf lodı.
«Otomobil ve sigara, ha? Sona bir arabayla bir paket Vir-(linia Slims sigarası almamı mı istiyorsun?»
Köpek dergi sehpasına bir tur daha yaptı, her ay gelmeye ▮levam eden emlâk piyasası dergisiyle döndü. Orada da esmer ijüzeli bir emlâk komisyoncusunun resmini gösterdi.
Travis, Paula'yo, sigaralı sarışına, emlâkçıya baktı, otomobilli esmeri hatırladı, sonunda, «Bir kadın mı?» diye sordu. «Bir kadına telefon etmemi mi istiyorsun?»
Einstein havladı.
«Kime?»
Köpek dişleriyle Travis'in bileğini yakaladı, onu çekip kolluktan kaldırmaya çalıştı.
«Tamam, tamam, bırak. Peşinden gelirim.»

Ama Einstein'ın işi askıda bırakmaya niyeti yoktu. Travis'in bileğini bırakmadı. Sahibini yarı eğilmiş durumda mutfağa, duvardaki telefona kadar yürümek zorunda bıraktı. Bileği ancak o zaman azat etti.
«Kim?» diye sordu Travis tekrar... ama o anda anladı. Köpeğin de, kendisinin de tanıdığı bir tek kadın vardı. «Bugün parkta rastladığımız kadın değil herhalde!»
Einstein kuyruğunu sallamaya başladı.
«Demin arayan o muydu diyorsun yani?»
Kuyruk daha hızlı sallandı.
«Hatta kim var, sen nereden bileceksin? Tek kelime söylemedi. Hem senin niyetin ne, Tanrı aşkına? Ara bulmaya falan mı çalışıyorsun?»
Köpek iki kere 'vuf'ladı.
«Eh, doğrusu güzeldi... ama benim tipim değildi, evlât. Biraz garipti... sence de öyle değil mi?»
Einstein ona havladı, mutfak kapısına koşup iki kere kapının kulpuna sıçradı, Travis'e dönüp yine havladı, masanın çevresinde koştu, koşarken havlamayı hiç kesmedi, kapıya atıldı, bir daha kulpuna sıçradı... bir şeye fena halde kaygılandığı yavaş yavaş belli olmaya başladı.

Kadına.
O gün parkta kadının başı bir tür belâdaymış gibiydi. Travis koşucu şortu giymiş o iti hotırladı. Kendisi kadına yardım etmeyi teklif etmiş, ama o reddetmişti. Acaba o teklifi yeniden düşünmüş, az önce onun için mi aramıştı? Sonra konuşacak cesareti mi bulamamıştı?
«Gerçekten arayan o muydu diyorsun?»
Kuyruk yine sallanmaya başladı.
«Eh... oysa bile, bulaşmak akıllıca bir şey değil.»
Köpek onun üstüne atıldı, blucinin sağ paçasını kaptı, hırsla salladı, adamı devirmesine ramak kaldı.
«Tamam, anladık! Ararız! Getir bana o lanet olası rehberi.»
Einstein onu bırakıp kapıdan fıriadı. Koşarken marieyler üzerinde kaya kaya gidiyordu. Ağzında rehberle geri döndü.
Travis onun bu verdiği emri anlamasını beklediğini ancak rehberi eline alırken farketti. Hayvanın olağanüstü yetenekleri artık normal gelmeye başlıyordu Travis'e. Birden beyni sarsılır gibi oldu. Bu köpek rehberin ne işe yaradığını bilmese, başlangıçta onu salona getirmezdi zaten.
«Ah. tüylü suratı» diye mırıldandı, «Adın sana pek uydu, öyle değil mi?»
Nora genellikle akşam yemeğini yediden önce yemezdi ama bugün acıkmıştı. Sabah yaptığı yürüyüş, içtiği konyak iştahını açmış, bunu Streck bile engelleyememişti. Canı yemek pişirmek istemiyordu. Kendine bir tabak meyve ve peynir hazırladı, fırında ısıttığı çöreği de yanına koydu.
Yemeğini çoğu zaman odasında yerdi. Yatağında. Bir dergi ya da kitap alırdı eline yemek yerken. Çünkü en mutlu olduğu yer orasıydı. Tam tabağı hazırlamıştı ki, telefon çaldı. Streck.
O olmalıydı. Başka kim olacaktı? Pek seyrek telefon gelirdi Nora'ya.
Olduğu yerde dondu. Zil sesi kesildikten sonra bile Nora yaslandığı mutfak tezgahı'ndan doğrulamamış, bitkin durumda,
zil sesinin yeniden başlamasını bekliyordu.
Nora Devon telefona cevap vermeyince Travis yine televizyondaki haberlere dönmeye hazırlandı, ama Einstein'ın heyecanı dinmedi. Seter tezgâhın üzerine fırladı, rehberi pençeledi, itip yere attı, kendi de indi, onu ağzıyla tutup mutfaktan çıktı.
Travis köpeğin bundan sonra ne yapacağını merak edip izlediğinde, ağzında rehberie sokak kapısında bekler buldu onu.
«Şimdi ne olacak?»
Einstein elini kapıya dokundurdu.
«Dışarı mı çıkmak istiyorsun?»
Köpek inledi, ama ağzındaki rehber yüzünden sesi boğuk çıktı.

—111-*
«Rehberi niye götürdün oraya? Kemik saklar gibi toprağa mı gömeceksin onu? Neler oluyor?»
Sorularının hiçbirine cevap olamasa da, kapıyı açtı, seterin parlak öğleden sonra güneşine çıkmasına izin verdi.
Einstein dosdoğru parkedilmiş pikaba koştu, yolcu kapısında durdu, sabırsız bakışlarla Travis'e baktı.
Travis kamyonete yaklaştı, başını eğip gözlerini seterin gözlerine dikti. «Galiba bir yere gitmek istiyorsun... ve umarım telefon idaresinin bürosu değildir gitmek istediğin yer.»

Einstein rehberi yere bıraktı, iki oyaküstüne kalktı, ellerini pikabın kapısına dayayıp öylece durdu, omzunun üzerinden Travis'e bakarak, havladı.
«Rehberden Bayan Devon'un adresine bakıp oraya gitmek istiyorsun, öyle mi?»
Tek bir 'vuf.
«Üzgünüm,» dedi Travis. «Ondan hoşlandığını biliyorum ama benim canım kadın aramak istemiyor. Hem o benim tipim değil, sana söylemiştim. Ben de onun tipi değilim. Zaten bana öyle geliyor ki... hiç kimse onun tipi değil.»
Köpek havladı.
«Olmaz.»
Köpek yere indi, Travis'e koştu, blucinin paçasını bir daha yakaladı.
Travis, «Olmaz,» diyerek eğildi, Einstein'ın yakalığını kavradı. «Bütün gardrobumu kemirip bitirmene gerek yok, çünkü gitmiyorum, o kadar.»
Einstein paçayı bıraktı, silkinip kendini Travis'den kurtardı, bahçedeki çiçek tarhının ortasına sıçradı, hırsla toprağı kazmaya koyuldu. Parçalanan çiçekleri sağa solo hrlatıp duruyordu.
«Şimdi ne halt ediyorsun. Tanrı aşkına?»
Köpek büyük bir çalışkanlıkla kazmayı sürdürdü, çiçek yatağının ucuna vardığında geri döndü. Niyeti iyice mahvetmekti orayı.
«Hey, kes artık!» Travis hızla setere yaklaştı. Einstein bahçenin öbür ucuna kaçtı, çimenlik alanın ortasında bir delik açmaya koyuldu. Travis peşinden gitti.
Einstein yine kaçtı, çimenliğin öbür ucunda yine otları yoldu, kuş banyosuna atıldı, onu devirmeye uğraştı, tekrar çiçek tarhına daldı.
Travis' onu yokalayamayınco durdu, soludu, «Yeter!» diye bağırdı.
Einstein çiçekleri bırakıp başını kaldırdı. Dişlerinin arasından saplar sallanıyordu.
«Gidiyoruz,» dedi Travis.
Einstein çiçekleri ağzından attı, mezbelenin ortasından çıktı, yaklaştı.
«Hile yapıyorum sanına,» diye vaatte bulundu Travis. «Eğer senin için bu kadar önemliyse, gidip görelim bakalım kadını. Ama... ona ne diyeceğimi biliyorsam Allah belâmı versin!»
8
Nora bir elinde tabak, bir elinde sodayla hole çıktığında, her odada yanan ışıklar onu biraz rahatlattı. Üst kat holündeki ışıkları da dirseğiyle yaktı. Alışverişe çıktığında bol bol ampul almalıydı. Yakın gelecekte ışıkların hiçbirini söndürmeye niyeti yoktu çünkü. Seve seve harcayacaktı ampullere parayı.
Odasına doğru yürürken konyağın verdiği keyifle, «Moon River» şarkısını mınldonmaya başladı.
Odanın kapısından girdi. Streck yatağa uzanmış, yatıyordu.
Sırıtarak, «Merhaba, bebek,» dedi.
Nora bir an düş gördüğüne inanmıştı. Ama adamın sesini duyunca gerçek olduğunu anladı, bir çığlık attı, tabak elinden düştü, meyveler, peynirler yerlere saçıldı.
Streck doğrulup ayaklarını yatağın yanından aşağıya sallarken, «Ah, amma pislettin ortalığı,» dedi. Üzerinde hâlâ o koşucu şortu vardı. Aynı çoraplar, aynı pabuçlar, başka da bir şey yoktu. «Ama hemen temizlemeye gerek yok. Daha önce yapılacak başka işler var. Yukarıya çıkmanı ne zamandır bekliyordum. Bekliyor, seni düşünüyordum... sana hazırlıyordum kendimi...» Ayağa kalktı. «Şimdi de hiçbir zaman öğrenmediğin şeyi sona ğretnıenin zamanı geldi.»
Noro hareket edemiyor, soluk alamıyordu.
Parktan dosdoğru buraya gelmiş olmalıydı. Nora'dan ön

ce. Zorla girmiş, iz bıral<mamıştı. Nora mutfakta konyak içerkerr o hep buradaydı. Bu sessiz beklerresi, nedense şimdiye kodar yaptığı horeketlerin hepsinden sinsi ve iğrençti. Bekiemiş, kafasından kimbilir neler kurmuş, onun aşağıda kendi varlığından habersiz dolaşıp durmasına zevklenmişti.
İşi bitince öldürecek miydi onu?
Nora dönüp hole doğru kaçtı.
Elini merdiven trabzanınm topuzuna dayadığı sırada Streck'i arkasında hissetti. Deli gibi inmeye başladı merdivenlerden. Basamakları' ikişer üçer atlayarak iniyordu. Bileğini burkacağından, düşeceğinden korkuyordu. Alt kata vardığında dizi büküldü, tökezledi, ama koşmayı sürdürdü.
Streck onu elbisesinin omzundan yakalayıp kendine doğru
çevirdi.
Travis, Devon'ların evinin kaldırımına yanaşırken Einstein ön koltukta ayağa kalkmış, ellerini kapının kulpuna dayamıştı. Tüm ağırlığını vererek yüklendi, kapıyı açtı. Bir eşsiz numara daha. Travis el frenini çekemeden o evin ön bahçesinde koşmaya başlamıştı bile.
Birkaç saniye sonra Travis de verandaya çıkan merdivenlere vardı, seterin iki ayaküstüne kalkıp sıçrayarak elini kapı ziline çarptırdığını gördü. Zilin sesi içerden duyuldu.
Travis merdivenleri çıkarken, «Ne oldu böyle sana?» diye
soruyordu.
Köpek kapıyı bir daha çaldı. «Kadına fırsat ver de...»
Einstein düğmeye üçüncü kere vururken Travis bir erkek sesinin öfke ve acıyla bağırdığını duydu, ardından bir kadının yardım isteyen çığlığı geldi.
Einstein bir gün önce ormandayken yaptığı gibi hırsla havlıyor, tırnaklarıyla kapıyı tırmalıyor, sanki gerçekten delip içeriye girebileceğine inanıyormuş gibi davranıyordu.
Travis yaklaştı, kapının renkli camları arasında beyaz bir VIM soçip içeriyi görmeye çalıştı. Holde pırıl pırıl elektrik yanıyordu, Birkaç metre ilerde iki kişinin itişmekte olduğunu rahatça görebildi.
Einstein havlıyor, hırlıyor, deli oluyordu. Travis kapıyı yokladı, kilitli olduğunu anladı. Dirseğiyie vurup renkli camların iki tanesini parçaladı, içeriye uzandı, kilidi arayıp buldu, sonra zinciri açtı... o içeriye girerken koşucu şortlu adam da kadını bir yana itmiş, ona doğru dönüyordu.
Einstein, Travis'in bir şey yapmasına fırsat bırakmadı. Dosdoğru koşucunun üzerine saldırdı.
Adam bu boyda bir köpeğin saldırısı karşısında herkesin yapacağını yaptı... kaçtı. Kadın ona çelme takmaya çalıştı, adam tökezledi oma düşmedi. Koridorun ucuna varınca, oynak menteşen bir kapıdan girip kanadı salıverdi, görünmez oldu.
Einstein, Nora Devon'un yanından geçip koştu, olanca ağırlığını kapıya çarptırdı, koşucunun ardından o da gözden kayboldu. Kanadın tam içeriye doğru sallanacağı zamana ayarlamıştı çarpışını. Orası mutfak olmalı, diye düşündü Travis. İçerden bol havlama, hırlama ve bağırma sesleri geliyordu. Bir şey çatırtıyla düştü, sonra ikinci bir şey daha büyük bir gürültü çıkardı, koşucunun küfrettiği duyuldu. Einstein, Travis'in kanını donduran bir ses çıkardı, gümbürtü daha da arttı.
Travis, Nora Devon'a doğru yürüdü. Kadın trabzanın topuzuna dayanmıştı. «İyisiniz ya?» diye sordu Nora'ya.
«Adam neredeyse... neredeyse...»
«Ama yapmadı,» diye tahminde bulundu Travis.
«Hayır.»

Eliyle kadının çenesindeki kana dokundu. «Yaralısınız.» «Onun kanı.» Kadın çenesinde kan olduğunu Travis'in parmağına bulaşmasından anlamıştı. «Isırdım serseriyi.» Deminki kapıya doğru baktı. Kanatlar artık hareket etmiyordu. «Köpeğin canını yakmasın,» dedi. «Zor yakar.»
Travis mutfak kapısını iterken içerdeki gürültü de diner gibi j. Deri arkalı iki sandalye devrilmişti. Üzeri mavi çiçekli kocaman seramik bisküvi kavanozu yerde parça parçaydı. Yulaf bisküvileri her yana saçılmış, kimi kırılmış, kimi de ezilmişti.
oldu.
— 114 —
— 66 —
Koşucu Köşede yere oturmuş, dizlerini karnma çekmiş, kollarını da kendini savunur gibi göğsüne kavuşturmuştu. Pabuçlarından biri kayıptı. Travis o pabucu köpeğin aldığını sanıyordu. Sağ eli kanıyordu adamın. Bu da Nora Devon'un işi olmalıydı. Sol boldırmdaki kanlar ise köpek ısırığına daha çok benziyordu. Einstein odamın başında nöbet tutuyordu. Tekme yemeyecek kadar uzakta duruyor, adam o köşeden ayrılma budalalığını gösterirse saldırmaya hazır bekliyordu.
«Aferin,» dedi Travis köpeğe. «Çok iyi iş çıkardın.»
Einstein «cik»liyormuş gibi bir ses çıkarıp, iltifatı kabul ettiğini anlattı. Ama koşucu kıpırdamaya çalıştığında «cik» sesi hemen hırlamaya dönüştü. Einstein adama atıldı, sonra hemen onun ulaşamayacağı yere geriledi.
«İşin bitti,» dedi Travis koşucuya.
«Beni ısırdı! İkisi de ısırdılar beni.» Gücenik öfke. Şaşkınlık. İnanmazlık. «Isırdii!»
Hayatta her istediklerini zorbalıkla elde etmeye alışmışların hepsi gibi, canının acıyobileceğini, yenilgiye uğrayabileceğinf görmek odamı şoka uğratmıştı. Tecrübe ona, yeterince bastırırsa, gözünde de o deli ifadesini korursa, insanların hep karşısında gerileyeceğini öğretmişti. Hiç kaybetmeyeceğini sanıyordu. Şimdi yüzü solgundu. Şok geçiriyormuş gibi bir hali vardı.
Travis telefona yürüdü, polisi aradı.
BEŞ
116 —
1
20 Mayıs Perşembe günü sabahın geç saatlerinde Vincent Nasco, Acopulco'doki bir günlük tatilinden döndü, terminal otobüsüne binmeden önce Los Angeles havaalanında bir Times gazetesi aldı. Orange Bölgesine dönerken yol boyu gazeteyi okudu. Huntington Plajındaki evine gidiyordu. Üçüncü sayfayı ovirdiğinde, Irvine'daki Banodyne Laboratuarlarında çıkan yangınla ilgili yazı ilişti gözüne.
İlk alevler dün sabah saat altıyı biraz gece parlamıştı. Vince o sırada Acapulco uçağına binmek üzere havaalanı yolundaydı. İtfaiyeciler yangını kontrol altına alıncaya kadar, iki Banodyne binasından birinin iç kısmı epey yanmıştı.
Devis Weaiherby'yi, Lawton Haines'i, Yarbeck'leri ve Hudston'ları öldürmek için Vince'i kiralayan kimseler, belli ki bu sefer de bir kundakçı tutmuş, 'bu işi gördürmüşlerdi. Besbelli Francis Projesinin her türlü izini silmekte kararlıydılar. Hem laboratuar dosyalarındaki kayıtları, hem de deneye katılmış bilim adamlarının belleğinde kalanları.
Gazetede Banodyne'in savunma projelerine katıldığı yolunda bir yorum yoktu. Bunu kamuoyu bilmiyordu anlaşılan. O laboratuardan yalnızca, «genetik araştırmalar dalında lider kuruluş» diye söz ediliyor, DNA araştırmalarına ilişkin yeni, devrim sayılacak nitelikte bazı ilaçlar geliştirdikleri söyleniyordu. Yangında bir gece bekçisi ölmüştü. Gazete adamın yangındanneden kaçamadığını da açıklamıyordu. Vince

bekçiyi, içeriye zorla girenlerin öldürdüğünü, sonra cinayeti gizlemek için cesedi yangının ortasına çektiklerini düşündü.
—67 —
otobüs Vince'i evine çok yakın yerde indirdi. Odalar serin ve gölgeliydi. Halisiz döşemede her adımın sesi sert ve belirgindi. Hemen hernen boş sayılabilecek evin duvarlarında yankılanıyordu adım sesleri.
Vince bu evi iki yıl önce almış, ama tam döşememişti. Yemek odası, çalışma odası, yatak .odalarından da iki üç tanesi tamtakırdı. Yalnızca içeriye kimse görmesin diye perdeleri asıl- | mıştı, o kadar.
Vince bu evi bir istasyon gibi görüyordu. Geçiciydi bu ev onun için. Günün birinde buradan taşınacak Rincon'da, kumsalda bir eve yerieşecekti. Oranın sörfü ve sörfcüleri efsaneleşmişti artık. Kabarıp inen deniz, hayatın niteliğini sağlayan şeydi. Ama aslında şimdi yaşadığı evi döçememesinin bu geçicilik fikriyle bir ilgisi yoktu. Vince beyaz duvariardan, temiz beton zeminlerden, boş odalardan hoşlanıyordu, o kadar.
Sonunda hayalindeki evi alınca, niyeti büyük yatak odalarının yerierini ve duvarlarını beyaz fayans kaplatmaktı. Ne tahta olacaktı ortalıkta, ne taş, ne tuğla, ne de kumaş. Başka insanların o kadar sevdiği o 'sıcaklık' duygusunu verecek hiçbir şey olmayacaktı. Mobilyalar onun siparişine göre yapılacaktı. Birkaç kat beyaz emaye çekilecekti üzerlerine. Kaplaması beyaz vinil olacaktı. Vince'in bu düz ve pariak yüzeylerden vereceği tek ödün, biraz cam ve cilalı çeliğin kullanılmasıydı. Öyle bir yerde, sonunda kendini huzuriu hissedebilecek, hayatında ilk olarak iancitiayacaktı.
Bavulunu açma işi bitince, öğle yemeğini hazıriamak üzere mutfağa geçti. Ton balığı. Üç katı yumurta. Yarım düzine çavdar krik-krağı. İki elma, bir de portakal. Bir şişe Gatprade.
Mutfağın köşesinde küçük bir masayla bir sandalye vardı' ama o üst katta, yarı döşeli büyük yatak odasında yedi yemeğini. Pencere yanında, yüzü batıya dönük bir koltuğa oturmuştu. Okyanus bir blok ilerdeydi. Aradan kıyı yolu da geçiyordu. Onun ötesinde geniş bir halk plajı vardı. Üst kota çıktı mı, denizi görebiliyordu.
Gökyüzü parçalı bulutluydu. Deniz de yer yer güneş ışıklı, yer yer gölgeliydi. Bazı kısımları erimiş krom gibi, bazı kısımları akıp duran koyu renk kanlar gibiydi.
Hava sıcaktı o gün. Ama görünüşü soğuk, kış gibi bir izlenim bırakıyordu.
Okyanusa bakarken aynı kabarıp alçalmaları kendi damarım nidada hissetti. Dalgaların ritmiyle tam bir uyum İçindeydi.
Yemeğini bitirince biraz oturup denizle sessiz iletişim kurlu, kendi kendine keyiflendi. Akvaryuma bakıyormuş gibi camii iki kendi soluk hayaline baktı. Şu anda bile kendini okyanusun içinde hissediyordu. O temiz, serin, sonsuz sessizlik dünyasında, dalgaların tâ altında.
Akşama doğru arabasına atlayıp Irvine'a sürdü, Banodyne laboratuarlarının yerini buldu. Banodyne sırtını Santa Ana Dağlarına vermişti. İki binası, çevresinde bol alanı vardı. Böyle pahalı arsası olan bir bölgede, bu kadar geniş alana sahip olması insanı şaşırtıyordu. Binaların biri iki katlı ve L biçimi, daha büyük olanı ise V biçiminde, ama tek katlıydı. Tek tük daracık pencereleri orayı bir kale gibi gösteriyordu.
Binaların ikisi de modern tarzda, düz hatlarla kıvrımların bileşiminden oluşmuş, koyu yeşil ve çok güzeldi. Yanında orada çalışanların arabaları için bir otopark vardı. Sonu gelmez yeşil çim alanlar, birkaç palmiye, başka ağaçlar... aslında bu binalar göründüğünden büyüktü doğrusu. O koca alan küçük gösteriyordu binaları.
Yangın laboratuarların bulunduğu V biçimi binanın içini kül etmişti. Dışardan görünen tek hasar belirtileri, kırık camlarla mermer duvariardaki is lekeleriydi.

Arazinin çevresinde duvar ya da çit falan yoktu. Vince'in anı istese, yürüyerek yaklaşabilirdi oraya. Üç şeritli giriş yolunda gerçi basit bir kapı, o kapıyı bekleyen bir nöbetçi vardı. Adamın silahına, suratındaki cesaret kırıcı ifadeye bakılırsa, deneylerin yapıldığı laboratuarı koruyan aslında bu alana yerleştirilmiş elektronik güvenlik sistemi olmalıydı. Geceleri besbelli ileri teknoloji ürünü bir alarm sistemi harekete geçiyor, davetsiz konuklar çimlere adımlarını atar atmaz ziller çalıp nöbetçileri uyarıyordu. Kundakçının tek bildiği yangın çıkarmak değildi anlaşılan. Güvenlik sistemlerinin de ustası oimalıydı adam.
Vince arabayla yoldan ileriedi, binaları geçti, sonra döndü, obür şeritten yaklaşıp bir daha geçti. Gölgeler çimlerin üzerinde, binaların duvoriarında kötü ruhlar gibi oynaşıyordu. Banody-ne'e güçlü, hattâ tehlikeli, kötülük dolu hava veren bir şey vardı. Vince bunun, dinlediği deneyleri bilmekten gelme bir izlenim olmadığından emindi.
■119 —
— 68 —
Evine döndü.
Banodyne'in nasıl bir yer olduğunu görmek, beiki nasıl hareket edeceğim konusunda karara varmamı kolaylaştınr diye ummuştu. Ama umutları boşa çıkmıştı. Ne gibi bir adım atması gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Girdiği riske değecek fiyatla kime satabilirdi bu bilgileri? Amerikan Hükümetine değil herhalde. Bilgi zaten onlarındı. Doğal düşman Sovyetlere de satamazdı, çünkü 'Wealherby'nin, Yarbeck'lerin, Hudston'ların ve Haines'in öldürülme parolan onlardan çıkıyordu.
Tabii kendisine iş verenlerin Sovyetler olduğunu kanıtlaya-mazdı Vince. Onlar kendisi gibi serbest çalışan birini tutmakla akıllılık etmişlerdi. Ama ona Mafya'dan iş geldiği kadar da bunlardan geliyordu, Yıiiar boyunca biriken bir yığın ipucu, bu işverenin Sovyetler olduğu kanısına vardırmıştı onu. Zaman zaman Los Angeles'deki o üç kişinin dışında birileriyle temas etmesi gerekiyordu. Öyle zamanlarda karşısındakinin şaşmaz bir Rus aksanıyla konuştuğu belliydi. Üstelik seçtikleri hedefler de hep... en azından bir dereceye kadar siyasaldı. Ya da Banodyne olayındaki gibi askerî hedef sayılabilirdi. Verdikleri bilgi her zaman zengin, doğru, Mafya'nın verdiğinden daho profesyoneldi. Mafya alt tarafı, çetenin adomlannı vurdurmak için kullanırdı serbest elemaniarı.
Peki, bu duyarlı savunma bilgilerine, ABD'nin ve Sovyetlerin dışında kim para verirdi? ıkı süper devletin nükleer gücünü etkisiz kılmak isteyen bir üçüncü dünya diktatörü mü? Doğrusu Francis Projesi, özenti Hitler'lerden birine tutamak sağlayabilir, onu dünyanın güçlüleri arasına yükseltebilirdi. Tabii buna karşılık o da iyi para verirdi. Ama... kim isterdi Kaddafi gibi tiplerle iş görmeyi... o tehlikeyi göze almayı? Vince istemezdi herhalde.
Hem zaten, Bonodyne'de yapılan o devrim niteliğindeki araştırmalarla ilgili bilgisi varsa bile, Francis Projesinin mucizelerinin nasıl gerçekleştiğini adım adım gösteren aynntılı dosyalar yoktu elinde. Satabileceği malzeme ilk bakışta sandığı kadar zengin değildi.
Öte yandan, zihninin gerisinde bir başka düşünce dünden beri büyüyüp gelişmekteydi. Satacağı bilgilere olası alıcı ararken, o düşünce de birden tomurcuklanıverdi.
Köpek.
Lvine dönüp yatak odasında, denize bakarak oturdu. Ortalık karardıktan sonra bile sürdürdü orada öylece oturmayı. Denizi artık göremiyordu. Oturuyor, köpeği düşüünüyordu yalnızca.

Hudston'la Haines ona seterden öyle çok söz etmişlerdi ki, Francis Projesiyle ilgili bilgiler ne kadar bomba değerinde olursa olsun, o bilgilerin aslında köpeğin yanında solda sıfır kaldığını anlamaya başlıyordu. Seter birçok türlü kullanılabilirdi. Kuyruklu bir para makinesiydi hayvan. İsterse onu dünyanın parama hükümete geri satabilir yo da Ruslara satardı. Eğer köpeği bulabilirse, parasal özgürlüğe ulaşmış demekti artık. Ama nereden bulacaktı onu?
Tüm Güney California'da çok gizli, ama çok geniş çaplı bir arama yapılıyor olmalıydı şu onda. Savunma Bakanlığı ordular dolusu odamı seferber etmiş olmalıydı. Vince.o adamlarla karşılaşırsa... herhalde onun kim .olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Dikkati üzerine çekmeyi göze alamazdı.
Aramalarına kendi başına, Santa Ana Doğlannın en yakın otoklerinde başlayabilirdi elbette. Laboratuardan kaçan hayvanlar herhalde oraya gitmiş olmalıydılar. Ama o zaman da... ya ötekine rastlarsa? Belki kızıl seterle karşılaşacağı yerde Ya-bancı'yla karşılaşırdı. Çok tehlikeli olurdu o iş. Ölüm getirebilirdi.
Pencereden bulutlarla zırhlanmış gece göklerine baktı. Ayın arka yüzü kadar karanlık ufuklarda, kapkara bir denizle birleşiyordu o gökyüzü.
Perşembe günü, yani Einstein'ın Arthur Streck'i Noro Devon'un mutfağında kıstırmasının ertesi günü, Streck haneye tecavüz, saldın ve dövme, ırza geçmeye teşebbüs suçlanndan resmen tutuklandı. Daha önce de ırza geçme suçundan mahkûm olup, üç yıllık hapis cezasının iki yılını içerde geçirdiğinden kefaleti çok yüksekti. O kadar parası çıkmadı. Ona güvenecek bir polis de bulamayacağına göre, mahkemesi başlayıncaya kadar
— 120 —
— 69 —
içerde kalacak demekti. Bu da Nora'yı büyük ölçüde rahatlattı.
Cuma günü Nora, Travis Cornell'le öğle yemeğine çıktı.
Kendi sesinin bu daveti kabul edişini duyunca o bile şaşmıştı. Gerçi Travffi onun ne üzüntüler çektiğini, Streck'in ona nasıl musallat olduğunu duyduğu zaman şoka kapılmış gibiydi, ayrıca Nora'nın şu andaki gururunu, hattâ belki hayatını ona borçlu olduğu da bir gerçekti, ama yine de Violet halanın paranoyasının yıllar boyunca oyduğu izler birkaç günde silinip gidemezdi, Mantıksız bir kuşku, bir türlü Nora'nın yakasını bırakmıyordu. Travis ona zorla asılmaya kalksa üzülür, belki yıkılırdı, ama buna pek de şaşmazdı. Çocukluğundan bu, yana insanlardan hep kötü şeyler beklemeye şartlanmıştı. Onu ancak iyilik ve merhamet şaşırtabilirdi.
Yine de onunla öğle yemeğine çıktı.
Başlangıçta neden çıktığını bilmiyordu.
Buna cevap bulmak için uzun süre düşünmesi gerekmedi. :Köpek. O köpeğin yanında olmak istiyordu. O zaman kendini güvende hissediyordu. Einstein'm ona yönelttiği o yoğun sevgiyi başka hiç kimseden görmemişti. Kimseden sevgi görmemişti aslında. Görmek hoşuna gidiyordu... bir hayvandan bile olsa. Hem Travis Cornell'in güvenilir biri olduğunu da için için biliyordu. Çünkü Einstein güveniyprdu ona. Einstein kolay kandırılacağa benzemiyordu.
Teras masaları keten örtülü bir kafede yemek yediler. Onları güneşten mavi beyaz çizgili şemsiyeler koruyordu. Köpeğin tasmasını masanın demir ayağına geçirmelerin© de izin verilmişti. Einstein'dan ayrılmayacaklardı, Einstein pek terbiyeli davranıyor, genellikle sessizce yatmakla vakit geçiriyordu. Arasıra başını kaldırıp anlayışlı, sevgi dolu gözlerle onlara bakıyor, onlar da ona birkaç l,okma yiyecek veriyorlardı. Ama bu konuda rahatsız etmiyordu köpek onları,

Nora'nın köpeklerle fazla tecrübesi olmamasına rağmen, Einstein'm çok zeki ve meraklı olduğuniiseziyordu. Bir kere hayvan sık sık pozunu değiştiriyor, yemek yiyen diğer kimseleri seyrediyordu. Çok ilgiliydi onlarla.
Nora da ilgiliydi... her şeyle. Ömründe ilk defa bir lokantada yemek yiyordu. Sayısız romanlarda, insanların binlerce lokantada yemek yiyişini okumuş olmasına rağmen, her ayrıntı onu
Vino de şaşırtıyor, sevindiriyordu. Süt beyazı vazonun içindeki o hır tok gonca. Lokantanın adı basılı kibrit poşetleri, Tereyağın kıvrık kıvrık kesilip bir kâse buzun üzerinde getirilişi. Buzlu suyun içindeki limon dilimi. Hele o soğutulmuş salata çatalı çok ıiioe bir sürprizdi.
Ordövrieri getiren garson uzaklaşınca Travis'e, «Şuna ba-Mıı,» dedi.
Travis kaşlarını çatıp onun tabağına baktı. «Bir şey mi var?» «Y.o, yani... bu sebzeler.» «Minik havuç, minik kabak.»
«Bu kadar küçüğünü nereden buluyorlar? Domatesin kena-nnı nasıl yarmışlar, baksanıza. Her şey ne kadar güzel! Nasıl vakit buluyoriar bu güzellikleri hazıriamaya?»
Kendisini bu kadar şaşırtan bu tür şeylerin Travis'e sıradan görüneceğini biliyor, bu şaşkınlığının tecrübe noksanlığı yansıttığını da anlıyordu. Çocuk gibi görünüyor oimalıydı onun bu tepkileri adama. Sık sık utanıp kızarıyor, bazen utancından kekeliyordu. Ama yine de bu mucizelerden söz etmeden duramıyordu. Travis sürekli gülümsemekteydi ona. Ama üstten bakarak gü-lümsemiyordu bereket versin.
Nora'nın yeni keşiflerine, o küçük lükslere zevklenmesi, Travis'i İçtenlikle sevindirmiş gibiydi. : Kahveyle tatlıyı bitirdiklerinde (N.ora'ninki Kiwi turta. Tra- î vis'inki şantiyili çilek, Einstein'ınki de çikoiatalı eklerdi), Nora ömrünün en uzun süreli sohbetini yapmakta olduğunu farketti. İki buçuk saatlik zamanı, aralarda garip sessizlikler olmaksızın geçirdiler. Genellikle kitaplardan söz ediyoriardı. Nora'nın o kapanık hayatı sayesinde, tek ortak konuları kitaptı. Kitap ve yalnızlık. Nora'nın yazariarla ilgili fikirieri Travis'i gerçekten ilgilendiriyor gibiydi. Aslında Nora'nın gözünden kaçmış bir görüş zenginliği vardı Travis'de. Kitapları daha başka türlü anlıyordu. O süre boyunca Nora normal zamanda bir yılda güleceği kadar çok güldü. Bu tecrübe öyle sarhoş ediciydi ki, arasıra başı dönüyordu. Lokantadan çıktıklarında ,demin ne konuştuklarını hatıriayamıyordu bile. Hepsi renkli bir geçmişin parçası olmuştu. İlkel kabileden birini apansız New York'un ortasına bıraktıkları zaman neler hissederse, Nora da onları hissediyordu. Geçirdiği zengin tecrübeyi sindirebilmek için zamana ihtiyacı vardı.
— 122 —
— 70 —
Travis pikabı onun evinin önünde bırakmış, birlikte kafeye kadar yürüyerek gelmişlerdi. Yine yürüyerek geri döndüler. Yol iboyunca köpeğin tasmasını hep Noro tuttu. Einstein ondan kaçmaya kalkışmadı, tasmayı onun bacaklarına dolamadı- Ya yanında, ya önünde, uslu uslu yürüdü, arasıra başını kaldırıp tatlı bir .bakışla ona baktı. Nora gülümsemesini tutamadı.
«İyi.bir köpek,» dedi.
Travis, «Çok iyi,» diye ona katıldı.
«Çok terbiyeli.»
«Genellikle.»
«Çok da şeker.»
«Fazla şımartmayın onu.»
«Kibirli olur diye mi korkuyorsunuz?»

«Zaten kibirli,» dedi Travis. «Biraz daha kibirli olursa onunla yaşamak imkânsız hale gelir.»
Köpek başını çevirip Travis'e baktı, bu sözü alaya alıyormuş gibi yüksek sesle hapşırdı.
Nora güldü. «Bazen sanki her söylediğiniz kelimeyi anlıyormuş gibi davranıyor.»
«Bazen.»
Eve vardıklarında Nora onu içeriye davet etmek istedi. Ama bu hareketin fazla atak görünmesinden korkuyordu. Belki de Travis yanlış onlardı. Sinameki kız kuruları gibi davrandığının,ona güvenmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama hayalinde birden Violet hala karşısına dikilmiş, onu uyarıyor, uyarıyordu. Nora doğru olduğuna inandığı şeyi yapmaya cesaret edemedi. Kusursuz bir gün olmuştu. Bunu daha uzatırsa ,bir terslik olur, günü bozar diye korkuyordu. O zaman elindeki güzel anılarda uçar giderdi.
Travis'e yemek için teşekkür etti, ama elini bile sıkmaya cesaret edemedi.
Onun yerine, eğilip köpeği kucakladı. Einstein burnunu onun boynuna sürdü, gerdanını bir kere yaladı, Noro kıkırdamak zorunda kaldı. Dgha önce ömründe kıkırdadığını bilmiyordu. Saatlerce orada kalıp o köpekle kucaklaşabllirdi. Ama köpeğe gösterdiği sevgi, Travis'e olan güvensizliğini açığa vurdurdu o zaman.
Açık kapıda durdu, uzaklaşan pikaba el salladı.
Pikap köşeye varıp sağa doğru kıvrılırken Nora deminki korkaklığından pişmanlık duydu. Neredeyse peşlerinden koşacak. Travis'e seslenecek, kaldırımda onları kovalayacaktı Derken pikap görünmez oldu, Nora kendini yine yalnız buldu İsteksiz adımlarla eve girdi, kapıyı kapayıp parlak dünyayı dısarda bıraktı. ■
Bell şirketinin Jet Ranger yönetici helikopteri, Santa Ana yamaçlarının ağaçlık yarları, kel kel koyalan üzerinde parılda-dı, güneş batıya doğru olçalmokta olduğundan, gölgesi bulunduğu yerin daha ilerisine düştü. Günlerden Cumaydı. Holy Jim Vadisine yaklaşırken Lemuel Johnson yolcu kabininin penceresinden dışarı baktı, bölge şerifinin dört otomobilinin aşağıdaki dar patikada sıralanmış olduğunu gördü. İki de başka araba vardı. Adlil tıbbın pikabı, bir de Jeep Cherokee. Herhalde bu da ölenin ara-basıydı. Hepsi taş kulübenin yakınmdaydılar. Pilot kalan yere helikopteri zor indirebildi. Doha motor susmadan, pervane yavaşlamadan, Lem yere inmiş, hızlı adımlorlo kulübeye yönelmi-ş-ti. Yanında sağ kolu Cliff Soames vardı.
Şerif Walt Gaines kulübeden çıkıp Lem'i karşılamak üzere İlerledi. Gaines iri kıyım bir adamdı. Boyu bir doksan beş, kilosu en azından yüzdü. Çok geniş omuzları, fıçı gibi göğsü vardı. Mısır sarısı saçları, boncuk mavisi gözleri onu ünlü bir aktör de yapabilirdi, oma tek engel, yüz hatlarının çok kalın ve duygusuz olmasıydı. Elli beş yaşında olduğu halde kırk gösteriyordu. Sacları şimdi daha uzundu. Donanmada geçirdiği yirmi yıl boyunca yaptığı gibi kıpkısa kesmiyordu onları artık.
Lem Johnson ise siyahtı. Walt ne kadar beyazsa o da o kadar siyahtı. Walt'dan on beş santim daha kısa, otuz kilo daha hafifti. Walt'in Kentucky'ü beyaz-yoksul ailesine karşın, o IÖ8t-orta Sınıf bir aileden geliyordu. Şeriften on yaş dahd genç-lltl. Ama bütün bunlara rağmen ikisi çok iyi arkadaştılar. Can ci-[(jer dosttular.,Birlikte briç oynar, zıpkınla dalar, birbirine konuk gider, birer bira alıp bahçenin çimleri üzerine yerleşir, dünyanın lorunlarını tartışırlardı. Karıları da iyi arkadaş oluvermişti, çok sevindirici bir gelişmeydi. Hele Walt'a göre, mucize sa-
—125--
— 71 —
yılırdı. «Kadın otuz iki yıldır tanıştırdığım insanlar arasında başka kimseyi sevmedi kil» diyordu şerif.
Lem'e göre de, AA/alt Gaines'le arkadaşlığı brr mucizeydi. Kendisi kolay dost olabilen tiplerden değildi çünkü. İşkolik diye tanımlıyordu kendini. Bir tanışıklığı

beslemek, geliştirmek, gerçek bir dostluğa dönüştürmek için gerekli zamanı ayıramıyordu. Ama Walt'la arasında buna gerek olmamıştı. İlk karşılaşmalarında şıp diye anlaşmışlardı ikisi. Her biri karşısındakinde aynı davranışları, aynı bakış açısını görmüş ve tanımıştı. Altı ay sonra, sanki çocukluktan beri birlikteymişler gibi hissediyorlardı artık. Lem, Karen'le evliliğine ne kadar değer veriyorsa, bu dostluğa da o kadar değer veriyordu. Arasıra Walt'la buluşup deşarj olmasa, işinin baskısına dayanmak daha do zor olurdu.

Helikopterin pervane sesi kesilirken Walt Gaines, «Yabanıl bir vadi adamının öldürülmesi, yüksek federallerimizi neden ilgilendiriyor, anlayamadım,» dedi.

«İyi,» diye karşılık verdi Lem. «Anlaman gerekmiyor zaten. Hem anlasan hoşuna gitmezdi.»

«Aslında senin kalkıp gelmeni hiç beklemiyordum. Ama çömezlerini yollayacağın içime doğmuştu.»

«NSA ajanları kendilerine çömez denmesinden hoşlanmazlar.»

Walt gözlerini Cliff Soames'e çevirdi. «Ama size hep öyle davranıyor, değil mi?» diye sordu. «Çömez gibi!»

Cliff, «Çok despottur,» diye onayladı. Cliff otuz bir yaşında, kızıl saçlı ve çilliydi. Ulusal Güvenlik Örgütü (NSA) ajanından çok, hevesli genç papazlara benziyordu.

«Eee, Cliff,» dedi Walt Gaines. «Lem'in kökenlerini anlaman gerek. Babası yılda iki yüz bin dolardan fazla kazanamayan gariban bir siyah tüccardı. Yokluk çekerek büyüdü Lem anlıyorsun ya! O yüzden, beyazları parmağında oynatmakla o yılların hıncını çıkarmaya çalışıyor.»

«Konuşurken kendisine Buana dememi istiyor,» dedi Cliff.

«Tahmin ederim.»

Lem içini çekti, «İnsanı kasık sancısı kadar eğlendiriyorsunuz,» diye mırıldandı.

«Ceset nerede?» «Bu taraftan Buana,» dedi Walt.

Sıcak bir rüzgâr çevredeki ağaçları salladı, vadinin sessizligi yaprak hışırtılarıyla canlandı. Şerif öne düşüp Lem'le Clifr'i kulübenin iki odasından birincisine soktu.

Lem, Walt'm deminki şakacılığının nedenlerini bir anda an-ludı. O zorlama neşe, kulübenin içindeki dehşete bir tepkiydi. Gece yarısı mezarlıkta kahkaha atıp ruhları kovalamaya çalışmakla birdi.

İki koltuk devrilmiş, yüzleri yırtılmıştı. Kanepenin yastıkları parçalanmış, içindeki beyaz dolgular görünüyordu. Köşedeki kitap rafından cep kitapları alınıp yırtılmış, odanın her yanına saçılmıştı. Büyük camın kırıkları bu kargaşanın .ortasında mücev-her gibi parlıyordu. Döküntüler de, duvarlar da kan lekesi içindeydi. Açık renk çam döşemeli yerlerde de bir hayli koyu renk kurumuş kan vardı.

Yuvalarını kurmak için renkli saman arayan iki kargaya benzeyen siyah elbiseli laboratuar teknisyenleri, bu enkazın a-rasında dikkatle dolaşıp duruyorlardı. Arasıra bir tanesi kelimesiz bir ses çıkarıyor, bir şeyi cımbızla alıp plastik bir zarfa koyuyordu. Besbelli ceset muayene edilmiş, fotoğrafları çekilmişti. Çoktan içini göstermeyen bir plastik torbaya almışlardı onu. Şimdi kapının yanında yatıyor, et arabasına yüklenmeyi bekliyordu.

Lem torbadaki şekilsiz, yarı gözükür durumdaki cesede bakarak, «Adı neydi?» diye sordu.

«Wes Dalberg,» dedi Walt. «On yıldır burada yaşıyormuş.» ' «Kim bulmuş onu?» «Bir komşu.» «Ne zaman öldürülmüş?» «Bildiğimiz kadarıyla üç gün önce. Laboratuar testleri tam zamanını söyler. Son günlerde hava sıcaktı. Çürümeye etkisi o-

lur.»

Salı gecesi... zaten Salı sabahı da Banodyne'den o kaçış

olayı yer almıştı. Aynı günün gecesi. Yabancı buraya varmış ola-bilirdi.
Lem bunu düşündü... ürperdi. «Soğuk mu?» diye takıldı Walt ona alayla.
Lem karşılık vermedi. Evet, arkadaştılar... ikisi de yasa görevlisiydiler. Biri yöresel, öteki federal. Ama bu .olayda karşıt
çıkarlara hizmet ediyorlardı. Wolt'in görevi gerçeği ortaya çıkar
— 126—
— 73 —
mak, onu kamuoyuna açıklamaktı. Lem'e düşense, olaym üzerine bir kapak kapatmak, sımsıkı bastırmaktı.
Cliff Soames, «Burası amma kokuyor,» dedi.
«Sen onu torbaya tıkmadan görseydin. Leş!»
Cliff bu sefer, «Yalnız ölü çürümesi değil,» deyiverdi.
Walt, «Değil,» diye ona katıldı. Parmağıyla kan lekesi olmayan lekeleri gösterdi. «İdror var... dışkı do var.»
«Ölenin mi?»
«Sanmıyorum,» dedi Walt.
Lem, «İlk tahlilleri yaptınız mı?» derken kaygısını belli etmemeye çalışıyordu. «Yerindeyken mikroskopla baktınız mı?»
«Hayır. Örnekleri laboratuara götüreceğiz. Bu pencereyi patlatıp giren her neyse... ona ait sanıyoruz.»
Lem gözlerini cesetten ayırıp arkadaşına baktı. «Yani Dalberg'i öldüren odama mı demek istiyorsun?»
«İnsan değil,» diye karşılık verdi Walt. «Sanırım sen de bi-liyorsundur.»
«İnsan değil mi?» Lem direniyordu.
«Yani senin benim gibi insan değil en azından.»
«Neydi dersin o halde?»
«Biliyorsam Allah belâmı versin.» Walt koca eliyle kafasını sıvazladı. «Ama cesedin durumuna bakılırsa, katilin keskin dişleri, hattâ belki pençeleri varmış. Ruhsal durumu da saldırgan. Aradığına uyuyor mu?»
Lem bu yemi yutmadı.
Bir on hiç kimse konuşmadı.
Kırık pencereden serince bir çam rüzgârı içeriye doldu, kokuyu hafifçe doğıttı.
Laboratuar teknisyenlerinden biri, «Ah!» diye bir ses çıkardı, cımbızıyla bir şey kaldırdı.
Lem bezgin bezgin içini çekti. Durum kötüydü. Bu adamlar Dalberg'i neyin öldürdüğünü anlayacak kadar kanıt bulamayacaklardı ama buldukları kadarı delice bir meraka kapılmalarına yetecekti. Oysa bu iş ulusal savunma işiydi. Sivillerin bu konuda meraklanması doğru olmazdı. Lem onların soruşturmasını durdurmak zorundaydı. Walt'i kızdırmadan bunu başarabilmeyi umuyordu. Dostluklarının gerçek bir sınavı olacaktı bu olay.
Lem cesedin torbasına bakarken birden biçiminde bir gariplik farketti. «Başı yok,» dedi.
Walt, «Siz federallerin gözünden de bir şey kaçmıyor,» diye iıikıldı.
«Başı kesilmiş miydi?» Cllff Scames'in sesi tedirgin çıkmıştı. «Bu taraftan,» dedi Walt
Onları ikinci odaya geçirdi. Burası eski model, geniş bir mutfaktı. Lavabonun üzerinde musluk yerine bir el pompası, ocak yerine bir odun sobası.
O baş dışında, başka şiddet izi yoktu mutfakta. Ama tabii baş da yeterdi. Masanın ortasında, bir tabağın içinde duruyordu.

Cliff alçak sesle, «Tanrım,» diye inledi. Onlar girdiklerinde, polis fotoğrafçısı kafanın çeşitli açılardan resmini çekiyordu. İşi bitmemişti ama onlar daha iyi görebilsinler diye geri çekildi.
Ölü adamın gözleri yoktu. Oyulmuştu. Boş göz kovukları kuyu gibi derin görünüyordu.
Cliff Scames'in yüzü mum gibi beyazlaşmış, çilleri tek tek, alev alev parlıyordu.
Lem içinin bulandığını hissetti. Yalnız Wes Dalberg'e olanlardan ötürü değil... bundan sonra ölecekler için. Yönetme ve uoruşturma dallarında kendi yeteneklerinden gurur duyardı. Bu olayı da başka herkesten iyi çözümleyeceğinden emindi. Ama kendisi aynı zamanda inatçı bir pragmatistti; Düşmanı azımsamasına olanak olmadığı gibi, bu kâbusun çabucak geçeceğini de ıımamazdı. Katili yakalamak için zamana, sabra ve şansa ihtiyacı vardı. O zamana kadar da cesetlerin sayısı artacaktı.
Ölü odamın başı kesilmiş değildi. Pençeyle, dişle koparılmıştı'
Lem'in avuçları birden ter içinde kaldı. Garip... boş göz çukurları sanki içlerinde İri iri açılmış göz-ler varmışcasına ona dikilmişti.
Ensesinden tek bir ter damlası omurgası boyunca kayıp indi. Ömründe korkmadığı kadar, korkacağını sanmadığı kadar korkuyordu. Ama bu işten uzaklaştırılmayı da istemiyordu. Ulusun ve halkın güvenliği için bu olayın doğru dürüst yönetilmesi şarttı. Kimse bunu kendisinden iyi yapamazdı. Onu biliyordu. Kasıntılığından değildi böyle düşünmesi. En iyisi Lem'dir diye her

kes söylüyordu. O da bu sözün doğru olduğunun farkındaydı. Haklı bir gurur duyuyor, sahte tevazulara pabuç bıraknnıyordu. Onun soruşturmasıydı bu. Sonuna kadarda bırakmayacaktı.
Ailesi onu hemen hemen aşırı sayılacak bir görev ve sorumluluk duygusuyla büyütmüştü. Babası sık sık, «Siyah bir adam, işini beyaz adamdan iki kat iyi yapmalı ki takdir edilebilsin,» derdi. «Bunda gücenecek bir şey yok. İtiraz etmeye değecek şey de yok. Bu da hayatın gerçeklerinden biri. Kış gelince havanın soğumasına itiraz etmekle bir. Gerçekleri kabul edip itirazdan vazgeçmek en iyisi. İki kat fazla çalışırsan, ulaşmak istediğin yere ulaşırsın. Başarman da şart, çünkü bütün'kardeşlerin adına bayrağı sen taşıyorsun.» Lem yetiştirilişi nedeniyle, bütünün biraz azına bile asla razı olmazdı. Verilen her göreve kararlı bir adanmışlıkla atılırdı. Başarısızlıktan ödü kopar, öyle bir şeyle pek ender karşılaşır, karşılaştığı zaman haftalarca karalar bağlardı.
Walt, «Bir dakika dışarda konuşabilir miyiz?» diye sordu, bir yandan da kulübenin açık duran arka kapısına doğru yürüdü.
Lem başını evet anlamında salladı, Cliffe, «Burada kal,» de-^ di. «İster patolog, ister fotoğrafçı .olsun, hiç kimsenin ben onlarla konuşmadan buradan ayrılmamasını sağla.»
«Başüstüne, efendim.» Cliff ön kapıya yöneldi, geçici bir süre için karantinaya alındıklarını herkese haber vermeye gitti. Bir bakıma da, o gözsüz kafadan uzaklaşmak için acele ediyordu.
Lem, Walt Goines'in peşi sıra kulübenin arkasındaki açıklığa çıktı. Küfeyi, çevreye saçılmış odunları gördü, duraklayıp onları inceledi.
«Olayın burada başladığını sanıyoruz,» dedi Walt. «Belki Dalberg ateşe .odun almaya çıktı. Belki o ağaçların arasından bii şey fırladı. O da küfeyi o şeye atıp eve kaçtı.»
Turuncu akşam güneşi altında durup ilerdeki ağaçlar ara sındaki mor karanlıklara doğru baktılar.

Lem tedirgindi. Acaba Weatherby'nin laboratuarından kıı çan şey buralarda mıydı? Onları mı seyrediyordu?
«Eee, ne bunlar?» diye sordu Walt.
«Söyleyemem.»
«Ulusal güvenlik mi?»
«Öyle.»
Ağaçlar rüzgârda hışırdadı, Lem'e oralarda bir şeyler kıpırdıyormuş gibi geldi. Hayaldi bu tabii. Ama Lem yine de gerek kendisinin, gerekse Walt Gaines'in silahlı olmasından memnundu.
Walt, «İstersen kendi dudaklarının fermuarını çekersin ama beni tümüyle karanlıkta bırakamazsın,» dedi. «Bazı şeyleri kendim de bulup çıkarmasını bilirim. Budala değilim. Salı sabahı Orange ve San Bernardino bölgelerinin her karakoluna sizin NSA'dan acil mesajlar gitti, adam avına hazırlanmamızı, ayrıntıların sonra geleceğini buyurdular. Biz tedirginleş-tik. Sizlerin neden sorumlu olduğunuzu biliyoruz... savunma aştırmalarını korumak, votka işeyen Rusların sırlarımızı çalmasını engellemek. Bizim Güney California ülkenin savunma araş-tırmacılarının yarısını barındırdığına göre, buralarda çalabilecekleri çok şey var.»
Lem gözlerini ormandan ayırmıyor, ağzını da açmıyordu.
Walt devam etti. «Demek ki cebinde değerli mal taşıyan bir Hus ajanı arayacağız, diye düşündük. Sam Amca hesabına bilinin kıçına da biz tekme patlatacağız diye sevindik. Öğlen .oldu, bize ayrıntı yollanacağı yerde, önceki emrin iptali mesajı geldi. Adam avına çıkılmıyordu. Her şey kontr.ol altında, deniyordu.»
«Doğru.» NSA yöresel polisi kontrol altında tutamayacağını, onlara güvenemeyeceğini o sıra anlamıştı. Bu iş asker işiy-di. «İlk emir yanlışlıkla verilmişti.»
«Bok yanlışlıkla verildi. Aynı gün akşama doğru El Toro' dun gelen donanma helikopterlerinin Santa Ana yamaçlarını ta-ladığını gördük. Çarşamba sabahı yüksek tekn,oloji silahlarıyla donanmış yüz deniz komandosu uçakla Pendleton kampından getirildi, yaya olarak arazi taramasına çıktılar.»
«Onu duydum. Ama bizim örgütle ilgisi yok,» dedi Lem. Walt ona bakmaktan özenle kaçındı, o da ağaçlara doğru baktı. Lem'in kendisine yalan söylediğini kesinlikle biliyordu. Yolun söylemeye mecbur olduğunu da biliyordu. Göz gözeyken ona yalan söyletmek dürüstlüğe, dostluğa sığmaz, diye düşünüyordu. Kaba ve hoyrat görünüşüne rağmen, Walt Gaines az rastlanır derecede düşünceli bir insandı. Dostluk yanı da ç.ok güçlüydü.

Ama aynı zamanda da bu bölgenin şerifiydi: Lem bir şey söylemese de, direnmek, anlamaya çalışmak onun göreviydi. «Komandolar bize manevra yaptıklarını söylediler.»
«Ben de öyle duydum.»
«Manevralar bize hep on gün önceden haber verilir.»
Lem karşılık vermedi. Ormanda bir şey gördüğünü sanıyordu. Bir gölge kıpırtısı. Karanlık bir varlığın çamlar arasından geçişi.
«Komandolar bütün Çarşamba gününü. Perşembenin de yarısını burada, tepelerin yamaçlarında geçirdiler. Ama gazeteciler bu manevrayı duyunca gelip burunlarını sokmaya kalktılar. Seninkiler o zaman manevrayı kesti, toplanıp gittiler. Sanki... aradıkları şey öyle kaygı verici, öyle gizli bir sırdı ki, bulup da basına açıklomaktansa bulamamak daha iyiymiş gibi.»

Lem gözlerini kıstı, giderek kararan gölgelerin aralarını görmeye çalıştı, az önce dikkatini çeken o hareketi tekrar bulmaya savaştı.
Wait, «Sonra dün öğleden sonra,» diye devam etti, «NSA bizden garip olaylar, rastlanmadık türden saldırılar, aşırı şiddet cinayetleri gibi şeyler olursa kendilerine bildirmemizi istedi. Açıklama yapın dedik, yapmadılar.»
İşte. Tâ ilerdeki çam dalları altında bir kıpırtı. Ormanın kenarından yirmi beş metre kadar ilerde. Bir gölgeden bir gölgeye hızla geçen bir varlık. Lem sağ elini koynuna soktu, omuz askı-lığındai tabancanın kabzasını tuttu. ı
Wait devam ediyordu. «Bir gün sonra da bu Dolberg denilen zavallı herifi parça parça bulduk. İşte garip olay diye buna denir. Aşırı şiddet cinayetinin de bundan suniurlusunu görmüş değilim. Sonra bakıyorum, sen geliyorsun. Boy Lemuel Asa Johnson. NSA'nın Güney California Bürosu Müdürü. Herhalde buralara kadar gelişin, yarın akşamki briç partisinde ne yemek istediğimi sormak için olamaz.»
Hareket yirmi beş metreden yakındaydı. Epey yakındaydı hem. Lem demin yatık güneş ışınlarının saptırmasına aldanmıştı. Araları on beş metre, hattâ belki daha azdı. Derken birden üst lerine doğru fırladı, Lem bir çığlık attı, tabancasını çekti, bacaklarını açıp nişan almadan önce içgüdüsel olarak iki adım ged çekildi.
«Geyik yalnızca!» dedi Walt Gaines. Öyleydi gerçekten. Erkek bir geyik.
Hayvan dört metre ötede durup iri kahverengi gözleriyle onlara baktı. Merak dolu, pırıl pırıldı gözler. Başını kaldırmış, kulaklannı dik tutuyordu.
Walt, «Bu vadide insanlara öyle alışmışlar ki, hemen hemen evcil bunlar,» dedi.
Lem tabancasını yerine sokarken leş kokan soluğunu saldı. Geyik onların gerilimini hissetmiş gibi döndü, ormana girip kayboldu.
Walt olanca dikkatiyle Lem'e bakıyordu. «Ne var oralarda, orkGdaş?»
Lem bir şey söylemedi. Avuçlonnı ceketinin eteklerine sildi. Rüzgâr sertleşiyor, serinliyordu. Akşam yaklaşmaktaydı artık. Peşinden de gece gelecekti.
«Seni ömrümde böyle görmedim,» dedi Walt. «Kafein krizi. Bugün çok kahve içtim.»
«Devenin başı.»
Lem omuzlannı kaldırdı.
«Görünüşe göre Dalberg'i öldüren bir hayvan olmalı. Bol lilşi, tırnağı .olan vahşi bir şey,» diye okıl yürüttü Walt. «Ama hiçbir hayvan, herifin kafasını mutfak masası üzerindeki tabağa nyle dikkatle koyamaz. Hasta bir şaka bu. Hayvanlar şoka yap-maz. Ne hasta şaka, ne de sağlıklı şoka. Dalberg'i öldüren her neyse... o kafayı oraya bizimle olay etmek için bıraktı. O holde... ne biçim bir şey düşmanımız?»
«Bilmek istemezsin. Bilmen de gerekmez, çünkü bu olaydo. lüm yetkileri üzerime alıyorum ve size görevsizlik tanıyorum.»
«Yok deve.»
«Yetkim var,» dedi Lem. «Olay artık federal bir olay, Walt. Adamlannın topladığı tüm kanıtlara el koyuyorum, şu ana kadar Vüzdıklan tüm roporlan istiyorum. Sen ve adamlann kimseye hurada gördüklerinizden söz etmeyeceksiniz. Hiç kimseye. Sonu olayla ilgili bir dosya yollanacak, ama içinde yalnızca o-layın federal yetki çerçevesi içine alındığı yazılı .olacak. Sen çıktın. Artık ne olursa olsun, kimse seni suçlayamaz, Walt.»
«Bok yeme.»
«Bırak ucunu.»
— 133-
— 76 —
Walt kaşlarını çattı. «Bilmem gereken...» «Bırak ucunu dedim.» «... bölgemde yaşayan insanlar tehlikede mi? Hiç değilse o kadarını söyle bana, lanet olsun.»
«Evet.»

«Tehlikede mi?» «Evet.»
«Ya sana karşı çıkarsam, ya yetkimi devretmezsem... o zaman tehlikeyi azaltacak, komu güvenliğine yararı dokunacak bir katkım olur mu?»
«Hayır. Hiçbir şey yapamazsın.» Lem doğru söylüyordu.
«O halde sana karşı çıkmanın bir yararı yok.»
«Yok.»
Lem bunu söyledikten sonra kulübeye doğru döndü. Gün hızla kararıyordu. Gece bastırdığında ormana yakın yerde .olmaya niyeti yoktu. Evet, geçen seferki geyikti... ama ya gelecek seferki?
«Dur bir dakika,» dedi Walt. «Sana ne düşündüğümü söyleyeyim, sen de yalnızca dinle. Evet ya da hayır demek zorunda değilsin. Tek yapacağın sözlerimi sonuna kadar dinlemek.» «Söyle,» dedi Lem sabırsız bir sesle. Walt bir adım atıp gölgeden güneşe çıktı, ellerini arka ceplerine soktu, tozlu toprağa bakarak bir an düşündü, sonra konuşmaya başladı. «Salı öğleden sonra birisi Newport plajında bir eve girdi. Yarbeck diye bir adamı vurdu, karısını da öldürene kadar dövdü. Aynı gece birisi Laguna plajında Hudston ailesini öldürdü. Kan koca ve yeniyetme oğullarını. Her iki bölgenin polisi aynı adli tıp laboratuanna iş veriyor. İki olayda da aynı tabancanın kullanıldığım saptamak güç olmadı. Ama polisin öğrenip öğreneceği bu kadarla kaldı, çünkü senin NSA her iki o layda da yetkileri devraldı. Ulusal güvenlik adına.»
Lem cevap vermedi. Dinlemeye razı olduğuna bin pişmandı. Zaten bilim adamlarıyla ilgili cinayetlerin doğrudan yetkilisi kendisi değildi. O cinayetlerin Sovyet ilhamıyla işlendiği hemen hemen kesindi. Lem bu işle bir başkasını görevlendirmişti. Kendisi dikkatini köpek ve Yabancı üzerinde yoğunloştırabilsin diye.
Gün ışığı yanık portakal rengine dönüşmüştü. Kulübenin
camlarında, sönmekte olan bir alev gibi yansıyordu o ışıklar. Walt devam etti.
«Tamam. Sonra Corona Del Mar'daki Dok-
tor Weatherby olayı var. Adam Salıdan beri kayıp. Bu sabah kardeşi cesedini arabasının bagajında buluyor. Bölge patologla-
rl oraya ancak varıyorlar ki, NSA ajanlan çıkageliyor.» Şerifin kendi sorumluluğuna girmeyen bölgelerdeki olaylan
bu kadar çabuk öğrenmesine, değedendirmesine ve yorumlaya-bllmeslne sıkılmıştı Lem. Walt sırıttı... ama ifadesinde pek neşe yoktu.
«Bunları izleyeceğimi sanmamıştım ha? Bu olaylann her biri başka bölgede oldu. Ama bence bu bölgeler zaten iki milyon nüfuslu tek bir birim. Öteki merkezlerle sıkı işbirliği yaparım hep.»
«Asıl söylemek istediğin ne?»
«Söylemek istediğim, bir günde altı saygın ve önemli vatandaşın cinayete kurban gitmesi şaşırtıcı bir şey. Burası Orange Bölgesi... Los Angeles değil ya! Hem altısının da ulusal güvenlikle acilen ilişkili olması daha bile şaşırtıcı. Bu yüzden, içimde bir merak uyandı. Bu insanlann geçmişine bir göz atayım dedim. Bir .ortak noktaiannı aradım...» «Walt, Tanrı aşkına!»
«...ve öğrendim ki bunların hepsi Banodyne Laboratuan diye bir yerde çalışıyorlarmış ya da eskiden çalışmışlar.»
Lem öfkeli değildi. Walt'a kızamazdı. Kardeşten ileriydi dost-lukları. Ama insan azmanı dostunun bu kurnazlıkları kızılmayacak gibi değildi. «Bak, soruşturma yapmaya hakkın yok,» dedi Lem. «Ben şerifim, unuttun mu?» «Ama bu cinayetlerin hiçbiri... bir tek şu Dalberg dışında... zaten senin bölgene ve yetki alanına girmiyor. Girse bile... NSA İşe el attığı anda, artık devam etmeye hakkın yok. Yasa özellikle yasaklıyor devam etmeni.»

Walt ona aldırmadan konuştu. «Ben de Banodyne neymiş diye baktım, ne çeşit işler yaptığını araştırdım, öğrendim ki genetik mühendislik dalında, rekombinan DNA'nın...»
«Sen iflah olmazsın.»
«Banodyne'in savunma projelerinde çalıştığına dair bir işaret yok. Ama olmaması bir şey ifade etmez. Belki gizlidir. Pro-

jeler belki o kadar gizlidir ki, tahsis edilen fonlar açıklanan bütçelerde bile gözükmüyordun»
«Tanrım,» dedi Lem sinirli bir sesle. «Ulusal güvenlik yasaları bizden yana olduğu zaman ne kadar gaddar olabileceğimizi bilmiyor musun?»
«Ben yalnızca sesli düşünüyorum.» «Düşüne düşüne kendini kodeste bulacaksın.»
«Öff, Lemuel... çirkin bir ırk çatışmasının sırası mı şimdi?» «Sen iflah olmazsın.»
«Artık eski dediklerini tekrarlamaya başladın. Her neyse, oturup derin derin düşündüm. Bonodyne'de çalışan bu insanların öldürülmesinin, şu yo do bu şekilde komandoların odam ovıyla ilişkili olduğuna karar verdim. Wesley Dalberg cinayeti de öyle.» «Dalberg'in öldürülme biçimi ötekilere hiç benzemiyor.» «Elbette benzemeyecek. Katili aynı değil. Yarzeck'ler, Huds-ton'lar ve Weatherby, bir profesyonel tarafından vuruldu. Zavallı Dalberg ise parça parça edildi. Ama yine de bir ilişki var, yoksa sen burada olmazdın... ve o ilişki de Banodyne.» Güneş batıyordu. Gölgeler birieşti, yoğunlaştı. Walt, «Vardığım sonuç şu,» dedi. «Bunlar Bonodyne'de herhalde yeni bir böcek üzerinde falan çalışıyoriordı. Genetik olarak değiştirilmiş bir mikrop, içlerinden birine bulaştı, ama onu hasta etmedi. Yalnızca beynine önemli zarariar verdi, onu vahşi bir yaratığa çevirdi...»
«Yüksek teknoloji çağına uyarianmış bir Doktor Jekyil masalı mı?» diye onun sözünü kesti Lem. Sesinde alay vardı.
«...sonra laboratuardan kaçtı, kimse yokolayamadon yamaçlara sığındı, buraya geldi, Dalberg'e saldırdı.» «Çok fazla korku filmi falan mı seyrediyorsun?»
«Yorbeck'le ötekilere gelince, belki olup biteni bildikleri, sonuçlarından çok korktukları için halka açıkiariar diye yok edildiler.» Uzakta, vadinin karanlıklarında bir uluma sesi yankılandı.
Herhalde çakaldı.
Lem buradan uzaklaşmak istiyordu. Bu ormandan gitmeliydi. Ama Walt Gaines'i de sağlama olmak, soruşturmaktan, düşünmekten alıkoymak gerekiyordu.
«Doğru mu anlıyorum, Walt? Yani ABD hükümeti kendi bilim adamlarını susturmak için öldürüyor mu diyorsun?»
Walt kaşlarını çattı. Bu senaryonun (imkânsız olmasa bile) ne kadar saçma olduğunu da biliyordu.
«Hayat gerçekten bir Ludlum romanından mı ibaret yani?» dedi Lem. «Kendi adamlanmızı öldürmek, ha? Ulusal Paranoya haftasını falan mı kutluyoruz? Sen gerçekten inanıyor musun bu zırvalığa?»
Walt, «Hayır,» dedi.
«Hem Dalberg'in katili nasıl mikrop kapıp beyni bozulmuş bir bilim adamı olabilir? Yahu... hay Allah... sen kendin dedin Dalberg'i tırnaklı, dişli bir hayvan öldürdü diye.»
«Tamam, tamam, demek ki çözememişim. En azından, tamamını çözem.emişim. Ama bütün bu işlerin şu ya da bu şekilde Banodyne'le ilişkili olduğundan eminim. Tümüyle yanlış yolda ;ayılmam... değil mi?»
«Yanlış yoldasın,» dedi Lem. «Tümüyle.» «Sahi mi?»

«Sahi.» Lem, Walt'a yolan söylemekten, ona oyun oynamaktan ötürü kendini pek kötü hissediyordu oma yine de yaptı. «Aslında yanlış izi sürmekte olduğunu bile söylememem gerekirdi, ama arkadaşın olduğum İçin herhalde sana bir şeyler borçluyum.»
Ormandaki ürpertici ulumalara yeni yeni vahşi sesler de uklenmiş, çığlıkların çakal sesi olduğunu kesinleştirmişti. Ama bu sesler yine de Lem Johnson'ın iliklerini donduruyor, bir on önce gitme isteğini körüklüyordu.
Wait o boğa gibi ensesini sıvazlayarak, «Banodyne'le ilgisi yok mu?» diye sordu.
«Hiç yok. Weatherby'le Yorbeck'in orada çalışmaları bir rastlantı. İlle oralarında bir bağlantı kurmaya kalkarsan, tekerleklerini boşlukta çeviriyor olacaksın ki... bence bir sakıncası yok.»
Güneş battı, batarken de sanki bir kapıyı açtı, oradan çok laha serin bir rüzgâr çıkogeldi, kararmakta olan dünyanın üze-linde dolandı.
Walt hâlâ ensesini ovuyordu. «Banodyne değil, ha?» İçini çekti. «Seni gereğinden fazla tanıyorum, dostum. O kadar güç-

lü bir görev duygun var ki, ülkenin yararına olduğunu bilsen, kendi anana bile yalan söylerdin.» Lem bir şey söylemedi.
«Pekâlâ,» dedi Walt. «Bırakacağım ucunu. Bundan böyle dava senin. Meğer kl bölgemde başka insanlar da öldürülsün. Eğer öyle bir şey olursa... belki o zaman kontrolü tekrar ele almaya çalışırım. Yapmam diye söz vermiyorum. Ben de görev duygusu vardır, biliyorsun.»
«Biliyorum.» Lem suçluluk duyuyor, kendini pek ezik hissediyordu.
Sonunda ikisi birlikte kulübeye girdiler.
Doğu tarafı iyice kararmış olan gökyüzü, turuncu, kırmızı, mor çizgilerle batı ufkunda son buluyordu. Sanki bir kutunun kapağı kapanmaktaydı üstlerine.
Çakallar uludu.
Karanlık ormanlardan başka bir şey de onlara karşılık uludu. Puma, diye düşündü Lem. Artık kendi kendine bile yalan söylemeye başladığının farkındaydı.
Pazar günü, yani başarılı öğle yemeklerinden iki gün sonra, Travis'le Nora arabayla Salvang'a, Santa Ynez Vadisindeki Danimarka tipi köye gittiler. Tunst yeriydi burası. Yüzlerce dükkânda, İskandinav kristallerinden taklit plastiklere kadar her şey satılıyordu. Köyün garip mimarisi, ağaçlı sokakları, vitrin dolaşma zevkini bile arttırmaktaydı.
Travis'in İçinden birkaç kere Nora'nın elini tutarak yürümek geldi. Doğal ve iyi bir hareketti bu. Ama onun el tutmak gibi zararsız bir yakınlığa bile hazır olmadığını seziyordu.
Bu sefer de başka bir torba elbise giymişti Nora. Kötü bir lacivert Ayağında ağırbaşlı ayakkabılar vardı. Gür, koyu renk saçları yine tutam tutam sarkık ve kendi haline bırakılmıştı. Tıpkı ilk karşılaştıkları gün olduğu gibi.
Onunla olmak bir zevkti. Tatlı bir huyu vardı. Her zaman duyarlı ve iyi davranışlıydı. Ne kadar masum .olduğunu görmek insanın hoşuno gidiyordu. Utangaçlığı, kapanıklığı gerçi biraz
MVinytJı ama Travis'in onu sevmesine yol açıyordu. Noro her (jdidüğü şeye gözlerini iri iri açarak, kendine pek yakışan bír liddeyle bakmaktaydı. Travis de onu ufacık şeylerle şaşırtmak-i(in sevinç duyuyordu. Guguklu saatler satan bir dükkân, içi doldurulmuş av hayvanları satan bir başka dükkân, sedef ka-iHSindan ikide bir balerinlerin çıkıp döndüğü müzik kutusu.

Nora'ya bir tişört aldı. Göğsüne istediği yazıyı yazıyorlardı. Nora Einstein'ı seviyor» yazısı bitene kadar, Travis tişörtü ona göstermedi. Gerçi Nora o tişörtü asla giyemeyeceğini, tipine uymadığını söylediyse de, Travis giyeceğini biliyordu... çünkü gerçekten seviyordu köpeği.
Einstein belki tişörtteki yazıyı okuyamıyordu ama anlamını bilmiş gibiydi. Dükkândan çıktıklarında tasmasını demin bağladıkları otopark direğinden çözdüler. Nora tişörtü ona gös-lordi, köpek başını kaldırıp baktı, burnunu mutlu mutlu onun bacaklarına sürttü.
Gün boyu bir tek kötü olay oldu. Köşeyi dönüp bir başka vitrine yaklaştıklarında Nora birden olduğu yerde durdu, çevresine, kaldırımlarda yürüyen kalabalığa baktı. Kimi dondurma, kimi çörek yiyordu. Mumlu kâğıttan elmalı turta ısıranlar bile vardı. Er-kekler tüylede süslenmiş kovboy şapkaları geçirmişlerdi başlarına. Oradaki dükkânların birinden almışlardı o şapkaları. Genç güzel kızlar, ayaklarında şortlar, üstlerinde askılı bluzlarla do-oşıyorlardı. Sarı bol elbiseli çok şişman bir kadın geçmekteydi. Herkes İngilizce, İspanyolca, Japonca, Vietnamca... başka akla gelebilen her dili konuşmaktaydı. Güney California'nın turist nerkezlerinde duyulabilecek dillerin hepsini. Nora önce bu kalabalık sokağa, sonra yeldeğirmeni biçiminde yapılmış binadaki üç katlı mağazaya baktı, katılaştı, bir darbe yemiş gibi oldu. iravis onu oradaki küçük parkın kanepelerinden birine oturtmak orunda kaldı. Nora birkaç dakika titreyerek oturdu, ne derdi olduğunu ancak ondan sonra söyleyebildi.
«Aşırı yük,» dedi titrek bir sesle. «O kadar çok... yeni görüntü... yeni ses... dünya kadar değişik şey birden geldi. Çok lizgünüm.»
«Ziyanı yok.» Travis duygulanmıştı.
«Ben birkaç odanın içinde yaşamaya, hep gördüğüm şeyleri yeniden görmeye alışkınım. Millet bana mı bakıyor?»

«Kimse farkına bile varmadı. Bakılacak bir şey yok.»
Omuzlarını bükmüş, başını eğmiş, oturuyordu. Yumruklan kucağında sıkılı duruyordu. Derken Einstein yaklaştı, başını o-nun kucağına koydu. Nora onu okşarken yavaş yavaş sakin-leşti.
«Çok eğleniyordum,» dedi Travis'e. Başını kaldırmıyordu. «Gerçekten eğleniyordum. Evimden ne kadar uzakta olduğumu düşündüm, bu çok hoşuma gitti...»
«Uzakta sayılmayız. Aramız bir saat bile yok,» diye güvence
verdi Travis.
«Çok, çok uzak.»
Travis bu mesafenin, onun açısından, gerçekten pek uzak sayılabileceğini kabullenmek zorunda kaldı.
Nora, «Evden ne kadar uzakta olduğumu... her şeyin ne kadar... farklı olduğunu anlayınca birden kasıldım... korktum... çocuk gibi.»
«Hemen Santo Barbara'ya dönmek ister misin?»
«Hayır!» Sonunda Travis'in gözlerine bakabildi. Başını iki yana sallıyordu. Cesaretini topladı, gelip geçen insanlara, yel-değirmeni dükkâna da baktı. «Hayır, burada biraz kalmak istiyorum. Hattâ bütün gün. Buradaki bir lokantada yemek yemek istiyorum. Kaldırım kahvesinde değil, bir lokantanın içinde. Başkalarının yaptığı gibi, kapalı yerde. Sonra eve karanlıkta dönmek istiyorum.» Gözlerini kırpıştırdı, o kelimeyi huşu içinde tekrarladı. «Karanlıkta.»
«Peki.»

«Ama sen daha önce dönmek istiyorduyson...» «Hayır, hayır,» dedi Travis. «Ben de bütün gün için plân yapmıştım.»
«Çok iyisin.»
Travis tek kaşını kaldırdı. «Ne demek istiyorsun?»
«Biliyorsun.»
«Korkanm bilmiyorum.»
«Dünyaya çıkmama yardım edişin,» dedi Nora. «Birine yardım etmek için vaktini vermen. Benim gibi birine. Büyük cömertlik.»
Travis şaşırmıştı. «Noro, inan bono, bu yaptığım yardımse-veriik değil!»
— 140—,
«Eminim ki senin gibi bir erkek. Mayıs ayının güzel bir Pa-zarında yapacak daha iyi şeyler bulabilir.»
«Ya öyle,» derken Travis kendiyle olay ediyordu. «Evde o-turur, bütün pabuçlarımı diş fırçasıyla özene bezene parlatırdım İstersem.»
Nora onun yüzüne inanmaz bakışlarla baktı. «Vay canına., sen ciddisin,» dedi Travis. «Buraya sırf sana acıdığım için geldim sanıyorsun.»
Nora dudağını ısırdı, «Ziyanı yok,» dedi. Başını köpeğe doğru eğdi. «Ben alınmam.»
«Ama beni buraya getiren acıma duygusu falan değil, Tanrı aşkına! Seninle biriikte olmaktan hoşlandığım için geldim. Doğru söylüyorum. Senden çok hoşlanıyorum.»
Başı eğik olduğu halde, yanaklarına yayılan pembelik görülebiliyordu.

Bir süre ikisi de konuşmadılar.

Einstein ona hayran bakışlarla baktı. Bir yandan okşanırken, bir yandan da arasıra gözlerini devirerek Travis'e bakıyor, sanki ona, «Tamam, ilişkinin kapısını açtın, şimdi öyle alık alık duracağına bir şey söyle, at adımını, kazan onu,» diyordu. Nora seterin kulaklannı kaşıdı, onu birkaç dakika boyunca |Okşadı, sonra, «Artık iyiyim,» dedi.
Küçük parktan çıkıp yine dükkânlar orasında dolaştılar. Bir süre sonra, o panik ânı da, paniği izleyen o beceriksiz sevgi ifadesi ânı da geride kaldı, hiç olmamış gibi unutuldu. Travis kendini bir rahibeye kur yapıyormuş gibi hissediyordu. Çok geçmeden, durumun ondan da beter olduğunu anladı. Kansının üç yıl önceki ölümünden beri kadınlarla hiç ilişkisi olmamıştı. Cinsel ilişkiyle ilgili her şey ,ona da yabancı ve yeni görünüyordu. Böyle olunca, durum bir rahibin bir rahibeye kur yapmasına daha çok benziyordu.
Hemen her blokta pasta-çörek fırınlan vardı. Vitrinlerindeki yiyecekler birbirinden lezzetli görünüyordu. Tarçın kokuları, pudra şekerler, cevizli, bademli, elmalı, çikolatalı tatlılar, ılık bahar havasında buram buramdı.
Einstein her fınnın önünde iki oyaküstüne kalkıp ellerini vitrinin kenarına dayıyor, camın berisinden yiyeceklere özlemle bakıyordu. Ama dükkânlara girmeye kalkışmadı, bir kere olsun
—141 — havlamadı. Yiyecek istediği zaman, acılı inlemesi pek hafif duyuluyordu. Gelip geçen turistleri rahatsız etmeyecek bir sesti. Ona ödül olarak bir dilim kekle bir elmalı turta alınınca doydu.
dilenmeyi kesti.
On dakika sonra Einstein o olağanüstü zekâsını Nora'ya ilk defa gösterdi. Onun yanındayken her zaman iyi bir köpek .olmuş, sevgi dolu, akıllı, terbiyeli davranmış, Arthur Streck'i kıstırırken de epey ustalık göstermişti, ama inanılmaz zekâsını hiç belli etmemişti Nora'ya. Nitekim Nora bunu ilk gördüğünde, başlangıçta fark edemedi.

Eczanenin önünden geçiyorlardı. Aynı dükkân gazete ve dergiler de satıyordu. Birkaçını kapının hemen İçindeki standa dizmişlerdi. Einstein birden eczaneye doğru atılarak Nora'yı şaşırttı, tasmayı onun elinden çekip kurtanverdi. Nora'yla Travis kontrolü yeniden ele alamadan. Einstein raftan dişleriyle bir dergi çekti, onlara getirdi, Nora'nın ayakları dibine bıraktı. Derginin adı Çağdaş Gelin'di, Travis onu yakalamayı çalıştığında Einstein kendini kurtardı, aynı dergiden ikinci bir nüsha daha kaptı, Nora deminkini rafa geri koyarken, köpek ikincisini Travis'in ayakları dibine bıraktı.
«Yaramaz seni,» dedi Nora. «Ne oldu sana?»
Travis tasmanın ucunu yakalayıp karşıdan yaklaşanların yanından doiandı, ikinci dergiyi rafa koydu. Einstein'm kafasından geçenlerin ne olduğunu bildiğini sanıyor, ama bir şey söylemi-Yor, Nora'yı utandırmaktan korkuyordu. Yine yürümeye başla-dılar.
Einstein her şeye dikkatle bakıyor, insanları ilgiyle koklu-yordu. Kutsal aile yuvasıyla ilgili yayınları birden unutmuş gibiydi.
Ama daha yirmi adım atmamışlardı ki hayvan durdu, geri dönüp Travis'in ayakları arasından geçti, tasmayı onun elinden
kurtarırken sahibini devirmesine ramak kaldı. Köpek yine aynı eczaneye daldı, raftan bir dergi daha kapıp geldi. Çağdaş Gelin.
Nora hâlâ anlayamamıştı. Durumu komik buluyordu. Eğilip seterin tüylerini okşadı. «En sevdiğin dergi o mu, şımarık seni? Her ay onu mu okuyorsun? Biliyor musun, okusan da inanırım. Bana öyle geliyor ki pek romantiksin sen.»
Turistlerden birkaç oyuncu köpeği farketmiş, gülümsüyordu . Ama köpeğin dergiyi getirişinin gerisinde karmaşık nedenlerin yattığını anlama şansları Nora kadar bile değildi.
Travis Çağdaş Gelin'i alıp yerine götürmek üzere eğilirken dergiyi önce Einstein kaptı, dişleri arasına kıstırdı, bir an başını hızlı hızlı sağa sola salladı.
Nora, Einstein'm böyle hınzır bir damarı olduğuna şaşırmıştı. «Yaramaz köpek,» dedi.
Einstein dergiyi bıraktı. Sayfaları buruşmuş, yer yer yırtıl-mışb. Üzerinde salya lekeleri vardı.
Travis, «Herhalde almamız gerek bunu artık.» dedi.
Seter soluk soluğa kaldırıma oturdu, başını yana eğdi, Travis'e sırıttı.
Nora, köpeğin kendilerine bir şey söylemeye çalıştığının hâlâ farkında değildi. Zaten Einstein'in davranışına böyle ileri yorumlar getiremezdi. Hayvanın zekâ düzeyini bilmiyor, iletişim mucizeleri sergilemesini de beklemiyordu.
Travis köpeğe ateş saçan gözlerle bakarak, «Kes artık, tüylü surat,» dedi. «Bu kadarı yeter. Beni anlıyor musun?»
Einstein esnedi.
Parasını verip dergiyi eczanenin torbasına soktular, koltuklarına kıstırıp Solvang turuna devam ettiler. Ama o blokun sonuna varamadan, köpek deminki mesajını daha açık sergiledi. Birden Nora'nın elini dişleriyle, sağlam ama yumuşak biçimde yakaladı, onu sağdaki sanat galerisine doğru çekti. Nora şaşır- , mıştı. Bir kadınla bir erkek vitrindeki peyzajları seyretmekteydiler. Yanlarında bir bebek arabası, içinde bir bebek vardı. Einstein, Nora'nın dikkatini o bebeğe çekmeye çalışıyordu. Nora eğilip bebeğin pembe koluna dokunmadıkça, dişlerini onun elinden çekmedi.
Nora utanarak oradaki çifte, «Bebeğinizi çok beğendi,» dedi. «Gerçekten de pek şeker.»
Anneyle baba önce köpeğe pek güvenmemişlerdi, ama zararsız olduğunu çabuk anladılar.
Nora, «Kızınız kaç aylık?» diye sordu. Annesi, «On aylık,» dedi. «Adı ne?»

«Lana.» -
— 83 —
— 142 —
«Cok güzel.»
Sonunda Einstein, Nora'yı rahat biraktı.
O çiftten birkaç adım uzaklaşmışlardı ki, bir ontikacı dükkânının önünde Travis ansızın durdu, köpeğin yanına çömeldi, onun kulaklarından birini eliyle kaldırdı, İçine, «Yeter,» diye fısıldadı. «Eğer ömründe bir daha Alpo yemek istiyorsan, kes artık.»
Nora şaşırmış gibiydi. «Ne oldu buna böyle?» Einstein bir daha esnedi. Travis başının dertte olduğunu o zaman anladı.
Bundan sonraki on dakika içinde köpek Nora'nın elini iki kere daha yakaladı, ikisinde de onu bebeklerin basına götürdü.
Çağdaş Gelin ve bebekler.
Mesajı artık Nora bile anlayabilmişti; Trayis'le seni birbirinize uygunsunuz. Evlenin. Bebekleriniz olsun». Bir aile olun, Ne bekliyorsunuz?
Nora kıpkırmızı kesildi. Travis'e bakamıyordu. O da utanmıştı aslında.
Sonunda Einstein demek istediğini anlatabildiğine inandı, yaramazlığı kesti. Bu ondan önce birisi Travis'e sorsa, köpekler gurur taslayamaz, derdi. Oysa Einstein'in yürüyüşü öyle bir değişmişti ki.
Akşam yemeği saati geldiğinde hava hâlâ ılıktı. Nora kapalı yerde yeme fikrini değiştirdi. Masaların kırmızı şemsiyeler altına yerleştirildiği bir kaldırım kahvesi seçti. Tepelerinde bir de dev meşe ağacı vardı. Travis durumu anladı. Ndra bunu, kapalı, gerçek bir lokantada yemekten çekindiği için yapmıyordu. Einstein'ı yanlarında tutabilmek için açık havayı seçmişti. Yemek boyunca defalarca Einstein'a baktı. Bazen gözünü alamadan baktı, onu dikkatle inceledi.
Travis olup bitenden söz etmiyor, olayı unutmuş gibi yapıyordu. Nora'nın göremeyeceği yandan köpekle göz göze geldiğinde ona dudak hareketleriyle tehditler savurup duruyordu yalnızca: Bir daha elmalı turta yok. Sıkı zincire vuracağrm seni. Bağlayacağım. Köpek kayıp bürosuna vereceğim. ■
Einstein bu tehditlerin hepsini sakin karşıladı. Ya sırıtıyor, ya esniyor ya da burnundan sesli soluklar üfürüyordu.
Pazar akşamı Vince Nasco, «Kablo» Johnny Sontini'yi ziyarete gitti. Johnny'ye «Kablo» denmesinin birkaç nedeni vardı. Bir kere, ince uzun bir adamdı. Çeşitli kalınlıklardaki kablolar» birbirine düğümleyerek oluşturulmuş gibi bir izlenim bırakıyordu. Kıvır kıvır saçları da bakır rengiydi. On beş yaşındayken, amcası Religio Fustino'yo yaranmak için ilk cinayetini işleyip adam sınıfına girmişti. Religio beş New York ailesinden birinin 'bobci'sıydi. Ailenin izni olmadan Bronx yöresinde esrar ve kokain satan, serbest çalışan birini, kendiliğinden, boğarak öldürmüştü Johnny. Bu iş için bir piyano teli kullanmıştı. Bu zekâ. aileye bu sadakat, Don Religio'nun yüreğini gurur ve sevgiyle doldurmuş, yaşlı adam ömründe ikinci kere ağlamıştı. Yeğenine de, ailenin ömür boyu ona saygı göstereceğini, ayrıca ona kazançlı bir iş bulunacağını söylemiş, söz vermişti.
Kablo Jobnny şimdi otuz beş yaşındaydı. Son Clemente'de, milyonluk bir plaj evinde oturuyordu. On odalı, dört banyolu evi dekoratörler Art Deco stilinde döşemiş, modern dünya görünümden uzak bir hava vermişlerdi ona. Her şey siyah, gümüş ve koyu maviydi. Araya biraz türkuaz ve şeftali tonları karışıyordu. • Johnny bir seferinde Vince'e Art Deco'dan çok hoşlandığını, bu-nun kendisine bin dokuz yüz yirmilerin o çılgın dünyasını hatır- lattığını söylemişti. Ayrıca o yıllan sevişinin bir nedeni de, ef- | sanevî gangsterlerin romantik dönemi olduğu içindi.

Kablo Johnny'ye göre suç yalnız para kazanmanın bir yolu değiî, uygar toplumun cenderesine başkaldırma da değil, kalı-timsal bir zorunluluk da değil, aynı zamanda... en önemlisi... harikulade, romantik bir gelenekti. Denizlerde gezmiş kaç tane tek gözü kör, tek eli kancalı kprsan varsa, kendini oniann kardeşi sayıyordu. Tarih boyunca posto arabası soymuş her haydut onun yoldaşıydı. Her kasa açıcısı, her adam kaçıran, herzim-metçi, suç tarihi boyunca gelmiş geçmiş her zorba, ona yakın bir ruhtu. Jesse.James'in, Dillinger'in, Al Capone'nin, Dalton kardeşlerin. Lucky Luciano'nun, yüzlerce ona benzer insanın mistik akrabası sayılırdı. Hepsini severdi Johnny oniann. Kan ve hırsızlık kardeşiydi hepsiyle.
■145-
— 84 —
Vince'i ön kapıda karşıladı, «İçeri gel, içeri gel, koca adam,» dedi. «Seni görmek ne hoş!»
Kucaklaştılar. Vince kucaklaşm.aktan aslında hoşlanmazdı. Ama Ne« York'da oturduğu sıralarda .Johnny'nin amcası Reli-gio'nun yanında çalışmışlığı vardı. Arasıra hâlâ Fustino ailesinin batı kıyısında görülecek işlerine koşardı. Bu yüzden çok eski bir dostlukları vardı. Kucaklaşmayı gerektirecek kadar eski.
«İyi görünüyorsun,» dedi Johnny. «Kendine iyi bakıyorsun, belli oluyor. Hâlâ öyle yılan gibi hain misin?»
«Çıngıraklı yılan.» Vince bu kadar budalaca bir söz söylemekten utanıyorsa da, Johnny tutkundu bu tür kabadayı ağızlarına.
«Öyle uzun zamandır görüşmedik ki, aynasızlar seni enselediler sanırım.»
«Ben asla kodese girmem.» Vince bunu söylerken, cezaevi denilen şeyin kendi kaderinde yazılı olmadığını anlatmaya çalışıyordu.
Johnny bunu başka türlü anladı. Yasaya teslim olmaktansa, çarpışarak ölmeyi yeğlediğini sandı. Kaşlarını çattı, bunu onaylıyormuş gibi başını salladı. «Seni köşeye kıstırırlarsa, ölmeden önce vurabildiğini vur. En temiz son budur.»
Kablo Johnny şaşılacak kadar çirkin bir adamdı. Belki de bu yüzden kendini büyük romantik geleneğin bir parçası gibi hissetmeye ihtiyacı vardı. Vince'in yıllar boyunca görebildiği kadarıyla, yakışıklı serseriler yaptıkları işi hiçbir zaman yüceltmeye çalışmazlardı. Cinayetlerini soğukkanlı işlerler, bunu ya adam öldürmekten hoşlandıkları için ya da gerekli buldukları için yaparlardı. Çalıyor, dolandırıyorlarsa, kolay para kazanmak içindi, o kadar. Kendilerini haklı göstermeye, kahramanlaşmaya çalışmazlardı. Doğrusu da oydu. Ama suratları kaba yontulmuş betona benzeyenler, Ouasimodo'nun keyifsiz gününü hatırlatanlar... işte onların çoğu bu çirkinliklerini telâfi etmek için kendilerini Halk Düşmanı filminde, James Cagney'in rolünde görürlerdi.
Johnny'nin üzerinde askılı siyah bir tulum vardı. Ayağına da siyah spor pabuçları giymişti. Hep siyah giyerdi. Yalnızca çirkin görüneceği yerde biraz da tehlikeli görünebilmek için.
Vince ev sahibinin peşi sıra holden salona ilerledi. Mobilyalar siyah kumaşla yüzlenmiş, sehpalar siyah lakeydi. Yaldızlı pilinç lamba, iri, gümüşle pudralanmış gibi Deco vazolar, bir çift untika koltuk... hepsi de imzalıydı bunların. Pahalı mallardı. Vince hepsinin tarihçesini biliyordu. Önceki gelişlerinde Johnny arasıra sert adam pozunu bir kenara bırakmış, ona hazineleriy-le ilgili bilgi vermişti.
Gümüşle siyah karışımı şezlongda güzel bir sarışın uzanmış yatıyor, dergi okuyordu. Yaşı yirmiyi"aşkın olamazdı ama insanı utandıracak kadar olgundu. Platine saçları kısa kesilmiş, dümdüz taranmıştı. Üzerinde kırmızı ipek Çin pijamaları vardı. Göğüslerine yapışıyor, vücudunun biçimini ortaya çıkarıyordu. Vin-ce'le göz göze geldiğinde, Jean Harlow'a benzemeye uğraşıyormuş gibi bir hali vardı.

«Bu Samantha,» dedi Kablo Johnny. Sonra kıza, «Dilber, işte bu konuğumuza adam olmuş adam deder,» dedi. «Kendi çağının efsanelerinden biridir.»
Vince kendini soytarı gibi hissediyordu.. «Adam olmuş adam nedir?» diye sordu sarışın. Sesi pek tizdi. Eski artistlerden Judy Holliday'dan çalmış olmalıydı bu sesi. Kablo şezlonga yaklaştı, sarışının memelerini okşadı. «Daha dilimizi bilmiyor. Vince. FrotellanzCdan değil. Bu vadinin kızlarından. Hayat tecrübesi yok, bizim geleneklerimizi de bilmiyor.

Samatha ekşi bir sesle, «Yani yağlı İtalyanlardan olmadığını mı söylüyor,» diye açıkladı.

Johnny ona öyle bir tokat aşketti ki kız neredeyse şezlong- dan yuvarlanıyordu. «Ağzından çıkanı kulağın duysun, orospu!» Kızın eli yanağına uçtu, gözlerinden yaşlar boşalmaya baş-ladi. Çocuksu bir sesle, «Özür dilerim, Johnny,» dedi.
«Salak kahpe,» diye mırıldandı Kablo Kız bu sefer, «Beni ne kudurttu, anlayamıyorum,» dedi. «Ba-na karşı çok iyisin, Johnny. Böyle bir şey yaptığım zaman ken-dimden nefret ediyorum.»
Vince'e sanki bu sahnenin provası önceden yapılmış gibi geldi. Böyle şeyleri daha öncede çok tekrariadıkları içindi herhalde. Hem yalnızken, hem de kalabalıkta. Samantha'nm gözle-lindeki pırıltıdan, tokatlanmayı pek zevkli bulduğu belii oluyordu. Johnny'yi kudurtması, o vursun diyeydi. Johnny de besbelli ona vurmaktan hoşlanıyordu.

Vince tiksindiğini hissetti.
Kablo Johnny yine, «Orospu!» dedikten sonra Vince'i salondan çıkarıp kendi geniş çalışma odasına aldı,, kapıyı arkalarından kapattı. «Şımarığın biridir ama neredeyse beynini emer insanın,» dedi.
Johnny Santini'nin bu tutumu Vince'i çok iğrendiriyordu. Ne yapıp yapıp bu tür konuşmalara sürüklenmemeyi başardı. Cebinden bir zarf çekti, «Bilgiye ihtiyacım var,» dedi.
Johnny zarfı aidi, içine baktı, yüz dolariikicn parmaklayıp saydı, «Sor, vereyim,» dedi.
Bu çalışma odası, Art Deco'yla zehirlenmemiş tek odaydı. Yüksek teknoloji haykırıyordu her köşeden. Sağlam metal masalar duvar önlerine sıralanmıştı. Üstlerinde sekiz bilgisayar göze çarpıyordu. Her biri başka marka, başka modeldi. Hepsinin ekranlarında ışıklar oynaşıyordu. Her bilgisayann kendi telefon hattı, kendi modemi vardır. Programlar akıp duruyordu ekranlarda. Veriler ya yanıp sönüyor ya da sdîır satır kayıyordu. Pencerelerin perdeleri kapalıydı. İki oynak boyunlu lamba, ışığın ekranlara vurmasını önleyecek biçimde ayarianmıştı. Bu yüzden odadaki egemen renk, elektronik yeşiliydi. Vince kendini denizin oltındaymış gibi bir garip hissetti. Lazer baskı makineleri fısıltı gibi bir sesle bilgileri kâğıtlara döküyordu. Bu ses de nedense akla okyanusta yüzen balıklan getirmekteydi.
Kablo Johnny yanm düzine adam öldürmüş, başka işler de yapmıştı. Bunlar arasında banka soygunlan, mücevher hırsızlıktan da vardı, Fustino ailesinin uyuşturucu işlerine katılmış, adam kaçırmış, işçi sendikası rüşvetleri dağıtmış, plak ve video-kaset kopyaları satmış, eyaletlererarası TİR kaçırma işlerine bulaşmış, siyasal rüşvetlere, çocuklara muzır yayın işine... hepsine girmiş çıkmıştı. Her şeyi görmüş, her şeyi yapmış, hiçbirinden asla sıkılmamasına rağmen nedense artık eski canlılığını kaybetmişti. Sen on yıldan beri bilgisayar suç dünyasına yeni ve heyecan verici bir çağ getirdikleri için Johnny bu fırsatı değeriendirmişti. Daha önce hiçbir

Mafya üyesinin sokulmadığı bir alandı bu alan. Elektronik hırsızlık artık onun dalıydı. Yeteneği de vardı. Kısa zamanda Mafya'nın enformasyon kaynağı haline gelmişti. Kendisine zaman ve para verilirse, her bilgisayar sisteminin güvenlik engellerini yıkabilir, ClA'in veya hükümetin en gizli sırlannı çalabilirdi. Eğer niyetiniz büyük çapta bir kredi kartı soygunu yapmaksa, milyonlarca dolariık alışverişi başka insanlqnn, Amerikan Express ya da Diners hesabına yüklemekse. Kablo Johnny size uygun isimler, özgeçmişler ve kredi kartı numaralan bulabilirdi gizli kayıtlardan. Amerikan Express'in veri ban-kalannı yoklardı, İşiniz tamamdı. Tutuklanmış bir 'baba'ysanız, ağır bir suçtan yorgılanocaksanız, eski yardakçılarınızdan biri aleyhinize savcı tanıklığı yapacak diye korkuyorsanız, Kablo Johnny Adalet Bakanlığının en iyi korunan veri bankalanna süzülür, tanığa verilen, yeni kimlik ve adresi bulur, size onu nerede vurabileceğinizi söylerdi. Kendine «Silikon Sihirbazı» derdi; Johnny. Ama başka herkes ona «Kablo» derdi,

Mafya'nın bilgi bankası olarak, tüm ülkedeki ailelere eskisinden daha çok yararlı oluyordu. O kadar değerliydi ki, San elemente gibi sopa bir yere taşınmasına bile itiraz edememişlerdi. Burada bir yandan güzel bir plaj hayatı sürüyor, bir yandan da yine onlara çalışıyordu. Microchip çağında, Johnny'ye göre dünya artık ufacık bir kasabaya benzemişti. Son Clemente'de otururken New York'daki birinin cebindeki parayı aşırabiliyordu insan.

Johnny yüksek arkalı deri bir koltuğa gömüldü. Lastik kaplı tekerlekleri vardı koltuğun. Bir bilgisayardan ötekine hızla kayabiliyordu. «Eee, Silikon Sihirbazı sana nasıl bir yardımda bulunabilir bakalım. Vince?»

«Polis bilgisayarianna girebilir misin?» «Şıp diye.»

«Geçen Salıdan bu yana bölge polis merkezleri acayip cinayetlere hiç dosya açmış mı, onu bilmek istiyorum.» «Kurbanlar kim?»

«Bilmiyorum. Yalnızca acayip cinayetleri arıyorum.» «Ne bakıma acayip?»

«Pek emin değilim. Belki... Gırtlağı koparılmış biri. Vücudu parça parça aynlmış biri. Bir hayvan tarafından kemirilmiş biri.»

Johnny ona garip garip baktı. «Gerçekten acayip bunlar,» dedi, «Oyle bir şey olsa gazetelere geçerdi.» «Belki geçmezdi.» Vince, Francis Projesini basından sakla-maya çalışan ordu dolusu devlet güvenlik ajanını gözünün önüne getirdi. Salı günü Bonodyne'de yer alan tehlikeli gelişmeleri — 149 —

— 86 —

elbette açıklamak istemeyeceklerdi. «Cinayetler basına yansıyabilir ama polis iğrenç ayrıntıları saklıyor olabilir. Olayları normal cinayet gibi sunabilir. Sırf gazetelere bakarsam, hangi kurbanlarla ilgilenmem gerektiğini anlayamam.» «Tamam. Yaparım.»

«Ayrıca Bölge Hayvan Kontrol İdaresine de bir baksan. Bakalım puma, çakal ya da başka vahşi hayvan saldırılarına ilişkin rapor gelmiş mi onlara. Yalnız insanlara yönelik saldırılar değil. Sığır ve koyun sürijlerine falan da olabilir. Belki bölgenin doğu kesiminde bir yerde ev hayvanları sürekli kayboluyor ya da vahşi bir hayvan tarafından yeniyordu. Böyle bir şey bulursan, bilmek isterim.»

Johnny sırıttı. «Kurt adam falan mı arıyorsun?» Şakaydı bu. Cevap falan gerektirmiyordu. Bu bilgilerin neden gerekli olduğunu sormamıştı. Hiç sormazdı. Onun meslek dalındakiler başkalarının işine burunlarını sokmazlardı. Johnny belki merak ediyor olabilirdi, ama Vince, Kablo'nun asla bu merakını gidermeye çalışmayacağından emindi.

Vince'i tedirgin eden, sorulan soru değil, adamın o sırıtışıydı. Ekranın yeşil ışığı Jobnny'nin gözlerine yansımış, biraz da dişleri üzerindeki tükürük tabakasını

parıldatıyordu. Zaten çirkin olduğundan, bu haliyle Romero filmlerindeki dirilen cesetlere benziyordu.
Vince bu sefer, «Bir şey daha var,» dedi. «Polis merkezlerinden biri gizliden gizliye bir kızıl seter arıyor mu, onu da bilmem gerek.»
«Köpek mi yani?»
«Hımm.»
«Polisler genellikle kayıp köpekleri aramazlar.» «Biliyorum.»
«Bu köpeğin bir adı var mı?» «Adı yok.»
«Bakarım. Başka bir şey?» «Hepsi bu kadar. Ne zaman hazırlayabilirsin?» «Sabaha seni ararım. Erken saatte.» Vince başını salladı. «Bulacağın işaretlere göre, bazı kaynakları her gün izlemeni isteyebilirim.»
«O çocuk oyuncağı.» Johnny deri koltuğuyla birlikte döndü,
sırıtarak ayağa fırladı. «Şimdi Samantha'yia yatacağım. Hey! Katılmak ister misin? Bizim gibi iki aygır aynı anda işe kalkışırsak kız çabucak pelteye döner, imdat diye bağırır. Ne dersin?»
Vince yeşil ışıklara şükretti. Hiç olmazsa renginin solduğu belli olmazdı. O hastalıklı şıllıkla oynaşma fikri içini bulandırmaya yetiyordu. «Kaçamayacağım bir randevum vor,» dedi. «Çok yazık.»
Vince kendini zorladı. «Eğlenceli olurdu.» «Belki başka sefere.»
Bunu düşünmek bile Vince'in kendini kirli hissetmesine yol açıyordu. Bir an önce sıcak bir duş yapabilmek için can atmaktaydı.
Pazar gecesi, Solvang gezisi sonucu tatlı bir yorgunluk hisseden Travis başı yastığo değer değmez uyuyacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Nora Devon'u aklından çıkaramıyordu. O yeşil benekli elâ gözler. O zarif, ince boyun çizgisi. Gülüşünün o müzikli çınlaması. Gülümsemesinin kıvrımı.
Einstein yerde, pencereden giren ay ışığının altında yatmaktaydı. Travis bir saat kadar dönüp durduktan sonra köpek kalkıp onun yanına geldi, başını, ön ayaklarını onun göğsüne dayadı.
«Einstein, çok tatlı bir kız o. Tanıdığım en tatlı insanlardan
biri.»
Köpek sessizdi.
«Cok da akıllı. Kafası iyi çalışıyor. Kendi sandığından çok iyi. Bir şeyi tarif edişinde o şeyi canlandıran, yenileyen bir nitelik var. Onunla birlikteyken dünya taze ve yeni görünüyor.»
Einstein'm sesi çıkmıyordu ama uyumuş da değildi. Dikkat kesilmişti.
«Otuz yıldır baskı altına alınmış onca canlılığı, zekâyı, hayat sevgisini düşündükçe ağlamak geliyor içimden. O karanlık evde otuz koca yıl... Tanrım. Hele oyıllara, içini acıyla doldurmadan dayanışı... onu kucaklamak, inanılmaz bir kadın olduğunu söylemek istiyorum. Öyle güçlü, öyle cesaretli, öyle inanılmaz bir kadın ki!»
— 150 —
— 87 —
Einstein ne ses çıkarıyor, ne de kımıldıyordu.
«Lanet olsun,» dedi Travis. «Onu tanıyalı birkaç gün ancak oldu... ama galiba âşık oluyorum ben.»
Einstein başını kaldırdı, tek bir 'vuf sesi çıkardı. Sanki Travis'e, neler olup bittiğini anlamanın zamanı da gelmişti hani, demek istiyordu. Sanki ona, sizi ben birarayo getirdim, gelecekteki mutluluğunuzun onurunu üstlenmekten de zevk duyuyorum, diyor, bunlar zaten bir yazgı, yakınmaktan vazgeç de suyu akıntısına bırak, demek istiyordu.

Travis bir saat boyunca Nora'dan söz etti durdu. Bakışını, hareket edişini, sesinin o müzik gibi yumuşak tonunu, kendine özgü hayat görüşünü, düşünüş biçimini saydı, döktü, Einstein de büyük bir dikkat ve gerçek bir ilgiyle dinledi. Tam bir dost gibi. Cok zevkli bir saat geçirdiler. Travis bir daha kimseyi seveceğini sönmemişti. Kimseyi hiçbir zaman sevmeyeceğine inanıyor, hele böylesine yoğun bir sevgi duyabileceğine hiç ihtimal vermiyordu. Daha bir hafta öncesine kadar, o müzminleş-miş yalnızlığı yenilmez görünüyordu gözüne.
Daha sonra, Travis fiziksel ve duygusal yorgunluğun baskısıyla uykuya daldı.
Gece yarısı bir ora kendine gelir gibi oldu, Einstein'ı pencerede gördü. Seterin ön ayakları pervaza dayalı, burnu cama değiyordu. Karanlıklara bakıp durmaktaydı. Dikkat kesilmişti.
Travis köpeğin kaygılı olduğunu sezdi.
Ama rüyasında. Eylül mehtabı altında Nora'yı kollarına almış görüyordu kendini. Bu yüzden tam do uyanmak istemedi. Belki bu güzel hayali bir daha bulamam diye korktu.
24 Mayıs Pazartesi sabahı Lemuel Jphnson'la Cliff Soames küçük bir hayvanat bahçesine girmekteydiler. Burası daha çok, çocuklar gelip hayvanları okşayobilsin diye düzenlenmiş bir yerdi. Orange Bölgesinin doğu ucunda, Irvine Parkındaydı. Gök bulutsuz, güneş parlak, hava sıcaktı. Koca meşelerin yaprakları hiç kıpırdamıyor, ama kuşlar cıvıldaşıyor, daldan dala uçuşmayı sürdürüyorlardı.
On iki hayvan ölmüştü. Kanlı yığınlar halinde yatıyorlardı. Geceleyin birisi tel örgüye tırmanarak buraya girmiş, üç genç keçiyi, bir beyaz kuyruklu karacayla yeni doğmuş yavrusunu, iki tavuskuşunu, bir tavşanı, bir marya ve iki kuzuyu öldürmüştü.
Bir de ölü tay vardı... ama o parçalanmamıştı. Besbelli korkusundan, diğer hayvanlara saldıran eşeyden kurtulmak amacıyla kendini tel örgüye çarpa çarpa ölmüştü. Yan yatıyordu. Boynu garip bir açıyla kıvrılmıştı.
Yaban domuzlarına bir şey olmamıştı. Onlar kendilerine oynlmış yerde homurdanarak tozlan eşelemeyi sürdürüyor, belki arada şimdiye kadar bulamadıklan kırıntı yemler kalmıştır diye aranıyorlardı.
Sağ kalan öteki hayvanlar, domuzlann tersine, pek sinirliydiler.
Bekçiler de sinirliydi. Turuncu bir kamyonun yanına toplanmış, iki hayvan kontrol görevlisiyle ve Californio Yaban Hayatı İdaresinden gelen sakallı genç biyologla konuşmaktaydılar.
Lem zavallı barnbinin yanına çömelip boynundaki yaralan, kokuya dayanamaz duruma gelinceye kadar inceledi. Pis kokunun hepsi ölen hayvanlardan gelmiyordu. Görünüşe göre katil, öldürdüğü hayvanlonn üzerine kendi idrar ve dışkısını saçmıştı. Dalberg'in evinde de yaptığı gibi.
Kokudan kurtulmak için mendilini burnuna basîınp ölü tavuskuşunu doğru ilerledi. Kafası koparılmıştı. Tek bacağı kalmıştı. Kanatlarının ikisi de ortadan kopmuş, parlak tüyleri, üzerinde kuruyan kanlarla birbirine yapışmış, donuklaşmıştı.
«Efendim,» diye seslendi Cliff Soames bitişik kafesten.
Lem tavuskuşunu bıraktı, bitişiğe geçecek kapıyı buldu, Cliff'le yon yana, maryanın başında durdu.
Çevrelerinde sinekler vızıldayarak uçuyor, leşin üstüne konuyor, insanlar ellerini sallayınca telâşla kaçıyorlardı.
Cliff'in yüzünden tüm kan çekilmişti. Ama geçen gün Dalberg'in kulübesindeki kadar da büyük şoka kapıldığı söylenemezdi. Belki de bu sefer kurbanlar insan olmadığı, hayvan olduğu içindi aynı derecede etkilenmemesi. Yo da belki, korşıla

findaki düşmanın aşırı şiddetine karşı kendini bilinçli olarak katılaştırmaya çalışıyordu.
Çömeldiği yerden, «Su tarafa gelmeniz gerek,» dedi.
Lem maryanın çevresinden dolaşıp Çliff'in yanına çömeidi. Hayvanın başı tepedeki meşe dalının gölgesinde kalıyordu ama Lem sağ gözün cyulup çıkarılmış olduğunu yine de gördü.
Çliff bir şey söylemeksizin, bir değnekle hayvanın başını yerden hafifçe kaldırdı. Sol gözü de yerinde yoktu.
Çevrelerindeki sinekler daha da çoğalıyordu.
Lem, «Belli ki bizim kaçak yapmış bunu da,» dedi.
Cliff mendilini yüzünden çekerken, «Dahası var.» diye mırıldandı. Lem'i öbür üç leşin yanına götürdü. İki kuzu ve keçilerden biri... onlar da gözsüzdü. Bence kesin. Lanet olasıca geçen Salı Dalberg'i öldürdü, sonra yamaçlardan ve vadiden dolaşıp buraya beş günde geldi, yol boyu...»
«Ne yaptı?»
«Tanrı bilir. Ama dün gece buraya vardı.» Lem mendiliyle kara suratmdaki terleri sildi. «Dalberg'in kulübesinden ancak birkaç mil kuzeybatıdayız.» Cliff başını salladı.
«Ne yana gidiyor dersin?» Cliff omuzlarını kaldırdı.
«Evet,» dedi Lem, «Nereye gittiğini bilme olanağımız yok. Tahmin bile edemeyiz, çünkü onun nasıl düşündüğü hakkında zerre kadar fikrimiz yok. Dua edelim de bu tenha kesimlerde dolanmayı sürdürsün. Orange Park Acres yo da Villa Park gibi banliyölere girmeye kalkarsa neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.»
Hayvanat bahçesinden çıkarlarken Lem sineklerin tavşan leşi üzerine kara bir örtü gibi örtülmüş olduklarını gördü. Sanki rüzgârla kıpırdıyordu örtü.
Sekiz saat s.onra Pazartesi akşamı Lem, El Toro'daki Deniz-Hava Komando Üssünde, büyük toplantı odasında kürsüye çıkıyordu. Mikrofona doğru eğildi, çalışıp çalışmadığını anlamak için parmağıyla iki kere vurdu, hoparlörler gümı günî diye inledi, Lem, «Bir dakika dikkatinizi rica edebilir miyim?» dedi.
Karşısındaki açılıp kapanan metal sandalyelere yüz erkek oturmuştu. Hepsi genç yapılı, sağlıklı insanlardı. Çünkü Deniz Komando İstihbarat Birliğinin üyeleriydi bunlar. Beş tane ikişer mangaiık ekip şafak vakti Pendleton'dan ve California'nın öbür üslerinden uçakla gelmişlerdi buraya. Çoğu geçen Çarşamba ve Perşembe günleri, Banodyne Laborotuariarından kaçış .olayı ertesi, Santa Ana yamaçlarını tarayan ekipte çalışmışlardı.
Hâlâ arıyorlardı. O vadilere, tepelere yaptıkları bir günlük geziden yeni dönmüşlerdi. Ama artık aramalarını üniformalı olarak yapmıyorlardı. Gazetecilerle yöresel polisi atlatabilmek için hepsi ayrı ayrı pikaplara, arabalara, jiplere binip gidiyorlardı oraya. Üçer, dörder kişilik gruplar halinde, blucin veya haki pantolonlo-rıyla, normal avcılar gibi dolaşıyorlardı. Tişörtler, pamuklu safari gömlekler, kafalarında Dodger, Buduvelser ya da John Deere kasketleri veya kovboy şapkaları... tipik Muz Cumhuriyeti kılık-kjrı. Güçlü tabancaları, karşılarına gerçek avcılar ya da yöresel polisler çıktığı anda kolayca sırt çantalarına, gömleklerinin içine saklanabilecek türdendi. Köpük astarlı soğutucu kutuların içinde küçük boy üzi makinelileri taşıyoriardı. Aradıkları düşman karşılarına çıkarsa, bu silaha da birkaç saniye içinde ulaşabilecek durumdaydılar.
Bu odadgkilerin her biri gizlilik yemini etmişti. Operasyonun, türünü kimseye açıklariarsa uzun süreli hapis cezalarına çarptırılacaklardı. Neyi avlamaya çalıştıklarını biliyoriardı, ama Lem'e göre içlerindeki bazıları yaratığın gerçekten var olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu. Bir bölümü korkuyor, ötekiler hele de Lübnan veya Orta Amerika'da görev yapmış olanlar, ölüme ve dehşete çok alışkın

olduklarından, garip hasımları karşısında bile pek sorsılmıyoriardı. İçlerinden birkaçı öyle eskiydi ki, Vietnam savaşının son yılına bile yetişmişlerdi. Böyleleri bu yeni görevin pek kolay olduğunu söyleyip durmaktaydılar. Ne olursa olsun, hepsi yaman adamlardı bu salondakilerin. İşlemekte oldukları garip düşmana karşı kuşkulu bir saygı duyuyorlardı. Eğer Yabancı bulunabilecekse, onlar buluriardı kesinlikle.
Lem dikkatlerini rica edince hemen sessizleştiler. «General Hotchkins'in söylediğine göre oralarda verimsiz bir gün daha geçirmişsiniz,» dedi Lem. Bu konuda sizlerin de

benim kadar üzgün olduğunuzu biliyorum. Altı gündür, zor bir ' arazide, her gün fazla mesai yapıyor, uzun saatler boyunca çalışıyorsunuz, yorgunsunuz, bu iş böyle ne kadar sürecek diye merak ediyorsunuz. Aradığımızı buluncaya kadar, Yabancı'yı ya-kalayıp öldürünceye kadar sürecektir. O serbest kaldıkça işi dur-durmomızo imkân yoktur. Hem de hiç.»
Yüz kişiden biri bile homurdanmadı.
«Aynı zamanda... unutmayın. Köpeği de arıyoruz.»
Herhalde odadakiierin her biri, inşallah köpeği bulan ben olurum da, Yabancı'yı bulan başkası olur, diye umuyordu.
Lem bu sefer, «Çarşambaya daha uzak üslerden dört Komando İstihbarat ekibi daha getiriyoruz, ondan sonra bu işi nöbetleşe yapacaksınız, arada bir iki gün dinlenme olanağı bulacaksınız,» dedi. «Ama yarın sabah yine hepiniz aramaya çıkacaksınız, sınırları değiştirilen yeni bölgeyi tarayacaksınız.»
Kürsünün arkasındaki duvara bölgenin koca bir haritası a-sılmıştı. Lem elindeki değnekle haritayı işaret etti. «Kuzey-kuzeybatıya doğru kayıyoruz. Irvine Parkı çevresindeki tepelere ve vadilere.»
Onlara küçük hayvanat bahçesindeki katliamı anlattı, ölü hayvanların durumunu inceden inceye tarif etti. Adamların rahatlayıp dikkatsizliğe sürüklenmelerini istemiyordu.
«Yanlış yer ve zamanda tedbiri elden bıraktınız mı, o hayvanların başına gelen şey herhalde birinizin de başına gelebilir,» dedi onlara. Yüz adam Lem'in yüzüne çok ciddi ifadelerle baktılar. Lem onların gözlerinde, kendisinin de zorla kontrol altında tutabildiği korkunun yüz değişik çeşitlemesini gördü.

8

25 Mayıs Salı gecesi Tracy Leigh Keeshan uyuyamamıştı. Heyecandan kendini patlayacak gibi hissediyordu. Tohum vermiş, taç yaprakları porsumuş bir çiçek gibi görüyordu kendini. Bir rüzgâr esse, dört bir yana dağılıverecekmiş gibi. Heyecan yüzünden dünyadan silinecekti Tracy Keeshan.
Zengin hayal gücüne sahip on üç yaşında bir kızdı.
Karanlık odasında, yatağında yatarken, kendini at sırtında
hayal etmek için gözlerini kapaması bile gerekmiyordu. Kendi doru atının sırtında! Goodheart'ın! Dere tepe aşarak, dörtnala! İniş kurdelesi yüz metre ötede! Halk ayakta alkışlıyor!
Okulda hep iyi notlar alırdı. Çalışkan olduğundan değil, öğrenmek ona kolay geldiğinden. Her nasılsa fazla çaba harcamaksızın başarılı olabiliyordu. Aslında okula pek bayılmazdı. İnce, sansın, gözleri yaz gökleri renginde, çok güzel bir kızdı. Erkek çocuklar hep ona sokulmaya çalışır, ama o onlaro do derse ayırdığından fazla zaman ayırmazdı. Şimdilik. Oysa kız arkadaşları daha şimdiden tüm dikkatlerini erkek çocuklara çevirmiş olduklarından Tracy onların sohbetinden pek sıkılıyordu, Tracy'nin gönülden sevdiği şey atlardı. Saf kan yarış atları. Beş yaşından beri at resimleri biriktirir, yedi yaşından ben binicilik dersleri alırdı. Ama bugüne kadar

annesiyle babasının ong bir at alacak paraları olmamıştı. Babasının işi son iki yıldır iyi gitmeye başlamış, Orange Park Acres'da büyük bir eve taşınmışlardı. Burası ot-sever bir yerdi. Geniş biniş alanları, evlerinin arka bahçesinde altı bölmelik bir de ahır vardı. İçlerinden ancak biri doluydu. O da bugün, 25 Mayıs günü dolmuştu. Track Keeshan bugünü ölene kadar unutmayacaktı. Tonn'nın var olduğunu kanıtlayan bir gündü bugün onun gözünde. Kendi atı vardı artık. Harika, güzel, benzersiz Goodheart'ı vardı.

Uyuyamıyordu. Saat onda yatağına yattığı halde, on ikide hâlâ şeytanlar gibi ayıktı. Bir olduğunda, artık dayanamayacağını anladı. Ahıra gidip Goodheart'a bakmak zorundaydı. Onun iyi olduğunu gözüyle görmeliydi. Yeni evine alışmış olduğunu bil-meli... onun gerçek olduğuna kendini inandırmolıydı.

Çarşafı ve ince battaniyeyi üzerinden atıp yatağından sessizce kalktı. Yalnızca külotunu ve Santa Anita Yanş Alanı tişörtünü giymişti. Blucinini de bulup giydi, Nike pabuçlannı ayağına geçirdi.

Kapıyı çıt çıkarmadan, çok yavaş açtı, kapatmadan hole çıktı.

Ev karanlık ve sessizdi. Annesi, babası, dokuz yaşındaki kardeşi Bobby derin uykudaydMar.

Tracy holü, salonu, yemek odasını geçerken ışıklan yakmadı. Büyük pencerelerden içeriye dolan ay ışığıyla İdare etti.

..... —157— , ,

— 91 —

Mutfağa girip âlet çekmecesini ses çıkarmadan açtı, eline bir fener aldı. Arka kapının kilidini açıp sahanlığa çıktı, kanadı arkasından yavaşça kapadı. Henüz fenerini yakmamıştı bile.

Serin bir ilkbahar gecesiydi ama soğuk sayılmazdı. Üstleri mehtapla gümüş rengine dönüşmüş, altları karanlık birkaç bulut, beyaz yelkenli kalyonlar gibi kayıyordu gökte. Tracy bir süre onları seyretti, o dakikanın zevîini çıkardı. Bu özel değer taşıyan zamanın her ayrıntısını içine sindirmek isliyor, hevesinin daha büyümesini bekliyordu. Az sonra o soylu ve gururlu Goodheart'la ilk defa yalnız kalacaktı. İkisi baş başa, geleceğin rüyalarını paylaşacaklardı.

Töraçayı geçti, bahçeye inip yüzme havuzunun çevresinden dolaştı. Ayın hayali klorlu sulara düşmüş, sessizce kıpırdıyordu. Adımını betondan çimenlere attı. Çiy nemiyle yüklü otlar da tit-rer gibiydi ay ışığında.

Bahçenin sağ ve sol sınırlan boyunca çekilmiş beyaz çitler sanki fosforluydu. Çitin ötesinde başkalannın arazileri vardı. Gece çok sessizdi. Bir iki cırcır böceği, bir iki kurbağa çığlığı, o kadar.

Tracy yavaşça bahçenin ucundaki ahırlara doğru yürürken Gcodheart'la ikisinin geleceğindeki zaferleri düşünüyordu. Bu at bir daha yanşacak değildi. Daha önce hem Santa Anito'da, hem Del Mar'da, hem Hollywood Parkı'ndo üzerine para yatınl-mış bir attı amo yaralandığı için artık yarışlara sokulamazdı. Ne var ki... damızlık olarak iş görebilirdi. Tracy onun şampiyon atlara baba olacağından emindi. İki haftaya kadar ahıra iki de kısrak almak niyetindeydiler. Ondan sonra atlan hemen çiftleştirme çiftliğine götürecekler, Goodheart'm kısraklan gebe bırakmasını sağlayacaklardı. Atlar buraya dönünce hepsine Tracy bakacaktı. Gelecek yıl iki sağlıklı tay doğacak, yakında oturan bir eğitmene verilecekti. Tracy sık sık gidip görebilecekti onlan. Eğitimlerine yardımcı olacaktı. Şampiyon yetiştirmenin bütün yollannı öğrenecekti. Sonra da... sonra da... Goodheart'ın yavrulanyla yonş tarihine geçecekti... evet, emindi yanş tarihine geçeceğinden...

Hayalleri yanda kesildi. Ahırlara kırk metre kadar kala, yumuşak ve kaygan bir şeye basmış, düşmesine ramak kalmıştı. Gerçi koku yoktu ama, kızcağız herhalde Goodheart ahıra girer-
ken buraya pislemiş, diye düşündü. Kendini pek budala hissetti, lonerini yakıp yere çevirdi. Ayaklarının altında pislik değil, acımasızca parçalanmış bir kedi yatıyordu.
Tracy bir tiksinti sesi çıkardı, fenerini hemen söndürdü.
Bu çevrede çok bol kedi vardı. Her evin ahırlannda bannan fare nüfusunu kontrol altına almaya yaradıkları için. Çakallar do sık sık doğudaki tepelerden, vadilerden buraya av bulmaya gelirlerdi. Kediler çevikti ama... çakallar bazen daha çevik oluyor-
du. Tracy bir çakalın çiti aşıp geldiğini, fare avına çıkmış bu kediyi yakaladığını düşünmekteydi.
Ama çakal olsa o kediyi hemen yerdi. Geriye bir kuyruğu,, bir de postu kalırdı. Çakallar pek obur etçillerdi. Yo da kediyi alır, rahatça yiyebileceği bir yere götürürdü. Oysa bu kedi yenmiş gibi değildi. Hiçbir yeri eksik değildi bir kere. Yalnızca par-
çalanmıştı. Sanki birisi onu sırf zevk için öldürmüş gibi...
Tracy ürperdi.
Hayvanat bahçesiyle ilgili söylentileri hatırladı.
Birkaç mil uzaktaki Irvine Parkında iki gece önce kafeslerdeki bir sürü hayvan öldürülmüştü. Belki uyuşturucu çekmiş serseriler yapmıştı bunu. Belki ruh hastası katiller. Hikâye kulaktan kulağa abartılarak anlatılıyordu, ama doğru olduğuna dair de birtakım göstergeler vardı. Dün okuldan sonra birkaç çocuk bisikletlerine atlayıp hayvanat bahçesine gitmişlerdi. Söylediklerine göre, gerçi ortalıkta hayvan leşi yoktu ama kafeslerdeki hayvan sayısı çok azalmıştı. Shetiand tayı da kesinlikle kayıptı. Park görevlilerine soru sorulduğunda hiç cevap vermemişlerdi.
Tracy içinden, acaba oradaki manyaklar şimdi de buraya, ev hayvanlarını öldürmeye mi geldiler, diye düşündü. İç bulandıran bir düşünceydi bu. Birden aklına geldi. Kendileri zevk için öldürecek kadar manyak olan İnsanlar belki atlan öldürmekten özel bir zevk alırlardı.
İçinde yüreğini felç eden bir korku dolaştı. Tek başına ahırda bekleyen Goodheart'ı hatırlamıştı. Bir an yerinden kıpırda-yamadı.
Çevresindeki karanlıklar deminkinden bile sessizleşmişti sanki.
Yo, gerçekten sessizleşmişti. Cırcır böcekleri ötmüyordu artık. Kurbağalar da vıraklamayı kesmişlerdi.
— 159 —
— 92 —
Kalyon bulutlar gökyüzüne demir atmış gibiydiler. Gece mehtabın buz gibi solgun ışığı altmdo bir an olduğu gibi dondu. Çalıların arasında bir şey kıpırdadı.
Bahçenin büyük kısmı çimdi, oma bodur ağaçlar da sanatsal biçimde düzenlenmiş kümeler halinde duruyordu. Aralarda açelya, leylâk çalıları, hanımelleri falan da vardı.
Tracy dalların kesinlikle kıpırdadığını, oralarından bir şeyin hoyratça ve aceleyle geçtiğini duydu. Fenerini yakıp en yakın kümeye çevirdiğinde kıpırdayan bir şey göremedi.
Gece yine sessizdi. -
Çıt çıkmıyordu.
Sanki bir olay bekleniyordu.
Eve dönmeyi düşündü. Ya babasını uyandırır, ortalığı kontrol etmesini ister yo da sabaha kadar bekleyip kendi kontrol ederdi. Ama belki de çalılardaki gerçekten çakaldı. O zaman Tracy için tehlike yok demekti. Aç çakallar çok küçük çocuklara saldırabilir, Tracy'nin boyunda birinden kaçarlardı. Hem soylu Goodheart'ını öyle

merak ediyordu ki, zaman kaybetmeye dayanamazdı. Atın iyi olduğundan emin olmalı, onu gözüyle görmeliydi.
Yeni bir kedi leşine basmamak için fenerini yaktı, ahırlara doğru ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki, o hışırtıyı tekrar duydu. Bu seferki daha beterdi. Esrarengiz bir homurtu eşlik ediyordu hışırtıya. Tanıdığı hiçbir hayvanın sesine benzemeyen bir homurtu. Olduğu yerde döndü. O anda eve doğru koşabilirdi... ama ahırda Goodheart korkuyla kişniyor, yan duvarlara çifteler atıyordu. Küçük kızın hayalinde, elindeki âletlerle Goodheart'a İşkence eden sapıklar canlandı. Kendi canından korkması, sevgili şampiyonlar babasının güvenliği yanında hiç kalırdı. Bu yüzden ahırlara doğru koşmaya başladı.
Zavallı Goodheart'ın çifteleri şimdi daha da çaresizlik yansıtıyordu. Nalları durmadan ahırın tahta bölmelerine çarpıyor, davul gibi sesler çıkarıyor, gecenin içinde o sesler yankılanıp gök gürültüsü gibi inliyordu.
Ahırlara on beş metre kola o garip homurtuyu bir daha duydu, peşinden bir şeyin gelmekte olduğunu anladı. Arkadan yaklaşıyordu. Tracy ıslak çimenler üzerinde kaydı, döndü, fenerini kaldırdı.
Üzerine doğru koşan yaratık kesinlikle cehennemden kaçmış bir şeydi. Öfke dolu, kudurmuş çığlıklar atarak geliyordu.
Fenerin ışığında Tracy üzerine saldıran yaratığı tam olarak göremedi. Eli titrerken ışık kaydı, ay da o sıra bir bulutun ardına girip geceyi kararttı. İğrenç yaratık çok hızlı hareket ediyordu. Tracy gördüğünü kavramasını engelleyen bir korkuya kapılmıştı. Yine de, karşısındakinin daho önce hiç görmediği bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Karanlık, biçimsiz bir kofa, simetrisi olmayan çöküklükler ve şişkinlikler, koskocaman bir çene, sivri, kıvrık dişler, fenerin ışığında parıldayan kehribar rengi gözler... tıpkı kedi ya da köpek gözüne otomobil farları düştüğünde nasıl olursa öyle. Tracy bağırdı.
Saldırgan bir çığlık daha atıp onun üzerine atladı. Çarptığı onda Tracy soluk alamaz pldu. Fener elinden fırladı, çimenlerin ötesine uçtu. Tracy devrildi, yaratık onun üzerinde kaldı. Biriikte ahırlara doğru alt alta, üst üste yuvarlandılar. Yuvarlanırken kız küçük yumruklarıyla ona vuruyordu. Yaratığın tırnaklarının kendi vücuduna, sağ tarafına battığını hissetti. Açılan koca ağzı Tracy'nin yüzüne yakındı. Sıcak soluğu teninde dolaşıyordu. Kon kokuyordu o soluk. Çürük kokuyordu. Dehada beteri, yaratık onun gırtlağına doğru eğiliyordu. İçinden, öldüm ben, diye düşündü. Ah Tanrım, beni öldürecek, öldiüm ben, de-münki kedi gibi... Gerçekten de ölmesi işten değildi... ama Goodheart beş metre ötedeki ahır kapısını bir çiftede patlatmış, panik içinde onlara doğru atılıyordu.
Yerdekileri görünce küheylon deliler gibi kişneyip şaha kalktı, onları ayaklarının altında ezecekmiş gibi yaptı.
Tracy'ye saldıran canavar bir kere daha bağırdı. Bu sefer öfkeyle değil, şaşkınlık ve korkuyla bağırmıştı. Kızı bırakıp kendini yana doğru, atın altından öteye attı. Gcodheart'ın nalları toprağa, Tracy'nin başının birkaç santim yanına indi, hayvan tekrar şahlandı, bağırarak havayı pen-çoledi. Tracy onun korku orasında istemeyerek kendisini eze-blloceğini anladı. O do kendini yana atıp uzaklaşmaya çalıştı. ^ l'^hribar gözlü yaratığa doğru değil de, öbür yana. Canavar, , 'Iın beri tarafında, karanlıkta görünmez olmuştu.
Goodheart hâlâ şahlanıyor, haykırıyordu. Tracy de haykı

rıvordu. Mahallede ne kadar köpek varsa havlamaktaydı. Evin ışıkları yandı, küçük kızın içinde bir sağ kalma umudu belirdi. Ama saldırganın vazgeçmeye niyetli

olmadığını da seziyordu. Paniğe kapılmış küheylanın çevresinden dolaşıyor, kızo bir daha saldırmanın yolunu kolluyordu. Hıdadığını, ağzından tükürükler saçtığını duydu Tracy onun. Yaratık onu yere yıkmadan eve kadar varamayacağını biliyordu. Ev çok uzaktaydı. Kendini yakındaki ahırlara doğru attı. Boş bölmelerden birine dalarken kendi kendine, «Tanrım, ah Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım Tanrım,» diye şarkı gibi sesler çıkarmakta olduğunu farketti.
Hollanda tipi kapının iki kanadını birbirine bir sürgü tutturuyordu. Bir başka somun da kapıyı çerçeveye tutturmaktaydı. Tracy bu ikincisini açtı, saman kokan karanlığa kendini attı, kapıyı arkasından kapattı, olanca gücüyle asılıp tuttu. İçerden sürgülenmiyordu çünkü kapı.
Bir an sonra yaratık kapının dışına çarptı, iterek açmaya çalıştı. Çerçeve bunu engelliyordu. Kapı ancak dışarıya doğru çekilerek açılabilirdi. Tracy kehribar gözlü yaratığın bunu düşünecek kadar zeki olmayacağını umuyordu.
Ama yaratık zeki çıktı...
.(Ah, ulu Tanrım, neden çirkin olduğu kadar da budala değii!)
... kapıyı iki kere itmeye çalıştıktan sonra taktik değiştirdi, çekmeye koyuldu.
Tracy imdat diye bağırmak istiyordu. Ama enerjisinin tümünü topuklarına yüklemek, o kapıya asılmak zorundaydı. Şeytan canavar kapıyla boğuşurken kanat sarsılıyor, çerçeveye vurup duruyordu. Bereket versin Goodheart hâlâ tiz çığlıklarla, korku dolu kişnemelerle kıyameti koparmaktaydı. Canavar da bağırıyordu. Hem hayvan, hem insan sesine benzer çığlıklar atıyordu. Babası nereye koşması gerektiğini anlamakta zorluk çekmeyecekti.
Kapı on santim kadar aralandı. Kız haykırıp tekrar çekti, kapadı.
Kapı bir anda tekrar aralandı, bu sefer aralık tutuldu. O çekip açmaya, Tracy kapatmaya çalışıyordu. Kanat yavaş yavaş kayıp açılmaktaydı. O şekilsiz suratın gölgeli siluetini gördü. Sivri dişler parladı. Kehribar gözlerde ışık yoktu. Ancak gö-rülebiliyorlardı. Yaratık ona tısladı, hırladı. Soluğunun kokusu saman kokularını bastırıyordu.
I racy korku ve çaresizlik içinde titreyerek kapıyı tüm gücüyle geri çekti.
Ama kapı üç santim daha açıldı. Sonra bir üç santim daha.
Yüreği öyle çarpıyordu ki, ilk tüfek sesini duyamadı, ikinci patlama geceyi dejinceye kadar, öyle bir şey duymuş olduğunu bilinçlendiremedi. Babasının evden fırlarken tüfeğini kapmış olduğunu o zamdn anladı.
Asıldığı kapı birden pat diye kapandı. Saldırgan tüfekten korkmuş, kapıyı bırakmıştı. Tracy asılmayı sürdürdü.
Birden aklına geldi. Bu kargaşanın arasında babası belki olanları Goodheart'ın suçu sanırdı. Zavallı atın çıldırdığını falan düşünürdü. Avazı çıktığı kadar, «Goodheart'ı vurma!» diye haykırdı. «Atı vurma!»
Bir daha tüfek sesi duyulmadı. Tracy kendini çok budala hissetti. Babasının Goodheart'ı vurabileceğini nasıl olmuş da düşünmüştü? Tedbirli adamdı babası. Hele de elinde dolu tüfek varsa. Olup biteni iyice anlamadan, ancak uyarı ateşi ederdi. Çalılara sıkmış olmalıydı o kurşunları, r Goodheart'a bir şey olmamıştı herhalde. Kehribar gözlü ca-l navar da kuyruğunu dikmiş, yamaçlara, vadilere, nereden geldiy se oraya kaçıyor olmalıydı...
(Neydi o lanet olası çılgın şey? Koşan ayak sesleri duydu, babası ona seslendi.
Tracy bölmenin kapısını itince babasını kendisine doğru koşar buldu. Üzerinde lacivert pijamasının yalnız altı vardı. Yalına-
yaktı. Tüfeğini koluna dayamıştı. Annesi de arkadaydı. Kısa sarı
geceliğiyle, elinde fener, babasının peşinden koşarak geliyordu o da.

Goodheart meyilli bahçenin üst kenarında durmaktaydı... geleceğin şampiyonlarının babası artık panik içinde değildi. Canı da yanmamıştı.
Tracy onu sapasağlam görünce gözyaşlarını tutamadı. Bölmeden fırladığında niyeti ona daha yakından bakmaktı. İkinci yada üçüncü adımını atarken sağ tarafına yakıcı bir ağrı saplandı, başı döndü. Sendeleyip düştü, bir elini yanma götürdü,
— 163 —
— 95 —
orada bir ıslaklık hissetti, bunun kan olduğunu anladı. Goodheart ahırdan fırlamadan hemen önce yanına batan o pençeleri, tırnakları hatırladı. Sesi kendi kulağına çok uzaklardan geldi. «İyi at...» diyordu. «... ne iyi at!»
Babası .onun yanına diz çöktü. «Yavrum, ne oldu, neyin
var?»
Annesi de geldi.
Babası kanları gördü. «Bir cankurtaran çağır!»
Annesi böyle zamanda kararsızlık gösterecek, telâşa kapılacak kadın değildi. Hemen dönüp eve koştu.
Tracy'nin başı giderek daha çok, daha çok dönüyordu. Görüş alanının yanlarında, gecenin karanlığına benzemeyen yeni karanlıklar belirmişti. O bunlardan korkmodı. Hoşgeldin diyen, tedavi edici bir karanlıktı bu.
«Yavrum,» dedi babası. Elini onun yarasına değdirdi.
Küçük kız yarı sayıklar durumda olduğunu biliyordu. Ağzından neler çıkacağını kendi de merak ederek, «Hani ben küçükken...» dedi, «...çok küçükken... korkunç bir yaratığın geceleri... dolabımda yaşadığını sanırdım ya?»
Babası kaşlarını kaygıyla çattı. «Yavrum, belki hareket et-mesen daha iyi olacak. Kıpırdama ve konuşma.»
Tracy bilinçsizliğe yuvarlanırken kendi sesini yine duydu. Sesindeki ciddi ton onu hem eğlendiriyor, hem korkutuyordu. «Şey... galiba gelen o yaratıktı. Öteki evdeki dolapta yaşayan... gerçekmiş... geri döndü.
9
Çarşamba sabahı saat dördü yirmi geçe, yani Keeshan'la-rın evine saldırıldığından birkaç saat sonra, Lemuel Johnson küçük kızın St. Joseph hastanesindeki odasını bulmuştu. Ama ne kadar hızlı davranmış olursa olsun, oraya geldiğinde şerif Wait Gaines'i kendinden önce gelmiş buldu. Walt koridordaydı. Genç doktorun tepesine kule gibi dikilmiş, onunla alçak sesle tartışıyordu.
NSA'nın Banodyne krizi ekibi, yörenin tüm polis merkezlerini sıkı kontrol altında tutmaktaydı. Orange kasabasının polis
—•164 — örgütü de buna dahildi. Keeshon'ların evi o kasabanın sınırları içindeydi. Ekibin gece vardiyası lideri Lem'i evinden aramış, olayı haber vermişti. Bu olay da Banodyne'le ilgili olaylara benzerlik göstermekteydi.
Lem, Walt'la doktorun yanına gelince sivri bir sesle, «Görevsizlik kararını kabullenmiştin,» dedi. Üçü biriikte, küçük kızın odasının kapalı kapısı önündeydiler.
«Belki bu olay o işle ilgili değildir.»
«İlgili olduğunu biliyorsun.»
«İlgi yasal olarak kesinleşmedi.»
«Kesinleşti... Keeshon'ların evinde ben senin adamlarınla konuştuğum zaman.»
«Pekâlâ, diyelim ki ben gözlemci olarak bulunuyorum burada.»
«Kıçımın kenarı,» dedi Lem.
«Ne olmuş kıçının kenarına?» Walt bunu sorarken gülümsüyordu.
«Sancıyor. Sancının adı da Walter.» «Ne kadar ilginç!» dedi Walt. «Sancılarına isim takıyorsun demek. Diş ağrılarınla boş ağrılarına da isim takıyor musun?» «Şu anda

başım da ağrıyor. Onun da adı Walter.» «Ah, ne kadar akıl karıştırıcı. Bence baş ağrına Bert, Herry ya da başka bir isim tak.»
Lem neredeyse gülecekti. Çok seviyordu dostunu. Amo biliyordu ki tüm dostluklarına rağmen Walt o gülmeyi levye olarak kullanır, olaya yeniden sokulmaya kalkardı. Lem bu yüzden surotındoki taş gibi ifadeyi korudu. Yine de, besbelli Walt anlamıştı onun gülmek istediğini. Gülünçtü bu oyun. Gülünçtü ama... oynanmak zorundaydı.
Doktor Roger Selbok sanki genç bir Rod Steiger'di. Onlar seslerini yükseltince kaşlarını çattı. Steiger'in ,o güçlü kişiliğine de sahipti galiba. Koş çatması onları yola getirmeye, susturmayo yetti.
Selbok kıza testler uygulandığını, yaralarının da tedavi edilmekte olduğunu söyledi. Ona ağrı kesici verilmişti. Yorgundu çocuk. Rahatça uyuması için içeriye girip ona sakinleştirici bir İlaç vereceğini anlattı. Hiçbir rütbede polisin şu sıra ona soru sormaması gerektiğini söyledi.
.....^_,,„.....— 165— , :, ,,
Hastanelere özgü.fısıltılı konuşmalar, koridorları dolduran dezenfektan kokuları, o sırada oradan geçmekte olan beyaz elbiseli rahibenin görünüşü. Lem'i pek tedirgin ediyordu. Birden bir korkuya kapıldı. Belki de kızın durumu kendisine söylendiğinden kötüydü. Bu kaygısını Selbok'o açıkladı.
«Yo, yo, durumu iyi,» dedi doktor. «Annesiyle babasını eve yolladım. Kaygılanacak bir şey olsa, bunu yapmazdım. Yüzünün sol yanı çürümıüş. gözü morarmış ama bunlar ciddi değil. Vücudunun sağ tarafındaki yaraya otuz iki dikiş atmak zorunda kaldık. Fazla iz kalmasın diye önlem olmak zorundayız, oma kız tehlikede değil. Fena halde korkmuş. Zeki bir çocuk, kendine güveniyor. Bu yüzden, psikolojik travma beklemiyorum. Ama her şeye rağmen, bu gece sorguya çekilmesi bence iyi bir fikir değil.»
«Sorgu gibi değil,» dedi Lem. «Yalnızca birkaç soru.»
Walt, «Beş dakika,» diye atıldı.
Lem, «Doha az,» diye düzeltti arkadaşını.
Selbok'un yakasını bırakmadılar, sonunda onu razı etmeyi başardılar. «Eh... herhalde bu sizin göreviniz. Ama direnip kızın canını sıkmayacağınıza söz ve...»
Lem, «Ona sabun köpüğüne davranır gibi davranacağım,»
dedi.
Walt, «Ona sabun köpüğüne davranır gibi davranacağız,»
"tiiye yanıtladı.
Selbok, «Söylesenize, ne olmuş kıza?» diye sordu. Lem şaşırmıştı. «Kendisi anlatmadı mı size?» «Volla, çakal saldırdı diyor ama...»
Lem'in şaşkınlığı giderek artıyordu. Walt do ofallomıştı. Belki de bu olayda Wes Dalberg'in ölümü, hayvanat bahçesi olayı orasında gerçekten bir ilişki yoktu.
«Ama,» dedi doktor, «Tracy kadar kocaman bir kıza hiçbir çakal saldırmaz. Çakallar ancak çok küçük çocuklar için tehlikelidir. Hem bence yaralan çakalın açabileceği türden yara değil.»
Walt, «Sanınm babası saldırganı tüfekle korkutup kaçırmış,» dedi. «O do görmemiş mi ne olduğunu?»
«Hayır. Karanlıkta olup biteni göremiyormuş, yalnızca korkutmak için ateş etmiş. Bir şeyin bahçeyi aşıp kaçtığını söylüyor. Çiti sıçrayarak aşmış. Ama adam aynntılan görememiş. Kız ona başlangıçta, dolabında yaşayan canavarın gelip saldırdığını söylemiş ama o sıra sayıklıyormuş. Sonradan bana çakaldı dedi. Siz biliyor musunuz işin aslını? Kızı tedavi ederken işime yarayacak herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?»
«Ben söyleyemem,» dedi Walt. «Ama Bay Johnson her şeyi .boştan sona biliyor.»

Lem, «Çok teşekkürler,» dedi ona. Walt gülümsemekle yetindi.
Lem, Selbok'o döndü. «Üzgünüm, doktor, ama oiay üzerinde konuşmaya yetkili değilim. Zaten söyleyebileceğim hiçbir şey
Tracy Keeshan'o uygulayacağınız tedaviyi değiştirmeyecektir.» Sonunda Lem'le Walt kızın odasına girdiler. Doktor Selbok'u da kapıda saat tutmak üzere yalnız bıraktılar.
Yatakta suratının Jsir yanı morarmış, rengi kaçmış, on üç yaşında bir kız yatıyordu. Çarşafı omuzlarına çekmişti. Ağn kesici aldığı halde uyanıktı. Şeytan gibiydi.
Selbok'un ona neden uyku ilacı vermeye niyetlendiği belli oluyordu. Kız göstermemeye çalışıyordu ama .büyük korku geçirdiği de anlaşılmaktaydı. Lem, «Keşke sen çıkson,» dedi Walt'a. «Senin her istediğin fileminyon olsaydı akşam yemeklerimiz ziyafet olurdu.» Walt bunu söyledikten sonra kıza döndü. «Merhaba, Tracy. Ben Şerif Walt Goines'im. Bu da Lemuel Johnson. Ben çok iyi insonımdır oma Lem berbat bir tiptir... herkes öyle söylüyor. Ama sen kaygılanma. Ben onu hizaya getirir, sona iyi davranmasını sağlanm, tamam mı?»
Birlikte Tracy'yi sohbete yönelttiler. Çok geçmeden durumu öğrendiler. Kızın Selbok'o çakal saldırdı demesinin nedeni, gerçekten gördüğü şeyi tarif etse onun, hattâ hiç kimsenin inanmayacağını bilmesindendi. «Kafama vuruldu da beynim oy-nadı sanırlar,» diyordu küçük kız. «O zaman hastanede daho uzun süre tutarlar beni.»
Lem yatağın kenanno oturdu. «Tracy, ben senin çıldırdığını sanmam, korkma. Gördüğün şeye inanıyorum. Senden tek istediğim... onaylaman.»
Kız ona inanmaz gözlerle baktı.
Walt yatağın ayokucundo durmuş, oyuncak oyılonn canlon-mışıymış gibi gülümsüyordu kıza. Derken konuştu. «Bayılmadan

önce babana, dolabındaki yaratığın gelip saldırdığını söylemişsin.»
Tracy alçak sesle, «O kadar çirkindi, orası doğru,» dedi. «Ama herhalde o değildi.»
Lem. «Anlat bana,» dedi.
Kız önce Walt'a, s.onra Lem'e baktı, içini çekti. «Önce siz bana ne görmüş olmam gerektiğini söyleyin, yaklaşmışsanız, ben de size hatırlayabildiğimi söylerim. Ama kendim başlamam. Beni kaçık sanırsınız.»
Lem, Walt'a saklamaya çalışmadığı bir çaresizlikle baktı. O-loyın bazı sırlarını açıklamaktan başka çare kalmamıştı. Walt sırıttı.
Lem kıza döndü. «Sarı gözler.»
kızın soluğu boğazına tıkanır gibi .oldu, vücudu kaskatı kesildi. «Evet! Biliyorsunuz gerçekten, öyle değil mi?» Doğrulup oturmaya çalıştı, acıyla yüzünü buruşturdu. Yan tarafındaki dikişler gerilmişti. Tekrar yattı. «Neydi o, neydi?» diye mırıldandı.
«Tracy,» dedi Lem. «Ben sana onun ne olduğunu söyleyemem. Gizlilik yemini ettim. Onu bozarsam hapse girerim. Ama daha önemlisi... kendime duyduğum saygıyı da kaybederim.»
Kız kaşlarını çattı, sonra başını salladı. «Bunu sanırım anlayabiliyorum.»
«Güzel. Şimdi bana o saldırganla ilgili anlatabileceğin her şeyi anlat.»
Kız da pek fazla bir şey görmemişti. Ortalık karanlıktı. Feneri Yabancı'yı yalnızca bir anlığına aydınlatmıştı. «Hayvan olarak epey büyük... belki benim kadar büyük. Sarı gözleri...» Ürperdi. «Yüzü de çok garipti.» «Nasıl garip?»
«Girintili çıkıntılı... biçimsiz,» dedi kız. Başlangıçta solgun olan rengi şimdi daha da solmuştu. Saçlarının dibinde boncuk boncuk ter damlaları belirmişti.
Walt yatdğın ayakucuna abanmış, öne eğilmiş, tek kelime kaçırmamacasına, büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Bir Santa Ana rüzgârı binanın çevresinde dolaştı, sesi kızı şaşırttı. Gözleri korkuyla, sarsılan pencereye döndü. Sanki bir . şeyin camı kırıp içeri gireceğinden korkuyordu.

— m —

Lem kendi kendine, zaten Yabancı geçen hafta Wes Dalberg'in evine öyle girmemiş miydi, diye hatırladı.

Kız zodukla yutkundu. «Ağzı kocamandı... dişleri de...» Titremesini engelleyerniyordu. Lem elini güvence verircesine onun omzuna dayadı. «Tamam canım. Geçti artık. Hepsi geride kaldı.»

Tracy bir an kendini toplamaya çalıştı, hâlâ titreyerek, «Sanırım tüylüydü,» dedi. «Kürk gibi... emin değilim. Qok kuvvetliydi.»

«Hangi hayvana benziyordu?» diye sordu Lem. Kız başını iki yana salladı. «Hiçbirine benzemiyordu.» «Ama ille bir hayvana benzetmeye çalışsan... örneğin, puma mıydı?»

«Yo, puma değil.» «Köpek mi?»

Kız kararsızdı. «Belki... köpeğe biraz benziyordu.»

«Biraz da ayıya mı?»

«Hayır.»

«Pantere?»

«Y.o, kedilerden hiçbinne benzemiyordu.» «Maymuna?»

Kız yine kararsızlık geçirdi, kaşlarını çattı, düşündü. «Neden bilmiyorum... ama, evet... belki biraz maymundu. Yalnız... öyle diş ne köpekte, ne de maymunda olur.»

Odanın kapısı açıldı. Doktor Selbok belirdi. «Beş dakikanız doldu bile.»

Walt doktor çıksın diye elini sallamaya kalktı. Lem, «Yo, tamam, işimiz bitti,» dedi. «Yarım dakika daha.» Selbok, «Saniyeleri sayıyorum,» deyip çıktı. Lem kıza, «Sana güvenebilir miyim?» diye sordu. Kız bakışlarını onunkilerden kaçırmadan, «Sessiz kalmam İçin mi?» dedi.

Lem başını evet anlamında salladı.

«Kabul. Zaten kimseye söylemek istemiyorum. Ailem beni yaşıma göre olgun bulur. Yani zihnen ve duygu açısından olgun demek istiyorum. Ama... canavarlarla ilgili olmayacak hikâyeler anlatmaya başlarsam, o kadar da olgun olmadığıma karar verirler, belki atların sorumluluğunu da taşıyamayacağımı düşünürler, hara planını yavaşlatabilirler. O riske girmem. Bay Johnson. Girmem. Bence saldıran fıttırmış bir çakaldı. Ama...» «Evet?»

«Söyleyin bana.,, geri gelme ihtimali var mı?»

«Sanmıyorum. Ama bir süre için gece karanlığında ahıra gitmemek iyi olur. Tamam mı?»

«Tamam,» Yüzündeki ifadeye bakılırsa, haftalar boyunca ortalık karardıktan sonra dışarı çıkmazdı artık.

Odadan çıktılar. Doktor Selbok'a gösterdiği işbirliğinden ö-türü teşekkür edip hastanenin garajına indiler. Henüz şafak sök-memişti. Garajda kimse yoktu. Ayak sesleri taş zeminde yankılanıyordu.

Arabalarını aynı kota bırakmışlardı. Walt arkadaşıyla birlikte yeşil NSA arabasına kadar yürüdü. Arabanın resmi olduğunu belirten bir işaret yoktu, Lem anahtarı kilide sokarken Walt çevresine baktı, yalnız olduklarından emin olmaya çalıştı, sonra «Anlat,» dedi.

«Yapamam.»

«Ben öğrenirim.» '

«Görevsizsin.»

«Mahkemeye ver beni. Tutuklama emri çıkart,» «Belki yaparım.»

«Ulusal güvenliği tehlikeye soktuğum için mi?» «Haksızlık sayılmaz.» «Kodese tıktırırsın beni,»
«Olabilir,» Lem bunu yapamayacağını kendi de biliyordu, Walt'in inatçılığı insanı çaresiz bırakıyor, tedirgin ediyordu,-ama Lem'in hoşuna gitmiyor do değildi. Pek az dostu vardı, İçlerinde en önemlisi Wolt'di, Az dostu olmasını, kendisinin çok seçici olduğuna yorumlamaktan hoşlanırdı. Standartlarım yüksek de ondan, derdi. Eğer Walt bu işten çekilse, peşini bıroksa, yetki karşısında boyun eğseydi, eğer Lem onun merakını elektrik düğmesi çevirir gibi söndürebilseydi, gözünden düşerdi dostu.
Walt, «İnsana köpeği ve aynı zamanda maymunu hatırlatan sarı gözlü şey ne olabilir?» diye sordu, «Senin onan dışında yani?»
«Anamı bu işe karıştırma, ukalâ!» Lem arabasına binerken kendini tutamamış, gülümsüyordu.
Walt kapıyı açık tutup eğildi, ona baktı. «Tanrı aşkına, nedir o Banodyne'den kaçan?»
«Söyledim sona... bu işin Banodyne'le ilgisi yok.» «Yo geçen günkü laboratuar yangını? Neyle uğraştıkları belli olmasın diye kendileri mi yaktılar orayı?»
«Gülünç olma,» dedi Lem bezgin bir sesle. Bir yandan kontak anahtarını yerine takıyordu. «Kanıt dediğin şey, daha etkili ve daha sessiz yöntemlerle de ortadan kaldırılabilir. Tabii yok-edilecek kanıt varsa ortada. Ama yok. Oünkü Banodyne'in bu işle ilgisi yoktu.»
Lem motoru çalıştırdı oma Walt vazgeçmiyordu. Kapıyı hâlâ açık tutmaktaydı. Motor çalışmaya başlayınca kendi sesini duyurabilmek için daha fazla eğildi, «Genetik mühendislik. Banodyne' de uğraştıkları bu. Bakterilede, virüslerle uğraşıp yeni yaratıklar yapıyorlar... o yaratıklar yararlı işler yapsın diye. Kimi ensülin çıkarır, kimi yere dökülen yağları yalar artık. Bitkilerin genleriyle de oynuyor, asitli toprakta yetişen mısır yapıyorlardır herhalde. Hem de az suyla büyüyen cinsinden. Biz genlerle oynamayı hep küçük çapta düşünürüz. Bitkiler ve mikroplar. Ama ya hayvanların genleriyle oynayıp garip yaratıklar yaratıyorlarsa... yepyeni bir ırk? O muydu yaptıkları? Banodyne'den kaçan böyle bir şey mi?»
Lem başını usanmış gibi iki yana salladı, «Walt, ben rekombinan DNA uzmanı değilim, ama bilimin henüz bu dediğini yapacak kadar ilerlemediğinden eminim. Zaten neye yarar? Tamam, diyelim ki var olan bir türün genleriyle oynayarak ucube bir yaratık çıkardılar ortaya... bu ne işe yarar? Yani karnavallarda hilkat garibesi gösterileri dışında?» Wait'in gözleri kısıldı. «Bilmiyorum, Sen söyle bana.»
«Bak, araştırmaya harcanan para zaten sınırlı. Her tahsis için bilim adamları rekabet halinde. Kimse işe yaramayan bir deneye beş para harcamaz. Anladın mı? İşe ben karışıyorum diye, ulusal savunmayla ilgilidir diyorsun. Yani Banodyne, Pentagon'dan para sızdırıp karnaval ucubeleri yapıyor demek istiyorsun,»
«Pentagon kelimesinin yanında sızdırmak kelimesi pek sık kullanılır,» Walt'in sesi tekdüzeydi. «Gerçekçi ol, Walt. Belki bazı mühendisler gerekli bir sila-

hı yaratmaya çalışırken Pentagon parasının birazını ziyan ediyor olabilirler. Ama savunma potansiyelimize yararı olmayacak bir projeye bilerek para vermek de başka şey. Sistem gerçi kusursuz değil, etkin değil, bazen yozlaşmış da... ama budala bir sistem olduğunu söyleyemezsin. Bak, bir kere daha söylüyorum. Bu sohbetin hiç gereği yok, çünkü olayın Banodyne'le ilgi-si yok.»
Wait bir an ona baktı, sonra içini çekti. «Vay canına. Lem, yamansın. Bana yalan söylemen gerek, biliyorum... ama yinede doğru söylüyormuşsun gibi geliyor.»

«Doğru söylüyorum.»
«Yamansın dedim ya. Söyle o halde... Weatherby, Yarbeck ve ötekilere ne oldu? Katili yakaladınız mı?»
«Hayır.» Lem'in o işle görevlendirdiği adamın dediğine göre, belki de Sovyetler kendi örgütlerinin dışında, hattâ politikayla hiç ilgisi olmayan birini tutmuşlardı o cinayetleri işletmek için. Soruşturma çıkmaza girmişti. Ama Walt'a yalnızca «Hayır,» demekle yetindi.
Walt doğrulup otomobilin kapısını kapayacakken tekrar e-ğildi. «Bir şey daha. Anlamlı bir rotası olduğunun farkmdasın, değil mi?»
«Neden söz ediyorsun?»
«Sürekli olarak kuzey-kuzeybatıya gidiyor. Banodyne'den kaçtığından beri öyle.»
«Banodyne'den kaçmadı, Allah kahretsin!»
«Banodyne'den Holy Jim Vadisine, oradan Irvine Parkına, oradan da bu gece Keeshan'ların evine. Hep kuzey-kuzeybatı doğrultusunda. Herhalde sen bunun da ne anlama geldiğini biliyorsundur. Neredeye gitmek niyetinde olduğunu falan. Ama tabii ben sana sorma cesaretini gösteremem, yoksa beni kodese tıktırır, orada çürümeme göz yumarsın.»
«Banodyne konusunda sana gerçeği söylüyorum.»
«Sen öyle diyorsun.»
«Çekilmez birisin, Walt.»
«Sen öyle diyorsun.»
«Herkes öyle, diyor. Artık evime gitmeme izin verir misin? Çok yorgunum.»
Walt gülümseyerek arabanın kapısını kapattı.
Lem hastanenin kapısından ana yola, oradan sürat yoluna çıktı. Placentia'ya, evine yöneldi. Şafak sökmeden yatağına girebilmeyi umuyordu.
NSA'nın Sedan'ını bomboş yollardan sürerken Yabancı'nın ızey-kuzeybatfyo gidişini düşünüyordu. Kendisi de farketmişti uynı şeyi. Onun neyi aradığını bildiğini sanıyordu... oma nereye gitmekte olduğunu bilmiyordu. Doha başından beri, köpekle Yabanci arasında birbirine karşı açıklanamayacak bir duyarlılık vardı. Birbirinin ruhsal durumunu, ne yaptığını, aynı odada delilken bile sezgisel olarak biliyorlardı. Davis Weatherby yarı şa-ka yarı ciddi, iki yaratığın arasında telepatik bir ilişki olduğunu bile söylemişti. Şimdi de Yabancı büyük ihtimalle köpeğe karşı duyarlılığını koruyor, altıncı duyu denilebilecek bir güçle onu izliyordu.
Lem köpeğin hatırı için, inşallah yanılıy.orumdur, diye düşündü.
Köpeğin her zaman Yabancı'dan korktuğu daha laboratuardayken bile belliydi. Hakkı da vardı korkmakta. Onlar ikisi, Francis Projesinin Yecüc'le Mecüc'üydüler. Başarı ve yenilgi, iyi ve kötü. Köpek ne kadar doğru, ne kadar iyiyse... Yabancı da bir o kadar iğrenç, yalnış ve kötüydü. Bilim adamları Yabancı'nın köpekten korkmadığını, ondan anlaşılmaz bir biçimde, tutkuyla nefret ettiğini görmüşlerdi. Şimdi ikisi de serbestti. Yabancı, köpeği izlemeyi iş edinmiş olabilirdi. En çok istediği şey onu parçalamaktı. Hep öyle olagelmişti.
Lem kendini kaptırmış, gaz pedalına fazlaca bastırmış olduğunu farketti. Araba sürat yolunda deliler gibi uçuyordu. Ayağını biraz çekti, baskıyı hafifletti.
Köpek nerede olursa olsun, kimin yanında kendine yuva bulmuş .olursa olsun, yine de tehlikedeydi. Onu yanlarına alanlar da ciddi bir tehlike içinde sayılırlardı.

ALTI
Mayısın son haftasıyla Hazi-ranın ilk haftasında Nora, Travis ve Einstein hemen her gün birarodaydılar.

Başlangıçta Nora, Travis'in tehlikeli olmasından korkuyordu. Art Streck kadar tehlikeli değildi tabii... ama yine de ondan korkmak gerektiğine inanıyordu. Ama kısa zamanda bu paranoyanın üstesinden gelmeyi başardı. Şimdi o eski güvensizliğini hatırladıkça kendi kendine gülüyordu. Travis tatlı, İyi bir adamdı. Tam Violet halanın bu dünyada yoktur dediği türden bir erkekti.
Paranoyası geçtikten sonra, Travis'in kendisini görmek istemesini, ona acıdığına yorumlamaya başladı. Merhametli bir in-.san olduğu için, başı dertte olana, ihtiyaç içinde olana arkasını dönemiyordu. Nora'yı ilk gören onu pek de çaresiz sanmazdı aslında. Belki biraz garip, utangaç falan bulurlardı, ama çaresiz demezlerdi. Aslında kendi dört duvarının dışındaki dünyayla başa çıkmak konusunda o kendini pek çaresiz buluyordu. Gelecekten çok korkuyor, kendini çok yalnız hissediyordu. Travis iyi olduğu kadarda dikkatli olduğundan, bu çaresizliği görmüş, ona cevap vermişti.
Mayıstan Hazirana geçerlerken, günler giderek ısınırken Nora yavaş yavaş, belki de bana yardım etmesi acıdığından değil, gerçekten benden hoşlandığı içindir, diye düşünmeye cesaret etti.
Ama onun gibi bir erkeğin, kendisi gibi bir kadında ne bulabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Kendisinde ona verebileceği hiçbir şey bulamıyordu ki!
Peki, tamam, kendini küçük görme sorunu vardı. Belki de
sandığı kadar çirkin ve umutsuz biri değildi. Ama Travis kesinlikle daha iyi kadın arkadaşlar bulabilirdi kendine.
Sonunda onun ilgisini böyle incelememeye karar verdi. Yapılacak şey kendini rahat bırakıp bu ilginin zevkini çıkarmaktı.
Travis karısı öldükten sonra emlâkçilik işini devrettiğinden, Nora'nın da işi gücü olmadığından, isterlerse bütün gün birlikte olabiliyor, öyle de yapıyorlardı. Galerilere gidip sergileri geziyorlar, kitapçı dükkânlarını dolaşıyorlar, uzun yürüyüşlere çıkı-yorlar, Santa Ynez Vadisine, okyanus kıyısına araba gezileri yapıyorlardı.
İki kere sabahın erken saatinde Los Angeles'e gitmek üzere yola çıkmışlar.bütün günü orada geçirmişlerdi. Nora kentin büyüklüğüne, canlılığına hayran kalmıştı. Film stüdyolarını gezmişler, hayvanat bahçesini görmüşler, başarılı bir müzikalin gündüz matinesini de seyretmişlerdi.
Günün birinde Travis onu, saçlarını kestirip yaptırmaya razı etti. Ölen karısının gittiği kuaföre götürdü onu. Nora o kadar korkuyordu ki, güzellik uzmanıyla konuşurken kekelemeye başlamıştı. Melanie adlı güzel bir sarışındı uzman. Nora'nın saçlarını o zamana kadar hep evde Violet kesmişti. Doha sonra da N.ora kendisi kesmeye başlamıştı. Güzellik uzmanına gitmek o-nun için yepyeni bir tecrübeydi. Tıpkı lokantada ilk defa yemek yemek gibi. Melanie saçlara «tüylendirme» dediği bir işlem uyguladı, Nora'nın bir yığın saçını kesti, yine de o gür görünüşü bozmadı. Bu işler yapılırken Nora'nın aynaya bakmasına izin vermemişlerdi. Fönlenip taronıncaya kadar göstermediler ona aynayı. Ancak ondan sonra koltuğu çevirdiler, Nora kendisiyle yüz yüze geldi, şaşırıp kaldı.
«Harika görünüyorsun,» dedi Travis.
Melaine, «Büyük bir başkalaşım,» diye ona katıldı.
«Harika,» diye tekrarladı Travis.
Melaine, «Qok güzel bir yüzünüz, nefis kemik yapınız var,» diye anlattı. «Ama o düz saçlar hatlarımızı uzun gösteriyordu. Bu saç yüzünüzü en iyi haliyle ortaya çıkardı.»
Einstein bile hoşlanmış görünüyordu Nora'daki değişiklikten. Kuaförden çıktıklannda onu park sayacına bağlı durumda bıraktıkları yerde buldular. Nora'yı görünce hayvan yerinde sıçradı, yüzünü, saçlarını kokladı, mutlu sesler çıkarıp kuyruğunu salladı.
. —175 —

Nora nefret etmişti bu yeni görünüşünden. Yüzünü aynaya çevirdiklerinde, zavallı bir kız kurusunun kendini güzel, genç biri diye yutturmaya çalışan halini görür gibi olmuştu. Bu yapılı saçlar onun değildi. Aslında çirkin bir kadın olduğunu daha da çok gösteriyor, vurguluyordu. Hiçbir zaman seksi, çekici, modern bir kadın olacak değildi. Saç o iddiadaydı. Hindinin kuyruğuna renkli tüyler takmaya, onu tavuskuşu diye yutturmaya benziyordu.
Travis'in duygularını incitmek istemediği için, onun istediği şeyi beğenmiş gibi göründü. Ama gece evde saçlarını yıkadı, fırçalayarak kuruttu, çeke çeke düzieştirmeye çalıştı. «Tüyiendir-me» nedeniyle saçlar eskisi kadar yapışıp sarkmadıysa do, o elinden geleni yaptı.
Ertesi gün Travis öğle yemeğine gitmek üzere onu almaya geldiğinde, karşısında yine eski Nora'yı bulunca şaşırdı. Ama soru sormadı. Nora öyle utanmış, onun duygularını incittiği için öyle korkmuştu ki, birkaç saat onun gözlerine bakamadı.
Nora'nın tüm itirazlarına rağmen Travis onu yeni bir elbise almak için de kandırdı. Şık bir lokantaya akşam yemeğine gideceklerdi çünkü. İnsan orada zaman zaman ünlü film yıldızlarına bile rastlayabiliyordu. Lokanta, Beverly-Hills'e pek yakındı. Önce pahalı bir mağazaya gittiler, Nora bir sürü elbise prova etti, her birini Travis'e de gösterdi. Utanıyor, kızarıyordu durmadan. Satıcı kadın ona giydirdiği elbiselerin hepsini beğenmiş gibiydi. Ama Nora onun kendisiyle olay ettiği duygusundan kurtulomıyordu.
Travis'in beğendiği elbise Diane Freis koleksiyonundaydı. Güzel olduğunu Nora da inkâr edemedi. Daha çok kırmızı ve altın rengi karışımıydı. Çok dişi bir elbiseydi. Güzel bir kadın giyse, müthiş dururdu. Ama giyen kendisiydi. Onun tarzı, koyu renkler ve sadelikti. Travis'e, kendisine neyin yakıştığını anlatmaya çalıştı, böyle bir elbiseyi asla giyemeyeceğini söyledi. A-ma o, «Sana çok yakıştı, harika görünüyorsun,» diye diretti.
Nora, Travis'in elbiseyi satın olmasına izin verdi. Bunun hatâ olduğunu biliyor, hiçbir zaman giyemeyeceğinden emin bulunuyordu. Paket yapılırken, acaba neden razı oldum, diye düşdndü. Sonra, bir erkeğin kendisine elbise almasından, görünü-.şıine ilgi göstermesinden hoşlandığına, bunu iltifat saydığına karar verdi. Böyle bir şeyin kendi başına geleceğini hiç beklemediğinden, çok sevinçliydi.
Yanakları kızarıyor, kalbi atıyor, başı dönüyordu ama hoş bir baş dönmesiydi. Dükkândan çıkarlarken Travis'in elbiseye beş yüz dolar ödediğini öğrendi. Beş yüz dolar! Onun niyeti elbiseyi dolaba asıp sık sık bakmaktı. Hayallerine kaynak yapacaktı onu. Fiyatı elli dolar olsa, mesele yoktu. Ama beş yüz .olunca, kendini gülünç de hissetse giymek zorundaydı artık. Prenses rolüne çıkmış temizlikçi kadınlara benzese de...
Ertesi gece, Travis'in onu almaya gelmesinden iki saat önce elbiseyi altı kere giyip çıkardı. Dolabını tarayıp giyecek başka bir şey bulmaya çalıştı. Ama yoktu öyle bir şeyi.
Banyonun aynasında kendisine kaşlarını çattı, «Dustin Hoffman'ın Tootsie'deki haline benziyorsun,» dedi.
Sonra birden güldü. Kendine haksızlık ettiğini biliyordu, A-mo öyle hissediyordu. Çaresi yoktu. Duygular gerçeklerden daha önemliydi bu tür konularda. Gülüşü hemen kesildi.
İki kere dayanamayıp ağladı, telefonu açmak, akşamki randevuyu iptal etmek geldi içinden. Ama onu görmeyi her şeyden çok istiyordu. Kendi açısından bu akşam ne kadar küçük düşürücü olursa olsun. Gözlerindeki kırmızılığı gidermek için ilaç dam-lattı, elbiseyi bir daha giydi, yine çıkardı.

Travis yediyi birkaç dakika geçe geldiğinde, koyu renk takım elbisesiyle pek yakışıklı görünüyordu.
Nora ise biçimsiz bir lacivert tayyör giymiş, ayağına da lacivert pabuçlar geçirmişti.
«Beklerim,» dedi Travis. «Hı? Neyi?»
«Canırn, biliyorsun.» Travis onun kılık değiştirmesini istiyordu.
Nora'nın ağzından kelimeler çılgın bir çağlayan gibi döküldü. Sunduğu özür pek zayıftı. «Travis, üzgünüm, bu korkunç bir şey, çok üzgünüm, ama elbiseye kahve döktüm.»
«Ben burada bekliyorum.» Travis yuvarlak kemerli kapıdan geçip salona girdi.
'177 —
— 103 —
N.ora, «Demlik dolusu kahve,» diye seslendi ona. «Acele etsen iyi olur. Rezervasyonumuz yedi buçukta,» Ncra kendi kendine, kim gülerse gülsün, önemli olan Travis'in görüşü deyip kararlılığmı çelikleştirmeye kalkışarak Diane Freis elbiseyi giydi.
Keşke Melanie'nin iki gün önce taradığı saçı bozmasaydım, diye düşündü. Belki onun bir nebze yararı dokunurdu.
Yoo, herhalde durumu daha da gülünçleştirirdi.
Aşağıya indiğinde Travis ona gülümsedi, «Çok tatlı görünüyorsun,» dedi.
Nora ünlü lokantanın yemeğinin gerçekten dedikleri kadar güzel olup olmadığını anlayamadı. Ağzı hiç tad almıyordu. Çıktıktan sonra lokantanın dekorunu bile doğru dürüst hatırlaya-madı. Bir tek öteki müşterilerin, bu arada da aktör Gene Hack-man'ın suratı işlemişti belleğine. Gece boyunca bu insanların kendisine hep şaşkınlık ve tiksintiyle baktığı kanısındaydı.
Yemeğin orta yerinde Travis, herhalde onun tedirginliğini anlamış oimalı ki, şarap kadehini masaya koyup öne eğildi, «Gerçekten çok hoş görünüyorsun, Nora,» dedi. «Kendin ne düşünürsen düşün. Bu konularda biraz tecrüben olsa, salondaki erkeklerin çoğunun seni çekici bulduğunu da anlardın.»
Ama Nora işin gerçeğini biliyor ona dayanmasını da biliyordu. Erkekler ona bakıyorsa, herhalde güzel olduğu için bakmıyorlardı. İnsanlar kuyruğuna renkli tüy takıp tavuskuşu olmaya çalışan hindiye de bakarlardı.
Travis, «Hiç makyajsız, bu salondaki her kadından güzelsin,» dedi.
Makyajsız. İşte herkesin bakmasının bir nedeni de buydu. Bir kadın sırtına beş yüz dolarlık bir elbise giyer d© pahalı bir restorana giderse, yüzüne sürme, ruj, allık, daha kimbilir neler sürerdi! Ama Nora'nın aklına bile gelmemişti makyaj yapmak.
Şokola-mus gerçekten lezzetliydi. Ama ona tutkal gibi geliyor, ikide bir boğazına yapışıyordu.
Travis'le ikisi son iki hafta içinde saatlerce sohbet etmiş, iç duygularını birbirine anlatmanın ne kadar kolay olduğunu şaşırarak görmüşlerdi. Nora onun yakışıklılığına rağmen neden yalnız olduğunu öğrenmişti. Travis de Nora'nın kendini neden değersiz bulduğunu anlamıştı. Nora tatlıyı artık yiyemez olunca dönüp Travis'e kendisini çabucak eve götürmesi için yalvardı. Travis ona alçak sesle, «Eğer adalet diye bir şey varsa, şu anda Violet Devon cehennemde çile çekiyor olmalı,» dedi.
Nora şoka kapılmıştı. «Yoc, o kadar kötü değildi.» Eve dönederken Travis sessizdi. Suratı da asıktı. Nora'nın kapısına vardıklarında aile; avukatı Garrisoh Dil-tyvorth'lo bir görüşme ayarlaması için Nora'ya ısrar etti. «Bana anlattığın kadarıyla Dilworth halanı en iyi tanıyan insanmış,» dedi. «Eminim sana halanla ilgili olarak söyleyebileceği bazı şeyler, ona olan bu bağlılığını yıkacaktır. Mezardan bile sana uzanan eli çözecektir.»

Nora, «Violet halanın karanlık sırları yoktu ki,» dedi. «Göründüğü gibi biriydi. Basit bir kadındı aslında. Hüzünlü bir kadındı.»
«Bok hüzünlü,» dedi Travis.
Nora avukattan randevu almayı kabul edinceye kadar direndi.
Daha sonra, Nora odasına çıktığında, üzerindeki Diane Reis elbiseyi çıkaracağı sırada, soyunmak istemediğini hissetti. Akşam boyunca hep o elbiseden kurtulmak istemiş, onu üzerinde bir tiyatro kostümü gibi hissetmişti. Ama şimdi geriye bakınca, akşamın sıcak duygularını hissediyor, bunu daha uzatmak istiyordu. Yeniyetme kızlar gibi, üzerinde beş yüz dolarlık elbiseyle yatıp uyudu.
Garrison Diiworth'un yazıhanesi saygınlık, istikrar ve güven yansıtmaya dönük biçimde, özenle döşenmişti, Duvarlar nefis oyma lambri kaplıydı. Pirinç kornişlerden ağır lacivert perdeler sarkıyordu. Raflar ciltli hukuk kitaplarıyla doluydu. Avukatın kocaman bir masif masası vardı.
Kendisi de «vaka» ve «dürüstlük» kavramlarının kişileştiril-mişi gibiydi. Bir Noel Babaydı sanki. Uzun boylu, .oldukça yapılı, gür kır saçlıydı. Yaşı yetmişi geçmiş, ama hâlâ haftanın her günü çalışıyordu. Garrison yelekli takım elbiseli, sade kravatları seven bir adamdı. California'da uzun yıllar geçirmiş olmasına rağmen, ses tonu ve konuşma biçimi doğu ktyısrnın üst kesim ailelerinden gelme olduğunu açığa çıkarıyordu. Orada doğmuş, büyümüş, eği

tim görmüştü. Ama gözlerinde kesinlikle şen bir pırıltı vardı. Yüzü gülümsemeye hazır sıcak ifadeli, genel olorak Noel Baba havalıydı.
Masasına oturup onlarla arasına mesafe koymadı. Sehpalardan birinin başına, üç rahat koltuğa yerleştiler. Avukat, «Buraya ne öğrenmeye geldiğinizi bilmiyorum,» dedi. «Halanızla ilgili hiçbir sır yok. Hayatınızı değiştirecek saklı bilgiler de yok...»
«Tahmin etmiştim,» diye patladı Noro. «Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.»
«Dur,» dedi Travis. «Bırak da Bay Dilworth sözünü bitirsin.»
Avukat devam etti. «Violet Devon benim müşterimdi. Avukatlar müşterilerin sırlarını öldükten sonra bile korumakla yükümlüdür. Daha doğrusu, benim görüşüm bu. Mesleğimdeki bazı kimseler bu kador uzun süreli bir sorumluluğu hissetmeyebilirler. Elbette ki karşımda Violet'in yaşayan en yakın akrabası bulunduğuna göre, saklayacağım konular yok denecek kadar az olmalı... böyle bir şey varsa bile! Halanız hakkındoki dürüst fikrimi ifade etmekte de ahlâki bir sakınca görmüyorum. Avukatlar, papazlar, doktorlar bile insanlarla ilgili bir görüş edinme konusunda hak sahibidir.» Derin bir soluk alıp kaşlarını çattı. «Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Bence dar kafalı, son derece bencil bir kadındı ve hiç değilse bir dereceye kadar... şey... Rhsal dengesizliği vardı. Seni büyütüş tarzı da bence büyük suç sayılır, Nora. Gerçi yetkililerin kamu davası haline getirebileceği hukuksal haksızlıklar yok oma yine de suç. Hem de zalimlik.»
Nora hatırlayabildiği kadarıyla, her zaman boğazında bir yumru hissederek yaşamıştı. O yumru sanki kanının vücudunda serbestçe dolaşmasını engelliyordu. Yeterince elektrik alamayan bir makine gibi hissediyordu kendini. Garrison Dil-worth'un bu sözleri bir onda o düğümü çözdü, ömründe ilk defa içinde sınırlanmamış bir hayat akımı dolaştı.
Vioiet Devon'un kendisine ne yapmış olduğunu biliyordu. Ama bilmek, o sıkı yetiştirilişinin etkilerinden kurtulmasına yetmiyordu. Bunu başka birisinin onayladığını duymaya ihtiyacı vardı. Travis çok daha önceden suçlamıştı Violet'i. Ama onu duy-mak Nora'ya pek az rahatlama getirmişti. Travis, Violet'i tanımadığı için, yetkili biri

sayılmazdı. Oysa Garrison iyi tanıyordu halasını. Onun sözleri Nora'yı boyunduruktan kurtarmayı başardı.
Çok kötü titriyordu. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyor, ama kendisi bunların farkına voromıyordu. Travis oturduğu yerden uzanıp elini onu avuturcasınaa omzuna koydu. Nora çantasından bir mendil buldu. «Üzgünüm.»
Garrison, «Sevgili bayan,» dedi. «Ömrünce içinde yaşadığın o demir kabuktan kurtulduğun için özür dilemek zorunda değilsin. İlk defa güçlü duygular ifade ettiğini görüyorum senin. İlk olarak utangaçlığın dışında bir tutum içinde görüyorum ve bundan çok zevk alıyorum.» Nora'ya gözlerini kurulaması için zaman tanımak amacıyla Travis'e döndü. «Başka ne söyleyeceğimi umuyordunuz?»
«Nora'nın bilmediği bazı şeyler var. Bence bilmesi gerek. Bunların avukatlık sorumluluğu kapsamına girdiğini de sanmıyorum.»
«Örneğin?»
Trovis anlattı. «Violet Devon hiçbir zaman çalışmadı, ama yine de oldukça rahat bir hayat sürdü, ihtiyaç içinde kalmadı. Nora'yo da ömrünce yetecek kadar para bıraktı... tabii ömrünü o evde münzevi gibi geçirmeye razıysa yeter o para. Nereden geliyordu Violet'in bu olanakları?»
«Nereden mi geliyordu?» Garrison şaşırmış gibiydi. «Noro biliyordur bunu, eminim.»
«Bilmiyor,» dedi Travis.
Nora başını kaldırdığında, avukatın kendisine şaşkın gözlerle bakmakta olduğunu gördü. Adam gözlerini kırpıştırdı, konuştu. «Violet'in kocası oldukça hali vakti yerinde biriydi. Genç öldü, varı yoğu Violet'e koldı.»
Nora'nın ağzı açılmış, açık kalmıştı. Konuşmaya yetecek kadar soluk olamıyordu.
«Kocass mt?»
«George Olmstead,» dedi avukat.
«Ömrümde bu adı duymadım.»
Garrison yine hızia gözlerini kırpıştırdı. Sanki toz kaçmıştı gözüne. «Bir kocası olduğundan hiç söz etmedi mi?» «Asla.»
«Ama komşular da mı hiç...»

«Komşularla hiç ilişkimiz yoktu,» dedi Nora. «Violet onları beğenmiyordu.»
Garrison biraz düşündü. «Hem zaten... sen Violet'in yanına geldiğin sıralarda evin iki yanındaki komşular da değişmişti sanıyorum.»
Nora burnunu silip mendili kaldırdı. Hâlâ titriyordu. Boyunduruktan kurtulması, içine güçlü duygular dolmasına yol açmıştı. Ama şimdi o duygular yatışıyor, meraka yer açıyordu.
«İyi misin?» diye sordu Travis.
Nora başını salladı, Travis'e bakarak, «Biliyordun sen,» dedi. «Beni buraya o yüzden getirdin. Bir kocası olduğunu biliyordun.»
«Tahmin etmiştim,» diye açıkladı Travis. «Mallar ona annesinden, babasından kalmış ,olsa, bunu açıkça söylerdi. Paranın nereden geldiğine hiç değinmemesi... bence geriye bir tek ihtimal bırakıyordu... bir koca... hem de pek anlaşamadığı bir koca. İnsanlara nasıl hiç güvenmediğini, hele erkeklerden nasıl hiç hoşlanmadığını düşünürsen, bu daha da anlam kazanıyor.»
Avukat o kadar sarsılmış, o kadar heyecanlanmıştı ki, yerinde oturomıyordu. Kalkıp odada dolaştı, içinde ışık yanan karpuz abajuru düzeltti. «Şaşırdım kaldım. Demek onun neden öyle cimri olduğunu, neden herkesi kötü niyetli bildiğini anlayamamıştın.»
«Hayır,» dedi Nora. «Nedenini bilmiyordum galiba. Huyu öyle sanıyordum.»

Garrison dolaşmayı sürdürerek, «O da doğru,» dedi. «Violet'in gençliğinde bile hep paranoya sınırlarında dolaştığından eminim. George'un kendisini başka kadınlarla aldattığını da öğrenince tuzak kapanmış oldu. Daha kötüye gitti.»
Travis, «Violet neden genç kızlık soyadını kullanıyordu?» diye sordu. «Madem Olmstead'le evlenmiş?»
«Artık onun adını istemiyordu. Nefret ediyordu o addan. A-damı evden atmıştı. Hemen hemen sopayla kovalamıştı diyebilirim! Tam boşanmak üzereydi ki, adam öldü. Dediğim gibi, Violet .onun başka kadınlarla düşüp kalktığını öğrenmiş, küplere binmişti. Utanmış, kızmıştı. Doğrusu... zavallı George'u da tam suçlayamıyorum. Evde pek fazla sevgi ve şefkat bulamadığı kaıiısındayım. Evlenmesinin bir hatâ olduğunu düğünden bir ay sonra anlamıştı.»
Garrison karpuzun yanında yine duraladı, uzaklara baktı. Genellikle yaşını göstermiyordu, ama şu anda, geçmişe doğru bakarken, yüzünün çizgileri daha derinleşmiş, mavi gözleri solmuş gibiydi. Az sonra başını iki yana sallayıp devam etti. «Her neyse, o zamanlar her şey farklıydı. Erkek karısını aldatırsa, herkes kadına acır yo da alay ederdi. Ama bence Vio- ; let'in gösterdiği'tepki o günler için bile fazla abartılmıştı. Adamın bütün elbiselerini yaktı, evin kilitlerini değiştirtti... köpeğini bile öldürdü. Bir spanyel. George çok severdi onu. Violet köpeği zehirledi. Kutuya koyup George'a postaladı.» «Ulu Tanrım,» dedi Travis.
Garrison anlatmayı sürdürdü. «Violet artık kocasının soyadını taşımak istemediği için kendi genç kızlık soyadına döndü. Ömür boyu George Olmstead'in adıyla dolaşmak ona korkunç geliyormuş, öyle söyledi. Adam öldükten sonra bile. Bağışlamayı bilmeyen bir kadındı.»
«Evet,» diye ona katıldı Nora.
Garrison, yüzü o anılardan kırışmış durumda, «George apansız ölünce de sevindiğini saklamadı,» deyiverdi.
Nora, «Apansız mı?» diyerek başını kaldırdı. Violet'in kocasını öldürdüğünü duymaya bile hazırdı.
«Araba kazosıydı. Kırk yıl oluyor,» dedi Garrison, «Kıyı otoyolunda direksiyonun kontrolünü kaybetmiş. Los Angeles'den eve dönüyormuş. O sıralar henüz korkuluk takılmamış bir yerden aşağıya uçmuş. Kayalık bir uçurumun dibine. Arabası siyah bir Packard'dı. Kayalara çarpıp birkaç takla atmış. Violet o zamana kadar boşanma davasını açmıştı, ama George henüz vasiyetnamesini değiştirme fırsatı bulamamış olduğundan, her şey yine de Violet'e kaldı.»
Travis, «Demek ki George Olmstead yalnız Violet'i aldatmakla kalmamış, ölmekle kadının nefretini de hedefsiz bırakmış,» dedi. «Kadın da o zaman öfkesini genel olarak bütün dünyaya yöneltmiş.»
Nora, «Özel olarak da bana,» dedi. ,

Aynı gün öğleden sonra Nora, Travis'e yaptığı resimlerden söz etti. Daha önce sanat yeteneğini İniç anlatmamıştı. Travis de onun yatak odasını görmediğinden, sehpanın, tualin, malzeme dolabının varlığını bilmiyordu. Nora hayatının bu yanını ondan neden sakladığına karar verememekteydi. Sanattan hoşlandığını söylemişti gerçi. Galerilere, sergilere, müzelere bu yüzden gitmişlerdi. Ama belki kendi çalışmalarından söz etmemesi, yaptıklarını gördüğü zaman beğenmeyeceğinden korktuğu içindi.
Ya kendisinde gerçek yetenek yoksa? Kitaplar dışında Nora'nın tek yoşama gücü resimden gelmişti. Hem de uzun yıllar boyunca. Resmi iyi yaptığına inanıyordu. Hattâ belki de... çok iyi. Amo bu kanısını kimseye açıklayamayacak kadar utangaç

ve güvensizdi. Ya yanılıyorsa? Ya yeteneği yok do, yalnızca zaman doldurmuşsa? Yaptığı resimler Nora'nın kendini tanımlamakta kullandığı ölçüttü. O zayıf öz-imajını bile dayandıracak başka şeyi yoktu. Bu yüzden yeteneğine inanmaya çok ihtiyacı vardı. Travis'in fikri Nora için ifade edebileceğinden daha önemliydi. Ama göstereceği tepki o-lumsuz olursa... yıkılacaktı Nora.
Garrison Dilvvorth'un yazıhanesinden çıktıklarında Nora bu tehlikeyi göze alma zamanının geldiğine karar verdi. Violet De-von'la ilgili gerçekler, Nora'nın duygusal zindanını açan anah-tar olmuştu. O zindandan çıkıp, upuzun bir koridoru yürüyüp, dış dünyaya ulaşması gerçi zaman alacaktı, ama başlamak gerekiyordu o yolculuğa. Kendini her tür tecrübelere açık tutmak zorundaydı. Yeni hayatının getireceği her şeye. Reddedilmelere ve düş kırıklıklarına bile. İnsan tehlikeyi göze almazsa... kazanma olanağı kalmazdı.
Eve dönünce, önce TrQvi.s'i yukarıya çıkarıp son yaptığı altı resmi göstermeyi düşündü. Ama bir erkeği yatak odasına sokma fikri, en masum niyetlerle bile olsa, ona pek tedirgin edici geldi. Garrison Dilvvorth'un söyledikleri onu özgür bırakmıştı, tamam... dünyası da hızla genişliyordu, ama henüz o kador da özgür değildi. Travis'le Einstein'ın mobilya dolu salonda, büyük kanepelerden birine oturup beklemelerine karar verdi. Resimlerinden bazılarını aşağıya getirip onlara gösterecekti. Bütün ışıkları yaktı, perdeleri açtı, «Hemen geliyorum,» deyip çıktı. Odasına varınca, orada duran on resim arasında kararsızlığa düştü. Önce hangi iki taneyi götürmeliydi? Sonunda dört tane seçti. Hepsini birden taşımak kolay olmayacak, garip kaçacaktı. Merdivenlerin yarısında durakladı. Titriyordu. Bu resim-leri yukarıya çıkarıp başkalarını seçmeye karar verdi. Dört basamak çıktı... böyle giderse bütün günü kararsızlık içinde geçireceğini düşündü. Tehlikeyi göze olmadan hiçbir şeyin kazanılmayacağını kendine tekrar hatırlattı, derin bir soluk aldı, ilk seçtiği dört resimle merdivenleri hızlı hızlı İndi. Travis resimleri beğendi. Beğenmekten de öte, bayıldı. «Tan-
rım! Noro, bu hobi falan değil. İşin gerçeği işte. Sanat bu.» Nora resimleri dört sandalyeye dayadı. Travis kanepeden r: bakmaya dayanamadı, kalkıp yaklaştı, birinden ötekine yürüdü, geri döndü.
«Üstün bir fotorealistsin,» dedi. «Tamam, gerçi ben sanat eleştirmeni değilim ama sendeki yetenek Wyeth'e denk. Ama ' bir şey var... şu ikisindeki o esrarengiz nitelik...» İltifatlar Nora'nın fena halde kızarmasına yol açmıştı. Se-sinin çıkabilmesi için yutkunmak zorunda kaldı. «Bir doz sürrealizm.»
İki peyzajla iki natürmont getirmişti. Birer tanesi gerçekten de fotorealist çalışmalardı. Ama öbür ikisi, içine güçlü bir sürrealizm karışmış fotorealizmdi. Örneğin natürmortların birinde birkaç su bardağı, bir sürahi, kaşıklar ve bir de dilimlenmiş 11-f mon vardı. Hepsi şaşırtıcı oyrıntılorio verilmişti. İlk bakışta çok realist görünüyordu. Ama ikinci bakışta, bardaklardan birinin i konduğu yüzeyin üzerinde erimekte olduğu farkediİiyordu. Limonun da bir dilimi bardağın yanından cama girmişti. Sanki cam onun çevresinde oluşmuş gibi.
«Harikulade bunlar, gerçekten harikulade,» dedi Travis. «Başka da var mı?» Vardı.
Nora yatak odasına iki kere daha gitti geldi, altı tablo daha Kgetirdi.
Her yeni resimle Travis'in heyecanı daha artıyordu. Sevinci, ve hevesi içtendi. Nora başlangıçta onun kendisine iyi davranma-ya çalıştığını sanmıştı oma çok geçm,eden bu tepkinin içtenliğini o da anladı.

Travis tabloların birinden birine giderilen, «Renk sezgin kusursuz,» dedi.

Einstein da efendisiyle birlii<te dolaşıyor, onun her sözünün sonuna hafif bir 'vuf ekliyor, kuyruğunu sallıyor, sanki bu görüşlere katılıyordu.
«Bu resimlerde ruhsal etki çok güçlü,» dedi Travis.
«Vuf.»
«Resim okuluna gitmediğine inanmak güç.» «Vuf.»
«Nora, bunlar sotiicıbiiecek kadar iyi. Hangi sanat galerisine gitsen, bir dakikada alırlar.» «Vuf.»
«Yalnız hayatını kazanmana yetmekle kalmaz... üne bile kavuşursun bunlarla.»
Nora resmi ne kadar ciddiye aldığını kabul etmek istemediğinden, genellikle îuallerin üzerine birkaç kere resim yapar, bir eserinin üzerine yenisini boyardı. Bu nedenle eserlerinin bazıları yok olmuştu. Ama en iyilerinden seksen kadarını tavana, rasına saklamıştı. Travis çok diretti, Nora'yla biriikte oraya çıktı, paketlenmiş resimlerden bazılarını biriikte indirdiler, kahverengi kâğıtları yırtıp onları da sandalye arkalarına dayadılar. Nora'nın hotıriadığı kadarıyla, ilk defa o loş oda sevimli, parlak bir yer oldu.
«Hangi galeri olsa bayıla bayıla sergiler bunları,» dedi Travis. «Hemen yarın birkaçını pikaba koyalım, galerilerden bazılarına gösterelim, ne diyecekler, bakalım.»
«Yoo, olmaz, hiç olmaz.»
«İnan bana, Nora düş kırıklığına uğramayacaksın.»
Nora kendini kaygıların pençesinde hissetti birden. Sanatı meslek haline getirmek onu çok heyecanlandırıyordu, ama atacağı büyük adımdan da ürküyordu. Uçurumun kenarında yürümek gibi bir şeydi bu.
«Hemen yapamam,» dedi. «Bir hafta... bir ay geçsin, o zaman pikaba yükler, galerilere gösteririz. Ama hemen değil, Travis Yapamam... Henüz yapamam.»
Travis ona sırıttı. «Yine mi duygusal aşırı yük?»
Enstein yaklaşıp Nora'nın bacağına süründü, tatlı bir ifa-deyle yüzüne baktı, Nora gülümsedi.
Köpeğin kulak arkalarını kaşırken, «Çok kısa zamanda çok şey oldu... hepsini sindiremiyorum,» dedi. «Baş dönmesiyle mücadele ediyorum. Gittikçe daha hızlı dönen bir atlı kanncayo binmişim gibi. Atlı kannca kontrolden çıkmış gibi.»
Dediği doğruydu. Hiç değilse, bir yere kadar doğruydu. Amo sonatını açıklamayı ertelemek istemesinin tek nedeni bu değildi. Yavaş hareket etmek istiyor, çünkü her harikulade gelişmenin tadını çıkarmak istiyordu. Acele ederse, münzevi kız kurusundan hayata katılan bir birey olmaya geçişi sonradan bulanık kalırdı belleğinde. Bu başkalaşımın her ânını zevkle yaşamak istiyordu.
Sanki sakatmış do doğumundan beri karanlık bir odada tek başına yaşamış gibi, sanki bir mucize sonucu bir anda iyileşmiş gibi. Nora Devon tedbirii adımlaria yeni bir dünyaya çıkmaktaydı.
Nora'nın kabuğundan çıkmasını Travis kendi başına sağlamış değildi. Bu başkalaşımda Einstein'm da onunkine eş rolü olmuştu.
Seter besbelli Nora'ya güvenebileceğine, harika zekâsını ona açıklayabileceğine karar vermişti. Çağdaş Gelini ve bebekler olayından sonra, köpek-üsîü zekâsının yeni yeni örneklerini de peşpeşe sundu ona.
İpucunu Einstein'dan alınca, Travis de Nora'ya seteri ormanda nasıl bulduğunu, gariJD. görünmeyen bir şeyin onu nasıl kovalamakta olduğunu anlattı. O günden beri köpeğin yaptığı şaşırtıcı şeyleri bir bir sayıp döktü. Köpeğin zaman zaman gece yarısı nasıl kaygılandığını, nasıl pencerede durup karanlıklara baktığını, ormandaki yaratığın kendisini bulmasından nasıl korktuğunu da söyledi.
Nora'nın evinin mutfağında bir akşam saatlerce oturup peşpeşe kahveler içtiler, evde yapılmış elmalı turta ve onanaslı kek yediler, köpeğin bu zekâsına bir açıklama

bulmaya çalıştılar. Einstein kek yemediği zamanlarda onlan ilgiyle dinledi. Sanki kendisi hakkında neler söylediklerini anlıyordu. Bazen inliyor. kalkıp sabırsız adımlarla dolaşıyor, köpek biçimli ağız yapısının konuşmasına izin vermeyişine kızıyormuş gibi davranıyordu. Tra
— 109 —
— 187 —
vis'!8 Nora boşa konuşuyorlardı tabii. Tartışmaya değer bir açıklama yoktu ellerinde.
Nora bir ara, «Bence bize kendisi söyleyebilir nereden geldiğini,» dedi. «Öteki köpeklerden niçin bu kadar farklı olduğunu
do söyleyebilir.»
Einstein kuyruğunu havada çevirmeye başladı.
«Bundan eminim,» dedi Travis. «İnsan gibi billinçli. Kendisinin farklı olduğunu biliyor. Nedenini de bildiğini sanıyorum. Bize söylemek isterdi bence... bir yolunu bulabilseydi.»
Seter bir kere havladı, mutfağın ucuna koştu, geri koştu, onlara baktı. Bir çaresizlik dansı yapıp sonunda yere yattı, çenesini ellerine dayadı. Yavaş yavaş, bir burundan soluk veriyor, bir inliyordu.
Nora o kitap olayına pek ilgi duymuştu. «Kitabı tanıyor ve onun bir iletişim aracı olduğunu biliyor,» dedi. «Aramızdaki iletişim kopukluğunu onarmak için belki de kitapları kullanabileceğimize inanıyor.»
«Nasıl?» Travis anonaslı kekten bir lokmayı ağzına attı.
Nora omuzlarını kaldırdı. «Bilmiyorum. Belki senin kitapların •gerekli tür kitaplardan değildi. Roman mıydı hepsi dedin?»
«Evet. Hayal ürünü romanlar.»
«Belki resimli kitap gerekli. Onun tepki gösterebileceği kitaplar. Belki her türden bol bol resimli kitap bulursak, dergileri falan toplorsok, hepsini yere yayarsak... o zaman Einstein'la iletişim kurabiliriz.»
Seter ayağa fırladı, dosdoğru Nora'ya yürüdü. Yüzündeki İfadeden, gözlerindeki yoğun bakışlardan, Noro bu önerisinin işe yarayacağını anladı. Yarın düzinelerce kitap ve dergi toplayacak, planı uygulamaya koyacaktı.
«Çok sabır isteyecek,» diye uyardı onu Travis.
«Bendeki sabır okyanuslar kadar.»
«Öyle sanıyorsun. Ama bazen Einstein'la uğraşmak o kelimeye yepyeni anlamlar katar.»
Köpek Travis'e baktı, burnundan sesli bir soluk çıkardı.
Doğrudan iletişim uygulamaları, Çarşamba ve Perşembe günleri, yani deneyin ilk iki günü pek sonuç vermedi. Ama büyük aşama artık pek uzakta değildi. 4 Haziran Cuma akşamı bu işin yolunu buldular. Ondan sonra da hayatları bir daha asla eskisi gibi olmadı.
2
— 109 —
— 189 —
«… İnşa halindeki toplu konut şantiyesinden çığlık sesleriyle ilgili ropor verilmiş bulunmaktadır. Şantiyenin yeri Bordeaux Rigde...»
4 Haziran Cuma öğleden sonra, ortalığın kararmasına bir saat kala, güneş oltın-bakır ışıklarını Orange Bölgesine yatık o-larak yayıyordu. Sıcaklığın o bayıltıcı kırk derecelere yükselişinin ikinci günüydü. Kaldırımlardan, binaların duvarlarından, gün-Jüz depo edilmiş sıcaklıklar buhar gibi yükseliyordu. Ağaçlar tüm yapraklarını sarkıtmış gibiydi. Yorgun bir halleri vardı. Havada hiçbir kıpırtı yoktu. Otoyolda ve

caddelerde trafiğin sesi pek bir boğuk yükseliyor, havanın yoğunluğu sanki motor gürültülerini, korno seslerini bile boğuyordu.
«...Tekrar ediyoruz. Bordeaux Ridge'in doğu ucunda inşa halindeki...»
Kuzeydoğudaki alçak tepelerin yamaçlarında, Yorbo Lindo' ya sınır oluşturan bölgede henüz yerleşim yerleri pek kalabalık-laşmamıştı. Bu nedenle buralarda trafik de seyrekti. Arasıra duyulan korna ve fren sesleri burada yalnız boğuk olmakla kalmıyor, acılı iniltilere benzer melankolik sesler halinde yankılanıyordu.
Tee Porter ve Ken Dimes adlı devriye polisleri, polis ara-basmdoydılar. Direksiyonu Tee! kullanıyor. Ken tüfeği taşıyordu. Arabanın havalandırması bozuktu. Pencereleri açmışlarelı ama Sedon'ın içi yine de fınn gibiydi.
Teel Porter arkadaşına, «Leş gibi kokuyorsun,» dedi.
«Öyle mi?» diye alay etti Ken Dimes. «Ya sen? Yalnız leş gibi kokmakla kalmıyor, üstelik leş gibi görünüyorsun.»
«Öyle mi? Sen leşlerle randevulaşıyorsun.»
Ken sıcağa rağmen gülümsedi. «Demek öyle, ha? Eh, senin tanıdığın kadınlardan duyduğuma göre sen de leş gibi sevişiyorsun.»
Beceriksiz espri girişimleri, ikisinin de yorgun ve rahatsız bir durumda olduklarını saklayamıyordu. Gelen çağrı do, yapacakları görevin pek heyecanlı bir şey olduğu izlenimini vermiyor-
du. Herhalde çocuklar oyun oynuyordu o boş inşaatların içinde. Bayılırdı çocuklar inşaatlarda oynannaya. Devriye polislerinin ikisi de otuz iki yaşındaydı. Lisedeyken futbol oynadıklarından, vücutça yapılı adannlardı. Gerçi kardeş değildiler ama altı yıldır hep birlikte çalıştıklarından, kardeş sayılırlardı.
Teel ana yoldan dar toprak yola sapıp Bordeaux Ridge inşaat bölgesine doğru ilerledi. Kırk kadar ev birden yapılıyordu. Kimi inşaatın daha ileri, kimi daha geri aşamasındaydı. Bazılarına doğramalar takılırken, bazısının dış duvarları sıvanmaktaydı.
Ken, «Bu türlü palavrayı millet nasıl yutuyor, anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Güney California'da kurulan bir mahallenin adı Bordeaux olur mu? Günün birinde burada bağlar, asmalar yetişeceğine inanmamızı mı istiyorlar? Üstelik de Ridige diyorlar buraya. Ne tepesi var, ne doruğu. Dümdüz arazi işte. Reklâmları hep sessizlik, sakinlik havası veriyor. Belki şimdilik öyle. Ama önümüzdeki beş yıl içinde buraya daha üç bin ev tıkıştırdıkları zaman ne olacak?»
Teel, «Benim asıl tutulduğum da, 'minivilia' lâfı,» dedi. «Mini villa da ne demek oluyor? Bu evleri hangi budala villa diye yutar? Olsa olsa bir apartman dairesinde on iki kişi yaşamaya alışmış olan Ruslar yutar. Resmen lojman havasında bu evler.»
Bordeaux Ridge'in sokaklarına kaldırımların betonu dökülmüş, üzeri henüz asfaltlanmamıştı. Teel arabayı yavaş sürüyor, toz kaldırmamaya çalışıyor, ama yine de kaldırıyordu. Ken'le ikisi iki yandaki iskelet halinde, bitmemiş evlere baka baka ilerlerken gözleri bir grup yaramaz çocuk aramaktaydı.
Batı tarafında, Yorba Llnda'ya sınır oluşturan kısımda bitmiş evler vardı. İçine insanlar taşınmıştı bile. Polise inşaattan çığlık sesleri geliyor diye telefon eden, o insanlardı. Bölge henüz kente resmen bağlanmamış olduğundan, kent karakollarının değil, şerifin yasal alaniha giriyordu.
İki polis sokağın sonunda, inşaatın sahibi olan şirkete, Yu-leman Brothers şirketine alt beyaz pikabın parketmiş olduğunu gördüler. Model olsun diye erken bitirilmiş üç evin tam önündeydi pikap.
«Galiba şantiye şefi hâlâ burada,» dedi Ken.
«Ya da gece bekçisi bugün biraz erken gelmiş.»
Pikabın arkasına yaklaşıp durdular, fırın gibi arabadan inip

r-190--
bir an hareketsiz beklediler, dinlediler. Sessizlik.
Ken bağırdı. «Hey! Kimse var mı orada?»
Sesi bomboş inşaatlar orasında yankılandı.
Bu sefer Ken, «Etrafı bir dolaşmak istiyor musun?» diye sordu.
«Allah kahretsin, elbette ki istemiyorum,» dedi Teel. «Ama... dolaşalım yine de.»
Ken buralarda bir terslik olacağına hâlâ inanmıyordu, iş saati sena erdiğinde pikabı buraya bırakıp gitmiş olabilirlerdi. Başka malzeme de bıraktıkları oluyordu. Çığlıklar herhalde yine de çocukların işiydi.
Uzanıp arabadan fenerlerini aldılar. Evlere elektrik bağlanmış olsa bile, tavanlarda ampul yoktu henüz.
Yola koyulurken bellerindeki tabanca kayışını düzeltip yerleştirmeleri, silaha ihtiyaç duyacaklarına inanmaktan çok, bir alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Ken'le Teel yan yana, bitmiş üç evin kendilerine en yakın olanına doğru yürüdüler. Özel bir şey aramıyor, her zamanki polis uygulamalarını kalıp olarak tekrarlıyorlardı.
Yumuşak, düzensiz bir rüzgâr çıkar gibi oldu, evin kanatsız kapı ve pencerelerinde tozları hayalet gibi uçurdu. Güneş batıya doğru hızla alçalmaktaydı. Bitmemiş evlerin yere vuran gölgesi cezaevi parmaklığı gibi çizgi çizgiydi. Gurup saatinin kızıl ışığı fırın alevi rengindeydi. Bastıkları betonun üzerine dökülmüş çiviler ışığı yansıtıp parıldıyor, bastıkları zaman ayakları altında çatırdıyordu.
Teel fenerini karanlık köşelere doğru tutarken, «Yüz seksen bin dolara, bari odaları biraz daha büyük olsaydı,» diye söylendi.
Ken tozlu havayı içine çekti. «O paraya odalar istasyon salonları kadar kocaman olmalıydı.»
Evin öbür kapısından arka bahçesine çıktılar, fenerierini söndürdüler. Arka bahçe kupkuru topraktı. Henüz düzenlenmemişti. İnşaat artıkları ve çer çöp atılmıştı her yana. Tahta parçaları, kırık beton bloklar, buruşturulmuş kahverengi ambalaj kâğıtları dolaşık teller, çiviler, artık plastik borular, çatı işçilerinin attığı kırık kiremitler, içeceklerin konserve kutuları, hamburger kesekağıtları ve ne .olduğu pek belli olmayan başka çöpler.
— 111 —
. Çitlerde yapılmamıştı henüz. Durdukları yerden on iki evin arka bahçesini birden görebiliyorlardı. Kumlu toprağa mor gölgeler uzanmaktaydı amo bahçelerin boş olduğu belliydi. «İmdat diye bağıran yok,» dedi Teel.
Ken, «Kurtarılacak masal bakireleri de yok,» diye mırıldandı.
«Eh, şuradan dosdoğru yürüyüp evlerin aralarına bakalım bari. Maaşımıza karşılık bu halka bir hizmet sunmamız şort.»
Evlerden ikisini geçtikten sonra, inşaatlar arasındaki on metrelik boşlukta ölüyü buldular.
«Allah kahretsin,» dedi Teel:
Ceset sırtüstü yatıyordu. Bedeninin üst kısmına gölge düşüyor, çamur kırmızısı ışıklar ancak karnını ve bacaklarını aydınlatıyordu. Ken'le Teel nasıl bir dehşet olayıyla karşılaştıklarını önce anlayamadılar. Ama cesedin yanına diz çöktüklerinde Ken zavallının karnının deşilmiş .olduğunu görüp şoka uğradı. Teel, «Tanrım, gözleri...» dedi.
Ken bakışlarını o yana çevirince boş göz çukuriarını gördü. Teel çöp dolu arka bahçeye doğru gerilerken tabancasını çekti.
Ken de cesetten uzaklaştı, silahını eline aldı. Bütün gün terlemiş olmasına rağmen, şimdi üzerinde başka türiü, buz gibi, ekşi bir ter hissetmekteydi.

Uyuşturucu, diye düşünüyordu Ken. Ancak güçlü bir ilaçla kafayı bulmuş biri yapabilir böyle bir vahşeti.
Bordeaux Ridge çok sessizdi.
Tek kıpırdayan, gölgelerdi. Her saniye daha uzuyordu yerdeki gölgelerin boyu.
Ken uyuşturucu konusundaki korkularını seslendirerek, «Melek tozu manyaklarından birinin işi bu,» dedi.
Teel, «Bana do öyle geliyor,» diye ona katıldı. «Doha ötelere de bakmak istiyor musun?»
«İkimiz yalnızken yapmayalım. Tanrı aşkına, telsizle yardım.
isteyelim.»
Adım adım gerilemeye başladılar. Bir yandan do iki yanı kontrol ediyorlardı. Fazla uzağa gitmemişlerdi ki, gürültüleri duydular: Bir çatırtı. Madenlerin çarpması, cam kırılması sesleri.
Sesin nereden geldiği konusunda Ken'in hiç kuşkusu yoktu.
Erken bitirilmiş üç model evin birincisinden geliyordu.
Görünürlerde sanık olmadığı, aramaya nereden başlayacakları konusunda do ipucu bulunmadığı sürece, arabaya dönüp yardım çağırma hakkına sahiptiler. Ama model evden gelen se"^ si duyunca, eğitimleri ve içgüdüleri onları daha cesur davranmaya itti. Evin arka duvarına doğru yaklaştılar.
Taze sıvanın süs ve desenleri bozulmasın diye üzerine bir branda çivilenmişti. İslaktı sıvalar. İşe herhalde bugün başlanmıştı. Çamların çoğu do takılmıştı bu evde. Doğramaların ancak pek az yeri naylonla kaplıydı.
Deminkinden yüksek bir çatırtı daha duyuldu evin içinde. Ardından yine camlar kırıldı.
Ken Dimes salondan arka bahçeye açılan raylı kapıyı yana kaydırmaya çalıştı. Kilitli değildi.
Teel dışarda durmuş, camdan salonun içine bakıyordu. Gerçi perdesiz pencere ve kapıdan içeriye biraz ışık girmekteydi, oma loştu solon. Boş olduğu do belliydi. Teel bir elinde feneri, öbür elinde Smith 'VVesson'uylo yarı açık kapıdan yavaşça içeri süzüldü.
Bir yandan, «Sen ön kapıya dolan,» diye fısıldadı. «Oradan kaçmasın itoğlu.»
Ken pencere hizasının altına eğilerek köşeyi döndü. Yol boyu her on birisinin ya damdan, ya pencereden üzerine atlamasını bekler gibiydi.
Evin içinde yer döşemeleri bitirilmiş, tavanlar boyanmıştı. Salondan mutfağın bitişiğindeki kahvaltı yerine geçiliyordu. Aralarda bölme falan ybktu zaten. Mutfağa masif dolaplar yapılmış, ama yer döşemeleri henüz konmamıştı.
Çevrede kireç kokusu ahşap kokusuna karışıyordu.
Teel kahvaltı yerinde durup bir hareket, bir ses duymaya çalıştı.
Yoktu.
Eğer bu ev de bütün kooperatif evlerine benziyorsa, yemek odası solda, mutfağın öbür yanında olmalıydı. Orta hole çıkarsa, karşısına herhalde çamaşırhane, alt kat tuvaleti, vestiyer do-

labı gelecekti. Ne taraftan doiaşsa olurdu. Hole çıkıp önce çamaşırhaneye bakmayı uygun buldu.
Karanlık odanın penceresi yoktu. Kapısı yarı açıktı. Fenerin ışığı sarı yeril dolapları, çamaşır makinesiyle kurutma makinesinin takılacağı yerieri gösterdi. Ama Teel kapının arkasına da bakmak istiyordu. Lavabo falan orada olmalıydı. Kapıyı hızla itip

girdi, fenerle tabancayı .o yana çevirdi. Paslanmaz çelik lavaboyla gömme masayı buldu, katili bulamadı.
Yıllardır korkmadığı kadar korkuyordu. Cesedin hayali gö-ziJnün önünden gitmek bilmiyordu. O boş göz yuvaları...
Ne korkması, diye geçirdi içinden. İtiraf et, altına etmeye hazırsın.
Evin ön tarafındd Ken küçük bir hendeğin üzerinden atlayıp kapalı duran ön kapıya yöneldi. Kaçmaya çalışan kimse yoktu görünürierde. Alacakaranlık bastırıyordu. Bordeaux Rıdge inşaattan çok. bombalanmış bir mahalle görünümü almaya başlamıştı. Gölgelerle tozlar biraraya gelince bu izlenimi yaratıyordu.
Çamaşırhanede Teel Porter olduğu yerde döndü, tekrar hole çıkmaya niyetlendi. Tam ,o anda sol duvardaki sarı gömme dolaplardan bir seksen yükseklikte, altmış santim eninde olanının kapısı birden açıldı, bir şey kutudan fırlayan palyaço gibi üzerine atıldı. Tanrım... bir an için Teel karşısındakini canavar maskesi takmış bir çocuk sandı. Fenerin ışığında pek de iyi görememişti. Fener o sırada saldıranın yüzüne dönük değildi. Ama sonra karşısındaki suratın maske değil, gerçek olduğunu anladı, çünkü bu gözler plastikten veya camdan olamazdı. Yoo, asla olamazdı.
Tabancasını ateşledi. Ama namlu ileriye, hole dönüktü. Kurşun holün karşı duvarına saplandı. Teel dönmeye çalıştı. Yaratık yılan gibi tıslayarak üzerine çökmüştü. Bir daha ateş etti. Bu seferki yere gitti. Kapalı yerde yankısı sağır ediciydi. Derken geriye, lavaboya doğru itildiğini hissetti. Tabanca elinden zoria alındı. Fener de gitti.
Odanın köşesine fırıatıldığını duydu fenerin. Bir yumruk attı. Yumruğu daha havadayken karnında korkunç bir acı hissetti. Sanki-birkaç bıçak birden batıyordu karnına. O anda durumu kavradı. Haykırdı, haykırdı, odanın loşluğunda canavarın o biçimsiz suratı tepesinde belirdi. Gözleri pırıl pırıl sarıydı. Teel bir daha haykırdı, çırpındı, bıçaklar bu sefei-boğazmın yumuşak dokularına saplandı...
Ken Dimes arkadaşının çığlıklarını duyduğunda, kapıya varmasına dört adım kalmıştı. Şaşkınlık, korku, acı dolu çığlıklar. «Lanet olsun.»
Masif ön kapı çift kanatlıydı. Sağdaki kanat çerçeveye o-turmuş. sürgülenmiş, soldaki hareketli bırakılmıştı. Kilitli de değildi. Ken içeriye hızla daldı. Bir an için tedbirii gitmeyi unutmuştu. Orta holde, karanlığın içinde durdu.
Çığlık kesilmişti bile.
Fenerini yaktı. Boş salon sağdaydı. Boş çalışma odası da solda. İkinci kata çıkan merdivene baktı. Görünürierde kimseler yoktu.
Sessizlik. Su katılmadık sessizlik. Sanki hava boşluğu.
Ken bir an Teel'e seslenmeye cesaret edemedi. Yerini katil© belli ©tmekten korktu. Sonra farkına vardı. Fener yeterdi zaten onu ele vermeye. Fenersiz de ilerieyemezdi. Gürültü etmiş, et-iT.emiş, hiç fark etmezdi.
«Teell»
Cevap gelmedi.
Teel ölmüş olmalıydı. Tanrım! Sağ olsa cevap verirdi.
Belki de yaralanmış, kendinden geçmişti, ölmek üzereydi. , Eğer durum öyleyse, belki arabaya dönüp cankurtaran çağırmak- ■ ta yarar vardı.
Yo, olmazdı. Arkadaşının durumu ciddiyse, Ken'in onu hemen bulup ilk yardım uygulaması gerekebilirdi. Cankurtaran gelene kadar belki de ölürdü Teel. İşi uzatmak tehlikeli olurdu.
Hem zaten katili de halletmek gerekiyordu.
Pencereden giren ışık çok zayıflamıştı. Gece, gündüzü yutmak üzereydi. Ken ancak fenerine güvenebilirdi. Böylesi ideal bir durum sayılmazdı elbette. Feneri her kıpırdatışmda gölgeler kayıyor, insanın gözüne hayali saldırganlar gibi görünüyordu. Bu sahte saldırganlar, sahicisine karşı uyanık olmasını engelleyebilirdi.

— 114 —
— 195 —
ön kapıyı ardına kadar açık bırakıp dar holden evin arkasına doğru ilerledi. Duvara yakın gidiyordu. Ayakkabılarından biri her adımda gıcırdamaktaydı. Tabancayı karşıya doğrultmuştu. Tavana veya yere dönük tutmuyordu namluyu. Şu onda, güvenli silah kullanma talimatı vız geliyordu ona.
Sağ tarafta bir dolabın kapağı açık duruyordu. İçi boştu. Kendi ter kokusunun yavaş yavaş evdeki kireç ve ahşap kokusunu bastırmaya başladığını hissetti.
Soldaki tuvaletin önüne varmıştı. Feneri acele içeriye çevirdiğinde, orada beklenmedik bir şey göremedi. Bir tek... aynada kendi korku dolu suratını görmek sarstı onu.
Şimdi de evin arka tarafı... oturma odası, kahvaltı yeri, mutfak... sol tarafında bir başka kapı daha vardı. Açıktı. Feneri içeriye tutunca eli titremeye başladı. Çamaşır odasında, Teel'in gövdesi yerdeydi. Ortalıkta öyle çok kon vardı ki, arkadaşının öl-müş olduğu konusunda zerre kadar kuşku yoktu.
Zihninin üst kesimlerinde oynaşan korku dalgalarının altında, elem, öfke, nefret ve dayanılmaz bir öç olma isteği belirdi. Ken'in arkasından güm diye bir ses geldi. Ken bir çığlık atıp o yana döndü. Ama sağdaki hol de, soldaki kahvaltı yeri de boştu. Ses evin ön tarafından gelmişti. Daha yankısı bitmeden, Ken duyduğunun ne olduğunu anladı. Ön kapı kapanmıştı.
Ardından bir ses daho duyuldu. Bu ilki kadar yüksek değildi ama... daha sinir bozucuydu. Kapının kilidi yerine oturmuş, sürgüleri çekilmişti.
Katil önden çıkıp kapıyı bir onohtaria mı kilitlemişti? Ama anahtarı da nereden bulacaktı? Öldürdüğü şantiye şefinden mi? Peki... neden kapıyı kilitlemek için zaman kaybetmek istesin ki?
Doha akla yakını, kapıyı kapamasının nedeni Ken'in kaçışını geciktirmek için değil, avın hâlâ devam ettiğini ona anlatmak içindi.
Ken bir an feneri söndürmeyi düşündü. Yerini belli ediyordu düşmana. Ama artık pencerelerden eve hiç ışık girmez olmuştu. Feneri söndürdüğü anda kör gibi kalırdı ortada.
Katil nasıl buluyordu yolunu bu koyulaşan karanlıkta? Yoksa uyuşturucu alanların görüşü mü keskinleşiyordu? Fiziksel güçlerinin katma çıktığı da söylenmekteydi zaten.
^196 —
Ev sessizdi.
Teel'in kanının kokusu geliyordu burnuna. Hafif metalik bir
koku.
Klik, klik, klik.
Ken dikkat kesilip dinledi, o üç hızlı sesten sonra bir şey : duyamadı. Beton tabanda ayak sesleriydi o sesler sanki. Çabuk yürüyen, sert kösele topuklu çizme giymiş birinin ya da burnuna demir çakılı ayakkabı giymiş birinin ayak sesleri.
Ses öyle çabuk başlayıp bitmişti ki nereden geldiğini tam saptayomamıştı. Derken yeniden duydu... klik, klik, klik, klik... bu sefer dört adım. Antredeydi. Kendisine doğru geliyordu. Hole doğru.
Hemen duvardan uzaklaşarak kendi solumo sesini kısmaya uğraştı. Böyle solursa düşmanın çıkaracağı sesleri kolay duyamazdı. Yavaşça holden antreye doğru kaydı. Boştu orası, evet,l ön kapı kapanmıştı oma çalışma odası da, merdiven de, üst ' kat sahanlığı da boştu. Klik, klik, klik, klik.
Bu sefer sesler bambaşka bir taraftan gelmekteydi. Evin arka tarafından, kahvaltı yerinden. Katil antreden sessizce salona geçmiş, mutfaktan kahvaltı yerine varmış

olmalıydı. Tur atıyordu evde. Ken'e arkasından yaklaşıyordu. Şimdi de Ken'in demin bulunduğu hole girmekteydi itoğlu. O sesleri yine çıkarıyordu. Oysa antreden solona sessizce kaymayı bilmişti. Demek ses çıkarması, çaresizliğinden değil. Ken'in pabucunun gıcır- ■ damasına benzemiyordu. İstiyordu o sesi çıkarmayı katil. Ken'e • işaret veriyordu. «Hey!» diyordu. Şimdi de arkandayım, geliyorum, ister hazır ol ister olma, işte geliyorum » Klik, klik, klik.
Ken asla korkak biri değildi. İyi bir polisti. Ömründe tehlikeden kaçmamıştı. Mesleğe gireli yedi yıl ancak olmuştu oma ona iki kere cesaretinden ötürü mansiyon vermişlerdi. Yine de bu yüzünü göremediği sapık katilin evin içinde, karanlıkta dolaşıp durması, istediği zaman sessiz kalıp istediği zaman ses çıkarması Ken'i çok şaşırtıyor, çok korkutuyordu. Gerçi cesurdu... ama budala değildi. Çözemediği bir durumun ortasına gözü kapalı atılmak ancak budalaların harcıydı.
Hole yürüyüp katille kapışacağı yerde ön kapıya yöneldi,
_„.^„....,.:.....-197-, .,„, elini pirinç tokmağa uzattı. Kendini dışarı atmaktı niyeti. Birden farkına vardı. Kapı yalnızca kapatılıp sürgülenmiş değildi. Bir tel parçası sabit kanat tokmağıyla hareketli kanat tokmağına birkaç kere d.olanmış, ucu da birleştirilip bükülmüştü. Çıkmak için o teli çözmesi gerekiyordu önce. Bu iş yarım dakika sürerdi. Klik, klik. klik.
Hole doğru görmeden bir el ateş etti, kendini öbür tarafa, salona attı. Katilin peşinden yaklaştığını duyuyordu. Klik, klik diye diye. Hızla geliyordu karanlığın içinde. Ken demin Teel'in girdiği bilyeli kapıya doğru koşarken birden klik seslerinin tam karşısından geldiğini duydu. Demin arkasından kovaladığından emindi. Ama sonradan hole çıkmış, ters taraftan geliyordu işte. Çılgın bir oyun haline getinyordu bu işi. Ayak seslerine bakılırsa kahvaltı yerinden yaklaşıyordu. Bu durumda. Ken'le arasında yalnızca mutfak vardı. Ken bu yüzden, bulunduğu yerde üs-lenmeye karar verdi. Manyağı, göründüğü onda. fenerin ışığına girdiği anda mıhlayacaktı... Derken katil bağırdı...
Klik sesleri holdeydi. Henüz görünmüyor, ama Ken'e doğru yaklaşıyordu. Tiz, insanlık dışı bir sesle bağırmıştı. Öfke ve nefret vardı bu seste. Ken'in ömründe duyduğu en garip sesti. İnsandan çıkacak ses değildi kesinlikle. Deli bile olsa.
Onunlo karşılaşma niyetinden tümüyle vazgeçti Ken. Fenerini onu şaşırtmak için mutfağa doğru fırlattı, geri dönüp kaçtı. Bu sefer salona kaçıp saklambaç oyununu bir kere daha uzatmaya niyeti yoktu. Penceresi görünen yemek odasına doğru atılmıştı Ken. Havaya sıçrarken başını iyice eğdi. kollarını göğsüne kavuşturdu, yan döndü. Çam omzunun çarpmasıyla birden patladı, Ken arka bahçeye düştü, inşaat artıklarının arasında yuvarlandı. Tahta parçaları, kırık betonlar kaburgalarına fena halde batıyordu. Ayağa fırladı, eve doğru dönüp tabancasını kırık pencereye boşalttı. Peşinden gelmesini önlemek için.
Kararan, yok olan ışıkta, düşmanının izini göremiyordu.
Onu vuramadığına kanaat getirdi. Şansına küfretmek için zaman harcamadı. Evin çevresinden dolaşıp kendini sokağa attı. Devriye arabasına ulaşması şarttı. Telsiz vardı orada... makineli de vardı.
— 198—
3
— 115 —
Çarşamba ve Perşembe. Haziranın ikisiyle üçüne rastlıyordu. Travis, Nora ve Einstein o günlerde insan-köpek iletişiminin-. bir yolunu bulmak için uğraşıp durdular, sonunda çaresizlikten odadaki eşyaları kemirecek duruma geldiler. Ama Nora'da hepsine yetecek kadar sabrın gerçekten var olduğu bu arada kanıtlanmıştı. Çuma

günü okşama doğru büyük aşamayı yaptıklarında, en az şaşkınlık göstereni de o oldu.
Kırk tane dergi satın almışlardı. Time, Ufe, McCairs, Bed-book... akla ne gelebilirse. Elli kadarda resimli sonat ve fotoğraf kitabı vardı. Travis'in kirayla oturduğu evde, salona yaymışlardı hepsini. Araya da yastıklar atmışlardı. Hem köpeğe yakın, onunla aynı düzeyde olabiliyorlar, hem de rahat çalışıyorlardı böyle olunca.
Einstein onların hazırlıklarını ilgiyle izlemişti. i
Nora sırtını vinil kanepeye verip yere oturdu, seterin başını | iki eli arasına aldı. yüzünü onunkine yaklaştırdı. Burunları nere- ' deyse birbirine değmek üzereydi.
«Tamam, beni dinle, Einstein,» dedi Nora. «Şeninle ilgili pek çok şey öğrenmek istiyoruz. Nereden geldiğini, neden sıradan bir köpekten daha akıllı olduğunu, Travis seni ormanda bulduğu gün neden korktuğunu, geceleri bazen neden korkuyormuş gibi pencereden uzaklara baktığını, daha başka da pek çok şeyi. Ama sen konuşamıyorsun, tamam mı? Konuşamıyorsun. Bildiğimiz kadarıyla, okuyomıyorsun da. Okusan bile, yazman yok. Demek ki bu işi resimlerde yapmak zorundayız... bence.»
Travis oturduğu yerden bakıyor. Nora konuşurken köpeğin gözlerinin bir an bile onunkilerden ayrılmadığını görüyordu. Kuyruğunu aşağıya indirmiş, hareketsiz tutmaktaydı. Yalnız söylenenleri anlamakla kalmıyor, yaklaşan deneyden heyecan da duyuyordu görünüşe göre.
Ne kadar anlıyor aslında acaba, diye merak etti Travis. Gösterdiği tepkilerin ne kadarını ben hayalimde büyütüyorum?
İnsanların kendi baktıkları, besledikleri hayvanı dev aynasında görme eğilimi vardı. Onlara insanca gözlemler, niyetler yorumlarlardı. Oysa yoktu hayvanlarda öyle şeyler. Einstein gibi zaten olağanüstü zeki bir köpeğin ise, en normal ve köpekçe hareketlerini bile anlamlı sanma tehlikesi daha büyüyordu.
Nora devam etti. «Bu resimlerin hepsine bakacağız, seni ilgilendirenleri ayıracağız. Bize senin nereden geldiğini, ne olduğunu anlatabilecek olanlarını. Bulmacanın çözümüne katkıda bulunacak bir şey görünce, bir yolunu bulup bizim dikkatimizi çek. Ya havla, yo elini uzat yo da kuyruğunu salla.»
«Çılgınlık bu,» dedi Travis.
Nora, «Beni anlıyor musun, Einstein?» diye sordu. Seter yumuşacık bir 'vuf sesi çıkardı. Travis, «Olacak şey değil,» dedi.
Nora, «Olacak,» diye direndi. «Konuşamıyor, yazamıyor, oma bize bazı şeyleri gösterebilir. Bir düzine resim seçse, gerçi bunların onun geçmişiyle ne gibi bir ilgisi olduğunu hemen anlayamayız, ama zamanla resimler orasında bir ilgi kurar, bize ne söylemeye çalıştığını kavrarız.»
Köpeğin suratı hâlâ Nora'nın avuçları arasındaydı. Gözlerini Travis'den yana devirip yavaşça 'vuf ladı. «Hazır mıyız?» dedi Noro, Einstein'a. Gözler yine Nora'ya döndü, hayvan kuyruğunu salladı. Çarşamba, Perşembe ve Çuma günleri saatlerce çeşitli yayınları konştırdıldr, Einstein'a her türlü şeyin resmini gösterdiler.,, insan, ağaç, çiçek, köpek, başka hayvanlar, makineler, kent sokakları, kırsal yollar, otomobiller, gemiler, uçaklar, yiyecekler, binlerce satılık mola ait ilanlar. Niyetleri bunlardan hangilerinin onu heyecanlandırdığını anlamaktı. Einstein binlerce resimden yaklaşık yüz tanesine tepki gösterdi, ya havladı, ya elini uzatıp dokundu, yo 'vuf ladı, yo burnunu sürdü yo da kuyruğunu salladı. Seçtikleri birbirinden o kadar ayrı konulardaydı ki, Travis aralarındaki esrarengiz ilginin ne olduğunu bir türlü anloyamıyordu.
Einstein bir otomobil reklamına hayran kalmıştı. Reklamda otomobilin gücü, kafesteki bir kaplanla özdeşleştiriliyordu. İlgisini çekenin otomobil mi, yoksa kaplan mı olduğu

belli değildi. Köpek ayrıca birkaç bilgisayar ilanına, Alpo ve Purlne Köpek Maması ilanlarına, elde taşınan streo-teyp'in ilanına ilgi gösterdi. Resimli kitaplardan kelebekleri, papağanı, cezaevinde bir
«ulamı, çizgili lastik topla plajda oynayan iki çifti, Miki Mous'u,
bir kemanı ve daha birçok şeyi ilginç buldu. Kendi gibi bir kızıl seterin resmine iyice hayran oldu, bir spanyel resmine heyecanlandı, ama başka tür köpeklere hiç ilgi göstermedi;
En güçlü ve en şaşırtıcı tepkisi, bir dergide, 20ht Gentury] Fox stüdyosunun yeni çevirdiği filmle ilgili yazının içindeki resme oldu. Filmin konusu doğaüstüne dönüktü. Hortlaklar, zebaniler, cehennemden gelme şeytanlar falan. Seteri o kadar heye-canlandıran resim, koca çeneli, sipsivri, korkunç dişleri olan, gözleri fener gibi pırıl pırıl, şeytansı bir hayaletti. O yaratık da filmdeki diğer canavarlardan daha iğrenç değildi. Ama Einstein yalnızca o bir tekinden etkilenmişti.
Köpek fotoğrafa havladı. Hemen kanepenin arkasına geçip büzüldü, saklandı. Sanki yaratık resimden fırlayıp onu kovalaya-çakmış gibi. Tekrar havladı, inledi, onu okşaya nazlaya, zorla getirdiler derginin başına. Resmi ikinci kere gördüğünde Einstein korkutmak istercesine hırladı. Elini uzatıp derginin sayfalarını telâşla çevirdi, çevirdi, sonunda büsbütün bitirip kapattı dergiyi.
«O resmin ne özelliği var?» diye sordu Nora köpeğe. Einstein ona yalnızca baktı... hafif ürperdi, Nora sabırla derginin o sayfasını tekrar açtı. Einstein yine kapadı. , Nora açtı.

Einstein üçüncü kere kapadı, sonra dergiyi dişleriyle yakaladı, odanın dışına taşıdı.
Travis'le Nora seterin peşinden mutfağa gittiler, onun dos-, doğru çöp tenekesine yönelişine baktılar. Çöp tenekesi pedallıydı. Ayakla basılınca kapağı kalkanlardandı. Einstein ön ayağını pedala bastı, kapağın açılışına baktı, dergiyi tenekeye atıp pedaldan ayağını çekti.

«Ne demek bütün bunlar?» diye sordu Nora.
«Galiba o filmi hiç görmek istemiyor.» «Dört ayaklı, tüylü sinema eleştirmenimiz.»
Bu olay Perşembe öğleden sonra, erken saatlerde olmuş-tu. Cuma akşamı Travis'in ve köpeğin tedirginliği, gerilimi iyice' artmıştı artık.
Einstein zaman zaman büyük zekâ belirtileri gösteriyor, ba-' —201 —
— 117 —
zen de sıradan bir köpek gibi davranıyordu. Bu gidiş gelişler, o-nun neden böyle zeki olduğunu anlamaya çalışan biri için gerçekten dayanılmazdı. Travis, en iyisi köpeği olduğu gibi kabul etmek, diye dijşünüyordu artık. Arasıra şaşırtıcı zekâ şölenlerine hazırlıklı olmalı, ama ondan her zaman aynı şeyi beklememeliydiler. Besbelli Einstein'm benzersiz zekâsının esrarı hiçbir zaman çözülemeyecekti.
Ama Nora sabrını korudu. Roma bir günde kurulmadı, diye hatırlatıyordu onlara sık sık. Büyük başarılara ulaşmak için büyük sebat gerekliydi. Zaman gerekliydi.
Nora ne zaman sebat söylevine başlasa Travis bezgin bezgin içini çekiyor, Einstein da esniyordu.
Nora yine de dayandı. Bütün dergi ve kitaplardaki resimleri inceleyip bitirdikleri zaman, Einstein'm tepki gösterdiklerini seçip ayırdı, hepsini yere yaydı, köpeği bunlar arasında bir ilişki kurmaya zorladı.
«Bu resimler, onun geçmişinde önemli rol oynamış şeylerin
resimleri,» dedi.
Travis, «Bundan emin olamayız bence,» diye karşılık verdi.
«Eh, biz ondan bunu istedik. Bize geçmişini anlatmaya yarayacak resimleri seçmesini söyledik.»

«Ama bakalım o anlıyor mu oyunun ne olduğunu?»
Köpek 'vuf'ladı.
Nora, Einstein'm elini tutup keman resminin üzerine koydu. «Pekâlâ, dostum. Kemanı bir yerden hatırlıyorsun. Senin için nedense önemi var.»
«Belki Carnegie, Hall'da konser vermiştir,» dedi Travis.
«Sus.» Nora köpeğe döndü. «Tamam. Şimdi... bu kemanın öteki resimlerle bir ilgisi var mı? Kemanın önemini anlatacak başka bir resim bulabilir misin?»
Einstein bir an ona dikkatle baktı, sanki soruyu düşündü. Sonra resimlerin arasından geçerek dikkatle yürüdü, birkaçını kokladı, sağa sola bakındı, Sony tape-recorder'in reklamını buldu. Patisini onun üzerine koyup Nora'ya baktı.
«Çok açık bir ilişki,» dedi Travis. «Kemandan müzik sesi gelir. Teyp de müzik sesini tekrarlar. Bir köpek için çok şaşırtıcı bir zihinsel bağlantı. Ama başka bir anlamı var mı? Geçmişiyle ilgili bir şey?»
«Eminim ki var,» dedi Nora. Einstein'a döndü. «Geçmişinde birisi keman mı çalıyordu?» Köpek ona baktı.
«Eski sahibinin böyle bir teypi mi vardı?» Köpek yine baktı.
«Belki hayatındaki kemancı kendi müziğini teype alıp sonra çalıyordu.»
Köpek gözlerini kırpıştırdı, inledi.
«Pekâlâ,» dedi Nora. «Burada kemanla ve teyple ilişkili başka resim var mı?»
Einstein biran başını eğip Sony'ye baktı. Düşünüyormuş gibiydi. Biraz daha dolaştı, sağa sola baktı, bu sefer bir başka reklamın önünde durdu. Resimde beyaz gömlek giymiş bir doktor, kucağı bebekli lohusa kadının yatağı yanında duruyordu. Doktor da, anne de gülümsemekteydiler. Huzurluydular. Bebek çok şeker bir şeydi.
Köpek ona baktı.
Nora oraya emekleyip sordu. «Bu resim sana eski aileni mi hatırlatıyor?»
«Eski sahiplerinin evinde anne, baba ve yeni bir bebek mi vardı?»
Köpek yine baktı.
Travis, sırtını kanepeye dayayıp oturduğu yerden, «Belki de ikinci kere dünyaya geliyordur,» dedi. «Eski hayatında doktor olduğunu, anne olduğunu, bebek olduğunu falan hatırlıyordur.»
Nora bu zevzekliği adam yerine koyup cevaplamadı.
«Keman çalan bir bebek,» dedi Travis. .
Einstein mutsuz mutsuz homurdandı. '
Nora yerde, elleri ve dizleri üstünde, köpekle yüz yüzeydi. «Peki,» dedi. «Bu yoldan bir yere varamayacağız. Resimler arasında ilişki kurmanı istemek yetmiyor. Bu resimlerle ilgili soru sormalı, senden cevap almaya bakmalıyız.»
Travis, «Kâğıtkalem ver eline,» dedi.
«Bu ciddi bir iş.» Nora, Einstein'a gösterdiği sabrı Travis'e gösteremilyordu.
«Ciddi olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda gülünç de.» Nora bir an başını eğdi. Sıcaktan bezmiş bir köpeğe benziyordu. Sonra birden başını kaldırıp Einstein'a baktı. «Ne kadar

zekisin sen, köpekcik? Dâhi olduğunu kanıtlamak ister misin? Ebedi hayranlığımızı ve saygımızı kazanmak ister misin? Öyleyse bok ne yapman gerek: Sorularıma basit birer evet-hayır'la cevap vermeyi öğreneceksin.»
Köpek ona dikkatle, umutla baktı.
«Sorumun cevabı evetse... kuyruğunu solla,» dedi Noro. «Ama yalnız 'evet' demek istediğin zaman solla. Test süresince, normal zamandaki gibi heyecanlanıp kuyruk

sallamak yok. Kendini tutman gerek. Kuyruk ancak 'evet' demok istediğin zaman sallanacak. Hayır diyeceksen, o zaman da havla. Bir kere. Bir tek kere.»
Travis, «İki hav, kedilerle oynamak istiyorum demek, üç hav, bana bir bira getirin demek.» diyo takıldı.
Noro sert bir sesle, «Aklını karıştırma hayvanın,» dedi.
«Neden olmasın? O benimkini karıştırıyor ya!»
Köpek, Travis'e bakmadı bile. İri kahverengi gözleri, Noro şifreyi ikinci kere anlatırken bir on bllo ondan ayrılmadı.
«Pekâlâ,» dedi Nora. «Bir deneyelim bakalım. Einstein, evet ve hayır işaretlerini anladın mı?»
Seter kuyruğunu beş altı kere salladı, sonra durdu.
«Rastlantı,» dedi Travis. «Hiçbir şey demek değil.»
Nora bir on kararsız kaldı, kafasında ikinci sorusunu tasarladı. «Benim adımı biliyor musun?»
Kuyruk sallandı, durdu.
«Benim adım Ellen mi?»
Köpek tek kere havladı. HAYIR.
«Adım... Mory mi?»
Tek hav. HAYIR.
«Adım... Nona mı?»
Köpek gözlerini devirdi, sanki kendisini kandırmaya çalıştığı için ona sitem etti. Hiç kuyruk sallamadı. Tek hav.
«Benim adım... Nora mı?»
Einstein kuyruğunu deli gibi salladı.
Nora sevinçle gülerek öne emekledi, doğrulup oturdu, seteri kucakladı.
«Vay canına,» dedi Travis. Onlara katılmak üzere .o da e-
mekleyerek geliyordu.
Noro köpeğin hâlâ üzerine basmakta olduğu resmi gösterdi. «Bu resme tepki göstermen, yanlarında kaldığın eski aileyi hatırlattığı için mi?» Tek hav. HAYİR.
Travis, «Hiç aile yanında kaldın mı?» diye s,ordu. Tek hav.
«Ama sokak köpeği de değilsin,» dedi Noro. «Travis seni bulmadan önce bir yerde yaşıyordun herhalde.»
Travis aynı resmi incelerken birden hangi soruyu sorması gerektiğine karar verdi.
«Bu resme tepki göstermen bebekten ötürü mü?»
Tek hav. HAYİR. «Kadından ötürü mü?» HAYIR.
«Beyaz laboratuar gömleği giymiş odamdan ötürü mü?» Köpek kuyruğunu uzun süre salladı: EVET, EVET, EVET. «Demek bir doktorun yanındaydı,» dedi Nora. «Ya da veterinerin.»
«Ya da bilim adamı.» Travis içinden gelen sese uyuyordu. Aklına birdenbire gelmişti bu fikir.
Einstein 'bilim adamı' sözünü duyunca hemen kuyruğunu 'evet' diye salladı.
«Araştırmalar yapan biri mi?» dedi Travis. EVET.
«Bir laboratuarda mı?» EVET, EVET, EVET.
Bu sefer Nora, «Laboratuar köpeği misin sen?» dedi EVET.
Travis, «Araştırma hayvanı mısın?» diye katkıda bulundu. EVET.
«O yüzden bu kadar zekisin.» EVET.
«Sana bir şey yaptıkları için.» EVET.
Travis'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Konuşuyorlardı köpekle! Hem de köpeğin yere soru işoretini çizdiği geceki gibi kaba hatlarla değil... çok ayrıntılı bir iletişim

kurmuşlardı. Üç kişiymişler gibi karşılıklı konuşuyorlardı... yani hemen hemen. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Dünya değişivermişti. Insanlar
— 120^
— 205 —
la hayvanların eşit (farklı bile olsa eşit) zihinsel yeteneğe sahip olduğu, hayatta eşit yer sahibi, eşit hak sahibi oldukları, umut ve rüyaları paylaştıkları bir dünya, eskisi gibi olabilir miydi? Tamam, peki, belki de kendisi abartıyordu durumu biraz. Bütün hayvanlar birdenbire insana eşit bilinç ve zekâ sahibi olmuş değillerdi elbette. Bir tek köpek vardı ortada. Bir deney hayvanı. Belki türünde tek. «Ama... Tanrım. Tanrım!» Travis setere dehşet dolu bakışlarla bakarken vücudunu bir ürperti kapladı. Korku ürpertisi değil de... bir huşu.
Nora köpekle konuşurken onun da sesinde aynı dehşetin yansıması vardı. «Seni öyle gidesin diye serbest bırakmadılar, değil mi?»
Tek hav. HAYIR.
«Kaçtın mı?»
EVET.
Travis, «Seni ormanda bulduğum o Salı sabahı mı?» diye sordu. «Daha yeni mi kaçmıştın o zaman?» Einstein ne havladı, ne de kuyruk salladı. «Günler önce mi?» dedi Travis. Köpek inledi.
Nora, «Herhalde onun da bir zaman duygusu vardır,» dedi. «Hayvanların da doğal olarak gece-gündüz temposu var, değil mi? İçgüdüsel saatleri, .yani biyolojik saatleri var. Ama herhalde tckvim günleri kavramı yok onda. Bizim zamanı günlere, hafta-lara, aylara nasıl böldüğümüzü anlamıyor. Ba yüzden de soruna cevap veremez.»
Travis, «O holde onu da biz öğretelim ona,» dedi.
Einstein kuyruğunu çılgınca salladı.
Nora düşünceli bir sesle, «Kaçmış...» diye mırıldandı.
Travis onun kafasından geçeni anlamıştı. Einstein'a, «Seni arı yarlardır, değil mi?» dedi.
Köpek inledi, kuyruğunu salladı... Travis bunu kaygılı bir EVET olarak yorumladı.
4
— 120 -4;
■207 —
Güneş battıktan bir saat sonra Lemuel Johnson'la Cliff So-ames, peşlerinde sekiz NSA ajanının bindiği işoretsiz iki arabayla birlikte Bordeaux Ridge'e vardılar. İnşaat oranının ortasından geçen yapılmamış yolun üzeri dizi halinde parketmiş arabalarla doluydu. Çoğu siyah-beyaz, şerif yıldızı taşıyan arabalardı. Adli tıptan gelenler de vardı arada.
Lem basının da gelmiş olduğunu görünce bozuldu. Gazetecilerle televizyon kameraları, polis kordonunun gerisinde bekliyorlardı. Cinayet yerinden bir blok uzaktaydılar. Wes Dalberg'in Holy Jim Vadisinde öldürülmesini, bilim adamlarının birbiriyle ilgili biçimde ortadan kaldırılışını, diğer olayları başarıyla saklayan, yanlış bilgileri atak bir tutumla yayan NSA, bu olaylar orasında bir ilgi bulunduğundan kimsenin kuşkulanmamasını da sağlamıştı. Lem içinden, inşallah polis kordonundakiler Walt Gaines'in en güvenilir adamlarıdır da, gazetecilerin soruları karşısında taş gibi sessiz kalıyorlardır, diye dua etti. Nasılsa yutulacak bir hikâye uydurulurdu sonradan.
Tahta engeller kaldırıldı, NSA arabalarına yol verildi, sonra tekrar yerine kondu. Lem s.okağın tâ ucuna parketti. Suç yerinin ilerisine. Cliff Soames'i diğer ajanlara talimat vermek üzere orada bırakıp tü.m dikkatleri toplar gibi görünen bitmemiş eve doğru yürüdü.

Devriye arabalarının telsizleri harıl harıl işliyordu. Cızırtıları sanki koca dünya kozmik bir ızgaranın üzerinde pişiyormuş gibi etki yapmaktaydı.
İncelemeyi kolaylaştırmak için spot ışıkları getinlmiş, ayaklar üstüne monte edilip eve doğru çevrilmişti. Lem kendini dev bir sahnedeymiş gibi hissetti. İşıkların çevresinde pervaneler fır dönüyordu. Gölgeleri yere irileşmiş olarak vurmaktaydı.
Lem de kendi irileşmiş gölgesini peşinde sürüyerek bahçeyi geçip eve girdi. İçerde de ışıklar vardı. Göz kamaştırıcı bir beyazlık, duvarlardan insanın üzerine üzerine yansıyordu. Bu sert ışıkta bembeyaz görünen iki genç polis, adli tıptan adamlar her zamanki Bilimsel İnceleme Bölümü elemanları çarptı gözüne. .....'.....
Bir fotoğrafçının flaşı, iç odaların birinde parlayıp söndü. Hol kalabalıktı. Lem bu yüzden salona geçip yemek odasına, oradan mutfağa yöneldi.
Walt Gaines kahvaltı yerindeydi. Spot ışıklarının sonuncusunun arkasında kolon gölgede duruyordu. Ama öyle olduğu halde, kızgınlığı ve üzüntüsü rahatça forkediliyordu. Besbelli adamlarından birinin ölüm haberini evindeyken almıştı. Ayağında yırtık bez pabuçlar, buruşuk bej bir pantolon, üzerinde de kırmızı kareli, kısa kollu bir gömlek vardı. O koca cüsseslne, boğa boy-nuna, kaslı kollarına, dev ellerine rağmen, kılığı ve omuzlarında- ' ki sarkıklık onu tek başına kalmış bir çocuk gibi gösteriyordu. :
Lem kahvaltı yerinden baktığında, laboratuardan gelen a-damların arkasındaki çamaşır odasını göremiyordu. Ceset hâlâ orada yatıyor olmalıydı. «Üzgünüm, Walt, çok üzgünüm,» dedi.
«Adı Teel Porter'di. Babası Red Porter yirmi beş yıllık arkadaşım. Red polislikten daha geçen yıl emekli oldu. Nasıl söyleyeceğim ona? Yakın dostum olduğuna göre kendim söylemeliyim. Başkalarına yıkamam bu sefer.»
Lem zaten Walt'in böyle bir işi hiçbir zaman başkasına yıkmadığını bilirdi. Bir odamı ölürse, kendisi ailesini ziyaret eder, kötü haberi verir, ilk şokları geçene kadar onlarla otururdu.
«Neredeyse iki adam kaybediyorduk,» dedi Walt. «Öteki çok sarsılmış durumda.»
«Teel nasıl...»
«Dalberg gibi karnı deşilmiş. Başı kopmuş.»
Yabancı, diye düşündü Lem. Kuşku kalmamıştı.
Pervaneler içeriye girmiş, Lem'le Walt'in ilerisindeki spot ışığının camına çarpıyoriardı.
Walt sesi öfkeden kalınloşorak, «Başını... bulamadık,» dedi. «Babasına nasıl söylerim Teel'in başı kayboldu diye?»
Lem verecek cevap bulamadı.
Walt ona derin derin baktı. «Artık beni bu işin dışına ite-mezsin. Kendi adamlarımdan biri ölünce... itemezsin artık.»
«Walt, bağlı olduğum örgüt yasa koruması altında gizli çalışır. Bordrosunda kaç ajanı olduğu bile devlet sırrıdır. Ama senin büron basına do, herkese de açık. Bu olayda nasıl araştırma yapacaklarını bilsinler diye adamlarına da her şeyin anlatılması gerekir. O zaman ulusal savunma sırlarını bir yığın polise açıklamış oluruz...»
«Senin adamların biliyor yo!» dedi Walt.
«Evet oma benim adamlarım gizlilik yemini etti, dikkatli güvenlik soruşturmalarından geçtiler, ağızlarını kapalı tutmak konusunda do eğitildiler.»
«Benim adamlarım da bilir ağızlarını sıkı tutmayı.»
«Bundan eminim,» dedi Lem dikkatle. «Sıradan olayları büro dışında ağızlarına almadıklarından eminim. Ama bu sıradan olay değil. Yo, bunun bizim elimizde kalması şart.»
Walt, «Benim adamlarım da gizlilik yeminine imza atar,» dedi.

«Hepsinin geçmişini soruşturmamız gerek. Hem yalnız polislerin değil, büro görevlilerinin, dosya memuriormın bile. Haftalar, oyiar sürer.»
Walt açık duran kapıdan yemek .odasına doğru baktığında, Cliff Soames'le bir başka NSA ajanının, oradaki iki polisle konuşmakta olduğunu gördü. «Buraya adımını atar atmaz işi devralmaya başladın, değil mi? Bana hiç sormadan, ha?»
«Oyle. Bu gece burada gördüklerinden kimseye söz etmemeleri gerektiğini adamlarına anlatmaya çalışıyoruz. Karılarına bile söylememeleri gerek. Herkese yasanın maddelerini bildiri-ruz, çünkü sonunda hapis cezası bulunduğunu anlamalarını istiyoruz.»
«Yine mi beni kodesle korkutuyorsun?» diye sordu Walt. Ama sesinde mizahtan eser yoktu bu sefer.
Lem hem polisin ölümüne, hem de olayların aldığı şekle üzülmekteydi. Walt'lo arasına bu yüzden gerginlik girmesi hepsinden de kötüydü. «Kimsenin hapse girmesini istemiyorum. Bu yüzden herkes durumu onlasın diye...»
Walt kaşlarını çattı. «Gel benimle.»
Lem .onun peşinden dışarı çıktı, evin önündeki devriye arabalarından birine yürüdüler.
Ön kanepeye binip oturdular. Walt direksiyon başındaydı. Kapılar kapanmıştı.
«Pencereyi de kapa, biz bize olalım,» dedi.
Lem bu sıcakta havasızlıktan boğulacaklarını söyleyip itiraz etti. Ama bu loş ışıkta bile Walt'in öfkesinin katıksızlığmı, kabarma eğilimini görebiliyordu. Kendini elinde yanan mumla

benzin gölünün ortasında duran birine benzetti. Camını kapadı.
«Pekâlâ,» dedi Walt. «Yalnızız. Sen NSA Bölge Müdürü değilsin, ben de şerif değilim. Yalnızca eski dostuz. Kardeşiz. Anlat bana.»
«Walt, Allah kahretsin yapamam.»
«Şimdi anlatırsan davadan çekilirim. Burnumu sokmam.»
«Zaten çekileceksin. Mecbursun.»
«Çekilirsem alçağım,» dedi Walt öfkeyle. «Şimdi iner, şu karşındaki çakallara doğru yürürüm.» Arabanın burnu Bodeaux Ridge'in çıkışına doğruydu. Yoi engellerinin gerisinde basın temsilcilerinin beklediği yere. Walt ön camdan onları gösterdi. «On-lara Banodyne Laboratuarının bir tür savunma projesi üzerinde çalıştığını, s.onra projenin çığrından çıktığını söylerim. Garip bir yaratığın ya do insanın, tüm güvenlik önlemlerine rağmen o laboratuardan kaçtığını, şimdi serbest dolaştığını söylerim. Dolaşırken insanları öldürdüğünü de.»
Lem, «Böyle bir şey yaparson yalnız kodese girmekle kalmazsın, hem işinden olursun, hem de tüm meslek hayatını mahvedersin,» dedi.
«Hiç sanmıyorum. Mahkemede, ya ulusal güvenlik sırlarını açıklamak ya da beni bu göreve seçen insanların güvenliğini ayaklar altına almak arasında bir seçim yapmaya zorlandığımı söylerim. Böyle bir kriz durumunda, balkın güvenliğini Washington bürokratlarının kaygılarından daha önemli bulduğumu anlatırım. Hiçbir jüri mahkûm etmez beni herhalde. Kodese girmediğim gibi, gelecek seçimde bu seferkinden bile fazla oy alırım.» «Lanet olsun,» dedi Lem. Walt'in haklı olduğunu biliyordu. «Eğer bana şimdi anlatırsan, senin adamlarının bu işi benimkilerden daha iyi görebileceğine beni gerçekten inandırırsan, o zaman yolundan çekilirim. Ama anlatmazsan her şeyi açıklarım.»
«Yeminimi bozmuş, dolayısıyla başımı cellâdın baltasına u-zatmış olurum.»
«Bana söylediğini kimse bilmeyecek ki!»

«Öyle mi? E, o halde, Tanrı aşkına, Walt, neden sırf merakın uğruno beni böyle bir duruma düşürüyorsun?»
Walt gücenmiş gibiydi. «Mesele o kadar basit değil, Ai-lahın belâsı,» dedi. «Yalnızca merak değil.»
«Nedir o halde?» «Adamlarımdioını biri öldü!»
Lem başını koltuğun arkasına dayayıp gözlerini kapadı, içini çekti. Walt ölen adamının öcünü almaktan neden vazgeçmesi .jerektiğini bilmek zorundaydı. Görev duygusu, bu kadarını şart koşuyordu geri çekilmesi için. Pek de mantıksız değildi tutumu.
Alçak sesle, «Gidip gazetecilede konuşayım mı?» diye sordu.
Lem gözlerini açtı, eliyle terli suratını sildi. Arabanın içi aşırı sıcak ve boğucuydu. Camını açmak istiyordu. Ama yanlarından ikide bir eve girip çıkan insanlar geçmekteydi. Walt'a anlatacaklarına kimsenin kulak misafiri olmasını göze alamazdı.
«Dikkatini Banodyne'e çevirmekte haklıydın. Birkaç yıldan beri savunmayla ilgili araştırmalar yapıyorlar.»
«Biyolojik savaş mı?» diye sordu Walt. «Rekombinan DNA kullanıp iğrenç yeni virüsler mi yapıyorlardı?»
«Belki onu da. Ama mikrop savaşının bu olayla ilgisi yok. Ben sana, bu olaylar dizisiyle ilgili araştırmadan söz edeceğim.»
Camlar buğulanmaya başlamıştı. Walt arabayı çalıştırdı. Soğutma düzeni olmadığı için pencerelere yayılan sis artmayı sürdürdü. Ama içeri giren o sıcak, nemli hava bile eskisinden iyiydi.
Lem, «Francis Projesi adı altında birkaç araştırma birden yapıyorlardı,» dedi «Francis demeleri. Aziz Francis'den ötürü.»
Walt gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak, «Bir savaş projesine aziz adı mı vermişler?» diye sordu.
«Uygun ama. Aziz Francis kuşlarla, hayvanlarla konuşabi-ien biriydi. Banodyne'de de Doktor Davis Weatherby'nin başkanlığındaki proje, insan-hayvan iletişimini hedef almaktaydı.» «Kaplumbağaların dilini falan öğrenmek gibi mi?» «Hayır. Genetik mühendislik dalında en yeni bilgileri kullanarak normalin çok üzerinde zekâya sahip hayvanlar yaratmak. Hemen hemen insan düzeyinde düşünebilen, bizimle iletişim kurabilen hayvanlar.»
Walt ona ağzı açık, inanmaz bakışlarla bakıyordu. Lem konuşmasını sürdürdü. «Bilim adamları, aralarında bir yığın ekipler kurdular, değişik değişik deneylere başladılar. Hepsi Francis Projesinin parçalarıydı. Bunlara en az beş yıldır

para tahsis ediliyor. Bir yanda, Davis Weotherby'nin köpekleri vardı...»
Doktor Weatherby yüz yılı aşkın süredir özel bir dikkatle büyütülüp yetiştirilmiş kızıl seterlerin yumurta ve spermleri üzerinde çalışıyordu. Böyle bir seçimin yapılması, hayvanın çok saf kandan olması, kalıtımsal yollarla geçebilecek tüm hastalık ve sağlıksızlıkların genetik kodundan temizlenmiş.olması demekti. Böylece Weatherby'nin deneyleri, sağlıklı ve safkan köpekler üzerinde yapılmış oluyordu. Deney sırasında yavrular kusurlu doğarsa, bunun doğal kusur mu, yoksa deney gereği genetik kodla oynandığı için ortaya çıkan bir yon etki mi olduğunu anlamak daha kolay oluyordu böylelikle. Doneyin yan etkisiyle, o zaman kendi hatâlarından ders olmaları da kolayloşıyordu.
Yıllardan beri hayvanın dış görünüşünde herhangi bir değişikliğe yol açmaksızın yalnızca zekâsını arttırmaya çalışan Davis Weatherby, genetik olarak değiştirilmiş yüzlerce kızıl seter yumurtasını suni döllenme sonrasında alıp, sağlıklı dişi köpeklere

nokletmişti. Bu anne köpekler yavruları normal süre boyunca taşımış, doğumdan sonra Weatherby yavruları zekâ artışı açısından incelemişti.
«Başarısızlıklar uzun süre birbirini izledi,» diye anlattı Lem. «İğrenç fiziksel kusurlar olursa, yavrunun yok edilmesi gerekti. Kimi ölü doğdu. Normal görünenler de genelde rostlanonm bile altında zekâ düzeyi gösterdiler. Weatherby türler orası mühendislik uyguluyordu. Bazı korkunç ihtimoller de vardı hesapta.»
Walt ön cama bakıyordu. Buğudan dışarısı hiç görünmez olmuştu. Birden kaşlarını çattı. «Türler arası mı? Ne demek istiyorsun?»
«Yani seterden daha zeki olan türlerin genetik belirleyicilerini ayrıştırıyordu...»
«Maymun falan mı? Onlar köpekten akıllı olur, değil mi?» «Evet, Maymun... ve insan.» «Tanrım,» dedi Walt.
Lem ön panelin vantilatör deliğini ayarladı, ılık hovonın dosdoğru suratına gelmesini sağladı. «Weatherby seterin genetik kodlamasıno yabancı genetik malzeme sokuyordu. Aynı zamanda köpeğin kendi genlerini de düzeltiyor, zekâsını köpek düzeyinde sınırlayanları ortadan kaldırıyordu,»
Walt isyan etti. «Buna imkân yok! Bu genetik malzeme dediğin şey herhalde bir türden ötekine geçirilemez,»
«Doğada hobire oluyor ama,» dedi Lem. «Genetik malzeme bir türden ötekine geçiyor, taşıyanlar da genellikle virüsler oluyor. Diyelim ki, maymunlarda bir virüs gelişiyor. Maymunun içindeyken, onun hücrelerinden genetik malzeme alıyor. Maymunun genleri virüsün bir kısmı haline geliyor. Sonra gidip bir insanı enfekte ettiği zaman o virüs maymunun genetik malzemesini insana bırakıyor. AİDS virüsünü düşünsene! AİDS'in epey yıllardan beri bazı tür moymunlarca ve insanlarca taşınmakta olan bir hastalık olduğuna inanılıyor. Ama ikisi de o sıralar o hastalığa duyarlı değildi, deniyor. Yani yalnızca taşıyıcıydık. Taşıdığımız şey bizi hasta etmiyordu. Derken maymunlarda bir değişiklik oldu. Olumsuz bir genetik değişiklik. Bu sefer yalnız taşıyıcı değil, taşıdıkları virüsün kurbanı durumuna düştüler. Maymunlar o hastalıktan ölmeye başladı. Sonra virüsler insano geçince, AİDS'e duyarlılık taşıyan yeni genetik kodlomolor da getirdiler. Çok geçmeden insanlar da bu hastalığa yakalanır ol- ; du. Doğada böyle .oluyor. Laboratuarda tabii daha iyisi de yapılabiliyor.»
Yan camlar da buğulanırken Walt, «Demek Weatherby so- nunda insan zekâsında bir köpek yetiştirmeyi başardı,» dedi.
«Çok uzun ve çok yavaş bir süreç oldu. Ama zamanla bazı i ilerlemeler* kaydetti. Bir yılı biraz aşkın süre önce de mucize yavru doğuverdi.»
«İnsan gibi mi düşünüyor?»
«İnsan gibi değil, oma belki insan kadar iyi, demek daha doğru.»
«Ama yine de normal bir köpeğe benziyor, öyle mi?»
«Pentagon öyle istiyordu. Bu da Weatherby'nin işini çok | zorloştırıyordu herhalde. Görünüşe göre beyin büyüklüğünün zekâyla biraz bile olsa ilgisi var. Weatherby'nin daha iri beyinli bir seter yapmasına izin verilse, belki çok önceden başarırdı. Ama iri beyin demek, iri bir kofa demek. O zaman köpek pek acayip görünijrdü.»
Pencerelerin hepsi bembeyaz kesilmişti artık. Wait do, Lem de, buğuyu silmeye kalkışmadılar. Dışarıyı görmeksizin arabanın o boğucu sıcağında kapalı kalmak, dünyayla ilişkiyi kesmiş gibi;

bir duygu veriyordu onlara. Sanici zamanın da, mekânın da dışında bir yolculuktaydılar. Genetik mühendisliğin yaratabileceği harikalara uygun bir ortam.

Walt, «Demek Pentagon görünüşü köpeğe benzeyen, ama insan gibi düşünebilen bir köpek istedi,» dedi. «Neden?»
«Casusluk olanaklarını bir düşünsene,» diye karşılık verdi Lem. «Savaş durumunda köpekler düşman kesimine geçmekte .hiç zorluk çekmezler. Mevzileri, düşmanın gücünü görebilirler. Şu ya da bu biçimde iletişim kurabileceğimiz zeki bir köpek, geri döner, bize gördüklerini anlatır, düşmanların neler konuştuklarını falan hep bildirir.»
«Bildirir mi? Yani konuşabiliyor mu köpekler? Hani Konuşan Katır Francis gibi falan mı? Öff, Lem, ciddi ol. Tanrı aşkına!»
Lem arkadaşının bu akıl durdurucu bilgileri sindirememesi-ne anlayış gösteriyordu. Modern bilim öyle baş döndürücü bir hızla iieriemekteydi, öyle devrimsel keşifler birbirini izliyordu ki, konunun dışındaki insanlara göre sihirden farkı pek azdı bu durumun. Yirmi yıl sonra dünyanın ne kadar değişik olacağını, bilim dünyası dışında anlayabilen azdı. 1780'le 1980 arasındaki fark ne kadarsa, yirmi yıldaki fark o kadar, belki daha fazla olacaktı, jnsan yaklaşanların birazını görünce, durumu hem ilham verici, hem şaşırtıcı, hem sevindirici, hem de korkutucu buluyordu.
Lem anlatmaya çalıştı. «Aslında belki köpeğin genetiği değiştirilerek konuşması da sağlanabilir. Belki kolay bir iştir hattâ... bilemiyorum. Ama ona gerekli ses tellerini, dili, dudakları falan vermek, görünüşünü çok değiştirmeyi gerektirir, o da Pentagon'un amaçları bakımından işe yaramaz. Dolayısıyle bu köpeklerin konuşması beklenmiyordu. İletişim herhalde ileri düzeyde gelişmiş bir işaret diliyle olacaktı.»
«Gülmüyorsun,» dedi Walt. «Bu garip bir şaka olmalı ama... sen neden gülmüyorsun?»
Lem sabıria, «Bir düşün,» dedi. «Barış zamanında... diyelim ki, ABD Başkanı kalkıp Sovyet Başbakanına, Amerikan halkının armağanı olarak bir kızıl seter veriyor. Köpek başbakanın evinde, bürosunda yaşıyor her an. SSCB'nIn en yüksek devlet yetkililerinin ve Parti ileri gelenlerinin sıriarını dinliyor. Arada bir, belki birkaç haftada yada birkaç ayda bir, köpek belki bir ara dışarı sızmayı, Moskova'daki bir ABD oianıyla buluşmayı başarır, tüm bilgileri aktarır.»
«Bilgi mi aktarır? Çılgınlık bu!» Walt güldü. Ama gülüşünde keskin, İçi boş, kesinlikle sinirii bir nitelik vardı. Lem arkadaşının^ kuşkularının yavaş yavaş dinmekte olduğunu, ama onun inatla o kuşkulara sarılmak istediğini anladı.
«Ben sana yalnızca bu da mümkün diyorum. Böyle bir köpek gerçekten suni döllenmeyle, genetik olarak değiştirilmiş yumurta ve spermlerden yaratıldı. Bir yıl Banodyne Laboratuarlarında kapalı kaldıktan sonra, 17 Mayıs Pazartesi sabahı erken saatlerde, tesisin güvenlik sistemini kurnazca,yenecek bir yoK bulup kaçmayı başardı.»
«Köpek şimdi serbest mi?»
«Evet.»
«Öldüren o mu...»
«Hayır,» dedi Lem. «Köpek zararsız. Harikulade bir hayvan,. Weatherby o seterin üzerinde çalışırken laboratuarına gitmiştim. Köpekle iletişim kurdum. İnan bana, Walt, o hayvanı görünce, Weatherby'nin ne yarattığını anlayınca, bizim kendi zavalh-türümüz konusunda da insanın içi büyük umutlaria doluyor.»
Walt ona anlamaz bakışlaria baktı.
Lem duygularını ona anlatabilmek için kelime aradı. Köpeğin kendisi için ne büyük anlam taşıdığını anlatırken göğsü heyecanla daralıyordu. «Yani... demek istiyorum ki, madem şaşırtıcı şeyler yapabiliyoruz, o zaman kötümserlerle kıyamet habercileri ne derlerse desinler, bizim için de umut var demektir. Eğer bunu yapabiliyorsak, bizde hiç değilse potansiyel olarak Tanrı" nm gücü ve bilgeliği var demektir. Biz yalnız silah yapan bir tür değiliz. Hayat da yapabiliyoruz. Başka bir türün yaratığını

kendi; düzeyimize yükseltebllyorsak, arkadaş bir tür yaratıp dünyayı onunla paylaşabiliyorsok... inançlarımız, felsefemiz kökünden değişecek demektir. Seteri değiştirmekle biz kendimizi değiştirdik. Köpeği yeni bir bilinç düzeyine çekerek, kendi bilinç düzeyimizi de farkında olmadan yükseltiyoruz.»
«Tanrım! Lem, papazlar gibi konuşuyorsun.»
«Öyle mi? Bunları senden çok daha uzun süredir düşünüyorum da ondan. Zamanla neden söz ettiğimi sen de anlarsın..
-^214 —
— 126 —
Sen de aynı şeyleri hissetmeye başlarsın. İnsanoğlunun tanrılaşmaya başladığı yolundaki bu inanılmaz duyguyu... üstelik oraya varmanın bizim hakkımız olduğunu da.»
ıVValt Gaines buğulu cama baktı, sanki o beyazlığın içinde bir şeyleri büyük bir ilgiyle okumaya çalıştı. Sonra, «Belki de haklısın,» dedi. «Belki yepyeni bir dünyanın eşiğindeyiz. Ama şu an için, yine eski dünyada yaşamalı, onunla başa çıkmayı öğrenmeliyiz. Eğer polisimi köpek öldürmedlyse, öldüren ne?» Lem, «Köpeğin kaçtığı gece Banodyne'den bir şey daha kaçtı,» diye anlattı. Francis Projesinin bir do karanlık yanı olduğunu hatırlayınca deminki mutluluğu apansız sona ermişti sanki.
«Ona Yabancı diyorlardı.»
Nora otomobille demir kafesteki kaplanı karşılaştıran dergi ilanını kaldırıp köpeğe gösterdi. «Pekâlâ, bakalım bize daha neleri açıklayabilirsin. Buna gelelim. Bu resme İlgi duymanı sağlayan otomobil mi?»
Einstein bir kere havladı. HAYIR.
Travis, «Kaplan mı?» diye sordu.
Tek hav.
«Kafes mi?» dedi Nora.
Einstein kuyruğunu salladı, EVET.
«Bu resmi seçmenin nedeni, seni kafeste tuttukları İçin mi?» EVET.
Travis emekleyip cezaevi hücresinde bir adamı gösteren resmi aldı. «Bunu do, hücre kafese benziyor diye seçtin herhalde.»
EVET.
«Bu adamın mutsuz hali, sona kafesteyken hissettiklerini
hatırlattı.» EVET.
«Ya keman?» dedi Nora. «Laboratuarda biri sana keman mı çaldı?» EVET.
Travis, «Bunu neden yaptılar, anlayamadım,» diye mırıldandı.
Bu soru, köpeğin basit bir evet ya da hayırla cevaplayabi-loceği bir soru değildi.
Nora, «Keman sever misin?» dedi. EVET.
«Genelde müzik sever misin?» EVET.
«Caz sever misin?»
Köpek ne havladı, ne de kuyruk salladı. Travis, «Cazın ne olduğunu bilmiyor,» dedi. «Herhalde ono caz dinletmediler.»
Nora, «Rock and Roîl sever misin?» diye sordu.
Einstein tek hav sesinin yanında kuyruğunu da sallıyordu.
Nora, «Bu da ne demek oluyor?» diye sordu.
«Herhalde hem evet, hem de hayır,» dedi Travis. «Bazı Rock
and Roll'ları seviyor ama hepsini sevmiyor.»
Einstein Travis'in yorumunu onaylarcasına kuyruğunu salladı.
«Klasikler?» diye sordu Nora.
EVET. 5
Travis, «Züppe bir köpeğimiz var,» dedi gülerek. EVET, EVET, EVET.

Noro sevinçli bir kahkaha attı, Travis de ona katıldı. Eins- | tein burnunu onlara sürttü, yanaklarını mutlu mutlu yaladı. | Travis bakınıp bir resim daha aradı, clmnostik yapan adamı ;| seçti. «Seni laboratuardan dışarı çıkarmıyorlardı herhalde. Ama | yine de formda olmanı İstiyorlardı. Böyle mi çalıştırdılar seni? Spor olanında da mı?»
EVET.
Esrarı çözmek harikulade bir duyguydu. Travis uzaydan gelme bir yaratıkta zekâ olduğunu keşfetse, bundan çok heyecan-lanamoz, bundan çok sevinemezdi. *^
Walt Gaines, Lem Johnson'u dinlerken, tavşan deliğine düşüyorum, diye geçirdi içinden.
Bu yüksek teknolojili uzay uçuşları dünyası, evlere bilgisa

yarların girdiği, uydu aracılığıyla telefon görüşmelerinin yapıldığı, fabrikalarda robotların çalıştığı çağ şimdi de içinde doğup büyüdüğü biyoloji bilimini değiştiriyordu. İkinci Dünya Savaşında çocuktu Walt. O zaman daha bir tek jet uçağı bile yoktu. Dev Chrysler arabaların kuyrukları balık yüzgeci gibi yukarıya doğruydu. Telefonlarda numara basmak yerine numara çevirmek vardı. Saatlerin sayıları değil, yelkovanı, akrebi olurdu. Televizyon yoktu o doğduğu zaman. Nükleer kıyametin onun ömrü bitmeden gerçek bir tehlike haline geleceğini kimseler düşünemezdi. Kendi dünyasının gerçeklerinden ayrılıp bir delikten geçmiş, daha hızlı hareket eden gerçeklerin dünyasına girmiş gibi hissediyordu kendini. Yeni teknolojinin krallığı harikulade, ama çok korkutucu olabilirdi... bazen de ikisi aynı anda çıkardı insanın .^karşısına.
Şimdi olduğu gibi.
Zeki bir köpek kavramı, Walt'm İçindeki çocuk ruhuna çekici geliyor, gülümşemek isterhesine yol açıyordu.
Ama o laboratuardan bir şey daha kaçmıştı. Yabancı! O da ödünü koparıyordu.
«Köpeğin adı yoktu,» dedi Lem. «Bunda da bir gariplik yok. Labpratudrlarda hayvanlarla çalışan bilim adamlarının çoğu onlara isim koymaz. Hayvana isim konduğu anda, ona bir kişilik yorumlanmış demektir. O zaman onunla olan ilişkileri de değişir, gözlemlerinde gerektiği kadar tarafsız davranamazlar. Köpeğin diğer köpekler gibi bir numarası vardı. Weatherby'nin istediği sonucu almış olduğu kesinleşinceye kadar bu böyle sürdü. Durum anlaşılıp da, köpeğin bir başansızlık örneği olarak yok edilmeyeceği kesinleşince, yine isim koymadılar ona. Herkes 'köpek' diyordu yalnızca. Bu onu ayırmaya yetiyordu, çünkü Weatherby' nin üzerinde çalıştığı diğer yavruların hep numaraları vardı. Hem zaten o sırada Doktor Yarbeck de yine Francis Projesinin çerçevesi içinde başka ve çok farklı bir araştırmayla uğraşıyordu. O da sonunda başarıya ulaştı.»
Yarbeck'in amacı, zekâsı çok arttırılmış bir hayvan yapmaktı yine... ama onun hayvanı insanların yanısıra savaşa gidecekti. Tıpkı tehlikeli görevlerde polislere eşlik eden köpekler gibL Yarbeck çok zeki, ama aynı zamanda da tehlikeli bir hayvan yapmaya uğraşmaktaydı. Savaş alanında terör yaratacak bir yaratık. Öfkeli, saldırgan, kurnaz... hem orman savaşında, hem. kont savaşında korkunç ve etkili. İnsan kadar zeki olmayacaktı tabii. Weatherby'nin geliştirdiği köpek kadar da zeki olmayacaktı. İnsanların kontrolu'nda olması gerekiyordu. Onu insan kadar zeki yapmak bir hatâ .olurdu. Frankeştayn'ı herkes okumuş, Boris Karloff filmlerini herkes görmüştü. Yarbeck'in araştırmasının tehlikelerini kimse azımsamıyordu.
Maymunlar zaten zeki oldukları, elleri de insan eline benzediği için Yarbeck onlarla çalışmayı seçti. Onların da en uygununun babunlar olduğuna karar verdi.
Maymunların en zeki- ; lerl arasındaydı babunlar. Ham madde olarak iyiydiler.

Doğal ; olarak iyi savaşçıydılar. Pençeleri, dişleri müthişti. Düşman say- ; dıklarına saldırmaya eğilimliydiler. I
«Yarbeck'in ilk işi babunun görünüşünü değiştirip daha iri, insanı korkutacak kadar iri hale getirmekti,» dedi Lem. «Boyu- | nun en azından bir altmış olmasını, kilosunun da altmışa varma-sını istiyordu.» |
«O' kadar iri sayılmaz,» diye itiraz edecek oldu Walt.
«Sayılır.» I
«O irilikte bir adamı ezerim ben.»
«Adamı, evet. Ama bu yaratığı ezemezsin. Sırf kas, hiç yağı yok. İnsandan çok daha hızlı. Yirmi beş kiloluk bir yaban domuzunun bile insanı nasıl kıyma edebileceğini düşünürsen Yarbeck' in savaşçısının ne mene bir canavar olduğunu onlarsın.»
Devriye arabasının beyaz buğulu camı sanki sinema ekranıydı. Walt o ekranda gaddarca öldürülmüş cesetleri seyrediyordu. Wes Dalberg. Teel Porter... Gözlerini yumdu, cesetleri görmeye devam etti. «Peki, tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Altmış kilo yeter elbette... eğer savaşmaya, öldürmeye uygun yaratılmış bir canlıdan söz ediyorsak.»
«Böylece Yarbeck irileşecek babunlar ırkını oluşturdu. Sonra spermlerde ve yumurtalarda değişiklik yapmaya girişti, arasıra do babunun kendi genetik kodlamasını değiştirdi, bazen ona başka türlerden genler verdi.»
«Akıllı köpeği yaratma yöntemine benzer bir yol.» «Eh, aşağı yukarı aynı teknikler. Yarbeck yarattığı savaşçının iri, güçlü bir çenesi oimasını istiyordu. Alman çoban köpek-

— 128^ .
leri gibi bir şey. Hattâ belki çakal gibi. Daha çok diş sığsın diye. O zaman babunun kafa biçimini değiştirmek, bu eklemeleri sığdıracak biçirnde yeni bir surat yaratmak şarttı. Zaten beyni irileştirmek için de kafatasının irileştirilmesi gerekiyordu. Doktor Yarbeck'i sınırlayan koşullar yoktu. Weatherby'nin sorunlarıyla , boğuşmak, hayvanın görünüşünü kuşku çekmemek için aynen korumak zorunda değildi. Hattâ onun yaratığı ne kadar iğrenç, tanınmaz bir yaratık olursa, o kadar daha yaman savaşçı olur-•du, çünkü düşmanlarını yalnız öldürmekle kalmaz, aynı zamanda panik yaratırdı onlarda.»
Sıcak, yapış yapış havaya rağmen Walt Gaines karnında soğuk bir yumru hissetti. Koca parçalar halinde soğuk buzlar vardı sanki karnında. «Bu olayın ahlâki yönü Yarbeck'in ya da başkalarının aklına gelmedi mi. Tanrı aşkına? Doktor Moreau' nun Adası'nı hiçbiri mi okumamış? Lem, halka bunu açıklamak senin ahlâki sorumluluğun. Benim de.»
«Öyle şey yok,» dedi Lem. «Bilgi denilen şeyi, iyi bilgiler, kötü bilgiler diye ikiye ayırmak... dinlerin getirdiği bir şey. Davranışlar ahlâka uygun olur ya da olmaz, orası tamam, ama bilgiler öyle etiketlenip smıflandırılamaz. Bilim odamı için, hattâ eğitim görmüş her kadın ve erkek için, tüm bilgiler ahlâki açıdan tarafsızdır.»
«Ama... Allah kahretsin, ya o bilgilerin uygulaması? Hele Yarbeck'inkiler... ahlâki açıdan tarafsız değil!»
Evlerinin bahçesinde, ellerinde biralarıylo oturup dünya sorunlarını tartışırken bu tür sözlere bayılırlardı. Salon filozofları! Kendi bilgelikleriyle övünen bira sarhoşları. Zaman zaman da polislik mesleğinde karşılarına çıkan olayları, sorunları tartışırlardı aralarında. Ama hiçbir sohbetleri mesleklerini bu kadar yakından ilgilendirmemişti. Walt'a öyle geliyordu.

Lem, «Bilgiyi uygulamak, daha fazlasını öğrenme yöntemlerinden biridir,» dedi. «Bilim odamı keşiflerini uygulamalı, sonuçlarını görmeli. Ahlâki sorumluluk, işi laboratuardan çıkarıp ahlâksız biçimde kullananların sorunu.»
«Sen inanıyor musun bu söylediğin saçmalığa?» Lem bir an düşündü. «Evet, sanırım inanıyorum. Olan bir kötülükten, keşfiyle buna yol açan bilim adamının sorumlu tutacak… hiç çalışmazlar. İlerleme durur. Öyle olsa hâlâ mağara kırda yaşıyor olurduk.»
Walt cebinden temiz bir mendil çekip yüzünü sildi, düşün-mek için zaman kazandı. Onu tedirgin eden şeyin sıcakla, rutubetle ilgisi yoktu. Yorbeck'in canavarının Orange Bölgesinde cirit attığını düşünmek yol açıyordu terlemesine.,
Olayı halka açıklamak istiyordu. Yeni ve tehlikeli bir şeyin serbest dolaştığı konusunda dünyayı uyarmak istiyordu. Ama o zaman da Luddite'ler denilen o protestocular Yarbeck'in savaşçısını kullanır, işi büyütür, rekombinon DNA konusundaki tüm araştırmaları durdurtmaya kalkar, belki de başarırlardı. Oy-sa o çalışmalar az suyla, çorak toprakta yetişecek mısır ve buğ-day tüylerini geliştirmeyi başarmıştı bile. Dünyanın açlık soru- nunu çözecek olan hep o araştırmalardı. Yıllar önce insan yapısı bir virüsün ucuz ensülin salgılamasını da sağlamışlardı. Yar-beck'in canavarını halka açıklarsa, belki kısa vâdede birkaç ha-yat kurtarırdı, ama rekombinon DNA araştırmalarının ilerde! binlerce hayatı kurtarmasını da kendi elleriyle engellemiş olur- du.
«Allah kahretsin,» diye mırıldandı. «Konu siyahla beyaz gibi'| net değil.»
Lem, «Hayatı ilginç kılan do budur işte,» dedi. Walt ekşi ekşi gülümsedi. «Şu anda benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla ilginç. Pekâlâ, konuyu gizli tutmanın akıllıca olduğunu kabul ediyorum. Hem halka açıklarsak binlerce kaçık serüvenci ortalara dökülür, yaratığı aramaya kalkar, sonunda t; do ona kurban giderier... yo do belki birbirine ateş ederier.» «Elbette.»
«Ama benim adamlarım aramalara katılıriarsa konunun gizli kalmasına yardımcı olabilirler.»
Lem ona Deniz Komandolarından yüz tanesinin hâlâ tepeleri ve yamaçları taramakta olduğunu anlattı. Hepsinin sivil kılıkta dolaştığını, yüksek teknoloji ürünü izleme aygıtları kullandıklarını, yanlarında av köpekleri olduğunu söyledi. «Bu işe senin adamlarının koç katı kadar adam soktum! Elden geleni zaten yapıyoruz. Şimdi artık gerekeni yapmayı kabul ediyor musun? Olayın dışında kalacak mısın?»
Walt kaşlarını çattı. «Şimdilik. Ama gelişmeler hakkında bilgi istiyorum.»

Lem, «Olur.» diye başını salladı.
«Hem daha sormak istediğim sorular var. Birincisi, ona neden Yabancı diyorlar?»
«Aslında ilk mucize, köpekti. Laboratuarın ilk zeki hayvanı o oldu. Bu ikincisiydi. Yalnızca iki başarı. Köpek ve Öteki. Başlangıçta ona Ötöki diyorlardı. Ama zamanla Yabancı demeye başladılar. Bir bakıma daha iyi uyuyordu. Tanrı yaratıklarının ge-lişmişi değildi o. Yaratıklar düzeninin dışındandı. Başkaydı. Bir acayiplikti. Yaratığın kendisi de bir yabancı olduğunun farkındaydı zaten. Hem de iyice farkındaydı.»
«Niye pna babun demediler?»
«Çünkü... artık babuna pek benzemiyor. Gördüğün hiçbir şeye benzemiyor. Bir kâbusta görmüş olabilirsin öylesini ancak.»
Walt arkadaşının kara suratmdaki, gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmadı. Yabancı'yı tarif etmesini istemedi ondan. Belki de öğrenmemesi daha iyiydi.
Onun yerine, «Ya Hudston, Wocilherby, Yarbeck cinayetleri?» diye sordu. «Onları kim yaptırdı?»

«Tetiği kimin çektiğini bilmiyoruz ama onu kiralayanın Sovyetler olduğunu biliyoruz. Acapulco'ya tatile giden bir başka Banodyne bilimcisi daha öldürmüşler.»
Walt kendini yine görünm.ez bir engele toslamış gibi hissetti. Bu yeni dünya onun sandığından çok daha karışık, dolaşık bir yerdi. «Sovyetler mi? Sovyetler mi dedin? Onlar nereden karıştı bu işe?»
«Onların Francis Projesini bildiğini sanmıyorduk,» diye anlattı Lem. «Ama biliyoriarmış. Besbelli Banodyne'de bir köstebek onlara kaydedilen aşamaları bildiriyormuş. , Önce köpek, sonra Yabancı kaçınca, köstebek Sovyetlere haber vermiş olmalı. Onlar da bu kargaşadan yararlanıp bize daha fazla zarar vermeye çalışmış olmalılar. Proje liderlerinin hepsini öldürdüler. Yarbeck'i. Weatherby'i. Haines'i... ayrıca Hudston'u da. O da eskiden proje lideriydi ama artık Banodyne'den ayrılmıştı. Öyle sanıyoruz ki, Ruslar bunu iki nedenle yaptılar. Birincisi Francis Projesini sona erdirmek, ikincisi de. Yabancı'yı bulmamızı zorlaştırmak.»
«Nasıl zoriaşmış oluyor?»
Lem'in omuzları sarktı. Sanki zor durumdan söz etmekle, kendi sırtına binen yükü daha iyi anlayabilmişti. «Hudston'u, Haines'i, hele de Weatherby'yie Yarbeck'i ortadan kaldırınca. Yabancı'nın ve köpeğin nasıl düşüneceğini tahmin edebilecek herkesi elimizden almış oldular. O yaratıkların nereye gitmiş olabi-bileceğini, yakalamak için ne yapmak gerektiğini en iyi o insas?-lar bilirdi.»
«Bu işi Sovyetlerin yaptığını kesin olarak biliyor musunuz?» Lem içini çekti. «Pek sayılmaz. Benim ilk işim köpeği ve i 'Yabancı'yı bulmak. Sovyetlerin cinayetler, kundakçılık, veri çal-mak gibi işlerde çalıştırdıkları insanları arayan ayrı kuvvetleri i'var. Ama ne yazık ki Sovyetler görünüşe göre serbest çalışan /birini tutmuşlar. Kendi örgütlerinden değil katil. Soruşturmanın O kanalı çıkmaza girdi gibi.» :|
«Ya sonra Banodyne'de çıkan yangın?» diye sordu Walt. «Kundak. Yine Sovyet eylemi. Francis Projesiyle ilgili tüm dosyalar, elektronik kayıtlardaki tüm bilgiler yok oldu. Başka yerde destek bilgisayoriar da vardı elbette. Aynı bilgi onlara da aktarılıyordu. Ama .onların bellekleri de her nasılsa silinmiş.» * «Yine mi Sovyetler?»
«Öyle sanıyoruz. Francis Projesinin hem liderieri, hem kayıtları ortadan kalktı, biz de köpeğin ve Yabancı'nın ne yapacağını, nereye gideceğini, karanlıkta anlamaya uğraşıyoruz.»
Walt başını iki yana salladı. «Kendimi hiçbir zaman Ruslardan yana çıkacak biri olarak görmezdim ama... galiba bu projenin durdurulması fena fikir değil.»
«Ruslar o kadar da masum sayılmaz. Duyduğuma göre onlar da Ukrayna'daki bazı laboratuarlarda benzer bir projeye başlamışlar. Bizim ajanlarda onların dosyalarını yok etmeye çalı-şıyoriardır. Bundan eminim. Tıpkı onların bize yaptığı gibi. Her neyse. Rusların en hoşuna gidecek şey. Yabancı'nın sakin bir mahalleye saldırması, kadınların karnını deşip çocukları yemesi olurdu. Böyle bir şey iki kere olsa... iş yüzümüze gözümüze bulaşır, artık saklayamayız.»
Çocukları yemek... Tanrıml Walt ürperdi. «Böyle bir şey olabilir mi?» «Sanmıyoruz. Yabancı çok saldırgan... zaten bilerek öyle yaratıldı. Kendini yaratanlara karşı da özel bir nefreti var. Yar-

beck bunu bekiemiyordu. Geiecek kuşaklarda düzeltmeyi umuyordu bu kusuru. Yabancı bizi öldürebilse çok zevklenirdi. Amo aynı zamanda akıllı bir yaratık o. İşlediği her cinayetin bize bulunduğu yeri açıkladığını, yeni ipuçları verdiğini biliyor. Bu nedenle nefretini pek sık açığa vurmayacaktır. Genellikle insanlardan uzak

kalmaya çalışacak, yoluna geceleri devam edecektir. Ama arasıra, merakını yenemeyip sapa yerleşme yerlerine burnunu uzatabilir...»
«Keeshon'ların evinde olduğu gibi.» «Öyle. Ama bence .oraya kimseyi öldürmek için gitmedi. Yalnızca meraktan gitti. Asıl amacını yerine getirmeden yakalanmak istemiyor.»
«Nedir asıl amacı?» «Köpeği bulup öldürmek,» dedi Lem. Wait şaşırmıştı.
«Köpekten ona ne?» «Pek bilemiyoruz. Ama Bonodyno'doyken köpeğe karşı korkunç bir nefret besliyordu. İnsanlara olduğundan fazla. Yarbeck onunla çalışırken, karmaşık düşünceleri bile ifade edebilecek bir işaret dili geliştirmişti. Yabancı, köpeği öldürmek, parçalamak istediğini ona defalarca ifade etti. Ama nedenini hiç açıklamadı. Tutku halindeydi köpek onun kafasında.» «Yani sence seteri mi izliyor?»
«Evet. Kanıtlara göre o gece laboratuardan ilk kaçan köpek olmuş. Onun kaçışı Yabancı'yı kudurtmuş. Yabancı o sıra Yorbeck'in laboratuarında, geniş bir alana kapatılmıştı. Orada yatağı, oyuncakları, eğitim araçları falan vardı. Hepsini atıp kırmış. Sonra köpeğin bir daha dönmeyebileceğini anlayınca, o da kaçmanın yolunu bulmuş.»
«Ama köpek o zamana kadar orayı bir hayli açmışsa...» «Köpekle Yabancı orasında bir bağlantı var. Kimsenin anlayamadığı bir ilişki. Duygusal bir şey. İçgüdüsel biçimde birbirlerinin farkında olmak gibi. Bu duygu ne kadar güçlü, bilemeyiz. Ama birbirlerini çok uzaklardan da hissedebilmeleri mümkün. Bir tür altıncı duyu gibi. Herhalde Weatherby'le Yorbeck'in uyguladıkları tekniklerin bir yon ürünü. Tam anlayamıyoruz. Anlayamadığımız o kadar çok şey var ki!» İkisi de bir on sessiz kaldılar.
Arabanın o ıslak sıcağı yavaş yavaş hoşlarına bile gitmeye başlamıştı. Modern dünyanın tehlikeleri düşünülürse, bu sıcak, sıkışık yer bir cennet sayılırdı belki de. Walt artık soru sormak istemiyor, olacağı cevaplardan korkuyordu. Yine de konuştu.
«Banodyne yüksek güvenlik önlemleri altında bir yer. Yetkisiz kimseleri içeri bırakmayan bir yer. Ama içerden dışarı çıkmak do kolay olmasa gerek. Buna rağmen köpek de, Yabancı da bu işi başarmışlar.» «Evet.»
«Belli ki kimse başaracaklarını sanmıyormuş. Yani ikisi de herkesin sandığından daha zeki.» «Evet.»
Wait düşündü. «Köpek için... varsın herkesin sandığından zeki olsun. Tehlikesi yok onun. Köpek bir dost.»
Gözlerini karşısındaki beyaz camdan hiç ayırmayan Lem, sonunda dönüp Walt'in gözlerine baktı. «Doğru. Ama eğer Yabancı da sandığımızdan zekiyse... insana yakın zekâsı varsa..., onu yakalamak daha da zor olur.»
«İnsana yakın... ya da insan kadar.» <
«Yo. Olamaz.»
«Ya da daha zeki,» dedi Wait. :j
«Hayır. Bu mümkün değil.» «Değil mi?» «Hayır.»
«'Kesinlikle imkânsız mı?»
Lem içini çekti, gözlerini yorgun bir hareketle ovuşturdu, karşılık vermedi. En iyi dostuna bir daha yalan söylemek niyetinde değildi.
Nora'yla Travis resimleri birer birer taradılar, Einstein'la ilgili yeni şeyler öğrendiler. Hayvan yo havlayarak, ya kuyruğunu sollayarak soruları cevapladı, bilqisayar resimlerini seçme nedeninin laboratuardaki bilgisayarlardan ötürü olduğunu onayladı. Plajda renkli çizgili topla oynayan dört gencin resmi de, laboratuardaki bilim adamlarından biri zekâ testinde renkli toplar kullandığı için ilgisini çekmişti köpeğin, Einstein o testten

özel bir zevk almiştı. Papağana, kelebeklere, Miki Maus'a, diğer birkaç resme neden ilgi gösterdiğini bir türlü anlayamadılar. Bunun da nedeni, gerekli evet-hayır cevabı verilebilecek sorulan bulamamalanndandı.
Bir tek resmin cevabını yüz soru bile çözemese, yine de sevinçlerini ve heyecanlarını kaybetmiyorlardı. Üçü de. Bu girişimi başarılı saydırabilecek kadar çok keşifte bulunmuşlardı çünkü. Bu mutlu hava yalnız bir kere değişti, o do Einstein'a dergideki canavar resmini sorduklan zaman oldu. Einstein belirgin biçimde tedirginleşti. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırdı, dişlerini gösterdi, derin derin hırladı. Birkaç kere resimden uzaklaştı, hattâ odadan çıktı, dışarda bir dakika kadar kaldıktan sonra isteksiz adımlarla geri döndü. Yeni sorularla yüzleşmek üzere. O canavarla ilgili sorular sorulurken sürekli titremekte, ürpermekteydi hayvan.
Onun bu korkusunun nedenini anlamak için bir on dakika kadar uğraştıktan sonra Travis çöp tenekesinden alınıp geri getirilen dergideki koca çeneli, sivri dişli, ışıklı gözlü canavarı parmağıyla gösterip, «Belki de anlamıyorsun, Einstein,» dedi. «Bu resim gerçekten yaşayan bir canlının resmi değil. Bu hayal ürünü bir film. Hayal ürünü ne demek, onu anlıyor musun?»
Einstein kuyruğunu salladı. EVET.
«İşte bu da hayal ürünü bir canavar.»
Tek hav. HAYIR.
Nora, «Hayal, sahte, gerçek değil,» diye ekledi. «Maske takmış, lastik kılıf giymiş bir insan o.» HAYIR.
«Evet,» dedi Travis. HAYİR.
Einstein yine kanepenin arkasına saklanmak üzere koşacakken Travis onu yakalığından tutup çekti. «Böyle bir şeyi gerçekten gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun sen?»
Einstein gözlerini resimden ayırdı, Travis'in gözlerinin içine baktı, titredi.
Köpeğin derin korkusu, acılı iniltileri, gözlerindeki o tedirgin edici ifade, Travis'i şaşılacak kodor etkiledi. Bir eliyle yakalığı tutarken öbür elini Einstein'ın sırtına koydu, köpeği sarsan ürpertileri daha yakından hissetti. Birden kendi de titremeye, ürpermeye başladı. Köpeğin korkusu ona da geçmişti. İçinden çılgın bir ses, ulu Tanrım, köpek gerçekten böyle bir şey görmüş.,
diye seslendi.
Nora, Travis'deki değişikliği hissetmişti. «Ne oldu?» diye sordu.
Travis ona karşılık vereceği yerde, Einstein'a henüz cevaplamadığı soruyu tekrar sordu.
«Böyle bir sey aördüğünü mü söylüyorsun?» EVET.
«Buna en azından bir dereceye kadar benzeyen bir şey
mi?»
EVET.
Travis yakalığı bıraktı, köpeğin sırtını okşadı, onu yatıştırmaya çalıştı... ama Einstein titremeyi sürdürdü. «Geceleri bu yüzden mi pencerede nöbet tutuyorsun?»
EVET.
Nora köpeğin telâşından etkilenmiş, o da hayvanı okşamaya başlamıştı. «Ben belki laboratuardaki adamlar gelir diye korkuyorsun sanmıştım.» Tek hav. HAYIR.
«Laboratuardaki adamların seni bulacağından korkmuyor musun?»
Hem EVET, hem de HAYIR.
Travis, «Ama bu garip şeyin seni bulacağından çok korkuyorsun,» dedi.
EVET, EVET, EVET.

«O gün ormandaki bu muydu? Hani birlikte kaçtık, sonra ben ona ates ettim... o şey bu muydu?» EVET, EVET, EVET.
Travis, Nora'ya baktı. Nora'nın kaşları çatılmıştı. «Ama bu sinema canavarı. Gerçek canlıların biri bile buna birazcık olsun benzemez.»
Einstein uzaklaştı, yere yayılmış resimlerin orasında dolaştı, doktoru, lohusa kadını ve bebeği gösteren dergiyi alıp getirdi, önlerine koydu. Burnunu resimdeki doktora dayadı, dönüp Nora'ya baktı, Travis'e baktı, burnuyla tekrar doktoru gösterdi, başını kaldınp beklenti dolu bakışlarını onlara çevirdi,
Nora konuştu. «Daha önce bize bu doktor laboratuardakileri temsil ediyor demiştin.»
— 227 —
— 133 —
EVET.
Travis atıldı. «Yani senin üzerinde çalışan doktorlar, ormandaki bu şeyin ne olduğunu biliyorlar mı?» EVET.
Einstein yine gidip resimler arasında arandı, bu sefer kafesteki arabayı gösteren ilanla geri döndü. Burnunu kafese değ-dirdi, sonra biraz kararsızlık geçirip resimdeki canavara da değ-dirdi.
Nora, «Bu yaratığın yeri kafes mi yani?» diye sordu. EVET. i
Travis, «O kadarla da kalmıyor,» diye ekleme yaptı. «O yaratık bir zamanlar kafesteymiş herhalde. Einstein onu kafesin içinde görmüş.» EVET.
«Seni de kafeste tuttukları laboratuarda mı?» EVET, EVET, EVET.
«O da bir başka deney hayvanı ını?» diye sordu Nora. EVET.
Travis canavarın resmine dikkatle baktı, geniş alnını, derin sarı gözlerini, domuz burnu gibi burnunu, sivri beyaz dişlerini inceledi. Sonunda, «Başarısızlığa uğrayan bir deney mi bu?» diye sordu.
Hem EVET, hem de HAYIR, dedi Einstein. Köpek artık heyecanının doruğuna varmıştı. Pencereye yürüdü, kalkıp ellerini pervaza dayadı, akşamın karanlığına baktı.
Nora'yla Travis yerde, dergilerin arasında oturmuş, başarılarının tadını çıkarırken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kaşları çatıktı.
Nora alçak sesle, «Acaba Einstein yalan söyleyebilir mi? Çocuklar gibi uydurma hikâyeler söyler mi?» diye fısıldadı.
«Bilemiyorum. Köpekler de yalan söyler mi, yoksa bu sırf insanlara özgü bir beceri mi?» Kendi sorusunun saçmalığına güldü. «Köpekler yalan söyler mi? Bir fare başkan seçilebilir mi? İnekler şarkı söyler mi?»
Nora da güldü. Gülünce çok güzel oluyordu. «Ördekler step dansı yapabilir mi?»
Bu davranışları, Einstein kadar zeki bir köpeği keşfetmenin getirdiği entelektüel yüke karşı doğal bir hafife olma tepkisiydi.
I ravis, «Ben step yapan ördek gördüm,» dedi. «Ya, öyle mi?» «Evet. Vegas'ta.»
Nora gülerek, «Hangi otelde gösteri yapıyordu?» diye sordu. «Gaesar's Palace'da. Şarkı da söylüyordu.» «Ördek mi?»
«Evet. Bana ördeğin adını da sor.» «Neydi adı?»
«Sammy Davis Duck Jr.» Travis bunu söyleyince ikisi yine güldüler. «O kadar ünlü yıldızdı ki, afişlere bütün adını yazmamışlardı bile. Herkes biliyordu sahneye kimin çıkacağını.»
«Sammy diye mi yazmışlardı?»
«Yok... Jr. diye.»
Einstein pencereden ayrılıp geri döndü, durdu, onlara baktı. Başını hafif yana eğmiş, neden böyle garip davrandıklarını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Seterin yüzündeki şaşkın ifade Travis'e de, Nora'ya da ö-mürlerinde gördükleri en komik şey gibi gözüktü. Birbirlerine dayanarak sarılıp deliler gibi gülmeye başladılar. Köpek burnundan bir homurtu çıkardı, tekrar pencereye döndü.
Kahkahalar dinince Travis kendini Nora'ya sarılmış durumda buldu. Nora'nın başı onun omzundaydı. Doha önce bu kadar yakın fiziksel teınosları olmamıştı. Nora'nın saçları tertemiz kokuyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti Travis. Onu çok , istediğini anladı. Nora başını omzundan kaldırınca onu öpeceğinin farkındaydı... ve bunu yaptı da. Nora'yı öptü. Nora do onu öptü. Bir iki saniye boyunca, ne olduğunun farkında değildi Nora. Bunun anlamını kavrayamamıştı. Kısa bir öpücüktü. Önemsizdi. Tatlı ve masumdu. İhtiras öpücüğü değil, dostluk ve sevgi öpücüğüydü. Sonra değişti, Nora'nın dudağı yumuşadı, daha hızlı soluk almaya başladı, ağzından ihtiyaç belirten bir ses çıktı, bu ses aklını başına getirdi. Birden katılaştı, karşısın-dakinin bir erkek olduğunun farkına vardı. Güzel gözlen iri iri açılmıştı Nora'nın. Bu gözlerde şaşkınlık vardı. Korku vardı. Travis hemen geri çekildi. Zamanın henüz uygun olmadığını İçgü-düleriyle anlamıştı. Sonunda seviştikleri zaman, her şey kusursuz olmalıydı. Hiçbir kararsızlık, dalgınlık'olmamalıydı. Çünkü
— 228 —
— 134 —
ömürlerinin sonuna kodor hatırlayacaklardı o ilk seferi. O anıları parlak ve neşeli olmak zorundaydı. Biriikte yaşlanırlarken binlerce kere çıkarıp çıkarıp incelemeliydiler o anıyı. Henüz geleceklerini sözlere döküp onaylamanın zamanı gelmemiş olsa bile, Travis emindi Nora Devon'la ikisinin ömürlerini birlikte ge-çireceklerinden. Sonra birden ayıldı. Bunu zaten birkaç günden beri farkında olmadan biliyordu.
Bir onlık gariplikten sonra, ikisi de İçlerinden, acaba bu o-laya değinmek gerekir mi diye düşünürlerken, Nora birden, «Hâlâ pencerede duruyor,» dedi.
Einstein burnunu cama dayamış, gecenin karanlığına bakıyordu.
Nora, «Doğru söylüyor olabilir mi?» diye sordu. «Gerçekten laboratuardan bir başka şey daha mı kaçtı? Şu resim kadar
garip bir şey?»
«Bunun kadar akıllı bir köpek yapabildiklerine göre, daha garip bir başka şey de yapabilirler herholde. Hem... ormanda o gün gerçekten... bir şey vardı.»
«Amo herhalde Einstein'ı bulması mümkün değil. Hele de sen onu bu kadar kuzeye getirip uzaklaştırdıktan sonra.»
«Mümkün değil,» diye ona katıldı Travis. «Galiba Einstein O ormandan ne kadar uzağa geldiğimizi anlayamadı. Ormandaki şey ne olursa olsun, artık onu izleyemez. Ama herhalde lobaratuardakiler müthiş bir arama başlatmış olmalılar. Ben asıl onlara kaygılanıyorum. Einstein da öyle. Bu yüzden kalabalık içinde aptal köpek numarası yapıyor, zekâsını ancak yalnız kaldığımızda sana ve bana gösteriyor. Geri gitmek istemiyor.» Nora, «Eğer onu bulurlarsa...» dedi. «Bulamazlar.»
«Ama,.., ya bulurlarsa, o zaman ne olacak?» «Ondan asla vazgeçmem,» dedi Travis. «Teslim etmem. Asla.»
O gece saat on birde Polis Porter'in başsız vücuduyla şantiye şefinin delik deşik cesedi Bordeaux Ridge adlı tıp yetkilileri
tarafından alınıp götürüldü. Bu arada hemen bir lıikdyd uydurulmuş, barikatın gerisinde bekleşen muhabirlere anlatılmıştı. Basın inanmış görünüyordu hikâyeye. Sorularını sordulu, iki yüz kadar resim çektiler, bin metreyi aşkın video filmi çekip, ertesi akşamki haberlere kadar bunun yüz saniyeye indirileceğini bilerek uzaklaştılar. Bu cinayet ve terör çağında, iki kurbana en çok iki dakika ayrılabilirdi. On saniye giriş, yüz saniye video film, on saniye de süslenmiş yetkililerin üzgün suratlı görüntü-

leri. Ondan sonra sıra ya bir bikini yarışmasına ya da uzaylı gördüğünü ileri süren bir odama gelirdi. Gazetecilerden sonra laboratuar elemanlarıyla üniformalı polisler de gittiler. Onları Lemuel Johnson'un adamları izledi, içlerinden bir tek Cliff Soames kaldı.
Ay bulutların ardındaydı. Spot ışıkları do götürülmüş olduğundan, ortalığı yalnız Walt Gaines'in arabasının farları aydınlatıyordu. Sedan'ı çevirmiş, farlarını Lem'in arabasına doğru yakmıştı. Lem'in arabası, yapılmamış sokağın en sonunda durmaktaydı. Lem'le Cliff karanlıkta yürümek zorundaydılar oraya kadar. Farların ışığında yarı bitmiş evler, tarih öncesinden kalma iri sürüngen iskeletleri gibiydi.
Lem arabasına doğru yürürken, kendini bu durumda mümkün olabileceği kadar iyi hissediyordu. Walt federal yetkililerin işi devralmasına kolay razı olmuştu. Gerçi Lem olayı ona anlatmakla bir düzine kadar kurala meydan okumuş oluyordu amo dostunun ağzını sıkı tutacağından emindi. Olay kabın içinde, kapağı da kopalıydı. Belki eskisinden biraz gevşek biçimde kapalıydı ama,., kapalıydı yine de.
Arabaya önce Cliff Soames vardı, yolcu tarafındaki kapıyı açıp bindi. Lem tam sürücü kapısını açarken Cliff'in içerden, ! «Ah ulu Tanrım,» dediğini duydu. Cliff öteki kapıdan iniyordu tekrar. Lem içeriye baktı, patırtının nedenini anlamaya çalıştı, bir baş.
Teel Porter'in başıydı bu herhalde.
Ön koltuktaydı. Lem kapıyı açınca kolay görebilsin diye yüzü o yana çevrilmişti. Ağız sessiz bir çığlıkla açık duruyordu. Gözler yoktu.
Lem arabadan uzaklaşırken elini koynuna daldırıp tabancasını çekti.

Walt Gaines çoktan arabasından inmiş, elinde tabancasıyla Lem'e doğru koşuyordu. «Ne oldu?» diye seslendi. Lem parmağıyla gösterdi.
Walt NSA'nın Sedan'ına vardı, açık duran kapıdan baktı, başı görünce ağzından ince, acılı bir ses çıktı.
Cliff de arabanın çevresinden dolaşıp yanlarına gelmişti. Tabancası elindeydi ama namlusu yukarıya dönüktü. «Biz geldiğimizde hâlâ buradaymış lanet olası şey. Biz evin içindeyken o buraya gelmiş.»
Lem, «Hâlâ buralarda olabilir,» derken kaygılı gözleri farların aydınlattığı yerin ötesindeki karanlıklarda dolaştı.
Walt inşaat alanını süzerken, «Adamlarımı çağırayım, aroma başlatalım,» diye önerdi.
«Yararı yok,» dedi Lem. «Senin adamlarının döndüğünü görünce hemen gider o... daha şimdiden gitmediyse.»
Bordeaux Ridge'in ucunda duruyorlardı. Yeni kurulan mahallenin sınırından başlayan boş arazi, yamaçlara, dağlara doğru kilometrelerce yayılmaktaydı. Yabancı oralardan gelmişti, yine oralara dalıp kaybolacaktı ortadan. Ay ışığında, tepelerle onların gerisindeki dağlar ve vadiler karanlıktı. İnsan onları görmekten çok... seziyordu.
Sokağın ilerisindeki bir evden âni bir gürültü duyuldu. Sanki âletlerin üst üste yığıldığı istif devrilmişti.
«Buraıdo işte,» dedi Walt.
Lem, «Belki,» diye mırıldandı. «Ama karanlıkta onu oraya-mayız. Hele de üç kişi. İstediği o zaten.» Dinlediler. Ses yoktu.
Walt, «Biz ilk geldiğimizde burayı dipten bucağa aradık,» dedi. «Sizden önce.»
Cliff, «Sizden bir adım öndeydi herhalde,» diye yorum yaptı. «Senin adamlarına gözükmemeyi bir oyun haline getirdi, onlarla, saklambaç oynadı. Sonra bizim geldiğimizi gördü ve Lem'i tanıdı.»

Lem, «Banodyne'i ziyarete gittiğim iki seferden tanıdı beni,» diye ona katıldı. «Hattâ... Yabancı herhalde beni bekliyordu. Sanırım bu işteki rolümün ne olduğunu anlıyor. Kendisini ve köpe-
Gi yakalama işinin başında benim olduğumu biliyor. Bu yüzden polisin işini bana bırakmak istedi.»
«Seninle dalga geçmek için,» dedi Walt.
«Dalga geçmek için.»
Sustular, çevredeki karanlığa tedirgin bokışlada baktılar. Sıcak Haziran havası çok hareketsizdi. Uzun süre şerifin arabasının motor sesinden başka ses duyulmadı.
«Bizi gözetliyor,» dedi Walt.
Yine âletlerin devrilme sesi duyuldu. Bu seferki daha yakındaydı.
Üç adarn dondular. Her biri başka yöne bakıyor, bir saldırıya karşı vaziyet alıyorlardı. Bu seferki sessizlik bir dakika kadar sürdü.
Tam Lem konuşacakken Yabancı bağırdı. Sesi duyulmadık bir sesti. Kan donduran bir sesti. Nereden geldiği de anlaşılıyordu. Açık araziden. Bordeaux Ridge'in dışındaki karanlıklardan.
«Gidiyor,» dedi Lem. «Üç kişiyken kendisini aramaya kalkmayacağımızı anladı. Biz takviye kuvvet çağırmadan kaçmak istiyor.»
Hayvan bu sefer daha uzaktan bağırdı. Esrarengiz çığlık Lem'in ruhunu yırtar gibi oldu.
«Sabaha Deniz Komandolarını şu doğudaki yamaçlara getiririz,» dedi. «Yakalarız kahrolası yaratığı. Ahdim olsun, yakalarız.»
Walt, Lem'in arabasına baktı. Besbelli Teel Porter'ın haşm\ eline almak gibi tatsız bir işi nasıl yapacağını düşünüyordu. «'Neden hep gözler?» diye sordu. «Neden her seferinde gözleri oyuyor?»
Lem karşılık verdi. «Kısmen, çok saldırgan olduğundan, kona susamış bir yaratık olduğundan. Genlerinde var o. İkinci nedeni de... korku salmaktan çok hoşlandığı için bence. Ama o-nun yanısıra...»
«Ne?»
«Keşke bunu hcıtırlamasaydım... ama hatıriiyorum. Hem de çok iyi hatıriiyorum.»
Banodyne'e yaptığı ziyaretlerden birinde Lem, Doktor Yar-beck'le Yabancı arasında geçen bir tür iletişime tanık oimuştu.

Yarbeok'le yardımciian Yabancı'ya bir tür işaret diü öğretmişlerdi. 1970'lerde gorilleri konuşturmaya çalışan kimselerin geliştirdiği dile benzer bir şeydi bu dil de. O gorillerin en başarılısı o-lon Koko adlı dişi, o yıllarda basında epey yer bulmuştu kendine. Bu işaret dilinde dört yüz kadar kelime bildiği yazılmıştı. Lem'in Yabancı'yı son ziyaretinde Yabancı Koko'don çok daha fazla kelime biliyordu. Lem, Yorbeck'in laboratuarında, kafese kapalı insan yapımı canavarın işaretle çeşitli konularda iletişim kurduğunu, bir asistanın da sürekli olarak bu hareketleri tercüme ettiğini görmüştü. Yabancı o sırada herkese ve her şeye karşı nefretini ve düşmanlık duygularını dile getirmişti. İkide bir Yorbeck'le yaptığı konuşmaya ara veriyor, kafesinin içinde koşarak dört dönüyor, demir parmaklıklara vuruyor, avaz avaz bağırıyordu. Lem bu sahneyi korkunç ve iğrenç bulmuş, ama bir yandan da Yobancı'nm çaresiz durumuna acımıştı. Hep kafeste kalacaktı hayvan. Hilkat garibesiydi o. Bu dünyada hiçbir hayvan onun kadar yalnız değildi... Weatherby'nin köpeği bile. Gördükleri Lem'i öylesine etkilemişti ki, işaret diliyle söylenen her sözü hâlâ hatırlıyordu.. Yabancı'yla Yarbeck arasında geçen konuşma tekrar canlandı belleğinde.

Bir ara Yabancı, «GÖZLERİNİ OYACAĞIIVI,» diye bir işaret yapmıştı.
GÖZLERİMİ OYMAK MI İSTİYORSUN? diye işaret etmişti Yarbeck.
HERKESİN GÖZLERİNİ OYMAK. NİÇİN?
BENİ GÖREMEMEK. •
NEDEN GÖRÜLMEK İSTEMİYORSUN? ÇİRKİN.
KENDİNİ ÇİRKİN Mİ SANIYORSUN? ÇOK ÇİRKİN.
NEREDEN ÇIKARDIN ÇİRKİN OLDUĞUNU?
İNSANLAR.
HANGİ İNSANLAR?
BENİ İLK GÖREN HERKES.
BUGÜN GELEN BU ADAM GİBİ Mİ? Yarbeck, Lem'i işaret etmişti.
EVET. HERKES BENİ ÇİRKİN GÖRMEK. NEFRET BENDEN.
^KİMSE SENDEN NEFRET ETMİYOR. HiERKES. KİMSE SANA ÇİRKİNSİN DEMEDİ. ÖYLE DOSÜNDÜKLERİ-i NEiREDEN BİLİYORSUN? BİLİYORUM.
NEREDEN BİLİYORSUN? BİLİYORUM! BİLİYORUM! BÎLİYORUMI Kafesinde dört döndü, parmaklıkları salladı, haykırdı, sonra yine Yorbeck'e baktı. KENDİ GÖZLERİMİ OYMAK.
KENDİNE BAKMAMAK İÇİN Mİ?
BANA BAKAN İNSANLARA BAKMAMAK İÇİN! Lem o onda ona karşı çok derin bir acıma duygusu hissetmişti. Ama o acıma duyduğu korkuyu azaltmamıştı.
Sıcak Haziran gecesinde arabanın yanında ayakta dururken Walt Goines'e bu olayı anlattı, şerif ürperdi. r «Tanrım,» dedi Cliff Soames, «Kendinden nefret ediyor. Forkiılığından, yabancılığından. Bu nedenle de kendisini yaratan 'kişiye olan nefreti daha büyüyor.» ': Walt, «Bunu anlattığınız anda, köpekten niçin o kadar hırs-. la nefret ettiğini anlamış oldum, sizin anlayamamanıza da şaş-ı tim,» dedi. «Bu zavallı garip yaratıkla köpek, aslında Francis Projesinin iki çocuğu. Köpek sevilen çocuk, kayırılan çocuk. Yabancı do bunu baştan beri biliyor. Köpek, annenin, babanın övün-düğü çocuk. Yabancı ise, bodrumda kilit altında tutmak istedikleri çocuk. Bu yüzden köpekten nefret ediyor. Her an almıyor, ' güceniyor!»
«Elbette,» dedi Lem. «Hakkın var tabii.» «Teel Porter'in öldürüldüğü evin üst katında aynaların neden kırıldığı da böylece yeni bir anlam kazanıyor,» diye ekledi Walt. «Yaratık kendini görmeye dayanamıyor.»
Bu sefer çok uzaklardan yankılanan bir çığlık duyuldu. Tanrı'nın yaratmadığı bir ses.
— 137 •
■235 —
YEDİ
1
Haziranın geri kalan günlerindei Nora biraz resim yaptı, zamanının çoğunu Travis'le geçirdi, Einstein'a da okuma öğretmeye uğraştı.
Köpeğin, çok zeki olmakla birlIkUı, böyle bir şeyi öğrenip . öğrenemeyeceğinden ikisi de emin değillerdi. Ama bir denemeye i değerdi. Eğer konuşulan dili anlıyorsa {ki anlıyor gibi görünüyordu) demek ona yazılı kelime de öğretilebilirdi.
Gerçi Einstein'm konuşulanları anladığından bile tam emin olamazlardı. Verdiği cevaplar yerinde olsa bile. Belki de hayvan kelimeyi tanımıyor da, garip bir telepati duygusuyla insanların zihnindeki fikirleri okuyabiliyordu... onlar konuşurken.
Travis bir öğleden sonra bahçede oturmuş bira içerlerken, «Ben öyle olduğunu sanmıyorum,» dedi. Einstein bahçenin her yanında koşup oynamakta, fıskiyenin sularına girip çıkmaktaydı. «Belki de inanmak istemediğim için inanmıyorum buna. Hem benim kadar zeki, hem de üstelik telepatik olduğunu kabul etmek çok fazla geliyor. Eğer gerçekten öyleyse, yakalığı ben takmalıyım, tasmayı o tutmalı!»

Seterin hiç telepatik olmadığını onlara İspanyolca testi gösterdi.
Travis üniversitedeyken üç yıl İspanyolca derslerine girmişti. Askerde de yabancı dil derslerine devam etmişti. Komutanlar o sıralarda Delta Birliği'ni İspanyolca konuşan ülkelerde görevlendireceklerini, oralardaki teröristlerin peşine takacaklarını sanıyorlardı. Gerçi oradan uzun yıllar geçmişti, ama California' da İspanyol kökenli çok insan yaşadığından, Travis pek unutmamıştı İsponyolcasını.
Einstein'a o dilde emirle verdiği, sorular sorduğu zaman köpek ona aptal aptal bakıyor, kuyruğunu sallıyor, karşılık vermiyordu. Travis ispanyolca konuşmakta direnince hayvan başını hafif yana eğdi, bunun bir şaka olup olmadığını anlamak istermişçesine baktı. Eğer bu köpek zihindeki imajları okuyor oiso, bunları do anlaması gerekirdi. Kelimenin önemi yoktu ki imajlarda!
«Zihin okuyamıyor,» dedi Travis sonunda. «Dehasının bazı sınırları var... Tanrıya şükür!»
Günler günleri izlerken Noro, Travis'in salonunda yere oturuyor, Einstein'a alfabeyi anlatıyor, harflerin nasıl birleşip kelime oluşturduğunu, o şekillerin nasıl konuşulan sözleri temsil ettiğini hayvanın kafasına sokmaya çalışıyordu. Bazen Nora din-lenebilsin diye Travis üstleniyordu dersleri. Ama Nora yine de uzaklaşmıyor, bir kitap alıp kanepeye yerieşlyordu. Kendisinde öğretmen sabrı olduğunu iddia ediyordu hep.
Zımbalı bir deftere kendi öğretim sistemini not ediyordu Nora. Soldaki sayfalara dergiden kestiği bir resmi yapıştırıyor, sağdaki sayfaya da büyük horflerie o resimdekinin adını yazıyordu: AĞAÇ, OTO, EV, ADAM, KADIN, SANDALYE...
Einstein onun yanına oturup dikkatli dikkatli bakıyordu yazdıklarına. Nora önce parmağıyla resmi gösteriyor, sonra yazıyı gösteriyor, defalarca yüksek sesle söylüyordu kelimeyi.
Haziranın son günü Nora birkaç yazısız resmi yere yaydı.
«Sınav zamanı geldi yine,» dedi Einstein'a. «Bakalım Pazartesi günkünden iyi mi becereceksin!»
Einstein dimdik, göğsünü şişirmiş, başını kaldırmış, oturuyordu. Görünüşe göre, pek güveniyordu kendine.
Travis koltuğa yerieşmiş, seyretmekteydi. «Bu sınavda çakarsan, tüylü surat, seni verip sırnaşık bir kaniş alırız,» dedi.
Einstein'm Travis'e hiç aldırmaması Nora'nın hoşuna gitti. «Şakanın sırası değil,» diye çattı ona.
«Sözümü geri alıyorum. Profesör.»
Nora üzerinde AĞAÇ kelimesi yazılı kartı havaya kaldırdı. Seter yerdeki resimler arasında yürüdü, ağaç resmini burnuyla gösterdi. Nora OTO kartını kaldırınca patisini araba resmine da-yadı. Ev yazısı kalkınca da sömürge tarzı bir evin resmini kokladı. Elli kelime denediler. Köpek ilk olarak hepsine doğru ce-

vap verdi. Nora bu ilerleme karşısında sevinçten uçuyor, Einstein da kuyruğunu sollamadan edemiyordu.
Travis, «Daha Proust okumak için bir fırın ekmek yemen gerek, Einstein,» dedi.
Nora onun kendi yıldız öğrencisiyle gırgır geçmesine bozuluyordu. «Çok iyi ilerliyor! Harika! Bir günde üniversite düzeyine gelecek değil yo! Herhangi bir çocuktan daha hızlı öğreniyor.»
«Öyle mi?»
«Tabii öyle! Çocuktan çok daha hızlı!» «O halde iki bisküviyi hak ediyor demektir.»
Einstein yıldırım gibi mutfağa fırladı, bisküvi paketini olmaya koştu.

Yaz ilerlerken Travis, Nora'nın köpeğe okumayı ne kadar hızlı öğretebildiğine şaşıyordu.
Temmuz ortalarında ev yapımı alfabeden resimli çocuk kitaplarına yükseldiler. Einstein kitaplardan çok hoşlanıyor, bazılarını diğerlerinden daha hoş buluyordu. Her gün eve kütüphaneden kitaplar taşınmaya, dükkândan da ek kitaplar satın alınmaya başlandı.
Başlangıçta Nora kitapları yüksek sesle okurken parmağını yavaşça kelimeler üzerinden kaydırarak her birini göstermekteydi. Köpeğin gözleri onu tam bir dikkatle izliyordu. Daha sonra Nora yüksek sesle okumaz oldu. Kitabı oçık tutuyor, köpek işaret verince sayfayı çeviriyordu. İşaret ya ses çıkararak ya da iaaşka biçimde verilmekteydi. Bu sayfa bitti, ötekine geçelim, anlamında.
Einstein'ın saatlerce oturup kitaplara dikkat edebilmesi, gerçekten okuduğunun, resimleri seyretmekle zoman geçirnnedi-ğinin belirtisiydi. Noro yine de onu bir sınamak istedi, okunmuş hikâyelerle ilgili sorular sordu.
Mutfaktaydılar o gün. Travis peynirli patatesli bir yemek pi-şirlyordu. Nora'yla Einstein masanın başındaki sandalyelere o-—238— turmuşlardı. Travis işini yarıda kesip köpeğin sınav sorularına nasıl cevap verdiğine baktı.
Nora soruyordu. «Kurbağa kış günü Kaplumbağayı ziyarete geldiğinde, Kaplumbağa yatağında yatıyordu. Evden çıkmak istemedi, tamam mı?»
Einstein sandalyesinde kıpırdanıp kuyruğunu kurtarmak, sonra sallamak zorunda kaldı. EVET.
Nora devam etti. «Ama sonunda Kurbağa onu dışarı çıkardı, birlikte buz pateni yapmaya gittiler.» Tek hav. HAYIR «Kızak yapmaya gittiler.» EVET.
«Aferin. Aynı yıl, Noelde Kurbağa, Kaplumbağaya bir armağan verdi. Kazak mı verdi?» HAYIR.
«Yeni bir kızak mı?» , HAYİR.
«Masa saati mi?» EVET, EVET, EVET.
«Aferin,» dedi Nora. Şimdi ne okuyalım? Su nasıl: Harika Bay Tilki.
Einstein kuyruğunu deli gibi salladı.
Travis de köpeğin eğitiminde daha aktif bir rol almayı isterdi, oma Einstein'la çalışmanın Nora'ya ne kadar yararlı olduğunu gördüğü için karışmak istemiyordu. Arasıra saf numarası yapıyor, köpeğe okuma öğretmek neye yarar, diye soruyor, köpeğin beğendiği kitapları küçümseyip ona takılıyordu. Bu yarattığı hava, Nora'nın derslere daha sıkı sarılmasına yarıyordu. Travis'i haksız çıkarmak için daho çok uğraşıyordu köpekle. Einstein ise hiç tepki göstermiyordu öyle olumsuz sözlere. Travis bunu, köpeğin bu psikoloji taktiğini çözmüş olduğuna, yerinde bulduğuna yorumlamaktaydı.
Ders vermenin Nora'yı neden böyle açtığını bilmek mümkün değildi. Belki de daha önce kimseyle bu kodor yakın karşılıklı ilişkiye girmemiş olmasındondı. Ne Travis'le, ne de Violet halayla. Bu yoğun iletişim onu kabuğundan çıkmaya zorlamış olmalıy-dı. Belki de köpeğe okuma öğretmiş olmak hoşuna gidiyor, bundan bir doyum duyuyordu. Yaratılış olarak verici bir insandı.

Başkalarıyla bir şeyler paylaşmayı seviyordu. Oysa tüm hayatı , yapayalnız geçmişti. Kendi kişiliğini ifade edecek fırsat bulamamıştı. Şimdi kendinden bir şeyler verme fırsatını bulunca, zamanı ve enerjisi konusunda çok cömert davranıyor, bundan zevk alıyordu.
Travis onun seterle ilişkilerinde bir annelik duygusu da sezmekteydi. Çocuğuyla uğraşan bir anne kadar sabırlıydı. Einstein'la konuşurken sesinde öyle bir şefkat, öyle bir sevgi vardı ki, duyan kendi yavrusuyla konuşuyor sanırdı.

Nedeni ne olursa olsun, Nora rahatlamış, dışa dönük bir insan olmaya başlamıştı. Yavaş yavaş koyu renk elbiseleri çıkarıp yazlık pamuklu pantalonlar giymeye başladı. Renkli bluzlar, blucinler, tişörtlerie sanki on yaş gençleşti. Nefis siyah saçlarını kuaförde yeniden yaptırdı, bu sefer fırçalayıp bozmadı. Daha sık gülüyor, daha güzel gülüyordu. Konuşma sırasında Travis'le göz göze geldiğinde utanıp gözlerini kaçırdığı enderdi. Uzanıp ona dokunabiliyordu bile. Bazen kolunu onun beline sarıyordu. Kucaklanmaktan çok hoşlanıyordu. Sık sık öpüşür olmuşlardı. Hem de rahatça. Ama bu öpüşmeleri, genellikle flört etmeye yeni başlayan gençlerinki gibiydi.

14 Temmuzda Nora sevinçli bir haber aldı. Savcılık ona telefon etti, Arthur Streck'in davasında tanık olarak ifade vermesine gerek olmadığını bildirdi. Daha önceki sicili ortaya çıkınca Streck tutum değiştirmiş, suçunu inkâr etmekten caymıştı. Savcıyla pazarliğa eğilimliydi. Bu nedenle eve zorla girme ve musallat olma suçlarını mahkemeye getirmekten vazgeçmişler, yalnızca saldırı suçunu ele olmaya karar vermişlerdi. Streck üç yıllık hapis cezasını baştan kabul etmişti. Şartlı olarak serbest bırakılmadan önce bu cezanın iki yılını içerde geçirmek zorundaydı. Birden özgür olmuştu Nora. Kutlama gecesinde, ömründe ilk defa biraz çakırkeyif oldu.

Aynı gün Travis eve yeni bir tomar okuma malzemesi getirmişti. Einstein bu yeni gelenlerin arasında Miki Maus resimli çocuk kitaplarının da bulunduğunu gördü. Nora aldığı habere ne kadar sevindiyse, köpek de buna o kadar sevindi. Miki'yi, Do-nald Ördeği, diğer Disney kahramanlarını neden bu kadar sevdiği anlaşılamadı. Ama durum ortadaydı. Kuyruğunun sallantısı bir türiü durmuyordu. Travis'e teşekkür etmek için yüzünü gözünü bol bol yaladı.

~ 240 —

15 Temmuz Perşembe sabahı, yani Bordeaux Ridge cinayetlerinden altı hafta, köpekle Yabancı'nın Banodyne'den kaçışlarından iki ay sonra, Lemuel Johnson, Santa Ana Merkezindeki çalışma odasında oturmaktaydı. Pencereden sabah sisierine bakıyor, havanın ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordu. Ruhsal durumu pek tatsızdı.

Tek işi laboratuar kaçaklarını aramak değildi, ama bu konu onun canını başka işlerie ilgilenirken de sıkıyordu. Uyurken bile aklından çıkmıyordu Banodyne konusu. Son zamanlarda geceleri dört beş saatten fazla uyuyamıyordu zaten. Başarısızlığa hiç dayanamayan bir tipti.

Yo, aslında tutumu daha da katıydı. Başarısızlıktan kaçınmak onda bir tutku halindeydi. Babası hayata çok yoksul başlamış, kendine başarılı bir iş kurmuştu. Lem'e de başarma gereğini hemen hemen bir din gibi işlemişti çocukken. Amaca ulaşmak, başarmak en önemli şeydi. İnsan ne kadar çok şey başarmış o-lursa olsun, hayat ayağını bastığı halıyı altından çektiği gibi onu yerie bir edebilirdi... tabii eğer çalışkan biri değilse. «Siyahlar için durum daha da zordur, Lem,» derdi oğluna. «Siyah udum için başarı, Grand Canyon Vadisi üzerinden ipte yürüyerek geçmek demektir. Orada kendini ç.ok yüksekte hissedersin. Bu zevkli bir şeydir. Ama bir hatâ yaptın mı, aşağısı bir mil derinliğinde uçurumdur. Uçurum! Çünkü başarısızlık demek, yoksul olmak demektir. Aydınlar çağı dediğimiz modern çağda bile, başarısız ve yoksul bir siyah, hiç odamdan sayılmaz.» Lem de büyürken hayattaki her başarısını uçurumun yan duvarında bir tırmanma basamağı saymıştı. Ters bir rüzgâr,onu her on aşağıya savurabilirdi. Asld dikkatsizlik etmez, ayağını sağlam basar, eliyle sıkı sarılırdı.

Ne geceleri doğru dürüst uyuyabiliyordu, ne de eskisi kadar iştahı vardı artık, Yemek yedi mi, midesi ağrıyor, hazımsızlığa uğruyordu. Briç oynarken de berbat oynuyordu.

Kafası kâğıtlarda değildi. Walt ve Audrey Gaines'le haftada bir toplandıklarında, Johnson'lar hep yenik dönüyorlardı eve.
•241 —
Neden her görevi başarıyla sonuçlandırma zorunluluğu duyduğunu anlıyordu. Bunun derinde yatan psikolojik nedenlerinin farkındaydı. Ama farkında olması, tutkudan kurtulmasına yetmiyordu.
Pencereden Temmuz sabahının sislerine bakıyor, kaygılanıyordu.
Seteri birinin bulup evine götürebileceğini daha Mayıs ayında düşünmüştü. Güzel hayvandı ne do olsa. Zekâsının birazını bile gösterse, karşısındaki dayanamazdı. Köpek kolay yuva bulurdu kendine. Bu yüzden Lem, köpeği bulmanın, Yabancı'yı bulmaktan daha zor olacağının farkındaydı. Yoboncı'yı bir haftodo bulurum, diyordu kendi kendine. Bir ayda da seteri bulurdu nasılsa.
California, Nevada ve Arizona'nıii tüm köpek ruhsat burçlarına, hastanelerine ve veterinerlorlno yazılar yollamış, aradığı kızıl seteri bulabilmek için yardımlarını istemişti. Yazılarda bu köpek üzerinde önemli bir kanser araştırması için deneyler yapılmakta olduğu, bu yüzden bulunmasının çok önemli olduğu belirtiliyordu. Köpek bulunamazsa milyonlarca dolarlık araştırma fonu ziyan olacak, deniyordu. Ayrıca bu kötü hastalığa bir çare bulunması da gecikecekti. Aynı zarfta seterin bir fotoğrafı da yollanmakta, sol kulağının içinde laboratuar dövmesinin bulunduğu, oraya 33-9 sayılarının işlenmiş olduğu anlatılmaktaydı. Mektup yalnız yardım istemiyor, konuyu gizli tutmak gereğini de vurguluyordu. Banodyne'den kaçış olayından bu yana, her yedi günde bir yeni mektuplar postalanmaktaydı aynı insanlara. Sayısız NSA ajanı durmadan üç eyaletteki hayvan hastanelerini, veterinerleri dolaşmakta, mektubu hatırlatmakta, dövmeli setere karşı uyanık olmalarını sağlamaya çalışmaktaydı.
Bu arada Yabancı'yı arama işleri tenha yerlerde sürdürülmekteydi. Hayvanın kendini göstermek istemediği biliniyordu çünkü. Kimse onu sevimli bulup eve götürecek de değildi. Hem zaten Yabancı peşinde ölülerden bir iz bırakarak gidiyordu.
Bordeaux Ridge'deki cinayetlerden sonra yaratık ıssız Chi-no tepelerine kaçmıştı. Oradan kuzeye yönelmiş, Los Angeles bölgesinin doğusuna gelmiş, içeri girmişti. 9 Haziranda, kırsal kesimdeki Diamond Bor'da olduğu anlaşıldı. Los Angeles Bölge Hoyvan Kontrol İdaresine Diamond Bor halkından şikâyetler yağıycr, vahşi bir hayvonm evcil hayvanları öldürdüğünden yakınılıyordu. Bazıları da bu işi bir delinin yaptığına inandığından, polisi nrarnakîaydı. İki gece içinde sayısız hayvan öldürülmüştü Diamond Bar'da. Ölü hayvanların durumu, bu işi Yobancı'nın yaptığın, Lem'e açıkça anlatıyordu.
Derken bir hafta boyunca izler yok oldu. 18 Haziran sabahı, Johnstone Tepesinin eteklerinde iki kampçıdan garip bir rapor gelinceye kadar. Adamlar kesinlikle «başka dünyadan gelme» bir yaratık gördüklerini bildiriyorlardı. Arabaya girip kapıyı kilitlemişler, ama yaratık yine de onlara saldırmaya çalışmış, hattâ kocaman bir taş alıp arabanın camını kırmıştı. Bereket versin yanlarında .32'lik bir tabanca vardı. Ateş açıp kaçırmışlardı onu. Basın, iki kampçıyı «hayalci iki kaçık» olarak niteliyordu. Akşam haberlerinde televizyon yorumcuları bu işten bol bol kahkaha topladılar.
Lem inanıyordu kampçılara. Haritada parmağıyla yaratığın Diamond Bor'dan Johnstone Tepesine geliş yolunu izledi. Üç otoyolu aşması gerekiyordu. Ama zaten ancak gece karanlığında yol alıyordu yaratık. O saatlerde trafik pek olmazdı. Kimse görmeden yolları geçebilirdi. Lem yüz Deniz Komandosunu ormana doğru kaydırdı, aramalarını yine sivil kılıkta orada sürdürdüler. Tabii üçerli, dörderli gruplar halinde. İnşallah kampçılar Yabancı'yı yaralayobilmişlerdir, diye düşünüyordu. Amo adamların kamp yaptıkları yerde hiç ayak izi yoktu.

Artık Yabancı'yı uzun süre yakalayamamaktan korkmaya başlamıştı, Los Angeles kentinin kuzeyindeki orman insanın cesaretini kıracak kodor büyüktü.
Cliff Soames Ulusal Park sayılan ormanı haritada ölçtükten sonra, «Hemen hemen Delawere eyaleti kadar,» diye görüşünü açıkladı. Harita Lem'in çalışma odasındaki bülten tahtasına . iğnelenmişti. Cliff Deiovvere'liydi, Batıya pek alışkın değildi henüz. Her şeyin bu kadar büyük elmasına hâlâ şaşıyordu. Gençti, hevesliydi, tehlikeli sayılacak kadar da iyimserdi. Onun yetiştirilişi Lem'inkinden çok farklıydı. Kendini ip cambazı gibi görmüyordu .0. Lem bazen imreniyordu ona.
Lem, Cliff'in karaladığı hesaplara baktı. «San Gabriel dağlarına sığınır, avlanarak tek başına yaşamaya razı olursa, çevre

—•,243.^, ...
deki İSSİZ alanlarda yaşayan insanlara da ender olarak saldırırsa... belki hiç bulamayız onu.»
«Ama unutma,» dedi Cliff. «Köpeğe olan nefreti insanlara olandan fazla. Köpeği istiyor o. Bulabilecek yeteneği de var.»
«Biz öyle sanıyoruz.»
«Hem bakalım yaban yaşamına dayanabilir mi? Tabii, gerçi yarı vahşi... ama akıllı da. Belki yaban hayatına dayanamayacak kadar fazla akıllı.»
«Belki,» dedi Lem.
«Yakında yine bir yerde ortaya çıkar, izi bulunur ya da bir şey yapar, yerini anlarız.»
Günlerden 18 Hazirandı.
Daha on gün boyunca Yabancı'dan bir ses çıkmayınca, yüz adamı arazide tutma masrafı dayanılmaz hale geldi. 23 Haziranda Lem Deniz Komandolarını üslorlne geri yollamak zorunda kaldı.
Olaysız geçen günler Cliff'in iyimserliğini arttırıyor, genç , adam Yabancı'nın başına bir kaza geldiğini, bir yere yıkılıp öldüğünü, bir daha sorun yaratmayacağını düşünmeye başlıyordu.
Oysa olaysız geçen günlerin Lem'deki etkisi bunun tersiydi. İşin kontrolünü kaçırmış olduğuna inanıyordu Lem. Yabancı' nın pek gösterişli biçimde ortaya çıkacağından, halkı kendi varlığından haberdar edeceğinden korkmaktaydı. Yani... başarısızlıktan! işin tek iyi yanı, yaratığın artık Los Angeles bölgesine geçmiş elması, yani Walt Gaines'in alanından çıkmış bulunmasıydı. Bundan sonra ölenler olursa, belki Walt duymazdı bile. Duysa da onu ikna etmek, olayın dışında tutmak sorunu bitmişti.
15 Temmuz Perşembe günü, Banodyne'den kaçışın tam iki ayı dolmuştu, kampçılara uzaylı yaratığın saldırmasından beri de bir aya yakın zaman geçmişti. Lem yakında kendine yeni meslekler araması gerekeceğinden hemen hemen emindi. İşlerin gidişatından kimse onu suçlamış değildi gerçi. Tabii herkes işi bilirsin diye baskı yapıyordu, ama tutumları olayın başlangı-cındakinden farklı değildi. Her büyük olayda olduğu kadardı. Hattâ âmirlerinden bazıları bu sessizlik süresini tıpkı Cliff Soa-mes gibi iyiye yorumlamaktaydılar. Ama Lem gamlı günlerinde kendini üniformalı gece bekçisi mevkiine indirilmiş olarak hayal ediyordu.
Masasının başında koltuğuna oturmuş pencereden safı sislere bakarken yüksek sesle, «Lanet olsun, ben insan suçlularla uğraşmak üzere eğitildim,» diye homurdandı. «Bir kâbus kaçağından kurnaz olmamı nasıl beklerier?»
Kapı vuruldu, Lem koltuğunu döndürürken açıldı, Cliff Soo-mes heyecan içinde, alı al, moru mor odaya daldı. «Yabancı,» diye bağırdı. «Yerini öğrendik... ama iki kişi öldü.»
Lem'in NSA helikopterini kullanan pilot bu işleri yirmi yıl önce Vietnam'da öğrenmiş, ustası olmuştu. Engebeli araziye iniş yapmak sorun değildi ona göre. Los Angeles

Bölge Şerifiyle telsiz bağlantısını kesmiyordu. Polisler zaten olay yerinde olduğundan, yukardan yeri saptamak da zor değildi. Saat altıyı birkaç dakika geçe helikopteri Boulder Vadisinin tepesindeki kayalığa, cesetlerin bulunduğu yerin yüz metre uzağına indirdi. Angeles Ulusal Ormanı içindeydiler artık.
Lem'le Cliff helikopterden inip hızla polislerin, dağ çiftçilerinin arasına daldılar. Yüzlerine sıcak bir rüzgâr çarpıyor, çam kokusuyla kuru çalı kokusunu beraberinde getiriyordu. Kök salmayı becermiş tek tük yeşil otlar vardı çevrede. Temmuz güneşi kızgındı. Daha çok, çöl bitkilerine benzeyen bitkiler göze çarpıyordu.
Sunland kasabasından ancak dört hava mili uzaktaydılar. Hollywood'un on dört mil kuzeyinde, kalabalık Los Angeles'e çok yakındılar. Ama uygariıktan uzakta hissdiyoriardı kendilerini. Polisler arabalarını üç çeyrek mil öteye bırakmak zorunda kalmışlardı. Çiftçiler onlara rehberiik etmiş, cesetlerin başına getirmişlerdi. Cesetlerin çevresinde şu onda dört polis, adlî laboratuardan iki görevli, üç de çiftçi vardı. Hepsi kendilerini uy-gariığın dışında hissediyorlardı besbelli.
Lem'le Cliff geldiğinde şerifin polisleri cesetlerden kalanları torbalara sokma işini yeni bitirmişlerdi. Fermuorior çekilmemişti daha. l.em ölenlerden birinin kadın, ötekinin erkek olduğunu gördü. İkisi de gençti. Yürüyüş kılığındaydılar. Gözleri yoktu. Parça parçaydılar.
Ölü sayısı beş masuma yükselmişti. Suçluluk duygusu Lem' in yakasını bırakmıyordu. Böyle zamanlarda, keşke babam beni

sorumsuz büyüîseydi, diye geçiriyordu içinden.
Polis memuru Hal Boci<ner uzun boylu, güneş yanığı bir adamdı ama sesi insanı şaşırtacak kadar tiz çıkıyordu. Lem'e ölenlerin kimliği ve durumuyla ilgili bilgi verdi.
«Taşıdığı kimliğe bakılırsa erkeğin adı Sidney Trenken, yaşı yirmi sekiz. Glendale'de oturuyor. Vücudunda bol ısırık yarası, ondan daha çok tırmık ve kesik var. Boğazı, gördüğünüz gibi koparılmış. Gözleri...»
«Evet,» dedi Lem. Bu korkunç cıyıiııtıları dinlemeye ihtiyacı yoktu.
Laboratuarın adamları torbaların lormuariannı çektiler. Fermuarın buz gibi sesi bir an sıcak Tommuz'havası içinde ürkütücü bir titreşim yaydı.
Memur Bockner konuştu. «Önco sapığın biri bıçakladı sandık. Bazen böyle sapıklar kent sokaklarını arşınlayacakları yerde buralara gelir, yürüyüş tutkıiıılnrını haklar. Olmadık şey değil. Sandık ki... önce bıçaklandıltıt, sonra öbür zorarion hayvanlar verdi. Adam öldükten sonra. Ama şimdi... pek o kadar emin değiliz.»
Cliff Soames şaşkm bir sosle, «Yerde kan göremiyorum,» İ|dedi. «Bol kan olmalıydı.»
Memur Bockner, «Buradd öldürülmemişler,» dedi, sonra hikâyesine kendi bildiği gihi duvam etîi. «Kadın yirmi yedi yaşında. Adı Ruth Kasavaris. O da Glendale'de oturuyor. Onda da
•ısırıklar, kesikler var. Boğazı...» Lem onun sözünüi bir kere daha kesti. «Ne zaman öldürülmüşler?»
«Adlı tabibin laboratuarından gelenlerin yaplığı en sağlıklı tahmine göre dün geç vakit. Vücutların buraya taşınmasının nedeni, bence kolay bulunabilsinler diye. Kayanın dibinde o kadar çabuk bulunamazlardı. Yürüyüşçülerin sık kullandığı bir yo! buraya pek yakın yerden geçer. Ama bunları öîeki yürüyüşçüler bulmamış Orman yangınlarını kontrol eden uçak bulmuş. Pilot aşağıya bakmış, cesetleri kayalık tepe üzerinde apaçık serili durumda görmüş.»
Bu koyclık yer, Johnstone Tepesinden otuz hava mili kadar uzaktı. İki kampçının, sığındıkları arabadan .32'lik tabancayla Yabancı'ya ateş etmelerinden bu yana yirmi

sekiz gün geçmişti. Yabancı kuzey-kuzeybatı yönünü besbelli Içgüdüleriyle buluyordu. Karşısına çıkan dağlar, vadiler nedeniyle, herhalde altmışla doksan mil orasında bir yol almıştı buraya varabilmek için. Günde en çok üç mil. Lem içinden, acaba geri kalan zamanda ne yapıyordu diye merak etti.
Bockner, «Öldürüldükleri yeri görmek istersiniz herhalde,» dedi. «İni de.»
«İn mi?»
«Mağara,» diye açıkladı çiftçilerden biri. Polisler olsun, laboratuarın adamlarıyla çiftçiler olsun, Lem' le Cliff'e garip garip bakmaktaydılar. İlk gördükleri andan beri. Ama Lem buna pek şaşırmamıştı. Yerel örgütler karşılarına NSA gibi bir federal kuruluş çıkınca hep böyle kuşku ve merak gösterirlerdi. Federallerin işe karışması ender olaylarda olurdu. Ama bu seferki merakın her zamankinden biraz farklı olduğunu da hissetmekteydi. İlk defa korku da görüyordu karşısında-kiierin gözlerinde. Bir şey bulmuşlardı. O mağarada. Bu yüzden, olayın çok garip olduğu sonucunu çıkarıyoriardı.
Lem'le Cliff takım elbiseleri, kravatları, boyalı pabuçlarıyla hiç de vadilerde geziye elverişli kılıkta değillerdi. Ama ikisi de korarsızık göstermediler. İki polis, laboratuardan gelenler ve çiftçilerin de biri cesetlerin yanında kaldı, geri kolon altı kişi yola koyuldu, vadiye inmeye başladılar. Yağmur sularının oyduğu bir kanaldan ileriiyorlardı. Güneydoğuya dönüp yarım mil .kodor gittiler. Lem kısa zamanda ter içinde kaldı, üzerini bir toz tabakası kapladı. Çoraplarına, paçalarına dikenler yapışıp duruyordu.
Polis Bockner çevresi çalı ve çam kaplı bir açıklıkta durdu. «Öldürüldükleri yer burası,» dedi.
Boz topraklarda koyu renk kan lekeleri vardı.
Çiftçilerden biri, «Şurada do mağarayı bulduk,» dedi.
Vadinin duvarında, pek de derin olmayan bir girintiydi. Belki üç metreden biraz fazla, eni de altı metre kadar. Cinayet yerinden uzaklığı on iki adım var yoktu. Giriş yerinin eni bir buçuk metre kadardı oma alçaktı. Lem eğilerek girmek zorunda kaldı, sonra hemen doğrulobildi. Tavan yüksekti içerde. Ortalıkta tatsız bir koku vardı. Işık ya kapıdan ya da tavandaki delikten gi-

riyordu. Ama yinede loştu burasî. Vadiye göre epey serindi de.
Lem'le Çliff'in yanısıra bir tek Memur Bockner girmişti içeriye. Lem ötekilerin dışarda kalış nedeninin kalabalık etmekten çekinmeleri olmadığını anlıyordu, içerinin verdiği tedirgin duygudan çekiniyorlardı.
Bockner'in feneri vardı. Yaktı, göstermek istediği şeylere doğru tuttu. Gölgeler yarasa gibi kaçıştı, köşe aydınlandı.
Kuru otlardan bir yatak vardı köşede. Taş zeminin üzerinde yirmi beş santim kadar bir yükseklik oluşturuyordu. Yatağın yanında, galvanize boyalı bir kovada oldukça temiz su durmaktaydı. Yakındaki bir dereden taşınım;,., goce uyanınca içmek için konmuştu oraya besbelli.
«Buradaymış,» dedi Cliff yavuşçu.
Lem, «Evet,» diye kabullendi.
Bu yatağı Yabancı'nın kendi İçin hazırladığını seziyor, onun varlığını hâlâ mağaranın içinde duyuyordu. Kovaya baktı, yaratık bunu nereden buldu acaba, diyo ınorak etti. Herhalde Banodyne' den gelirken, er geç bir yero suklanıp orada bir süre yaşamak zorunda kalacağını, yanında bir şoyler taşımakla hayatını daha iyileştirebileceğini

düşünmüştü. Ya bir dükkâna ya da bir eve girip kovayı ve Bockner'in göstermekte olduğu diğer şeyleri çalmış olmalıydı.
Hava soğursa diyo okose flanel bir battaniye. Lem'in dikkatini çeken şey, battanıyunin özenle katlanmış, girişe yakın yerdeki rafa konmuş olmasıydı.
Bir fener. O da bcıttaniyenin durduğu raftaydı. Yabancının gece görme yeteneği çok üstündü. Doktor Yarbeck çok önem vermişti o konuya. Karanlıkta kedi kadar iyi görebilirdi onun yarattığı savaşçı. Feneri ne yapacaktı? Meğer ki... gece hayvanı olduğu halde, o bile zaman zaman karanlıktan korkuyor olsun.
Bu düşünce Lem'i sarstı, birden yaratığa çok acıdığını hissetti. Tıpkı o gün Yarbeck'le konuşmasını dinlerken acıdığı gibi. Kendi gözlerini oymak, kendisine bakanları görmekten kurtulmak istediğini söylediği gün.
Bockner fenerin ışığını kaydırdı, yirmi kadar şeker kâğıdı üzerinde durdurdu. Belli ki Yabancı bir yerden bir kutu kâğıtlı şeker de çalmıştı. İşin garip yanı, kâğıtların buruşturulup aîılmamış, elle düzlenip üst üste istiflenmiş olmasıydı. On tanesi Reese şekeri, geri kalanı Clark Bar'dı. Belki Yabancı parlak renkli kâğıtlardan hoşlanıyordu. Belki de bu kâğıtlar ona şekerin tadını hatırlatıyordu. Şekerler artık bittiğine göre, sürmekte olduğu hayatın pek bir hoş yanı kalmamıştı çünkü.
Yatağın çapraz köşesinde, gölgelerin arasında bir kemik yığını göze çarpmaktaydı. Küçük hayvanların kemikleri. Şeker bitince Yabancı beslenmek için ava çıkmak zorunda kalmıştı. Ateş yakamodığı için çiğ yemişti avlarını. Mağarada kemik saklamasının nedeni belki de izini belli etmemek içindi. Onları en karanlık, en uzak köşeye koyması, bir tür temizlik ve titizlik duygusuna sahip .olduğunu gösteriyordu. Lem'e sanki Yabancı kendi vahşiliğinden utanıyormuş, kemikleri onun için saklıyormuş gibi geldi.
En acılısı, ot yatağın yan duvarındaki girintiye konanlardı. Konmuş değil, yerleştirilmişlerdi oraya. Özenle. Sergi gibi. Sanat koleksiyonculcrının evlerindeki değerli parçaları yerleştirişi gibi. İnsanların ışığı yansıtsın, renklendirsin diye tavana astıkları renkli cam kürelerden bir tane vardı bir kere. Copı on santim kadardı. İçine mavi bir çiçek konmuştu. Onun yanında parlak bakır bir kâse vardı. Bir zamanlar içine çiçek ekilmiş olmalıydı. Diğer parçalar belli ki bir evden alınmaydı. Belki şekerleri aldığı evden. Dala konmuş kırmızı tüylü iki porselen kuş biblosu. Çok ince bir yapım. Kristal bir kâğıt ağırlığı. Anlaşılan Yarbeck' in canavarında bile bir güzellik anlayışı, hayvan gibi değil de insan gibi yaşama isteği vardı.
Lem zavallı yalnız, acılı, kendinden nefret eden, insanlık dışı, ama bilinçli yaratığı düşününce yüreğinin sizladığını duydu. Kovuktaki en son parça, Miki Maus bir kumbaraydı. Lem'in acıma duygusu daha da arttı. Bu kumbaranın neden Yabancı'yı etkilediğini biliyordu. Banodyne'de köpeğin ve Yabancı'nın zekâsını ölçmek için testler uygulanırken, gözlemlerinin İnsana ne kadar yakın olduğunu anlamaya da çalışmışlardı. Köpeğe ve Yabancı'ya ayrı ayrı video filmleri gösterilmişti. Filmlerde çeşitli parçalar birleştirilmişti. John Wayne'in kovboy filmlerinden, George Lucas'ın Yıldız Savaşlarından sahneler, haber filmler, en son olarak da çizgi filmler... bu arada Miki Maus. Köpeğin ve Yabancı'nın tepkileri kamerayla filme çekilmişti.
„, —145 —
-r-248 —
Sonra onlardan, gördüklerinin hangilerinin gerçek, hangilerinin hayal olduğunu ayırmaları istenmişti. Zamanla her ikisi de öğrenmişti gerçeği hayalden ayırmayı. Ama garip olan nokta, her ikisinin de en çok inanmak istedikleri şeyin Miki Maus olmasıydı. Uzun süre gerçek diye sarılmışlardı ona. Miki'nin serüvenlerine bayılıyorlardı. Banodyne'den kaçtıktan sonra Yabancı herhalde bu kumbarayı bir

yerde görmüş, ona sahip olmayı çok istemişti. Laboratuardayken tattığı tek zevki hatırlamıştı çünkü zavallı hayvan.
Memur Bockney'in fenerinin ışığında raftaki bir şey parılda-dı. Kumbaranın yanında duran yassı bir şeydi. Neredeyse görmeyeceklerdi onu. Cliff ot yatağa bastı, parlayan şeyi eline aldı. Sekize on santim boyunda, kırık bir ayna parçası.
Yabancı buraya sığınmış, diye düşündü Lem. Cılız hazinesiyle kendini güçlendirmeye çalışır^ Elinden geldiği kadar, bir yuva kurmaya uğraşmış kendine burada. Zaman zaman bu aynayı eline alip bakmış, yüzünde çirkin olmayan bir yer bulmaya çabalamış. Belki kendini kabul etmeye çalışmış. Başaramamış. Kesinlikle başaramamış.
«Sevgili Tanrım,» diye mırıldandı Cliff Soames alçak sesle. Onun da kafasından aynı düşünceler geçmekteydi. «Zavallı sefil hayvan.»
Bir eşyası daha'vardı Yabancı'nın. People dergisinin bir sayısı. Kapağında Robert Rodford'un resmi vardı. Yabancı resmin de gözlerini çıkarmıştı.
Dergi yırtık ve buruşuktu. Sayfalarının yüzlerce kere çevrildiği belliydi. Memur Bockner onu alıp uzattı, bakmalarını istedi. Lem dergideki her resmin gözlerinin oyulmuş olduğunu gördü.
Tek bir resimde bile göz bırakılmamış olması insanın kanını donduruyordu. Yabancı zavallıydı, evet... acınacak durumdaydı. Ama aynı zamanda da korkunçtu. Beş kurban... kiminin karnı deşilmiş, kiminin başı koparılmış.
Masum ölüler unutulmamalıydı. Bir an için bile. Böyle bir canavarlığı ne Miki Maus'a olan sevgi, nede güzellik anlayışı bağışlattırabilirdi.
Ama... Tanrım...
Yaratığın uygarlığın önemini ve yararlarını anlayacak kadar zekası vardı. Bu uygarlığın kendisini de kabul etmesini, anlamlı bir yaşam sürmesine izin vermesini özlüyordu. Beri yandan zaptedilmez şiddet arzusu, öldürme içgüdüsü de verilmişti ona. Uzun ve gözle görülmez bir tasmanın ucunda güdülecek zeki bir katildi o. Bir savaş makinesiydi. Vadideki mağarada sakin yaşamayı kaç gün sürdürürse sürdürsün, sonundo şiddet eğilimi yine baskın çıkacaktı. Yapısını değiştiremezdi kil İçindeki baskı büyüyecek, küçük hayvanları öldürmek onu tatmin etmez olacak, daha iri ve daha ilginç avlar arayacaktı kendine. Belki vahşetinden ötürü kendini suçlayacak, değişmek isteyecek, amo elinden bir şey gelmeyecekti. Doha birkaç saat önce Lem de babasının büyüttüğü insan .olmamayı, değişmeyi özlememiş miy-di? İnsanın kendini değiştirmesi de zordu, oma kararlılıkla, İradeyle, zamanla başarılabilirdi. Oysa Yabancı için değişmek imkânsızdı. Öldürmek genlerinde vardı onun. Değişmez, huzur bulamazdı.
Memur Bockner merakını daha fazla saklayamadı. «Nedir bütün bunların anlamı?» diye sordu.
Lem, «İnan bana, bilmek istemezsin,» dedi.
Bockner, «Neydi buraya yerleşen?» diye sordu.
Lem başını iki yana sollamakla yetindi. İki kişinin ölmesi bir yazgıysa, iyi ki ulusal ormanda ölmüşlerdi. Federal alandı burası. NSA soruşturmanın yetkisini sorunsuz üstlenebilirdi.
Cliff Soames oyna parçasını hâlâ elinde evirip çeviriyor, ona düşünceli gözlerle bakıyordu.
Lem mağaraya son bir kere göz gezdirdi, içinden kendine ve tehlikeli avına söz verdi. Seni bulduğum zaman canlı ele geçirmeye çalışmayacağım. Üzerine file atmak, tabancayla uyutucu iğne sıkmak gibi oyunlara kalkışmayacağım. Ordu da, bilim adamları da öylesini yeğlerlerdi ama... ben seni çabuk ve temiz biçimde vurup hemen öldüreceğim.

En güvenli plan buydu. Aynı zamanda insaf ve merhametin gerektirdiği de buydu.
— 251 —
— 147 —
Ağustosun birine i<adar Nora, Violet halanın tüm mobilyalarım ve eşyalarını sattı. Antika eşyalar alan bir dükkânla elden düşme mobilya ticareti yapan bir mağazaya telefon etti, verilen -j fiyatları hemen kabul etti. Çatal bıçak ve tabaklarla kendi odasının eşyaları dışında, ev bomboştu artık. Temizdi. Arınmıştı. Tüm kötü ruhlar kovulmuştu. Burayı yenldon dekore edebilirdi. Ama istemiyordu artık bu evi. Bir emlâkçıyn telefon açtı.
Eski elbiselerini de yok etmişti, llopsini. Yepyeni bir gard-robu vardı artık. Pantolonlar, etekloı, bluzlar, blucinler, her kadının giydiği türden elbiseler. Bo/on parlak renkler içinde kendini pek tuhaf hissediyor, ama koyu renk giyme isteğini iradesiyle yeniyordu.
Sanat yeteneğini piyasaya üuıima cesaretini hâlâ gösterememişti. Travis arasıra bu konuda ona sitem ediyor, takılıyordu. Ama Nora henüz pek körpo olun egosunu kimsenin saldırısına açık etmeye hazır değildi. Yakında hazır olacaktı... ama henüz değil.
Bazen aynada kendino bakıyor ya da bir vitrinde kendini görüyor, gerçekten güzel olduğunu anlıyordu. Artistler gibi harikulade güzel değil... anuı hoştu. Ne var ki, hâlâ güvenemiyor-du kendindeki bu değişikllğo. Bir gün oynaya baktığında yine eski çirkin Nora'yı görocHğInden korkuyordu.
Ağustosun beşindo akşama doğru Travis'le ikisi mutfak masasının başına oturmuş, kelime oyunu oynuyorlardı. Nora o anda kendini pek güzel hissetmekteydi. Birkaç dakika önce banyodaki aynada kendino baktığında yine güzel olduğunu görmüştü. Giderek daha güzelleşiyordu galiba. Kelime oyunu oynarken mutluydu, neşeliydi. Bu duygulara ulaşabileceğini bir zamanlar hayalinden bile geçiremezdi. Muzip bir tutuma bürünmüştü o gün. Saçma sapan kelimeler oluşturuyor, Travis anlamım sorunca, böyle bir kelime var diye tutturuyordu.
«Dofnup mu?» diyerek kaşlarını çattı Travis. «Oda ne demek. Yok öyle kelime.»
«Oduncuların giydiği üçgen külaha denir.»
«Oduncu mu?» «Tabii.»
«Oduncular örgü külah giyer. Tobogán kep denir ona.» «Ben çalışırken giydiklerini söylemiyorum,» diye sabırla anlattı Nora. «Bunu yatarken giyerler.»
Travis güldü, başını iki yana salladı, «Beni işletiyor musun sen?»
Nora ciddi ifadesini korudu. «Yoo. Doğruyu söylüyorum.» «Oduncular yatarken takke mi giyermiş?» «Evet. Dofnup giyer.»
Travis, Noro'dan böyle bir şaka beklemediği için yuttu bunu. «Dofnup, ha? Neden dofnup diyorlar?» «Bilmem,» dedi Nore.
Einstein yere karınüstü uzanmış, roman okuyordu. Resimli
kitapları hızla bitirmiş, şimdi çocuk romanlarına gelmişti. Günde sekiz on sayfa okuyor, bunu her gün sürdürüyordu. Bıkmak bilmiyordu kitaptan. Kitap manyağı kesilmişti. On gün önce Nora'nın sabrı tükenmiş, kitabı elinde tutup sayfaları çevirmekten bezmişti. Einstein'm kitabı açık tutup sayfaları kendi kendine çevirebileceği bir düzen bulmaya çalışmışlardı. Sonunda bir hastane sehpası buldular. Elini ayağını kullanamayan hastalar için yapılmıştı. Kitap bu masanın üzerine klipsle tutturuluyor, ağızda tutulan bir aygıtla do sayfaları çevriliyordu. Einstein memnundu, bu düzenden. Okuduğu bir şeyden etkilenip hafif bir ses çıkardı, dişleriyle düğmeye bastı, sayfayı çevirdi.
Travis elindeki harflerle. «Kötü» kelimesini yazdı, çift puan aldı; Nora da ondan yararlanıp «hörki> diye yazdı, daha çok puan aldı.

«Hörki mi?» dedi Travis kuşkulu bir sesle. «Çok sevilen bir Yugoslav yemeğidir.»
«Öyle mi?»
«Evet. Jambondan ve hindiden yapılıyor, o yüzden ona...» Sözünü bitiremedi, gülmeye başladı.
Travis şaşmış kalmıştı. «Beni gerçekten işletiyorsun. Sen beni işletiyorsun, Nora Devon. ne oldu sana böyle? İlk gördü-ğümde kendi kendime, işte ciddi bir kadın, demiştim.» «Çok da çirkin.» «Çirkin değil.»
■253-
— 148— .....
«Çirkin,» diye direndi Nora. «Beni çirkin buldun.»
«Evet. Tavanarasında yaşıyan bir fare, dedim kendi kendi-^
me.
Noro sırıttı. «Violet'le ikimiz güneyde yaşıyor olsaydık, Faulkner romanlarına kahraman olurduk, değil mi?»
«Faulkner için bile biraz fazla garip. Ama bir de şimdiki haline bak! Uydurma kelimeler, saçma şakalar! Üstelik bana yutturuyorsun da! Çünkü Nora Devon'don böyle bir şey beklemiyorum. Son aylarda amma da değiştin.»
«Sayende,» dedi Nora.
«Dafo çok Einstein'ın sayesinde belki de.»
«Hayır, en çok senin.» Nora birden eski utangaçlığını yeniden hissetti. Gözlerini oyundaki kelimelere indirdi. «En çok sen. Sen olmasan Einstein'la tanışama/dım. Hem sen... bana önem verdin... bende kendi göremediğim bir şeyler gördün. Beni yeni baştan yarattın.»
«Yoo, fazla abartıyorsun. Ymiidon yaratılman gerekmiyordu. Bu Nora her zoman vardı. 1 ıkı Nora'nın içinde. Tohumunu saklayan gonca gibi. Açılmanı «oûlamak yeterdi.»
Noro ona bakamıyordu. Sanki boynuna taş bağlamışlardı. Başını koldıromıyordu. Yanakları da kızarmaya başlamıştı. «Açılmak öyle zor ki,» diye mırıldandı.
«Değişmek istesen de, istemek yetmiyor. Asla... sevgisiz yapılamaz.» Sesi bir fısıltıya dönüştü. «Sevgi o tohumu büyütecek suyla güneş ışığı gibi.»
Travis, «Noro, bana bak.» dedi.
Nora'nın boynundaki taş belki yüz kiloydu. Bin kiloydu. «Nora?»
Kesinlikle bir tondu.
«Noro. ben de seni seviyorum.»
Her nasılsa, bin zorlukla başını kaldırdı, ona baktı. Travis' in kahverengi gözleri kopkoyuydu, hemen hemen siyahtı. Sıcak bakışlı, iyilik dolu, çok do güzeldi. Bayılıyordu Nora o gözlere. Burnun o kemerine, inceliğine. Bu güzel yüzün her yanını seviyordu.
«Önce ben sona söylemeliydim,» dedi Travis. «Söylemek benim için daha kolay çünkü. Günler, haftalar önce söyleyebilirdim. Nora, Tanrı da biliyor ya, seviyorum seni. Ama söyleyemedim, çünkü korktum. Birini sevdiğim anda kaybediyorum onu. Ama bu sefer sanırım farklı olacak. Ben senin hayatını nasıl değiştir-dimse, sen de benimkini değiştirirsin belki. Bu sefer şansım tutabilir.»
Nora'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Soluk bile olamaz durumdaydı. Yine de, «Seni seviyorum,» demeyi başardı. «Benimle evlenir misin?»
Nora afalladı. Ne beklediğini bilmiyordu oma herhalde bu değildi beklediği. Onun kendisini sevdiğini duymak, buna karşılık kendi duygularını ifade edebilmeye başlamak yeterdi onu haftalarca mutlu tutmaya. Hattâ aylarca. Aşklarına alışmak için zamanı olacağını sanıyordu. Yeni keşfedilmiş bir piramit gibi dışta seyredilmeye, her

açıdan düşünülmeye ihtiyacı vardı bu aşkın. Ancak ondan sonra içine girilebilir, ne var diye bakılabilirdi.
«Benimle evlenir misin?» diye tekrarladı Travis. «Çok hızlı gidiyordu bu iş. Tedbirsiz sayılacak kadar hızlı. Mutfak sandalyesinde otururken başı dönmeye başlamıştı Noro' nın. Korkuyordu da. Ona biraz yavaşlamasını söylemeye çalıştı. Bir sonraki adımı atmadan önce düşünecek çok şey olduğunu anlatmak istedi. Ama ağzından bambaşka sözler çıktı. «Evet, oh, evet.»
Travis uzanıp onun iki elini tuttu.
Nora ağlamaya başladı. Ama güzel gözyaşlarıydı bu yaşlar. Einstein kitabına gömülmüş olmasına rağmen neler olup bittiğinin farkındaydı. Kalkıp masaya yaklaştı, ikisini de koklodı, bacaklarına sürtündü, mutlu sesler çıkardı. «Haftaya?» diye sordu Travis. «Evlenmek mi? Ama izin, belgeler falan zaman alır.»
«Las Vegas'ta almaz. Önceden telefon ederim, bir kiliseyle nlaşır, hozıriıklan yaptırırım. Haftaya gider evleniriz.» Noro bir yandan gülüp bir yandan ağlarken, «Peki,» dedi. «Harika!» Travis sırıtıyordu.
Einstein kuyruğunu çılgın gibi salladı. EVET, EVET, EVET, EVET.
— 255 —
— 149 —
4 Ağustos Çarşamba günü, San Francisco'lu Tetragna ailesinden İş almış olan Vince Nasco, Lou Pantangela adlı bir hamamböceğini vurup öldürdü. Hamamböceği savcılık tanığı olarak ifade vereceğini açıklamıştı. Eylül ayında duruşmaya çıkıp Tetragna ailesine karşı kanıtlar dökecekti ortaya.
Mafya'nın bilgisayar istihbarat Ustası Kablo Johnny tüm yüksek leknoloji bilgisini kullanmış federal bilgisayarları taramış. Pantangela'nın yerini bulmuştu. Hamamböceği iki federal polisin koruması altında, Los Angelas'ln güneyindeki Redondo Plajında, bir evde kalıyordu. Sonbaharda tanıklık ettikten sonra ona yeni bir kimlik ve yeni bir hayat verilecekti. Çonnecticut'a yerleşmesini sağlayacaktı devlet onun. Ama tabii o kadar ömrü yoktu.
Vince, Pantangela'yı safdışı edebllmek için polislerden de birini ya da ikisini öldürmek zorundaydı tabii. Bu yüzden Tetrag-na'lar ona iyi para teklif ettiler. Altmış bin dolar. Birden fazla insan öldürmenin Vince için Ikramiye sayılacağını, işi onun gözünde daha çekici hale getireceğini bilemezlerdi elbette.
Vince bir haftaya yakın süre Pantangela'yı gözledi. Hamam-böceğinin fedaileri farkına varmasın diye her gün değişik bir araba kullandı. Pantangela'nın dışarıya pek sık çıkmasına izin vermiyorlardı. Ama saklandıkları yere aşırı bir güven duyuyor olmalılar ki, haftada üç dört kere herifin lokantada yemek yemesine göz yumuyorlardı. İki polis .onunla birlikte, dört blok ilerdeki küçük lokantaya gidiyor, yemek yiyordu.
Pantangela'nın görünüşünü ellerinden geldiği kadar değiştirmişlerdi. Bir zamanlar yakasının dışına taşan uzun siyah saçları vardı. Şimdi o saçlar kısa kesilmiş, rengi de kumral olmuştu. Bıyığını da kestirmişlerdi ona. Eskiden şişmandı. Otuz kilo fazlası vardı. Polislerle iki oy kalınca yirmi kilo vermişti. Ama
Vince yine de tanıdı onu.
4 Ağustos Çarşamba günü polisler yine Pantangela'yı saat birde aynı lokantaya götürdüler. Biri on geçe de Vince öğle yemeği yemek üzere lokantaya girdi.
Salonun orta kısmında sekiz masa, duvar diplerinde de loca gibi girintilerde altışar masa daha vardı. Temiz bir yere benziyordu ama Vince'in hoşlanmayacağı kadar İtalyan havalıydı. Kırmızı beyaz kareli masa örtüleri, duvarlarda Roma harabelerini gösteren müroylar, şamdan yerine boş şarap şişeleri, tavandan sarkan, lastikten yapılmış bin üzüm salkımı... aşırıp taşırmışlardı bu işi. California halkı akşam

yemeğini çok erken yemeye alışık olduğundan, öğle yemeğini ona göre de erken yerlerdi. Biri on geçe müşteri sayısı azalmaya başlamıştı bile. Saat ikide lokantada herhalde yalnız Pantongela'yla iki fedaisi, bir de Vince kalacaktı. İşi görmek için en uygun ortam.
Burası küçük bir lokanta olduğundan hostesi yoktu. Müşteriler kendi yerlerini seçip oturuyorlardı. Vince salonun arkasına doğru yürüdü, Pantangela grubunun yanından geçti, onların arkasındaki boş locaya yerleşti.
Ne giyeceğini pek özenle kararlaştırmıştı Vince. Ayağında ipli sandaletler, kırmızı şort, üzerinde mavi dalgalı beyaz tişört, göğsünde güneş resmi ve CALİFORNİA ASLANI yazısı. Pilot gözlükleri aynalıydı. Omzuna astığı plaj torbasının üzerinde EŞYALARIM diye bir yazı okunuyordu. Torbaya göz atan, sıkı sarılmış bir havlu, güneş yağı şişeleri, bir küçük radyo, bir saç fırçası görebilir, dipteki susturuculu otomatik Uzi'yle mermileri göremezdi. Yüzü güneş yanığı olunca, bu kılığa uyuyordu Vince. Yaşını almış, oma formda bir sörfçü. Her gün plaja gelip yanan, gençlik taslayan, altmışına kadar genç kalacak biri.
Geçerken Pontongelo'ya ilgilenmeyen bir bakışla baktı, polislerin kendisini süzdüğünü, sonra zararsız bulup başlarını çevirdiklerini gördü. Mükemmel.
Locaların bölmeleri yüksekti. Oturduğu yerden Pantangela' yı göremiyordu. Ama homamböceğiyle polislerin orosıro konuştuklarını duyabiliyordu. Genellikle beyzboldan ve kadınlardan söz etmekteydiler.
Bir haftalık gözlemleri Vince'e, Pantangela'nın iki buçuktan önce lokantadan çıkmadığını öğretmişti. Bazen üçe kadar bile kaldığı oluyordu. Bunun nedeni, önce ordövr, sonro salata, sonra asıl yemek, sonra tatlı yiyip kahve de içmesiydi. Yani Vince'in de salata yiyip midye soslu ünguini ısmoriornoyo zamanı vardı. Garson kız yirmi yaşında falandı. Beyaz tenli bir sarışın. Gü

zel kızdı. Vince gibi iyi yanmıştı o da. Tavırları tam plaj kızıydı. ' Biraz külhanbey.
Siparişi alırken Vince'e de epey pas verdi. Vince'e göre, güneşte yatmaktan beyni sulanmış şapşalın biriydi ikiz herhalde. Akşamlarını kumsalda geç-iriyor, uyuşturucu çekiyor, önüne gelenle yatıyor olmalıydı. Demek ki görünüşü ne kadar sağlıklı olursa olsun, hastalıklıydı bu kız. Onunla yatmayı düşünmek bile midesini bulandırdı Vince'in. Amo kendine seçtiği rolü oynaması do şarttı. Bu yüzden kızla hafif flört etti, çapkın pozlar takındı.
İkiye beş kola Vince yemeğini bitirmişti. Lokantada da ondan başka yalnızca Pantongela ve iki (lolls kalmıştı. Garson kızlardan biri nöbetini bitirip gitmiş, öbüt İkisi mutfoktaydılor. Bundan iyisi can sağlığıydı.
Plaj torbası yanında, kanepenin üzerindeydi. Elini daldırdı, Uzi'yi çıkardı.
Pantangelo'yla polisler Dodflors takımının şampiyonluk ihtimalini tartışıyorlardı.
Vince ayağa kalktı, onların locasına doğru yürüdü, ateş açtı, yirmi otuz mermiyle taradı onları. Yüksek teknoloji ürünü susturucu harika iş görüyordu. Kokome bir insanın sessiz harfle başlayan kelimeyi telâffuz olmoyo çalışırkenki sesi kadardı çı-kardığı ses. Her şey öyle hızlı oldu ki, polisler değil kendi tabancalarını çekmeye, şaşırmaya bile fırsat bulamadılar.
Tsssss.
Tsssss,
Tssss.
Pantangelo'yla fedaileri üç saniye içinde ölmüşlerdi.
Vince yoğun bir zevkle titredi, içine dolan zengin hayat enerjisi bir an onu şaşırttı. Konuşamaz haldeydi. Neden sonra, boğuk bir sesle, «Teşekkür ederim,» diyebildi.

Arkasını döndüğünde garson kızı salonun ortasında, donmuş durumda gördü. İri iri açılmış mavi gözleri ölülere çakılmışken birden Vince'e döndü.
Kız bağırmadan önce Vince mermilerin geri kolanını ona boşalttı. Belki on tane kadar. Kız yağmur gibi kanlar yağdırarak devrildi.
Tsssss.
«Teşekkür ederim,» dedi Vince ona da. Çünkü kız gençti,
capcanlıydı. Onun enerjisi daha çok işe yarayacaktı. Mutfaktan biri daha gelir ya da belki sokaktan geçen biri lokantanın içine bakar diye, çabucak kendi locasına yürüdü, torbayı omuzladı, Uzi tabancayı havlunun altına tıktı, aynalı gözlüklerini takıp sokağa adımını attı.
Parmak izi konusunda kaygılanmıyordu. Parmak uçlarını Elmer tutkalıyla sıvamıştı. Kuruyunca saydam oluyor, avucunu açıp insanlara göstermedikçe, açıklamadıkça kimsenin dikkatini çekmiyordu. Tutkal tabakası derideki ince çizgileri iyice dolduracak kadar kalındı. Parmak izleri dümdüz çıkıyordu.
Köşeye kadar yürüyüp saptı, kamyonetine bindi. Kaldırımın kenarına parketmişti onu. Görebildiği kadarıyla, kimsenin kendisine dikkat ettiği yoktu.
Arabayı okyanusa doğru sürdü. Biraz güneşte yatmaya vakti olacaktı. İki blok ilerdeki Redondo Plajına gitmek fazla ataklık sayılırdı. Bu yüzden, kıyı yolundan Bolsa Çhico'ya yöneldi. Kendi evinin biraz kuzeyinde kalıyordu orası.
Yolda köpeği düşündü. Johnny'ye hâlâ para vermekteydi. Kablo bu orada hayvan hastanelerinin, polis merkezlerinin, seteri orama işine bulaşabilecek başka kimselerin peşindeydi. NSA'nın üç eyaletteki ilgililere yollayıp durduğu mektupları biliyordu. Şu ana kadar mektuplardan bir sonuç çıkmadığını da biliyordu.
Belki köpeği oraba ezmişti. Belki onu Yabancı öldürmüş, belki bir çokal parçalamıştı. Ama Vince buna İnanmak istemiyordu. Köpeğin ölmesi, tüm hayallerinin sona ermesi demekti. Köpek bir vurgun yapmasını sağlayacaktı. Onu ya devlete satacak ya da sahnelerde numaralar yapan birine, bir servet karşılığı okutacaktı. Hattâ belki hayvanın gizli zekâsını kulkınmanın yolunu keşfeder, bazı saflara şantaj falan yapardı.
Birinin köpeği bulup evine aldığına inanmak istiyordu Vince. O evi bulursa, belki köpeği satın alırdı o insanlardan. Ya da onları vurur, köpeği alır giderdi.
Ama..., nerede aramalıydı o insanları? Nasıl bulacaktı? Bulunabilseler, NSA çoktan bulurdu zaten..
Eğer köpek ölmemişse, onu bulmanın en iyi yolu önce Yabancı'yı bulmaktı. Yabancı onu köpeğe götürürdü. Hudston öy-

le sanıyordu. Ama Yabancı'yı bulmak da o kadar kolay iş değildi.
Kablo Johnny ona hâlâ Güney California'daki şiddet cinayetlerini bildiriyordu. Vince, Irvine Parkındoki hayvanat bahçesi | olayını, Wes Dalberg'i, Bordeaux Ridge'deki adamları öğrenmişti. Kablo sonradan Diamond Bor'da öldürülen ev hayvanlarını do bildirmişti ona. Johnstone Parkında uzaylı yaratık gördüklerini ileri süren iki kişiyi televizyonda kendi seyretmişti Vince. Angeles Ulusal Ormanındaki çifti de biliyordu. Kablo kolayca NSA bilgisayadarına sızabildiğinden, o olaya da NSA'nın el koyduğunu öğrenmişti. Demek o da Yabancı'nın işiydi. O günden beri başka olay olmamıştı. Vince vazgeçmeye hazır değildi ama. Hem de hiç değildi. Sabırlı adamdı o. İşinin bir parçasıydı aabır. Bekleyecek, gözleyecek. Kablo Johnny'yi de İş başında tutacaktı. Er geç bulacaktı aradığını. Bundan emindi. Ölümsüzlük nasıl onun alnının yazısıysa, köpek de alnının yazısıydı. Buna karar vermişti bile.

Balsa Chico Devlet Plajında bir süre kıyıya vuran dalgaların başında durdu, kabarıp İnen sulara baktı. Kendini o deniz kadar güçlü hissediyordu. Sayısı/ hayatla dolmuştu içi. Mito-lojideki Tanrılar gibi parmak uçlarından şimşekler çıkmaya başlasa, ona da pek şaşmazdı.
Kendini yüzüstü sulara fırlattı, karşıdan gelen dalgalara doğru yüzdü. Epey açıldıktan sonra dönüp kıyıya paralel yüzmeye başladı. Önce güneye, sonra kuzeye. Yorulana kadar sürdürdü bu işi. Sonra da gel-git hareketinin kendisini kıyıya taşımasına izin verdi. Bir süre sıcak güneşin altında uyudu. Rüyasında gebe bir kadın gördü. Karnı kocaman, yusyuvarlaktı. Vince onu boğarak öldürdü rüyada.
Sık sık rüyasında çocuk öldürdüğünü görürdü. Hattâ doğmamış bebek öldürdüğünü görürdü. Bunu gerçek hayatta yapmayı çok istediği için herhalde. Çocuk öldürmek elbette ki tehlikeli bir işti. Çocuktan gelecek enerjinin en zengin, en temiz enerji olduğunu bildiği halde, kendini bu zevkten bilerek yoksun ediyordu. Yoo, o iş tehlikeliydi. Ölümsüzlüğe vardığından emin olmadıkça çocuklara bulaşamozdı. Ama ulaştıktan sonra... artık polisten de, kimseden de korkmasına gerek kalmazdı zaten.
Bu tür rüyaları sık sık görmesine rağmen, o gün Bolsa Çhi-

co Plajında gördüğü rüyayı, nedense daha anlamlı buldu. Farklı bir duygu vermişti bu seferki rüya ona. Bir kehanetti sanki. Doğrulup oturdu, esnedi, güneşe bakıp gözlerini kırpıştırdı, kendisine göz eden bikinili kızları görmezlikten geldi. Bu rüya, gelecekteki zevklerin bir habercisiydi herhalde, dedi kendi kendine. Günün birinde gerçekten elleri gebe bir kadının gırtlağıno sarılacaktı. Rüyadaki gibi. O zaman zevklerin en büyüğünü tadacak, armağanların en büyüğünü olacaktı. Yalnız kadının hayat enerjisini değil, karnındaki çocuğun ötemiz, kullanılmamış enerjisini de.
Mutlu mutlu kamyonetine döndü, eve sürdü, duş yaptı, yakındaki ızgara lokantasına gidip kendine bir fileminyon ısmarladı.
Einstein yerinden fırladı, Travis'in yanından geçti, koşarak mutfaktan yemek odasına, oradan da salona dalıp gözden kayboldu. Travis elinde tasmayla onun peşinden gitti. Einstein kanepenin arkasına girip saklanmıştı.
Travis, «Bana bok, canın yanacak değil,» dedi.
Köpek ona kuşkuyla bakıyordu.
«Vegas'a gitmeden bu işi bitirmek zorundayız. Veteriner sana iki iğne yapacak. Biri kuduz aşısı, biri de gençlik hastalığı aşısı. Kendi iyiliğin için. Canını gerçekten yakmaz. Sona bir ruhsat da alırız. Haftalar önce olmamız gerekirdi aslında.»
Tek hav. HAYİR.
«Almamız gerek.»
HAYIR.
Travis tasmayı onun yakalığına tokmak üzere çömelmiş durumda bir adım atıp yaklaştı.
Seter geriledi, kanepenin arkasından çıkıp koltuğa koştu, üzerine sıçradı, oradan Travis'i gözledi.
Travis kanepenin arkasından yavaşça çıkarken, «Dinle, tüylü surat» dedi. «Ben senin sahibinim...»
Tek hav.
Travis kaşlarını çattı. «Bol gibi sahibinim. Çok akıllı bir köpek olabilirsin oma köpeksin yine de. Ben insanım. Veterinere

gideceğiz diyorsam gideceğiz demektir.» Tek hav.
Noro kapıya dayanmış, kollarını kavuşturmuş, gülümsüyordu. «Galiba çocuk nasıl olur, onu göstermeye çalışıyor sona. Belki çocuk sahibi olmaya karar veririz diye.»

Travis köpeğe doğru atıldı.
Einstein tüneğinden atladı. O kapıdan fırlarken Travis koltuğun üzerine devrildi.
«Çok eğlenceli,» dedi Nora gülerek.
Travis, «Nereye gitti o?» diye sordu.
Noro parmağıyla yatak odalarına, banyoya giden koridoru gösterdi.
Travis seteri büyük yatak odasında, yatağın üzerine çıkmış, kapıya bakar buldu.
«Kazanamazsın,» dedi ona. «Bu senin kendi iyiliğin için, budala. İstesen de lııtomesen de olacaksın o aşıları.»
Einstein tek arka bacağını kaldırdı, yatağın üzerine işedi.
Travis şaşkınlık içinde, «Ne halt ediyorsun?» diye sordu.
Einstein işemeyi kesti, koptone yatak örtüsünün içine işlemeye başlayan gölcükten uzaklıştı, Travis'e meydan okuyan bakışlarla baktı.
Kedilerle köpeklerin böyle numaraları ancak çok mutsuz oldukları zaman yaptıklarını duymuşluğu vardı Travis'in. Vaktiyle emlâk bürosunda çalışan kadınlardan biri tatile giderken köpeğini bir köpek bakımevine bıraktığını anlatmıştı. İki haftalığına. Dönüp hayvanı teslim aldığında, köpek onu cezalandırmak için evin en doğorll koltuğuna çıkıp işemişti.
Amo Einstein sıradan bir köpek değildi. Bu durumda yatağa işemesi, normal köpeğinkine oranla daha başka anlamlar taşıyordu.
Travis öfkelenmişti. Köpeğe doğru yürürken, «Bu bağışlanmayacak bir hareket,» dedi.
Einstein yataktan atladı. Travis onun odadan çıkacağını farkedince hemen geri dönüp kapıyı kapattı. Einstein yolun kesildiğini gördü, hemen yön değiştirdi, odanın öbür köşesine gitti, çekmecen dolabın önünde durdu.
Travis en sert sesiyle, «Artık oyun bitti,» deyip tasmayı salladı.
Einstein köşeye çekildi.
Travis çömeldi, iki kolunu iki yana açarak köşeye sokuldu, tasmayı yakalığa taktı, «Hah!» dedi.
Einstein yenik bir ifadeyle köşeye büzüldü, başını sarkıttı, zangır zangır titremeye başladı.
Travis'in zafer duygusu kısa ömürlü oldu. Köpeğin titreyen başına, sarsılan vücuduna baktı. Bir yandan da hafif, zor duyulan iniltiler çıkarıyordu hayvan. Araya korku sesleri de karışmaktaydı.
Travis onu yatıştırmak için okşarken, «Gerçekten senin kendi iyiliğin İçin,» dedi. «Kuduz, gençlik hastalığı... bunlara yakalanmak istemezsin herhalde. Hem acı da duymayacaksın. Yemin ederim duymayacaksın.»
Köpek ona hiç bakmıyordu. Bu güvencelerden ötürü rahatlamayı da reddediyordu. Travis elini onun sırtına koymuştu. Köpek litreye fitreye parçalanacaktı sanki. Travis onun gözlerine bakmaya çalıştı. «O laboratuarda... sona çok mu iğne yaptılar? Canını mı yaktılar iğnelerle? Bu yüzden mi korkuyorsun aşı olmaktan?» Einstein yalnızca inledi.
Travis isteksiz köpeği köşeden çekip çıkardı, kuyruğunu serbest tarafa aldı, evet-hayır oyunu için sallayabilecek yer bıraktı ona. Sonra tasmayı bırakıp Einstein'ın yüzünü kendi avuçları arosıno aldı, göz göze geldiler.
«Laboratuarda iğneyle çok mu canını yaktılar?» EVET.
«Veterinerden onun için mi korkuyorsun?» Köpek titremeyi kesmeksizin bir kere havladı. HAYIR. «İğnelerden canın yandı ama onlardan korkmuyorsun, öyle mi?»
HAYliR.
«O halde neden bu haldesin?»

Einstein ona baktı, çaresizlik sesleri çıkardı.
Noro odanın kapısını biraz aralayıp içeriye baktı. «Tasmayı taktın mı ona, Einstein?» diye sordu, sonra «Öff! Ne oluyor burada?» dedi.
Travis hâlâ köpeğin yüzünü avuçlamış, gözlerine bakar du
— 154— *
— 262 —
rumda cevap verdi. «Somut bir hoşnutsuzluk belirtisinde bulundu.»
«Somut mu?» Nora yatağa yürüdü, ıslak örtüyü toplamaya başladı, sonra alttaki çarşafları da kaldırdı.
Travis köpeğin bu davranışını çözmeye, anlamaya çalışıyordu. «Einstein,» dedi. «İğneden korkmuyorsun... veteriner-, den mi korkuyorsun?»
Tek hav. HAYIR.
Travis çaresizlik içinde, bundan sonraki soruyu bulmaya çalışıyordu.
Einstein hdlâ titremekteydi.
Birden Travis'in kofasında bir şimşek çaktı, köpeğin korkusunu çözer gibi oldu, kendi budakılıöına küfretti. «Allah kahretsin, elbette! Veterinerden korkmuyorsun... oma seni kime rapor edeceğinden korkuyorsun.»
Einstein'ın titremesi bir derece azalır gibi oldu, kuyruğunu hafiften salladı. EVET.
«Laboratuordakiler seni arıyorlarsa., kı zaten deli gibi arı-yorlardır, çünkü sen besbelli hayvanlık tarihinin en önemli deneyinin parçasısın,... herhalde oynlotln tüm veterinerleriyle ilişki kurmuşlardır, değil mi? Her veterinerle,.. her köpek kayıp büro-suyla, her hayvan hastanesiyle ve köpek ruhsatı veren her yetkili merciyle.»
Köpek kuyruğunu daha hızlı salladı, titremesi biraz daha azaldı.
Nora yatağın çevresinden dolaşıp geldi, Travis'in yanında durdu, eğildi. «Ama kızıl seterler en sevilen iki üç cins köpekten biri. Veterinerlerin ve yetkililerin karşısına bu cinsten çok köpek gelir. Eğer d.âhi köpeğimiz iğneleri yerken zekâsını saklomoy! becerirse...»
«Ki rahatlıkla becerebilir,» diye ekledi Travis.
«...o zaman kaçağın sen olduğunu dünyada anlayamazlar.»
HAYIR, diye diretti Einstein.
Travis, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu köpeğe. «Seni tanırlar mı yani?» EVET.
«Nasıl?» Bu soru Nora'dan geliyordu. Travis, «Bir işaret mi var sende?» dedi.
Nora, «O tüylerin arasında bir yerde mi?» diye söze karıştı. Tek hav. HAYIR.
Travis, «Nerede o halde?» diye mırıldandı. Einstein başını Travis'in elinden kurtarıp hızla iki yana sallandı, uzun kulakları savrulup lap-iap diye ses çıkardı. Nora, «Belki tabanlarının altındadır,» dedi. Travis, Einstein'ın tek hav sesinden önce, «Hayır,» dedi hemen. «Onu bulduğumda ayakları koşmaktan yara olmuştu, yaraları asitborikle temizledim, İşaret yoktu ayağında.» Einstein başını bir kere daha, hızla salladı, kulaklarından aynı lop-lop sesini çıkardı.
Travis, «Belki dudağının içindedir,» diye akıl yürüttü. «Yarış atlarının dudak içine dövme yaparlar. Dur, dudağına bakalım, evlât.»
Einstein tek kere havlayıp başını hırsla salladı. ~ Travis sonunda onun ne demek istediğini anladı. Sağ kulağa baktı, bir şey bulamadı. Sol kulağı kaldırdığında buldu. Köpeğe kendisiyle birlikte pencereye, ışığa gelmesini söyledi. İşaret, iki rakam, bir çizgi ve üçüncü bir rakamdan oluşuyordu. Pembe deriye mor mürekkeple dövme olarak işlenmişti: 33-9.I Nora, Travis'in omzunun üzerinden bakmaktaydı. «Herhal- de deneye birçok yavru köpek katılmıştı,» dedi. «Teşhis edebil- mek için yaptılar.»
«Tanrım... onu veterinere götürseydik, adam da dövmeli seteri bildirmek üzere emir almışsa...» «Ama aşılarını olması şart.» «Belki olmuştur bile,» dedi Travis umutla.

«Buna güvenemeyiz. Laboratuar köpeğiydi o. Kontrollü bir çevrede yaşıyordu. Aşıya gerek duymayabilirier. Hem belki normal aşılar, yaptıkları deneyi bozardı.»
«Veterinere gitme tehlikesine giremeyiz.» Nora, «Onu bulsalar bile, vermeyiz onlara,» dedi. «Bizi zorlayabilirler.» Travis kaygılıydı. «Hiç de zorlayamazlar.»
«Bal gibi zoriariar. Deneyin parası büyük ihtimalle devletten çıkıyordur. Ezerier bizi. Bunu göze alamayız. Einstein'ın en korktuğu şey laboratuara geri dönmek.»
— 265 —
— 155--
EVET, EVET. EVET.
Nora bu sefer, «Ya kuduza, gençlik hastalığına yakalanırsa...» dedi.
«Aşılarını daha sonra yaptırırız. İşler yatışınca. Arası soğuyunca.»
Köpek mutlu bir ses çıkardı, Travis'in boynuna burnunu sürttü, minnetini belirtti.
Nora kaşlarını çatmıştı. «Einstein yirminci yüzyılın bir numaralı mucizesi. Sence hiç yatışır mı bu iş? Onu aramaktan vazgeçerler mi?»
«Belki yıllarca vazgeçmezler.» Trnvls bir yandan köpeği okşuyordu. «Ama zamanla heveslerini vo umutlarını kaybederler. Veterinerler de ber gelen seterin kulak içine bokmaz olurlar. O zamana kadar aşısız kalacak, çaro yok. En iyisi bu. Tek çaremiz bu.»
Noro köpeği tek eliyle okşarkeıı, «Umarım haklısındır,» dedi,
«Haklıyım.»
«Umarım.»
«Haklıyım.»
Travis, Einstein'm özgürlüğünü tehlikeye atmaya ne kadar yaklaştığını düşündükçe daha beter sarsılıyordu. Birkaç gün boyunca o ünlü Cornell lanetini düşündü durdu. Belki yine tekrarlanıyordu her şey yeni baştan. Hayatının değişmesi, yoşanobilir hale gelmesi, Nora'ya ve bu inanılmaz köpeğe duyduğu sevgiden ötürüydü. Ömrü boyunca ona hep düşmanca davranmış o-lan kader, belki bu sefer de hem Nora'yı. hem köpeği alacoktı elinden.
Kader denilen şeyin aslındo bir efsane olduğunu biliyordu. Kötü güçlerin gökteki bir delikten kendisini gözetlemediğinden., ona tuzoklor planlamadığından emindi. Ama yine de orosıro gökyüzüne kuşkuyla bokmodan edemiyordu. Ne zaman ağzından geleceğe ait iyimser bir söz çıksa, hemen parmak eklemlerini tahtalara vuruyordu uğuru kaçmasın diye. Sofrada tuzluğu devirip masaya biraz tuz dökse, hemen bir tutamını alıp omzunun üzerinden arkaya serpiyor, yine uğur diliyordu. Parmaklarında kalan tuzu silerken kendini çok budala hissettiği de bir gerçekti. Ama yüreğinin çarpıntısı durmak bilmiyor, içini gülünç bâtıl korkular dolduruyor, tuzu arkaya serpmedikçe bir türlü rahat etmiyordu yine de.
Nora da farkındaydı Travis'in bu garip davranışlarının. Ama bir şey söylememe nezaketini gösteriyordu. Ona her saniye sevgi göstererek, yaklaşan Vegas gezisinden hevesle söz ederek, neşeli davranarak ve... tahtaya vurmaıyarak İdare ediyordu durumu.
Travis'in geceleri gördüğü kâbuslardan haberi yoktu. Hiç söz etmiyordu Travis ona kâbuslardan. Oysa aynı kötü rüyayı iki gecedir görüyordu.
Rüyasında yine Santa Ana yamaçlarında dolaşmaktaydı. Bu sefer Einstein'la gitmişti oraya. Noro do yanlarındaydı. Amo Travis onları kaybediyordu. Onlar için çok korkuyor, tepelere tırmanıyor, dikenli çalılarla boğuşuyor, Nora'ya deliler gibi ses-leniyor, köpeği çağırıyordu. Arasıra Nora'nın cevap verdiğini, Einstein'm havladığını duyuyordu. Sesleri sanki başlan dert-teymiş gibiydi. Travis sesin geldiği yana atılıyor, oma az sonra bambaşka bir taraftan, daha uzaktan duyuyordu aynı sesleri. Ne kadar

dikkatle dinlerse dinlesin, ne kadar hızlı koşarsa koşsun, kaybediyordu onlan... kaybediyordu...
... Sonunda uyanıyor, kendini soluk soluğa, çarpıntılar içinde, sessiz çığlığı boğazına tıkanmış durumda buluyordu.
6 Ağustos Cuma günü çok meşgul ve mutlu bir gün olduğundan, Travis düşman kadere kaygılanmaya pek zaman bulamamıştı. Sabah ilk iş olarak Las Vegos'daki kiliseye telefon edip American Express kartının numarasını vermiş, 11 Ağustos Çarşamba saat irdeki nikâhla ilgili hozıriiklon sipariş etmişti. Pek hovarda bir sevinç vardı yüreğinde. Kilise^^yöneticisine yirmi düzine kırmızı gül, yirmi düzine beyaz karanfil, iyi bir orgcu (teyp müziği istemiyordu) dört yüz tane kadar mum (elektriğe dayanamazdı) ve birinci sınıf bir fotoğrafçı istediğini söyledi. Bu ayrıntılar kararlaştınidıktan sonra Los Vegos'taki Circus Circus oteline telefon etti. Bir aile işletmesiydi bu otel. Arka bahçesinde kamping ve eğlence programlan vardı. Travis orada 8 Ağustos Pazardan başlayarak yer ayırttı. Sonra Barstow'daki oteli aradı, Vegas'a giderken yolda konaklamak üzere Cumartesi gecesi için de oranın kampinginde yer ayırttı. Telefonla işi

bitince çıkıp kuyumcuya gitti, dükkânda ne var ne yoksa inceledi, sonra üç kıratlık pırlantayı bir düzine çeyrek kıratın çevrelediği nefis bir yüzük aldı. Tabii yanına da bir alyans. Yüzükleri pikapta, koltuğun altına saklayıp, yanında Einstein'la birlikte Nora'nın evine gitti, onu aldı, avukat Garrison DiDworth'la ayarladıkları randevuya götürdü.
Garrison, Travis'in elini sevinçle sıkarak, «Evleniyorsunuz, ha? Harika bu!» dedi, Nora'yı yanağından öptü. Gerçekten sevinmişti adam. «Seni biraz sorup soruşturdum, Travis,» dedi bir ora.
Travis şaşırmıştı. «Öyle mi?» «Nora'yı düşünerek.»
Avukatın bu sözü Nora'nın kızarmosıno, itiraz etmesine yoi açtı amo Travis avukatın Nora'yı böylesine düşünmesinden memnun olmuştu.
Adam Travis'e ölçülü bakışlarla bakarak, «Anladığıma göre emlâk işini satmadan önce hiç do kötü gitmiyormuş işler,» dedi.
«İyiydi.» Travis kendini Nora'nın babasıyla konuşuyormuş gibi hissetmeye başlamış, olumlu etki bırakmaya uğraşıyordu.
«Enikonu iyiymiş,» dedi Gonlson. «Ayrıca duyduğuma göre kârlarını da akıllıca yatırımlardı! kullanmışsın.»
«Meteliksiz sayılmam,» diyo kabullendi Travis.
Garrison gülümsedi. «Üatolik iyi, güvenilir bir insan olduğunu, nazik ve düşünceli olduğunu da duydum.»
Bu sefer kızarma sırası Travis'e gelmişti. Omuzlarını kaldırdı.
Garrison, Nora'ya döndü. «Yavrum, senin için çok sevindim. İfade edemeyeceğim kadar mutluyum.»
«Teşekkür ederim.» Nora, Travis'e sevgi dolu bir bakışla baktı, Travis o gün ilk defa tahtaya vurmamak için kendini güç tuttu.
Düğünden sonra en az bir hafta, on günlük bir balayı yapmak istediklerinden, Violet'in evine alıcı çıkarsa Noro apar topar Santa Barbara'ya dönmek istemiyordu. Garrison Dillworth'a vekâlet vermeye, satışı kendisinin yokluğunda yapıp parayı almasını sağlamaya niyetliydi. İşi yarım saat bile sürmeden bitirdiler, vekâletnameyi iki taraf ve tanık olarak imzaladılar. Tekrar kutlamalar ve iyi dileklerde bulunuldu, çıkıp kendilerine bir karavan olmak üzere yola koyuldular.

Einstein'ı hem Vegas'taki düğüne, hem de baloyına yanlarında götürmeyi planlıyorlardı. Köpek kabul edecek iyi otellerin sayısı o kadar fazla değildi. Hem seter aynı odadayken Travis de, Nora do, dünyada sevişemezlerdi. «Yanımızda üçüncü bir insan varmış gibi hissederim,» diyordu Nora. Karavan alma fikri bu yüzden doğmuştu. Motellerde kalırlarsa iki oda tutacaklardı. Bir kendilerine, bir de Einstein'a. Bu da komik görünürdü tabii.
Aradıklarını akşam dörtte buldular. Orta boy, gümüş rengi, mutfaklı, salonlu, yatak odalı ve banyolu bir karavan. Gece odalarına çekildiklerinde Einstein'ı karavan salonunda bırakabileceklerdi. Nitekim satın olma muamelesi biter bitmez yeni evlerini arkalarına takıp yola koyuldular. Einstein pikapta, ikisinin arasında yolculuk yaparken ikide bir başını çevirip arka camdan karavana bakıyor, sanki insanoğlunun neler icat edebildiğine şaşıyordu.
Bir yere uğrayıp karavana perdeler, plastik tabak ve bardaklar, dolaplara yerleştirilebilecek yiyecekler, yolda gerekli olacak bir sürü başka malzeme satın aldılar. Nora'nın evine döndüklerinde, omlet pişirip akşam yemeği yediler. Yorgunluk-tan bitmişlerdi. Bu sefer Einstein'ın esnemelerinde ord niyet yoktu. Gerçekten yorgundu hayvan.
Travis o gece kendi evinde yatağına yattığında, dinozor fosillerinin uykusu kodor derin bir uykuya daldı, iki kere ord arda gördüğü rüyayı bu sefer germedi,,,.....,.,
Cumartesi sabahı Vegas'o doğru düğün yolculuğuna çıktılar. Bol şeritli, geniş yollarda gitmenin daha doğru olacağına karar vermişlerdi. Ne de olsa, karavan vardı arkalarında. Bu yüzden 101 numoralı otoyola çıktılar, güneye ilerlediler. Yol az sonra 134 numaralı otoyol oluverdi. Onu izleyip eyaletlerarası 210 numaralı yola çıktılar. Los Angeles ve banliyöleri güneyde, Angeles Ulusal Ormanı kuzeyde kalmıştı. Mojove çölünü geçerlerken Nora o çıplak kum manzarasının güzelliğine bayıldı. Bitki örtüsü kaktüs ve çalıydı. Dünya her zaman sandığından daha büyük görünüyordu gözüne. Travis onun bu şaşkınlığından pek hoşlandı.
Barstow kasabası boşluğun ortasında bir yerdi. Öğleden

sonra üçte yer ayırttıkları kampinge vardılar. Park ettikleri yerin bitişiğinde Frank ve Mae Zordan adlı orta yaşlı bir çiftin karavanı vardı. Salt Lake City'den geliyorlardı. Yanlarında Jack adlı siyah labrador köpekleriyle yolculuk yapmaktaydılar.
Einstein. Jack'ia oynamaktan büyük zevk aldı. Nora'yla Travis buna pek şaştılar. İki köpek karavanların çevresinde birbirini kovalıyor, ısıracakmış gibi yapıyor, yerde yuvadanıyor, sıçrıyor, tekrar kovalamacaya başlıyorlardı. Frank Jordan kırmızı lastik topu onlara fırlattığı anda hemen peşine düşüyorlardı ikisi. Yarışıyorlardı topu daha önce kapabilmek için. Sonra topu birbirinden kapmaya çalışıyor, kim daha uzun süre kaptırmayacak diye mücadele ediyorlardı. Travis onları seyrederken bile yorulduğunu hissetmekteydi.
Einstein elbette ki gelmiş geçmiş en zeki köpekti. Bir fenomendi o. Bir mucizeydi. Gözlemleri İnsanlarınki kadar keskindi. Ama aynı zamanda köpekti vino da. Travis bazen bu gerçeği unutuyordu. Ama Einstein bunu ona hatırlatacak bir şey yapınca da çok hoşuna gidiyordu.
Akşam yemeğini Jordan'larlü birlikte yediler. Kömürde ızgara köfte ve koçanında mısır. Çölün dupduru havasında birkaç da bira yuvarladıktan sonra komşularına iyi geceler dilediler. Einstein da sanki Jack'a iyi geceler diliyordu. Karavanlarına döndüler. Travis. Einstein'in kafasını okşadı, «Çok nazik dav-randın,» dedi.
Köpek başını hafif yana eğdi, Travis'e sanki, neler zırvalıyorsun, dermiş gibi baktı.

Travis, «Biliyorsun neden söz ettiğimi, tüylü surat» dedi.
Nora, «Ben de biliyorum,» deyip köpeği kucakladı. «Jack'ia oynarken istesen onu gülünç duruma düşürebilirdin. Ama hep ona da kazanma payı tanıdın... değil mi?»
Einstein soludu, mutlu mutlu sırıttı.
Birer gece içkisi daha içtiler, sonra Nora yatak odasına yedeşti, Travis de salondaki kanepeye uzandı. Aslında Travis onunla birlikte yatakta yatmayı da düşünmüştü. Belki Nora da aklından geçirmişti onu yatağa çağırmayı. Ne de olsa^ dört gün kalmıştı evlenmelerine. Travis'in onu çok arzuladığı belliydi. Nora'nın hâlâ biraz bakirelik korkusu varsa da... onun da Travis'i arzuladığı kesindi. Her gün birbirlerine dokunuşlarının, öpüşmelerinin sayısı artıyor, süresi uzuyordu. Doha yakındı temasları şimdi. Aralarındaki hava erotik eneriiden çıtırdıyordu âdeta. Ama düğün bu kadar yaklaşmışken, neden bu işi yolunca yordamın-ca yapmasınlardı? Neden gerdeğe bakir ve bakire olarak girme-sinlerdi? Nora herkese bakire, Travis ise,.. Nora'ya bakir!
Travis o gece rüyasında, Nora'yla Einstein'ı Mojave çölünde kaybolmuş gördü. Her nedense kendisi bacaksızdı rüyada. Onları emekleyerek aramak zorundaydı. Çok kötüydü bu durum. Çünkü... onların bir saldırı altında olduğunu biliyordu... bir şeyin... saldırısıyla yüz yüze...
Pazar, Pazartesi ve Salıyı Las Vegas'ta düğün hazırlıklarıyla ilgilenerek, Einstein'm öteki kampçıların köpekleriyle oynayışını seyrederek geçirdiler. Chorleston Peok'e ve Meod göiüne geziye gittiler. Akşamları Nora'yla Travis, Einstein'ı kitaplarıyla baş ba-şa bırakıp tiyatroya da gidiyorlardı. Travis seteri tek başına bırakmaktan suçluluk duyuyordu aslında. Amo Einstein onlara çeşitli yoilarla gezmeden geri kalmalarını istemediğini anlattı. Bazı otellerie tiyatrolar terbiyeli dâhi köpekleri almayacak kadar dar kafalı ve önyargılı diye, onların karavana tıkılmasını istemiyordu.
Çarşamba sabahı Travis smokinini, Nora da yakasıyla kolları dantelli beyaz elbisesini giydi. Einstein'ı ortalarına oturtup pikabı düğün yerine sürdüler, karavanı tabii kampingde bıraktılar.
Hiçbir mezhebe bağlı olmayan bu ticari kilise Travis' ın ömründe gördüğü en komik yerdi. Son derece romantik, ciddi, üstelik de özentiydi. Nora da komik buldu orayı. Kapıdan girer girmez, gülmelerini tutmakta zoriuk çektiler. Los Vegas'ın neon ışıklı gökdelen otellerinin bulunduğu caddedeydi kilise. Tek katlı, pembeye boyalı, kapıları beyazdı. Kapının üzerine oymalı bir yazıyla ÇİFTER ÇİFTER GİDECEKSİNİZ diye yazılmıştı. Renkli camlı pencerelerin resimleri her zamanki dinsel görüntüler değil, tanınmış aşk hikâyelerinden sahnelerdi. Bunlar arasında Romeo ve Julîette, Abelard ve Keloise, AucCTSsiin ve Nicolette, Rüzgâr Gibi Geçti, Ccüzablonco bulunduğu gibi, i Lovei Luicy'yle, Ozzie ve Horriet'in de bulunması inanılacak gibi değildi.
— 270 —
— 158 —
Bu gariplikler onların keyfini bozamadı. Bugünü hiçbir şey küçültemezdi. Bu komik kilise bile hotırianocak, yıllarca anılacaktı. Sevgiyle hem de. Çünkü entarin gününde oniann kilisesi olmuştu burası. Özelliği vardı.
Köpeklerin girmesine genel olarak izin verilmemekle biriikte, Trgvis kilisenin her görevlisine bol bol bahşiş vermiş, Einstein'ın yalnız içeri alınmasını değil, konuksever biçimde karşılanmasını da sağlamıştı.
Peder Oan Dupree (Lütfen bana Peder Dan/deyin diye rica etmişti onlardan) kırmızı suratlı, koca göbekli biriydi. Elden düşme araba satanlara benziyordu. İki yanında ik kiralık nikâh tanığı vardı. Biri karısı, öteki de kızıydı. Düğün için çiçekli yazlık elbiseler giymişlerdi.
Travis mihraba yakın yere yürüdıı,

Orgcu kadın Düğün Marşını çalmaya başladı.
Nora törene mihrabın önünde başlamak istememiş, sıralar arasından yürüyerek gelip Travis'in orada buluşmak istemişti. Hem birisinin kendisini damada «vermesini», işin geleneğe göre yapılmasını istiyordu. Tabii bu görev babasına düşerdi ama o-nun babası yoktu. O rolü üstlenecek başka kimse de yoktu. Bir an için, yalnız başına yürümek voyo bir yabancının kolunda yürümek arasında bir seçim yapılacağını sandı. Ama pikapla kiliseye gelirlerken Einstein'ı hatırladı. Kendisini kilisede yürütüp Travis'e «vermek» gibi bir göreve kimse köpekten daha uygun olamazdı.
Orgcu müziğini çalarken Nora salona arka kapıdan girdi. Köpek yanındaydı. Einstein onunla yürümenin ne büyük bir onur olduğunun tümüyle bilincindeydi. Orta yoldan gururiu adımlaria ileriedi. Başını dik tutuyor, adımlarını Nora'nınkine uyduruyordu. Nora'yı bir köpeğin damada teslim edişinden kimse ne rahatsız oldu, hattâ ne de şaşırdı. Ne de olsa, Las Vegas'tı burası.
Peder Don'ın karısı Travis'e, «Gördüğüm en güzel gelinlerden biri,» diye fısıldadı. Travis kadının bu sözünde bir içtenlik hissetti. İltifat değildi bu.
Fotoğrafçının flaşı sürekli parlayıp sönüyor, oma Travis kendini tümüyle Nora'yı seyretmeye kaptırmış olduğundan farkına bile varmıyordu.
Vazolar dolusu gül ve karanfil ortalığı güzel kokularla dolduruyor, yüzlerce mum tatlı bir ışık yayıyordu. Nora yonıno geldiğinde Travis artık o özenti dekoru görmez olmuştu. İçindeki aşk mimar kesilmiş, kiliseyi yeni baştan biçime sokmuştu. Dün-yanın en görkemli katedroli haline getirmişti orayı.
Tören kısa, beklemedikleri kadar da zarif oldu. Travis'le Nora yeminlerini ettiler, yüzüklerini taktılar. İçinde mum ışıklarını yansıtan yaşlar doldurdu gözlerini. Travis bir an, neden Nora' nın gözyaşları benim görüşümü bulandırıyor diye merak etti, sonradan kendi gözlerinin de yaşarmış olduğunu farketti. Karı koca olarak ilk öpüşmelerine gösterişli org müziği eşlik etti. Travis böylesine tatlı bir öpüşme hatıriamıyordu.
Peder Dan hemen bir şişe Dom Perignon patlattı. Bu da Travis'in talimotiyle yapılıyordu. Herkesin kadehleri doldu. Org-cununki de. Einstein için bir çukur tabak bulundu. Seter de şlap-şlap içerek mutlu hayat ve ebedî aşk dileklerine katıldı.
Einstein öğleden sonra hep karavanın ön tarafında, salon-da kaldı, kitap okudu.
Travis'le Nora ise arkadaki odada, yataktaydılar. Travis yatak odasının kapısını kopar kapamaz hemen ikinci bir Dom Perignon'u buz kovasına koymuş, pikaba da George Wnston'un piyano parçalarından oluşan dört uzun-çaları üst üste yerleştirmişti.
Nora odanın tek penceresinin perdesini kapadı, dore aba-juriu ışığı yaktı, yumuşak ışık odayı rüya gibi aydınlattı.
Bir süre yatağa uzanıp konuştular, gülüştüler, birbirierine dokundular, öpüştüler, oz sonra daha az konuşup daha çok ö-püşmeye başladılar.
Travis onu adım adım soydu. Daha önce hiç çıplak görmemişti Nora'yı. Hayal ettiğinden daha güzel, daha biçimliydi. İnce boynu, zarif omuzları, dolgun göğüsleri, içe çökük göbeği, biçimli kalçaları, ince uzun, düzgün bacakları vardı. Vücudunun her kıvrımı, her çizgisi heyecanlandırıyordu Travis'i. Hem heyecanlandırıyor, hem içinde şefkat uyandırıyordu. , Kendi de soyunduktan sonra, Nora'ya aşk sanatını sabırla, anlayışla tanıttı. Derin bir mutlu etm.e isteği vardı içinde. Bun

ların Nora için Yepyeni olduğunu biliyordu. Ona dilinin, parmaklarının, erkekliğinin ne gibi duygular uyandırabileceğini mutlulukla, bazen şakalarla, sevinçle öğretti.

Nora'nın kararsızlık göstermesine, utanmasına, hattâ korkmasına bile hazırlamıştı kendini. Çünkü otuz yıldır Nora hiç hazırlanmamıştı böylesine bir yakınlığa. Ama Nora'da frijidlikten eser yoktu. Birini veya ikisini zevklendirecek her uygulamaya istekli ve hevesliydi. Nora'nın hafif çığlıkları, soluksuz mırıltıları Travis'in çok hoşuna gidiyordu. Hele her doyum sonrası içini çekişinde Travis daha fazla tahrik oluyor, önce ulaşmadığı düzeylere ulaşıyor, ihtiyacı acı verecek hale geliyordu.
Sonunda boşalırken yüzünü onun boynuna gömdü, onu adıyla çağırdı, sevdiğini defalarca tekrarladı. Bu süre o kadar uzadı ki, Travis'e ya zaman durmuş ya da kendisi tükenmez bir kuyuymuş gibi geldi.
Uzun süre birbiderini kucakluyip öylece yattılar. Sessizdiler. Konuşma İhtiyacı duymuyorlardı. Müziği dinlediler, neden sonra konuştular, birbirlerine düyunlarını anlattılar. Hem fiziksel, hem de duygusal olarak nolor hissettiklerini dile getirdiler. Biraz şampanya içtiler, bir süre sonra tekrar seviştiler... ardından bir daha seviştiler.
Sonunda mutlaka gelecek olan kesin ölümün gölgesi her zaman insanoğlunun üzerinde olduğu halde, hayatın zevkleri o kadar güzel, o kadar derin etkili olabilir ki, yürek denilen şey şaşkınlıktan neredeyse hareketsiz kalacak duruma gelir.
Las Vegos'tan karavanı arkalarında çekerek 95 numaralı yola girdiler, uçsuz bucaksız Nevada bozkırları arasında ilerlediler. İki gün sonra. Cuma günü, yani Ağustosun 13'ünde Tohoe gölüne varıp karavana elektrik ve su hatlarrçektiler. Sınırın California tarafında bir kampingdeydiler.
Nora artık her gördüğü güzel manzara karşısında eskisi kadar aşırı tepki göstermez olmuştu. Ama Tahoe gölü soluk kesecek kadar güzel olduğundan, genç kadının içi bir kere daha çocuksu bir coşkuyla doldu. Göl yirmi iki mil boyunda, yirmi mil enindeydi. Doğusunda Sierra Nevada dağlan yükseliyordu. Dünyanın en duru suyu denirdi bu göle. İşıl ışıl bir mücevherdi. Ma uıyle yeşilin yüzü aşkın şaşırtıcı tonunu yansıtıyordu.
Nora'yla Travis altı gün boyunca Eldorado, Tohoe yörelerini, Toiyabe Ulusal Ormanını dolaştılar. Tekne kiralayıp göle açıldılar, cennet gibi koylan keşfettiler. Güneşlendiler, yüzdüler..-Einstein da yüzmeyi büyük bir hevesle karşıladı.
Bazen sabah, bazen okşama doğru, en çok da gece sevişiyordu Nora'yla Travis. Nora içinden yükselen seks özlemine pek şaşmaktaydı. Doyamıyordu bir türlü Travis'e.
«Zihnini, kalbini çok seviyorum,» diyordu ona. «Ama, Tanrı beni bağışlasın, vücudunu da bir o kadar seviyorum! Sapık mıyım ben?»
«Ulu Tanrım, elbetteki hayır! Genç, sağlıklı bir kadınsın. Hattâ geçmişte ne tür bir hayat yaşadığın düşünülürse, duygusal açıdan bu kadar sağlıklı olmana ben bile şaşıyorum.» «Şaşmaktonsa seninle sevişmek daha iyi.» «Belki de gerçekten sapıksın,» diyerek güldü Travis. Ayın yirmisinde pırıl pırıl, masmavi bir Cuma sabahı Tohoe' dan ayrılıp Monterey yarımadasına doğru yola çıktılar. Kıta sahanlığının denizle birleştiği yerde inanılmaz güzelliklerle karşılaştılar. Tahoe'dan bile güzeldi neredeyse. Orada dört gün kaldılar, 25 Ağustos Çarşamba öğleden sonra eve dönüş yolculuğuna koyuldular.
Yolculuk boyunca, yeni evliliğin mutluluğu o kadar baskın çıktı ki, uzun süre Einstein'm o insansı zekâsı pek akıllarına gelmedi. Ama akşama doğru Santa Barbara'ya yaklaşırlarken Einstein bunu onlara bir kere daha hatırlattı. Eve kırk elli mil yolları kaldığında hayvan tedirginleşti. Koltukta, Nora'yla Travis' in arasında durmadan kıpırdıyor, doğrulup oturuyor, bir an başını Nora'nın kucağına dayıyor, sonra yine doğrulup oturuyordu.
Garip, ince sesler çıkarmaya başlamıştı. Eve on mil kaldığında
iyice titriyordu.

«Ne oldu sana, tüylü surat?» diye sordu Nora. Einstein o ifadeli kahverengi gözleriyle karmaşık ve önemli bir mesaj iletmeye çalıştıysa da Nora onu anlayamadı. Ortalık kararmadan yanm saat kadar önce kente vardılar, ^■Otoyoldan aynlıp caddeye saptılar. Einstein bir inleyip bir hırlamaya başlamıştı.
■161 —
— 274 —
«Nesi var bunun?» diye sordu Nora.
Travis'in kaşları çatıktı. «Bilmiyorum.»
Arabayı Travis'in kirayla oturduğu evin araba yoluna soktular. Palmiyenin altına park ederlerken seter havlamaya başladı. Uzun yolculukları boyunca bir tek kere bile havlamış değildi. Kamyonetin kapalı kabininde kulak tırmalıyordu çıkardığı ses. Ama hayvan susmak bilmiyordu.
Pikaptan indikleri anda Einstein fırlayıp oniörın yanından geçti, evle aralarına girip durdu, havlamayı sürdürdü.
Nora onun yanından geçip ön kapıya yürümek istediğinde Einstein yerinden fırladı, tekrar onun yolunu kesti, fena holde hırladı. Hattâ Nora'nın blucinin paçalarından birini kaptı, onu çekip yere yıkmaya uğraştı. Nora yıkılmamayı başardı, geri çekildi. Einstein onu ancak o zaman hıınktı.
«Ne oldu buna?» dedi Travis.
Sonra gözlerini eve dikti. «İlk gün ormanda da böyle yapmıştı... karanlık patikaya girmemi istemediği zaman.»
Nora köpeği yatıştırmak İçin okşamaya çalıştı.
Ama Einstein yatışmıyordu. Travis onu denemek için eve yürüyormuş gibi yapınca yıne atıldı, onun da yolunu kesti, geri
çekilmeye zorladı.
«Burada bekle.» dedi Truvis, Nora'ya. Dönüp karavana yürüdü, içine bindi.
Einstein evin önünde bir sağa, bir sola dolanıyor, kapılara, pencerelere bakıyor, hırlıyor, inliyordu.
Güneş batı ufkuna değip denizin yüzünü öperken sokak çok sessizdi. Her zamanki gibiydi. Ama Nora bir terslik olduğunu derinden derine hissediyordu. Büyük Okyanus'tan esen rüzgâr sokağın palmiyelerini, okaliptüslerin hışırdattıkço, boşko zaman huzur verici olabilecek bu sesler insanı ürpertiyordu. Giderek uzayan gölgeler arasında günün son turuncu ve mor ışıkları da kaybolurken Nora korkunç bir kötülüğün Variığını sezmekteydi. Yakınlarda bir tehlike olduğunu hissetmesi için hiçbir neden olmamasına rağmen, bilincinden değil, içgüdülerinden gelen te-dirginlikten kurtulomıyordu.
Travis karavandan elinde kocaman bir tabancayla döndü. Balayı boyunca o tabanca başucu masasının çekmecesinde, içi doldurulmadan beklemişti. Travis onu doldurmayı şu onda bitirip silindiri kapattı.
Noro kaygılı bir sesle, «Ona gerek var mı?» diye sordu. Travis, «O gün ormanda bir şey vardı,» diye karşılık verdi. «Onu gerçi tam göremedim oma... ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeydi. Evet, sanıyorum tabanca gerekli.»
Nora'nın hışırdayan ağaçlara, uzayan gölgelere karşı duyguları, Travis'in ormanda neler hissettiğini anlamasına yardımcı oluyordu. Tabanca gerçekten onun da kendini bir derece daha iyi hissetmesine yol açmıştı.
Einstein dolaşmayı kesmiş, evin yolu üzerinde nöbetçi mevkii almıştı yine. Yollarını tıkıyor, eve yaklaşmalarını engelliyordu.
Travis ona, «Evde biri mi var?» dedi. Kuyruk hızla sallandı. EVET. «Laboratuarın adamları mı?» Tek hav. HAYIR.
«Bize sözünü ettiğin öteki deney hayvanı mı?» EVET.

«O gün ormanda bizi kovalayan mı?» EVET.
«Pekâlâ, ben içeriye giriyorum.» HAYIR.
«Evet,» diye direndi Travis. «Burası benim evim. Ne olurso:
olsun, ondan kaçacak değiliz.»
Nora, Einstein'ın o kadar şiddetle tepki gösterdiği canavar resmini hatıriiyordu. O yaratığa uzaktan yakından benzeyen bir şeyin gerçekte var olacağına asla inanmıyordu. Einstein'ın durumu abarttığı, resimle ilgili açıklamaları yanlış anladığı kanısındaydı. Ama yine de keşke elimizdeki tabanca değil de tüfek olsaydı, diye düşünmekten kendini alamadı.
Travis köpeğe, «Elimdeki Magnum .357,» dedi, «Bir tek kurşunu, kola ya da bacağa gelse bile, en iri yon adamı devirir, bir daha kalkamayacak duruma getirir. Gülle yemiş gibi. Ben silah kullanmayı en iyi ustalardan öğrendim, formumu kaybetmemek için de yıllardır antrenman yapıyorum. Ne yaptığımı iyi bilirim. Orada kendimi korumayı başaracağım. Hem zaten, polis çağıramayız, öyle değil mi? Gelirlerse içerde bulacakları şey meraklarını arttırır, sorular sormalarına yol açar, er geç seni alıp laboratuara götürürler.»
— 277 —
— 162 —
Einstein belli ki Travis'in bu yorumlarından mutsuz olmuştu. Bu sefer evin ön merdivenlerine doğru yürüdü, dönüp baktı. Sanki ona, «Tamam, kabul ama içeri yalnız girmene izin vermem,» diyordu.
Nora da onlarla girmek istedi. Ama Travis onun ön bahçede kalmasında direndi. Silahı yoktu. Olsa da kullanmasını bilmiyordu. Nora bu gerçekleri kabullenmek zorunda kaldı. Bir yardımı olamazdı onlara. Ancak engel olurdu belki.
Travis elinde tabancayla ilerleyip kapının önüne, Einstein'in yanına geldi, anahtarı kilide soktu.
Travis kapıyı açtı, anahtarı cebine attı, kanadı içeriye doğru iterken .357'nin namlusunu holde gezdirdi, adımını içeriye kuşkuyla attığında Einstein de onunla birlikte girdi.
Ev sessizdi. Ama buraya ait olmayan kötü bir koku vardı.
Einstein yavaşça hırladı.
Hızla solan ışık evin pencurolerinden içeriye pek az giriyordu. Pencerelerin çoğunda perdeler ya kapalı ya da pek az aralıktı. Ama Travis kanepenin yüzünün parçalanmış olduğunu yine de görebildi. Yüz yırtılmış, dolgular yerlere saçılmıştı. Tahtadan yapılmış dergi rafı duvara vurularak parçalanmış, sıvada delikler açmıştı. Televizyonun ekranı da lambayla vurularak kırıl-.fnıştı. Lamba hâlâ televizyonun içindeydi. Raflardan kitaplar alınmış, yırtılıp salona fırlatılmıştı.
Kapıdan giren rüzgâra rağmen içerdeki koku sanki daha
beter oluyordu.
Travis elektrik düğmesine dokundu, köşedeki ayaklı lamba yandı, İşığı pek fazla değildi. Onlara yalnızca içerdeki mezbelenin ayrıntılarını daha açık seçik olarak göstermeye yaradı.
Travis içinden, buldozer geçmiş sanki, diye düşündü.
Ev hâlâ sessizdi.
Kapıyı arkasında açık bırakarak odaya doğru iki adım attı, buruşuk kitap sayfaları ayağının altında hışırdadı. Kâğıtlardan bazılorının üstünde koyu renk, pas gibi lekeler çarptı gözüne. .Beyaz, köpük gibi sıvılar da vardı. Travis birden durdu. Koyu lüiık lekelerin kan olduğunu anlamıştı.
Bir an sonra cesedi gördü. İri yarı bir adam, kanepenin yakınında, yerde yan yatıyordu. Üzeri kirli kitap sayfalarıyla, kitap şömizleriyle yarı yarıya örtülmüştü.

Einstein'm hırlaması daha arttı, daha gaddarlaştı. Yemek odasının kapısından birkaç adım uzakta yatan cesede yaklaştığında Travis bu adamın kendi ev sahibi olduğunu anladı. Ted Hcckney. Hemen yanında, bir âlet çantası duruyordu. Ted'de evin anahtarı vardı. Travis onun arasıra gelip birtakım onarımlar yapmasına izin vermişti. Son zamanlarda da yine bazı .onarımların gerekli olduğunu biliyordu. Mutfak musluğu damlıyordu. Bulaşık makinesi de arızalıydı. Besbelli Tedbir blok ötedeki evinden buraya yürüyerek gelmiş, bir onarım, için içeriye girmişti. Ama Ted yoktu artık. Onarılamayacak durumdaydı adam.
Ortalıktaki koku yüzünden Travis önce onun bir hafta kadar önce öldürüldüğünü sandı. Ama daha dikkatli bakınca cesedin şişmemiş, bozulmamış olduğunu gördü. Demek aradan o kadar uzun zaman geçmemişti. Belki, bir gün, belki daha az. Bu. iğrenç kokunun daha başka iki kaynağı vardı. Birincisi, ev sahibinin karnı deşllmişti. İkincisi de, katil besbelli cesedin üzerine ve çevresine hem böbreklerini, hem bağırsaklarını boşaltmıştı.
Ted Hockney'in gözleri yoktu.
Travis içinin bulondığını hissetti. Yalnız Ted'den hoşlandığı: için değil. Kim olursa olsun, böyle bir şiddet karşısında nasılsa midesi bulanırdı. Bu tür bir cinayet, ölene hiç onur payı bırakmıyor, hattâ tüm insan neslini küçültüyordu.
Einstein'm hırıltıları orasına güçlü havlamalar da karışmaya başladı.
Trovis yüreği çekiç gibi vurarak gözlerini cesetten ayırdı, seterin yemek odasına doğru baktığını gördü. Orada gölgeler daha koyuydu. İki pencerenin de perdeleri kopalıydı çünkü. Ancak daha ilerdeki mutfaktan gelen zayıf, gri ışık girebiliyordu; odaya.
İçinden bir ses, «Çık buradan, kaç!» diye seslendi ona, Ama Travis dönüp kaçmadı. Ömründe hiçbir şeyden koç-m mış değildi, Yoo, bu da pek doğru sayılmazdı elbette. Kısa süre

öncesine kadar, hayatın kendinden kaçan o değil miydi? Umutsuzluklara kapılan, yaşamaktan vazgeçen, korku yüzünden kendini yalnızlığa iten o değil miydi? Ama bunlar geçmişte kalmıştı artık. Yeni bir insan olmuştu Travis, Onu Einstein'la Nora değiştirmişlerdi. Bir kere daha kaçacak değildi. Kaçarsam Allah belâmı versin, diyerek kararlılığını arttırdı.
Einstein birden kaskatı kesildi. Sırtını kavislendirdi, başını öne ve aşağıya doğru uzattı, ağzından salya saça saça havladı.
Travis yemek odasının kapısına doğru bir adım attı.
Seter de Travis'in yanındaydı. Daha da beter havladı.
Tabanca önünde, güçlü silahtan cesaret olmaya çalışan Travis bir adım daha attı, yere dökülmüş süprüntünün arkasından dikkatle ilerledi. Kapıya iki üç adim kalmıştı. Gözlerini kısıp karanlığa doğru baktı.
Einstein'ın havlamaları evde çınlıyor, sanki koca bir köpek sürüsü bir ağızdan havlıyormuş gibi büyüyordu.
Travis bir adım daha attı, yemek odasının gölgeleri orasında bir şeyin kıpırdadığını görür gibi oldu.
Yerinde dondu.
Hiçbir şey.,, hiçbir şey kımıldamıyordu. Sanki hayal görmüştü.
Kapının gerisinde gölgeler grlli siyahlı tül gibiydi. Hareketi gerçekten gördü mü, yoksa hayal mi etti, emin olamıyordu.
Geri çekil, koç hemen, diye seslendi içindeki ses.

Travis ono meydan okurcasına tek ayağını kaldırdı. Kapıya doğru bir adım daha atmak niyetindeydi.
Yem.ek odasındaki o şey bir daha kıpırdadı. Bu sefer kuşkuya yer yoktu, çünkü odanın karşı tarafındaki gölgelerin arasından hızla çıkmış, ortadaki yemek masasının üzerine sıçramış oradan da insanın kanını donduran bir çığlıkla Travis'in üstüne atlıyordu dosdoğru. Fener gibi gözleri porıldadı, insan boyuna yakın cüssesinin biçimsizliği o yetersiz ışıkta bile belli oldu. Masanın üzerinden Travis'e atlıyordu.
Einstein onu durdurmak, oyalamak üzere ileri atılırken Travis bir adım geri çekilip ateş etmek için zaman kazanmaya çalıştı. Tetiği çekerken yerdeki döküntülerin üzerinde kayıp sırtüstü devrildi. Tabanca kükredi ama Travis ıskaladığını onlamış-
İl lavana gitmişti kurşun. Einstein düşmana doğru ilerlerken I ravis bir an için fener gözlü yaratığı daha iyi görebildi. O timsah çenenin hareketini, yumrulu çukurlu suratta o inanılmaz büyüklükte ağzın açılışını, sivri dişlerin ortaya çıkışını seyretti.
«Einstein, dur!» diye haykırdı. Bu cehennem yaratığıyla karşılaştığı anda köpeğin parça parça olacağını biliyordu. Tekrar ateş etti. İki kere... yattığı yerden.
Haykırması ve ateş sesleri yalnız Einstein'ı durdurmakla kalmadı, düşman da silahlı bir odamın üzerine gitmekten çekindi. Yaratık olduğu yerde döndü. Çok hızlıydı. Kediden çok daha hızlı. Karanlık yemek odasından geçip öteki yandaki mutfağa daldı. Travis iki ayak üzerinde duramaması gereken, ama yine de durabilen, kafası normalin iki katı büyüklüğünde, kambur sırtı, çok uzun kollu, elleri bahçe tırmığı gibi yaratığı iyice gördü o arada.
Yine ateş etti, bu sefer hedefe daha da yaklaştı. Kurşun kapı doğramasının bir parçasını uçurdu.
Hayvan bir çığlıkla mutfakta gözden kayboldu.
Neydi bu, Tanrı aşkına? Nereden gelmişti? Gerçekten Einstein'ı yaratan laboratuardan mı kaçmıştı? Ama bu canavarı nasıl yaratmışlardı orada? Hem neden? Neden?
Travis okuyan adamdı... hattâ son birkaç yıldır zamanının çoğunu kitaplara vermişti. Bu yüzden, kafasında birtakım ihtimaller belirmeye başlıyordu. Aralarında en baskın çıkanı da re-komblnan DNA araştırmaları konusuydu.
Einstein yemek odasının ortasında durmuş, mutfağın kapısına bakarak havlıyordu. Travis salonda ayağa kalkıp köpeği yanma çağırdı. Einstein çabucak, hevesle döndü, geldi.
Travis, «Şişş.» diyerek onu susturdu, dikkatle dinledi. Ön bahçeden Nora'nın avazı çıktığı kadar kendi adını haykırdığını duydu amutfaktan ses gelmiyordu.
Nora'yı merakta bırakmamak için, «İyiyim! Bir şeyim yok? Sen orada kal!» diye bağırdı.
Einstein titriyordu.
Travis kendi kalbinin vuruşlarını duyabiliyor, terin yüzünden, ensesinden süzüldüğünü hissedebiliyordu... ama o kâbus kaçağından ses yoktu. Arka kapıdan bahçeye çıktığını sanmıyor-
— 281--.

du. Bir kere, yaratık herhalde kendisini insanlara göstermekten hoşlanmıyor, bu yüzden yalnız geceleri dışarı çıkıyor, karanlıkta yolculuk ediyor olmalıydı. Santa Barbara gibi oldukça büyük bir kente bile kimse görmeden girebilmesi bunu gösterirdi. Şu anda ortalık henüz tam kararmamış olduğundan; açık havaya çıkmak istemeyecekti. Ayrıca onun varlığını çok yakınında hissediyordu Travis. İnsan birinin arkasından gözetlediğini nasıl hissederse tıpkı öyle. Bulutlar alçalırken fırtına

çıkacağını nasıl sezerse öyle. Oradaydı, evet... mutfakta bekliyordu. Hazırdı. Bekliyordu.
Einstein hemen yanındaydı. Ne inliyor, ne hırlıyor, ne de havlıyordu. Travis'in salt sessizliğe ihtiyacı olduğunu, dinlemeye çalıştığını anlıyor gibiydi.
Travis dikkatli adımlarla aradaki kapıya yaklaştı, yemek odasına girdi.
Travis iki adım daha attı.
İlerde, mutfak kapısının ötesini, masanın bir ucunu, musluğu, tezgâhın köşesini ve bulaşık makinesinin de yarısını görebiliyordu. Batmakta olan günoş ovin öbür yanındaydı. Mutfak-taki ışık loş ve griydi. Bu nedenle oradaki düşman kendini ele verecek bir gölge de düşüremiyordu yere. Kapının iki yanından birine sığınmış bekliyor olabileceği gibi, tezgâha çıkmış, tam kapıdan girerken Travis'in üzerine otlamaya hazırlanmış da o-labilirdi.
Travis hayvanı kandırmayı düşündü. Kapıdaki ilk harekete «düşünmeden tepki göstereceğini hesapladı, tabancayı beline s.o-kup yemek odasındaki sandalyelerden birini aldı, kaldırdı, mutfağa doğru fırlattı. Bir yandan hemen tabancasını tekrar çekti, sandalye mutfağa top gibi girerken kendisi nişan alıp hazırlan-, dı. Sandalye masanın formika yüzüne çarptı, yere devrildi, bulaşık makinesine tosladı.
Fener gözlü düşman ona atılmadı. Kıpırtı yoktu. Sandalyenin düşmesi bitince mutfak tekrar beklenti dolu bir sessizliğe büründü.
Einstein garip bir ses çıkarıyor, belli belirsiz, titrek biçimde soluk veriyordu. Travis bu sese, köpeğin elinde olmadan titremesinin yol açtığını anladı.
Kuşku yoktu. Mutfaktaki yaratık, üç oy önce onları ormanda izleyen yaratığın ta kendisiydi. Aradan geçen haftalar içinde kuzeye doğru yol olmış, herholde eyoletin doğu yöresinden, tenha kesimlerlnden geçmiş, köpeği omonsızca izlemişti. Travis onun köpeği nasıl izleyebildiğini hiç anlayamıyor, nedenini ise tahmin bile edemiyordu.
Demin attığı sandalyeye cevap olarak, beyaz emaye bir kavanoz mutfak kapısının az ilerisinden yere çarptı, Travis şaşkınlığından yerinden fırladı, bir el ateş etti, kandırıldığını ancak o zaman anladı. Kavanoz yere çarpınca kapağı fırladı, içinden beyaz unlar yerlere saçıldı.
Yine sessizlik.
Travis'in hilesine yeni bir hileyle cevap veren yaratık, sinir bozucu bir zekâ sergilemişti. Einstein'la aynı laboratuardan geldiğine, benzer bir araştırmanın ürünü olduğuna göre, onun da seter kadar zeki .olabileceğini anladı Travis. Bu durumda Einstein'in ondan neden bu kadar korktuğu da daha iyi anlaşılmış oluyordu. Eğer Travis daha önce köpeğin ne derece zeki olduğunu görmemiş olsa, bu yaratığa da hayvan düzeyinin üzerinde zekâ yorumlayamazdı. Ama oradan geçen birkaç ay onu uyandırmıştı. Olmayacak gibi gözüken şeyleri kabul edebilecek, hemen uyum sağlamaya çalışacak durumdaydı artık.
Sessizlik.
Tabancada bir tek kurşun kalmıştı. Derin sessizlik.
Un kavanozu onu öyle şaşırtmıştı ki, kapının hangi yanından atıldığını farkedememişti. Düştüğü yer de, atanın yerini belli etmiyordu. Hayvan kapının sağında mı, solunda mı hâlâ belli değildi.
Zaten artık ne yanda olduğu vız geliyordu Travis'e. Elinde 357'yle bile mutfağa girmek akıllılık değildi çünkü. Hele de yaratık insan kadar zekiyse. Elektrikli testerenin zekâlısıyla savaşmak gibi bir şey olurdu. lânet olsun!
Doğuya bakan mutfakta ışık hızla azalıyordu. Hemen hemen Hiç kalmamıştı. Travis'le Einstein'in durmakta olduğu yemek odasında da karanlıklar koyulaşmaya

başlamıştı. Arkalarında giriş kapısının açık olmasına, pencerelerin perdeleri aralık. köşedeki lambanın da yanık olmasına rağmen, salon bile loştu artık.
Mutfakta düşman yüksek sesle tısladi. Bir borudan gaz kaçar gibi. Hemen ardından klik-klik-klik sesleri duyuldu. Ya el
— 283 —
— 166 —
leri ya da ayakları sert bir yüzeye sürtünüyordu herhalde.
Travis'e Einstein'ın ürpertileri bulaşmıştı. Kendini örümcek ağına yakalanmış sinek gibi hissediyor, bir tuzağa düşmek üzere olduğunu seziyordu.
Ted Hockney'in ısırılmış, kan içinde, gözsüz suratını hatırladı.
Terörist avcılığı eğitiminde, adam izlemenin yöntemleri öğretilmişti ona. Travis çok yetenekliydi o konuda. Ama şu onda sorun başkaydı. Sarı gözlü düşman insan kadar zeki olmakla birlikte, onun mutlaka insan gibi düşüneceği varsoyılamozdı. Travis onun bundan sonra ne yapacağını bilemez, kendi hareketine nasıl tepki göstereceğini kestiremezdi. Bu nedenle de onu kurnazlığıyla yenmesine olanak yoktu. Karşısındaki doğadışı yaratık onu her an şaşırtabilirdi.
Klik.
Travis açık duran mutfak kapiîiiiidun yavaşça bir adım geriledi, sonra bir adım daha geriledi. Çok dikkatli hareket ediyor, geri çekilmekte olduğunu yaratıca hissettirmek istemiyordu. Onun uzaklaştığını, yetişemoyocoöl yere doğru gitmekte olduğunu anlarsa, kimbilir ne yapardıl Einstein da ses çıkarmadan salona doğru çekildi. Düşmanla araya bir uzaklık koymaya o do Travis kadar hevesliydi.
Travis, Ted Hockney'in cesedinin yanına varınca gözlerini mutfak kapısından ayırdı, ön kapıya gitmek için dökuntülere en az basmak zorunda kalacağı yolu kestirmeye uğraştı... o anda Nora'yı koltuğun yanında, ayakta görüp dehşete kapıldı. Silah seslerinden korkmuş, karavanın mutfağından bir kasap bıçağı almış, Travis'in yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gelmişti.
Travis onun cesaretine hayranlık duymakla birlikte, içerde oluşundan ötürü âdeta yıkıldı. Hem Einstein'ı, hem de Nora'yı kaybetmekle ilgili kâbusları doğru mu çıkıyordu yoksa? Yine mi Cornell laneti dikiliyordu karşısına? Şu onda sevdikierinin ikisi de evin içindeydi, ikisi de tehlikedeydi, mutfaktaki yaratık ikisine de ulaşabilirdi.
Nora konuşmak üzere ağzını açtı.
Travis başını iki yana salladı, tek elini ağzına götürdü.
Noro susup dudağını ısırdı, gözleri yerde yatan ölüye kaydı.
Travis dökuntülerin arasından sessizce kapıya yaklaşırken, yaratığın arka taraftan çıkmış, evin çevresinden dolaşmakta olabileceğini, ön kapıya gelebileceğini düşündü. Ortalık kara-rırken komşuların kendisini görmesi tehlikesini göze alıp ön kapıdan saldırabilir, işi hızla bitirebilirdi. Nora, Travis'le ön kapının arasında durmaktaydı. Yaratık oradan gelirse Travis ona kolay kolay ateş de edemezdi. Zaten yaratık kapıda belirdikten bir saniye sonra Nora'nın üzerinde olurdu. Travis paniğe ka-pılmamak, Ted Hockney'in gözsüz suratını düşünmemek için kendini zorladı, salonu daha hızlı geçerken ayağının altında kâğıtların hışırdamasını göze aldı, inşallah bu sesler mutfağa gitmez, yaratık hâlâ oradaysa bunları duymaz, diye umdu. Nora'nın yanına varınca onu kolundan yakalayıp ön kapıya atıldı, çıktı, merdiven!erden indi, sağa sola baktı. Yaşayan bir kâbusun üstlerine atılışını görmeye hazırdı... ama yaratık ortalarda yoktu. Silah sesleri ve Nora'nın bağırması, tüm komşuların kapılara çıkmasına yol açmıştı. İçlerinden bazıları bahçelerine bile inmişlerdi. Herhalde polisi aramış olanlar da vardı. Einstein'ın yasa kaçağı durumu gözönüne alınırsa, polis de İçerdeki sarı gözlü yaratık kadar büyük tehlike sayılırdı. Üçü hemen pikaba bindiler. Nora kendi kapısını, Travis de ötekini

kilitledi. Sonra Travis hemen motoru çalıştırıp, pikabı, peşinde karavanla birlikte geri aldı, sokağa çıkardı. Herkesin onlara baktığının farkındaydılar.
Alacakaranlığın ömrü kısaydı. Okyanus kıyısında gece pek ÇAbuk bastırırdı. Güneşsiz gökyüzünün doğu kesimi şimdiden siyah, tepesi mor, batısı da sürekli koyulan bir kan kırmızısıydı. Travis gecenin örtüsüne şükran duydu. Bu duyguyu sarı gözlü yaratığın da paylaştığını bilmesine rağmen, yine de memnundu gecenin inişinden.
Ağzı açık bakıp duran komşuların arasından geçtiler. Travis Bunca yıllık yalnız yaşamı sırasında bu insanların hiçbiriyle tanışmış değildi. İlk köşeyi döndü. Nora, Einstein'ı kucağında sımsıkı tutmakta. Travis pikabı cesaret edebildiği kadar hızlı sürmekteydi. Karavan arkada savruluyor, sallanıyordu. Bundan sonraki iki köşeyi delice bir hızla döndüler. «Ne oldu evde?» diye sordu Nora. «Yaratık Hackney'i öldürmüş... ya dün ya da bugün.»
— 167 —
— 285-
«Yaratık mı?»
«...Ve bizim eve dönmemizi bekliyormuş.» «Yaratık!» diye tekrarladı Nora. Einstein ağlar gibi bir ses çıkardı.
Travis, «Sonra anlatırım,» dedi. İçinden, acaba hiç anlatabilecek miyim, diye merak ediyordu. O düşmanı ne kadar anlatsa yetmezdi. Onun gariplik derecesini ifade edebilecek kelimeler Travis'in dağarcığında yoktu.
Sekiz blok ancak gitmişlerdi ki, geride bıraktıkları mahalleden siren seslerini duydular. Travis dört blok daha ilerledi, bir lisenin boş park alanına bıraktı arabayı.
«Ya şimdi?» diye sordu Nora.
«Pikabı da, karavanı da terkediyoruz. İkisini de arayacaklardır.»
Travis tabancayı Nora'nın çantasına soktu. Nora kasap bıçağını da almakta diretti. Geride bırokmaktansa, almanın daha iyi olacağını söyledi.
Pikaptan indiler, kararan gecenin İçinde lisenin yanından ilerleyip spor alanına geçtiler, çitin kapısından arkadaki ağaçlı caddeye çıktılar.
Gece bastırınca rüzgâr hızını arttırmıştı. Ama sıcak ve kuru bir rüzgârdı. Birkaç kuru yaprağı onların yüzüne doğru uçurdu, kaldırımdan tozları kaldırdı.
Travis pikapla karavanı bırakmış olsalar bile, yine de görünüşlerinin kuşku çektiğinin farkındaydı. Komşular polise, bir kadın, bir erkek -ve bir kızıl seteri aramalarını söyleyeceklerdi. Pek sık rastlanır türden bir üçlü değil yani. Ted Hockney'in öl-dürülmesinde tanık olarak İfade vermeleri gerekebilirdi. Bu yüzden polis onları öyle üstünkörü aramakla yetinmezdi. Çabucak ortadan yok olmak zorundaydılar.
Yanına sığınacak bir dostu yoktu Travis'in. Paulo'nın ölümünden beri eski dostlarından da uzaklaşmış, bir zamanlar yanında çalışmış olan emlâkçılarla bile ilişkisi soğumuştu. Nora' nın da dostu yoktu. Violet Devon sayesinde.
Önünden geçtikleri evlerde sıcacık ışıklar parıldıyor, bu durum onlara ulaşamayacakları bir huzuru simgeliyordu.
— 286 —
167
—287r-
Garrison Dilworth, Santa Barbara'yla Montecido'nun tam sınırında oturuyordu. Dört dönümlük bahçe içinde, görkemli bir evi vardı. Bu ev pek California havasına uymasa da, avukatın kendi havasına çok güzel uyuyordu. Kapıyı açtığında, ayağında siyah makasen, üzerinde gri pantalon, lâcivert spor ceket, beyaz jarse gömlek, burnunun üzerinde de yarım çerçeveli okuma gözlüğü vardı. Onlara gözlüğünün

tepesinden şaşkın bakışlarla baktı ama bereket versin sıkkın görünmedi. «Vay, merhaba, yeni evliler!»
Travis yanında Nora'yla mermer hole adım atarken, «Yalnız mısınız?» diye sordu. «Yalnız mı? Evet.» Nora bir ara Travis'e, avukatın karısının üç yıl önce öldüğünü, şimdi ona Gladys Murphy adlı bir kâhya kadının baktığını söylemişti.
«Bayan Murphy?» diye sordu Travis «Bu gece evine gitti.» Avukat kapıyı onların arkasından kapadı. «Kaygılı gibisiniz. Ne oldu?» Nora, «Yardıma ihtiyacımız var,» dedi. Travis, «Ama bize yardım eden, yasayla başını belâya sokmuş sayılır,» diye uyardı.
Garrison kaşlarını kaldırdı. «Ne yaptınız? Suratmızdaki ifadelere bakılırsa, ABD Başkanını falan kaçırdınız herhalde.» Nora, «Hiçbir şey yapmadık,» diye güvence verdi. Travis, «Yaptık,» dedi hemen. «Hâlâ da yapıyoruz... köpeği saklamakla.»
Garrison kaşlarını çatarak başını eğdi, setere baktı, Einstein inledi, elinden geldiği kadar mutsuz ve sevimli gö-züktü.
Travis, «Evimde de bir ceset var,» dedi. Garrison'un bakışları köpekten aynlıp Travis'in gözleriyle kenetlendi. «Ceset mi?» Noro, «Onu Travis öldürmedi,» diye atıldı, Garrison tekrar Einstein'a baktı.
Travis, «Köpek de öldürmedi,» dedi. «Ama beni tanık ya da ona benzer bir şey diye arayacaklardır, eminim.»
«Hmmmmm,» dedi Garrison. «En iyisi, çalışma odama gidelim de şu işi bir açıklığa kavuşturalım.»
Onları koskocaman, pek az ışıklandırılmış bir solondan, küçük bir koridordan geçirip, duvarları tik ağacından lambrili, bakır tavanlı bir çalışma odasına aldı. Kahverengi deri kanepe koltuklar pahalı ve rahat görünüyordu. Cilalı tik masa pırıl pırıl ve koskocamandı. Köşede, beş direkli eski bir teknenin, ayrıntılarına sadık kalınmış modeli durmaktaydı. Her ydnda gemicilikle ilgili parçalar vardı zaten. Bir dümen, bir pirinç sekstont, içine yelken iğneleri doldurulmuş bir boynuz, altı tip gemi feneri, bir yığın da denizcilik haritası. Travis bir kadınla bir erkeğin çeşitli teknelerde çekilmiş fotoğraflarını da gördü. Erkek Garri-son'du.
Einstein kanepeyi Travis'le Nora'ya bırakıp kendisi koltuğa geçti. Çıkıp oturdu. Kıvrılmadan, dik oturdu. Sanki az sonraki konuşmalara katılmaya hazırlanıyoidu.
Garrison köşedeki baro yürüyüp iki bardağa buzlu viski doldurdu. Nora viskiye alışkın olmamakla biriikte, bardoktakini iki koca yudumda bitirip Travis'i şaşırttı, sonra biraz daha istedi. Travis .onun bu fikrini beğendi, Garrison borda Nora'nın bardağını doldururken o da kalkıp kendininkini götürdü.
Garrison'o, «Size her şeyi anlatıp yardımınızı istemek niyetindeyim,» dedi. «Ama yasayı karşınıza olmakta olduğunuzu gerçekten iyice anlamanız şort.»
Garrison viski şişesinin kapağını kapatırken, «Meslekten olmadığın belli,» dedi ona. «Ben avukat olarak sana bir tek şey söyleyebilirim. Yasa dediğin, mermere çizilmiş katı bir çizgi değildir. Yüzyıllar boyunca, öyle olduğu gibi duran bir değişmez de değildir. Doha çok... iki ucu tutturulmuş bir ipe benzer. Orta kısımda epey esneklik vardır. Çok gevşektir yasanın ipi. O yana, bu yana çekebilir insan. Hırsızlığı ve kasıtlı cinayeti mazur gösteremez, ama onun dışında, oynaktır. Bunu anlamak insanı çok sarsso da, gerçek budur. Bana anlatacakların ne olursa olsun, kendimi kodeste bulmayacağımdan eminim ve hiç de korkmuyorum, Travis.»
Yarım saat sonra Travis'le Nora ona Einstein'la ilgili her voyi anlatmışlardı. Doğrusu yetmiş yaşını doldurmasına birkaç ay kalmış bir adom^ için, gümüş saçlı avukat çok zeki ve çok açık fikirliydi. En yerinde soruları sordu, burun bükmedi. Einstein'ın olağanüstü yetenekleri bir on dakika boyunca sergi-

lendiğinde, bunun bir gösteri numarası olduğunu ileri sürmedi. Gördüklerini olduğu gibi kabul etti, bu dünyada nelerin normal sayılacağı konusundaki eski fikirlerini değiştirdi. Kendi yoşıtla-nndon çoğunun yapabileceğinden daha fazla zihinsel horeket-lilik ve esneklik gösterdi.
Koca koltukta, Einstein'ı kucağına almış oturuyor, yavaşça köpeğin kulaklarını kaşıyordu. Sonunda konuştu. «Halka açıklarsanız, bir basın toplantısı yapar, işin içyüzünü ortaya vurursanız, belki dava açıp köpeğin sizinle kalmasını sağlayabiliriz.»
Noro, «Bu gerçekten olur mu sizce?» diye sordu.
Garrison, «Şansımız en iyi ihtimalle yüzde elli,» diye karşılık verdi.
Travis başını iki yana salladı. «Olmaz. O riske giremeyiz.» «Sen ne yapmayı düşünüyorsun o holde?» diye sordu Garrison.
«Kaçmayı,» dedi Travis. «Hep kaçmayı.» «O neye yarar?» «Einstein'ın özgürlüğünü korur.» Köpek bunu onoylıyormuş gibi 'vuf'ladı.
«Özgürlük, ha? Ama ne kadar zaman için?» diye sordu Garrison.
Travis kalkıp odanın İçinde dolaşmaya başladı. Öyle heyecanlıydı ki, artık oturomıyordu. «Aramaktan vazgeçmezler,» diye kabullendi. «En azından birkaç yıl.»
«Hiç vazgeçmezler,» diye düzeltti Garrison.
«Tamam, kolay olmayacak, ama yapabileceğimiz tek şey bu. Onu Onlara teslim edersem Allah belâmı versin! Laboratuardan çok korkuyor. Hem. zaten... beni hayata o döndürdü sayılır...»
«Beni de Streck'den kurtardı,» diye atıldı Nora. Travis, «Bizi birarayo getirdi,» dedi.
Nora, «Hayatlarımızı değiştirdi,» diye ekledi. «Bizi kökten değiştirdi. Şimdi artık o bizim çocuğumuz yerinde.» Travis bunları söylerken bakışları köpeğin minnet yonsı-

tan gözleriyle karşılaşınca boğazına bir yumru takılmış gibi duygulandı. «O nasıl bizim için savaşmaya hazırsa, biz de onun için savaşmaya hazırız. Bir aileyiz biz. Ya birlikte yaşarız... yada birlikte ölürüz.»
Garrison köpeği okşarken, «Sizi arayan yalnız laboratuarın adamları olmayacak... hattâ yalnız polis de olmayacak,» dedi. Travis, «Öteki şey de...» diyerek başını salladı. Einstein ürperdi. ,
Garrison, «Yoo, yoo, sakin ol,» diye avuttu onu.....okşadı.
Travis'e, «Neydi o yaratık sence?» diye sordu. «Tarifini dinledim ama pek anlayamadım.»
«Her ne olursa olsun,onu Tanrı yaratmamış. İnsanlar yaratmış. Demek ki rekombinan DNA araştırmalarının ürünü. Nedenini bilemem. Ne yaptıklarını sanıyorlardı, onu da bilemem. Böyle bir şeyi neden yaratmak istesinler, hiç anlayamıyorum.
Ama yapmışlar işte.»
«Ve sizi izleme konusunda da olağanüstü yeteneklere sa-
hip.» _ «Einstein'ı izleme konusunda,» diye düzeltti Nora, Travis, «Demek ki hep hareket halinde olacağız,» diye ekledi. «Çok uzaklara gideceğiz.»
Garrison, «Buna para gerok. Ama bankalar daha on iki saat açılmaz,» dedi. «Eğer kaçacaksanız, içimden bir ses bu gece yola çıkmanız gerektiğini söylüyor.»
«Yardımınız bunun için gerekli.»
Nora çantasını açtı, iki çek defteri çıkardı. Biri; Travis'in, biri de kendinindi. «Garrison, sana iki çek yazalım diyoruz. Biri Travis'in hesabından, biri de benimkinden. Travis'in çek hesabında yalnızca üç bin dolar var, ama aynı bankada epey büyük bir tasarruf hesabı da var. Banka o hesaptan nakil yapma yetkisine sahip. Benim hesabım do aynı durumda. Sana Travis'in yirmi bin doladık bir çekini versek, tarihi eski olsa, bu işlerden önce yazılmış gibi gözükse... yirmi bin dolariık çek de ben versem, sen bu

paralan kendi hesabına yatırobilirsin. Paralar kurtulduğu anda, beşer binlik sekiz çek defteri alır, bize yollarsın.»
Travis, «Polis beni sorguya çekmek isteyecektir,» dedi. «Ama Ted Hockney'i benim öldürmediğimi de bileceklerdir, çünkü hiçbir insan onu öyle parçalayamazdı. Bu nedenle banka heboplanmı dondurmayacöklardır.»
Garrison kaşlannı kaldırdı. «Eğer Einstein'la o yaratığı yaratan projenin gerisinde devlet varsa, o zaman federal örgütler seni yakalamayı o kadar çok isteyecekler ki, hesaplannı da don-durabillrlen»
«Belki. Ama hemen okıllanna gelmez herholde. Sen bu kenttensin. Bankan parayı benim bankamdan en geç Pazartesi çekebilir.»
«O zamana kodar para konusunda ne yapacaksınız? Size kırk bin dolan yollamamı beklerken?»
Nora, «Balayımızdan artan biraz nakit paramız, biraz do seyahat çekimiz var,» dedi.
Travis, «Benim kredi kartlarım do var,» diye ekledi.
«Kredi kartı veya seyahat çeki kullandığınız onda izinizi bulurlar.»
«Biliyorum. Onlan uzun süre kalmayacağımız kentlerin birinde kullanırım, sonra hemen oradan uzokloşınz.»
«Ben kırk bin dolarlık çekleri alınca nereye yollayacağım?»
Travis, «Telefonla seni oronz,» dedi, dönüp kanepeye, Nora'nın yanına oturdu. «Bir şeyler oyarionz.»
«Yo diğer mallonnız,.. ve Nora'nınkiler?»
Noro, «Onlon sonra düşünürüz,» dedi.
Garrison kaşlannı çattı. «Yola çıkmadan Trovis bana bir vekâletname imzalayabilir, doğabilecek yasal işlerde kendisini temsil etme hakkını bono verebilir. Hesaplarını ya do Nora'nın-kileri dondurmaya kalkan olursa, elimden gelirse engel olmaya çalışmm... ama sizinle aramdaki bağlantıyı onlar saptaygna kadar dikkati üzerime çekmem.»
«Herhalde bir süre için Nora'nın parasına dokunmazlar. Evlendiğimizi sizden başka kimseye söylemedik. Komşular polise yanımda bir kadınla gittiğimii söyler ama kim olduğunu bilemezler. Sen kimseye bizden söz ettin mi?»
■ «Yalnızca sekreterim Bayan Ashcroft'a. Ama pek dedikoducu değildir.»
«Pekâlâ o halde,» dedi Travis. «Yetkililerin evlendiğimizi hemen anlayocaklannı sanmıyorum. Noro'nm adını ortaya çıkarmaları zaman alır. Amo öğrendikleri anda, senin de onun avukatı olduğunu ortaya çıkonrior. Nereye gittiğimizi anlamak için

kullanılmış çeklerimi bankadan öğrenmeye kalkarlarsa, sana yirmi bin dolar ödediğimi anlar, bu sefer sana gelirler...»
«Bu beni kaygılandırmaz,» dedi Garrison.
«Belki kaygılandırmaz. Ama benim Nora'yla, ikimizin seninle ilişkimizi saptadıkları anda seni sıkı gözaltında tutmaya başlarlar. Öyle bir durum başladığında, sona ilk telefon edişimizde bize hemen söylemelisin. Telefonu derhal kapatır, seninle tijm teması keseriz.»
«Çok iyi anladım,» dedi avukat.
Nora ona, «Garrison, bu işlere bulaşmak zorunda değilsin,» dedi. «Aslında senden istediğimiz çok fazla.»
«Dinle, yavrum, ben yetmişlik bir adamım. Avukatlığı hâlâ seviyor, arasıra da yelkenle dolaşıyorum... ama aslında hayatı bugünlerde epey tekdüze buluyorum. Bu olay tam benim yaşlı kanıma hız katacak bir şey. Hem zaten, Einstein'ı özgür tutmak gibi bir sorumluluğunuz olduğuna da inanıyorum. Yalnız sizin saydığınız nedenlerden

ötürü değil... Insanoğlu kendi dehasını kullanıp başka zeki türler yarattıktan sonra onlara kendi malıymış gibi davranmaya hakkı kalmaz da ondan. Eğer Tanrı gibi yaratabilecek düzeye gelmişsek, o zaman âdil olmayı, merhametli olmayı da öğrenmemiz gerek demektir. Bu olayda da adalet ve merhamet, Einstein'ın özgür kalmasını gerektiriyor.»
Einstein başını avukatın kucağından kaldırdı, ona hayran bakışlarla baktı, sonra soğuk burnunu Garrlson'un çenesine sürttü.
Üç arabalık garajda Garrison'un yeni Mercedes 560 SEL'i daha eski beyaz bir Mercedes 500 SEL'i, bir de yeşil jipi vardı. Jipi ancak teknesinin bağlı olduğu yere giderken kullanırdı.
«Beyazı karımın, Francine'indi,» dedi onlara. «Artık pek kullanmıyorum. Yalnızca işler durumda tutuyorum, formdan düşmeyecek kadar kullanıyorum. Lastikleri falan dağılmaya başlamasın diye. Franny öldüğünde onu elden çıkarmam gerekirdi. O-nun orabasıydı ne de olsa. Ama... karım çok seviyordu bu arabayı. Pırıl pırıl beyaz Mercedes, iç döşemeleri de mavi. Direksiyonuna geçtiğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum. Bunu siz alırsanız çok sevinirim.»
«Altmış bin dolarlık arabayla kaçmak, ha?» dedi Travis. Elini arabanın parlak kaputu üzerinden kaydırıyordu. «Buna cakalı kaçış denir işte!»
Garrison, «Kimse bu arabayı arayacak değil,» dedi. «Sonradan benimle ilişkinizi bulsalar bile, size arabalarımdan birini verdiğimi asla bilemezler.»
Nora, «Bu kadar pahalı bir şeyi kabul edemeyiz,» dedi. «Ödünç diyelim,» diye açıkladı avukat. «Bununla işiniz bitip kendinize bir başka araba aldığınız zaman, bunu bir yere parkedip bırakırsınız, bana da telefon açıp yerini söylersiniz. Birini yollar, aldırtırım.»
Einstein ellerini sürücü kapısına dayayıp Mercedes'in içine baktı, sonra Travis'le Nora'ya dönüp 'vuf'ladı, sanki böyle bir teklifi reddetmenin enayilik olduğunu söyledi.
Travis direksiyona geçti, Garrison Dilvvorth'un evinden saat onu çeyrek geçe ayrılıp 101 numaralı otoyola çıktılar. Saat yarımda San Luis Obispo'dan geçtiler, birde Paso Robles'i geride bıraktılar. İki olduğunda, Salinos'ın bir saat güneyinde durup benzin aldılar.
Nora kendini pek gereksiz hissediyordu. Travis'in dinlenmesine bile yardımcı olamıyordu, çünkü direksiyon kullanmasını hiçbir zaman öğrenmemişti. Bu bir bakıma Nora'nın değil, Violet Devon'un suçuydu. O kapanık hayatın sonuçlarından biri daha. Ama ne olursa olsun, Nora kendini yararsız hissetmekte, mutsuz olmaktaydı. Hoş, ömrü boyunca hep böyle yararsız kalacak değildi elbette. Hem direksiyon kullanmayı, hem de silah kullanmayı öğrenecekti. Travis ona bunların ikisini de öğretebilirdi. Hatta judo, karate gibi kavga sonatlarını bile öğretebilirdi. Se-vişhıeyi öğretirken çok başarılı olmuştu. Bunu düşünmek Nora' nın gülümsemesine yol açtı. Özeleştiri dolu tutumu yavaş yavaş yatıştı.
Ondan sonra iki buçuk saat boyunca, Salinos'ı geçip, San Jose yolunda ilerlerken Nora arasıra uyuklodı. Uyumadığı zamanlarda, orayı ne kadar açtıklarına seviniyordu. Otoyolun iki

yanında sanki sonsuza kadar uzanan gümüş rengi tarlalar, çiftlikler vardı. Ay batınca, bu sefer kapkaranlık tarlaloın arasından geçer oldu yol.
Sarı gözlü yaratık Einstein'ı Santa Ana Dağlarının yamaçlarından eve kadar izlemişti. Uzaklık yüz yirmi hava milinden fazlaydı Travis'in söylediğine göre. Yaya olarak, üç yüz mile yakın olmalıydı. Yaratık bu işi üç oyda yapabilmişti. Pek bızlı gidiyor sayılmazdı.. Demek ki Santa Barbara'dan üç yüz hava mili uzaklaşırlar da, San

Fransisco yöresinde sığınacak bir yer bulurlarsa, peşlerindeki onlara yedi sekiz ayda ancak yetişirdi. Belki de hiç yetişemezdi. Acaba Einstein'm kokusunu hangi uzaklığa kadar alabiliyordu? Köpeği izleyebilme yeteneğinin de bir sınırı olmak zorundaydı. Evet,., sınırı olmak zorundaydı.

10

Perşembe sabahı saat on birtlfı Lemuel Johnson, Travis Corneirin Santa, Barbaro'do kiraladığı evin yatak odasındaydı. Tuvalet masasının aynası paramparçaydı. Odanın her yanı fena holde dağıtılmıştı. Yabancı basbelll kondisi ilkel şortlarda dere tepe aşmak zorunda kalırken köpeğin böyle rahat bir aile yuvasında yaşadığını görünce büyük bir kıskonçlığo kapılmıştı.

Yerdeki döküntüler orasında Lem dört tane gümüş çerçeveli fotoğraf buldu. Bunlar herhalde yo tuvalet masasının ya da başucu masalarının üzerinde duran resimlerdi. Birincisinde Cornell güzel bir sarışınla birlikteydi. Lem bu orada Cornell'le ilgili epey bilgi edinmiş olduğundan, sarışın kadının ölen Bayan Po-ulo Cornell olduğunu anladı. Bir de siyah beyaz resim vardı. O kadar eskiydi ki, Lem kameraya gülümseyen kadınla erkeği Travis'in annesi ve babası olarak tanımladı. Üçüncü resim bir erkek çocuktu. On bir, on iki yaşlarında. O da siyah beyaz fotoğraftı. Eskiydi. Travis Cornell'in kendi resmi oiabileceği gibi, daha büyük ihtimalle ölen ağabeyinin resmi de olabilirdi.

Son resimde, bir kışla binası önünde toplanmış On asker görünüyordu. Hepsi kameraya sırıtmışlordı. İçlerinden biri Travis Cornell'di. Lem üniformaların kollarındaki işaretlerden bu ıtıcıtıganın Delta Kuvvetleri'nden olduğunu, seçkin anîi-terörist bir grup oidukiarını hemen tanıdı.

Bu son resim Lem'i tedirginleştirdi. Onu tuvalet masasının üzerine bırakıp salona döndü. Cliff orada hâlâ kanlı döküntüleri elden geçiriyordu. Polisin gözünde bir anlam taşımayacak, ama kendileri için önemli olabilecek bir şeyler arıyordu orada.

NSA, Santa Barbara cinayetini biraz geç duymuştu. Lem'e haber ancak o.sabah saat altıda ulaşmıştı. Tabii bu arada basın da Ted Hockney cinayetinin o iğrenç ayrıntılarını çoktan kamuoyuna açıklamış bulunuyordu. Türlü tüdü kuramlar ileri sürülmekteydi bu vahşetle ilgili olarak. Bu kuramların arasında en fazla rağbet göreni, Travis'in evde yırtıcı bir hayvan besliyor olabileceğiydi. Bir çita ya da panter. Ev sahibi bundan habersiz olarak eve girince, hayvan da atılıp onu parçalamıştı, Televizyon kameraları kanlı olayı bol bol göstermişti ekranda. National Enquirer gazetesine yakışacak yayınlar çıkıyordu her yanda. - Lem buna pek şaşmadı. Ona göre, sansasyon gazetelerini ciddi . basından ayıran sınır kıl kadar inceydi zaten. Gazetecilerin çoğu bunu kabul etmeye yanaşmasa da, gerçek buydu.

Lem bir yanlış bilgi kampanyası hazırlamış, yürürlüğe de koymuştu. Bu kampanya, basının 'serbest kalmış yaban kedilerinin hayalini daha da güçlendirmekteydi. NSA'nın para verdiği muhbirler, Travis'i tanıdıklarını iddia ederek ortaya çıktılor, evinde ' köpeğin yanısıra panter de beslediğini söylediler. Cornell'i ömürlerinde görmemiş insanlar kendilerini onun arkadaşı olarak tanıtıp, ona panterin dişlerini ve tırnaklarını hayvan büyümeden söktürmesini önermiş olduklarını anlattılar. Sonra basın, polisin Cornell'l ve tanımlanamayan kadını, panter konusunda sorguya çekmek üzere aramakta olduğunu da yayınladı,

Lem artık basının gerçek soruşturmayı pek engelleyemeyeceğini anlıyordu.

Tabii güneyde, Orange bölgesinde Walt Gaines bu cinayeti duyacak, bura yetkililerine dostluk ilişkileri çerçevesinde birtakım sorular soracak, sonunda Yabancı'nın köpeği tâ buralara kodar izlemiş olduğunu anlayacaktı. Lem arkadaşının kendisiyle işbirliği yapmasını sağladığı için memnun oldu.

Cliff Soames'in çalışmakta olduğu salona girince, «Bir şey buldun mu?» diye sordu.

— 173 —
--295 —
Genç ajan döküntülerin orasından ayağa kalktı, ellerini birbirine sürtüp tozunu silkelerken, «Evet, yemek masasının üzerine koydum,» dedi.
Lem o odaya geçti, masanın üzerinde kalın zımbalı defteri buldu. Açıp sayfaları çevirdiğinde, sağda dergilerden kesilmiş parlak resimleri, solda da iri harflerle yazılmış kelimeleri gördü: AĞAÇ, EV, OTO...
«Nedir dersin?» diye sordu Cliff.
Lem kaşlarını çatmıştı. Bir şey söylemeden sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Bu defterin önemli olduğunu biliyor, oma neden önemli olduğunu anloyamıyordu. Derken birden aklı başına geldi. «Bu okumayı öğretmek için!» diye patladı.
«Evet,» dedi Cliff.
Lem yardımcısının gülümsemekte olduğunu görüyordu. «Yani sence köpeğin zeki olduğunu anladılar... hayvan onlara zekâsını gösterdi, onlar da ona okuma öğretmeye karar verdiler, öyle mi?»
«Öyle gibi,» dedi Cliff. Hâlâ gülümsüyordu. «Tanrım... mümkün müdür dersin? Ona okuma öğrotllebilir mi?»
«Kesinlikle,» diye karşılık verdi Lem. «Zaten Doktor Weat-' herby'nin programında da vardı okuma öğretmek. Sonbaharda başlayacaktı sanıyorum.»
Cliff hafiften gülerek, «Vay canına!» dodi.
«Buna bu kadar zevklenmeden önce durumu bir düşünsen iyi edersin. Adam köpeğin şaşılacak kadar zeki olduğunu biliyor. Belki okuma öğretmeyi de başarmıştır. O halde onunla İletişim kurmanın bir yolunu da bulmuş olmalı. Köpeğin bir deney hayvanı olduğunu biliyor. Pek çok kişinin onu aramakta olduğunu da bilmesi gerekir.»
«Yobancı'yı do biliyordur,» dedi Cliff. «Köpek ona söylemenin, onu uyarmanın bir yolunu bulmuştur.»
«Evet. Ama bütün bunları bildiği halde, olayı halka açıklamayı seçmemiş. Bu hikâyeyi en çok para verene satabilirdi. Yapmamış. Öte yandan, şu öfkeli tiplerden olsa, basın toplantısı düzenler, Pentogon'u bu tür araştırmalara para harcamakla suçlardı.»
Cliff, «Onu da yapmamış.» dedi. Kaşları çotılmıştı. .
«Demek ki her şeyden önce köpeğe çok bağlandı. Onu kendi yanında tutmak, geri vermemek istiyor.»
Cliff başını evet anlamında sallayarak, «Bu da adamla ilgili duyduklarımıza uyuyor,» dedi. «Bütün ailesini çok genç yaşında kaybetmiş. Karısı daha bir yıl dolmadan ölmüş. Delto Birliğinin o mangasında bütün arkadaşlarını kaybetmiş. Münzevi olmuş, bütün dostlarından uzaklaşmış. Çok yalnız biri olmalı. O sırada köpek çıkagellyor...»
«Tamam,» dedi Lem. «Delta Birliğinde eğitilmiş biri için. saklanmak zor olmaz. Onu'bulduğumuz zaman da, köpek için nasıl savaşacağını bilecektir. Tanrım, hem de ne biçim!»
Cliff umutla, «Delta Birliği söylentisi daha kanıtlanmadı,»
dedi.
«Kanıtlandı sayılır,» diye mırıldandı Lem. Yotok odasında bulduğu resmi anlattı.
Cliff İçini çekti. «Başımız büyük dertte yani.» «Gırtlağa kadar trafiğiz.»
Perşembe sabahı altıda San Fransisco'ya varmış, altı otuzda kendilerine uygun bir motel bulmuşlardı. Temiz pak bir yerdi. Gerçi hayvan kabul etmiyorlardı ama Einstein'ı içeriye gizlice sokmak zor olmamıştı.
Travis için tutuklama emri çıkarılmış olması, küçük de olsa bir ihtimaldi. Ama motele yine de kendi adım verip kendi kimliğini gösterdi. Başka çaresi yoktu. Nora'nın ne

kredi kartları, ne de ehliyeti vardı. Son zamanlarda moteller nakit para da kabul etmekteydiler. Ama kimlik görmeden değil. Motellerin bilgisayarları müşterilerle ilgili verileri kaydediyordu.
Ne var ki Travis arabanın plaka numarasını doğru vermedi. Zaten bu bilgiyi motelcilerden saklayabilmek için arabayı gözden uzak bir yere parketmişti.
Tek oda parası verdiler, Einsten'ı yanlarına aldılar. Sevişmek için yalnız kalmaya falan ihtiyaçları yoktu. Travis öylesine yorgundu ki, uykuya dalmadan önce Nora'yı öpmeye zor zor gücü kalmıştı. Rüyasında son gözler, eğri büğrü suratlar, tim-
.296 —
•297 —
soh çeneler, köpek balığı dişleri gördü durdu.
Beş saat sonra uyandı. Perşembe günü, saat on ikiyi on geçiyordu.
Nora ondan önce kalkmış, duş yapmış, yine aynı giysileri giymişti. Yanında başka kıyafet yoktu. Saçları ıslaktı. Tahrik e-dici biçimde ensesine yapışıyordu. «Su ateş gibi ve bol,» dedi.
«Ben de ateş gibiyim.» Travis, Nora'ya sarılıp öptü.
«O halde hemen soğuson iyi edersin.» Nora çekilip ondan uzaklaştı. «Bizi dinleyen minik kulaklar var.»
«Einstein mı? Onun kulakları kocaman.»
Einstein'ı banyoda buldular. Nora'nın doldurduğu lavabodan
soğuk su içiyordu.
«Biliyor musun, tüylü surat, köpeklerin çoğuna tuvaletten su
içmek yeter de artar bile.»
Einstein onun Süratine hapşırdı, sıçrayıp yere indi, banyodan çıktı.
Travis'in yanında traş malzemesi yoktu. Ama bir günlük sakalın, akşama Tenderloin semtinde yupacaçjı işe daha uygun düşeceği kanısındaydı. =
Motelden çıkıp ilk buldukları McDonakIr.'da yemek yediler. Yemekten sonra, Travis'in hesap açmış olduğu Santa Barbara bankasının buradaki şubesine sürdüler arabayı. Banka bilgisayar kartını, Mosterkart'ını ve Visa kartlarından ikisini kullanıp toplam: bin dört yüz dolar kadar para çekmeyi başardılar. Oradan American Express bürosuna gittiler, bu sefer Travis'in çeklerinden birini ve Gold Kart'ını kullanıp beş yüz dolar nakit ve dört bin beş yüz dolarlık da seyahat çeki edindiler. Balayından kalma iki-bin yüz doları ve seyahat çeklerini de katınca, sekiz bin beş yüz dolar paraları oldu.
Öğleden sonra uzun süre alışveriş ettiler. Kredi kartlarıyla birkaç bavul, sonra da bavulların içini dolduracak giyecekler oldılar. Ayrıca her ikisi için tuvalet malzemesi ve Travis'e bir elektrikli traş makinesi de aldılar.
Travis bir de Kelime Oyunu takımı aldı. Nora ona, «Oyun oynayacak kadar keyifli olduğuna inanamıyorum,» dedi.
Travis onun şaşkınlığından keyiflenerek, «Değilim. Sonra anlatırım,» diye karşılık verdi.
Güneşin botmasma yarım saat kala, satın aldıklarını ıMerce-—298—
des'in geniş bagajına yedeştirmiş olarak San Fronsiscö'nun Tenderloin semtine doğru yola koyuldular. O'Forrel Sokoğı, Pa-zary Sokağı ve Van Ness Bulvarı arasındaki kesimdi Tenderloin denilen yer. Sutyensiz dansözleriyle, striptiz gösterileriyle, erkeklerin çıplak oturup kadınlarla seksten konuşabilmek için para ödediği barlarıyla ünlü bir yerdi.
Pornografi Nora'ya şok getiren bir yenilikti. Nora kendini tecrübeli biri olarak görmeye daha yeni yeni başlıyordu hayatta. Bu yörenin şov afişlerine, homo-barlarına, genelevlerinin ilanlarına ağzı açık bakmaktaydı.

«İnanamıyorum. Yani... inanıyorum oma... bir yandan da inanmıyorum,» deyip duruyordu. Travis ilanlardoki bazı deyimlerin ne demek olduğunu ona açıklarken Einstein'dan da tiksinti ifade eden homurtular yükseliyordu. Travis ona, «Bence de öyle, ahbap,» dedi.
Önünden geçmekte oldukları gazinonun afişinde, «CANLİ SEKS ŞOVU» diye yazıyordu. Nora şaşkın.
«Tanrım, başka gazinolarda ölülerle seks de mi var?» diye sordu.
Travis öyle bir kahkaha attı ki arabayı sürüşü oksodı. «Yo, hayır, hayır. Tenderloin'de bile bazı sınırlar var. Canlı demek, filme alınmış değil demek. Filmlerde seks istemediğin kadar bol. Amo bunlar gerçeğini, sahnede sunuyorlar. Gerçekten mi, bilemem tabii.»
«Bilmek de istemem,» dedi Nora. Taşradan gelip kentin batakhanelerini ilk defa gören kız kuruları gibi konuşuyordu. «Burada neler yapıyorlar?»
«Burodo norma! yerlerde bulamayacağın şeyleri satorlor. Genç delikanlıları ya da bol miktarda uyuşturucu falan gibi şeyleri. Bazen de sahte sürücü ehliyeti ve sahte kimlik gibi şeyleri.»
«Ya,» dedi Nora. «Evet, şimdi anlıyorum. Burası yeraltı dünyasının kontrolunde. Baba filmindeki Corleone'ler gibi.»
Travis Mercedes'i kaldırım, kenorındaki park yerlerinden birine sokarken, «Eminim Mafya buradoki yerlerin pek çoğunun sahibidir,» diyordu. «Ama gerçek Mafya'yı Corleone'ler gibi cici bici sanmak hatasına düşmemelisin.»
Einstein arabada beklemeye razı oldu.
-—175 —
Travis inerken onunla şakalaştı, «Bana bak, tüylü surat, şansımız iyi giderse sana da yeni bir kimlik alırız. Kaniş yaparız seni.»
Karanlık basarken denizden esen rüzgârın serinlemesi, gündüz satın aldıkları kopitone anorakları giymek zorunda kalmaları, Nora'yı bir kere daha şaşırttı.
«Yoz geceleri bile serindir burası,» dedi Travis. «Az sonra do sis basar. Gündüz biriken sıcaklık çeker sisi denizden buraya.»
Travis anorağını hava serin olmasa da giyerdi zaten. Dolu tabancasını kemerinin arasına sokmuştu. Ceketin onu saklaması şarttı.
Arabadan uzaklaşırlarken Nora, «Tabancaya gerçekten ihtiyaç duyabilir misin?» diye sordu,
«Sanmom. Onu kimlik olarak aldım yanıma,»
«Hm?»
«Birazdan görürsün.»
Noro dönüp arabaya baktı, Einstein camdan onları seyrediyordu. Bakışları pek üzgün süzgündü. Nora onu orada yalnız bırakmaktan suçluluk duydu. Ama girecekleri yerlere hayvan sokmak mümkün olmayacağı gibi, böyle yerler Einstein'ın ahlâkı açısından da uygun olmazdı.
Travis yalnızca panolarında İspanyolca kullanan barlara bakıyordu. Kimisi iyice dökülmekteydi barların. Duvar boyaları solmuş, halıları küflenmişti. Bazıları da çürümüşlüklerini yal-. dizil aynalarla saklamaya çalışıyordu. Aralarında gerçekten te-miz ve zengin dekore edilmişleri pek azınlıktaydı. Travis bunların her birinde barmenle İspanyolca konuşuyor, orkestra ora vermişse müzisyenlerle de konuşuyor, onlara yirmi dolarlıklar dağıtıyordu, Noro İspanyolca bilmediğinden, neler söylendiğini, bu İnsonlaro neden para verildiğini hiç anloyamıyordu.
Bir bardan ötekine giderken Travis yolda ona ülkeye koçok girişlerin en çok Meksika, Salvador ve Nikaragua'dan olduğunu anlattı. O ülkelerin halkı ekonomik kargaşadan ve siyasal baskıdan kaçarak geliyorlardı buraya. Bu nedenle sahte kimlik arayan

müşteriler orasında İspanyolca konuşanların sayısı, Vietnamlı, Cinli ve diğer ülkelerden gelenlerin toplamı kadar çoktu. «Sohte kimlikleri kimin verebileceğini en kısa yoldan ancak Latin yeraltı dünyasından öğrenebiliriz,» diyordu Travis. «ipucu buldun mu?»
«Henüz sayılmaz. Ancak tek tük bilgiler bulduk. Paraların yüzde doksan beşini boşuna dağıtıyorum herhalde. Ama kaygılanma, aradığımızı bulacağım. Tenderloin'ın kapanmaması bu yüzden. Buraya gelenler aradıklarını mutlaka bulurlar sonunda.»
Sokakta yürüyen tipler bile şaşırtıyordu Nora'yı. Onlar da sutyensiz barlardakiler kadar garipti. Asyalılar, Latinler, beyazlar, siyahlar, hattâ kızılderiliier bile bu alkolik sise karışmış durumdaydılar. Sanki günah dünyasında ırksal uyum sağlanmış, sorun kalmamış gibi. Biucinli, deri ceketli serserilerin yanısıra, takım elbiseli, temiz pak görünüşlü tipler de vardı. Üstelik genel çoğunluk, kibar bir mahallede de yutulobilecek gibiydi. Nora şaşkınlıklar içindeydi.
Erkeklerin yanında pek kadın yoktu. Doha doğrusu, kadın vardı da, pek azı satılık değildi. Hot Tips adlı bir sutyensiz barda çalınan Rock and Roll müziği öyle yüksek sesliydi ki Nora' nın başı ağrımaya başladı. Güzel vücutlu altı kız gösteri yapıyordu. Giysi okırak külotlarıyla ayaklarındaki sivri topuklu ayak-Kabıları vardı. Erkek seyirciler yo kendinden geçmiş trakıyor, ya alkışlıyor ya da yuhalıyordu. Garson kızlarda da sutyen yoktu.
Travis barmenle İspanyolca konuşurken Nora müşterilerden bazılarının kendisine sulu sulu baktığını farketti, keyfi kaçtı. Elini Travis'in kolundan çekmiyordu, Travis'ten baltayla bile ayıramazlardı o anda onu.
Bardaki viski kokusu ter Kokusuna, ucuz parfüm kokusuna, ■ sigara kokusuna karışıyordu, Nora dişini sıktı, kusup kendimi rezil etmeyeceğim, diye ahdetti içinden. Travis barmenle birkaç dakika hızlı hızlı konuştukton sonra birkaç yirmi dolarlık uzattı, barmen onu salonun arka tarafına geçirdi. Orada pek iri kıyım bir adam, önüne boncuklu perde asılmış bir kapının yanındaki sandalyede oturmaktaydı. Siyah deri pantolon ve beyaz tişört giymişti. Kolları ağaç gövdesi gibiydi. Suratı çimentodan dökme, gri gözleri cam kadar saydamdı. Travis onunla da İspanyolca konuştu, eline iki tane yirmilik tutuşturdu.
■ 300 —
■ 301
Müziğin gürüitüsü boğuklaşiri<en bir kodm mikrofonda ko- " nuşmaya başlamıştı. Kullandığı kelimeler pek edepsizce ve imalıydı.
Nora yeni bir şokla sarsılırken müzik tekrar başladı, müşteriler de dansözlerin külotu arasına para sokuşturmaya başladılar. Nora deminki anonsun anlamını ancak o zaman çözebildi.
Deri panîollu dev bu arada sandalyesinden kalktı, onları boncuklu perdenin arasından geçirdi, üç metre eninde, altı metre boyunda bir odaya soktu. Bu odada altı çıplak dansöz de bir sonraki gösteriye hazırlanmaktaydılar. Her biri aynada makyajını onarıyor, bir yandan da çene çalıyorlardı. Güzel kızlardı hepsi. Ama yüzlerinde sert ifadeler vardı genellikle. Yumuşak
ifadelisi pek azdı.
Dev adam, el ele yürüyen Travis'lo Nora'yı soyunma odasının arka kapısına götürdü. Onlar geçerkoıı dansöz kızlardan biri elini Nora'nın omzuna atıp onlarla birlikto yürümeye başladı.
«Sen yeni misin, hayatım?»
«Ben mi? Yo, hayır, ben burada çalışmıyorum.»

İri memeli sarışın kız, «Oysa malzemen var, tatlım,» dedi. l Nora ancak, «Hayır,» diyebildi.
«Bendeki malzemeyi beğendin mi?» diye sordu sarışın kız.
«Çok güzelsin.»
Travis dansöz kıza, «Vazgeç, arkadaş,» dedi. «Bayanda öylesi yok.»
Sarışın tatlı tatlı gülümsedi. «Bir denese hoşuna gidebilir.»
Derken arka kapıdan çıktılar, az ışıklı bir koridora adım attılar. Nora kadının kendisine aşk teklif etmiş olduğunu ancak o zaman anlayabildi,
Gülsün mü, kussun mu, bilemiyordu.
Dev adarn onları binanın arka tarafındaki bir büroya götürüp yalnız bıraktı. «Bay Van Dyne birazdan gelecek,» dedi.
Büronun duvarları griydi. Gri çelik sandalyeler, çelik dosya dolapları, gri çolışnıa masası... ama hepsi de pek eskiydi. Çıplak duvarlarına takvim ya da resim asılı değildi. Masada kalem'^kâ-ğıt falan yoktu. Bu oda herhalde pek ender kullanılıyordu.
Nora'yla Travis çelik sandalyelere oturup beklediler.
Bardan müzik ,sesi duyuluyordu ama kulakları sağır edecek gibi değildi. Nora soluğunun normale dönmesini bekledi, sonra,
«Bunlar nereden geliyor?» diye sordu. «Kimler?»
«Bu dolgun memeli, zarif vücutlu, sekse istekli güzel kızlar. Bu kadar çoğunu nereden bulmuşlar?»
Travis, «Modesto'nun dışında bir üretme çiftliği var,» dedi. Nora ona ağzı açık baktı.
Travis güldü, «Özür dilerim. Senin ne kadar masum olduğunu unutuyorum bazen. Bayan Cornell.» Onu yanağından öptü. Sakalı biraz batsa büe, öpüşü yine güzeldi. Üzerinde dünkü kıyafeti olduğu halde, traşsız olduğu halde, yine de bebekler kadar temiz görünüyordu Travis. «Sana ciddi cevap vermek gerek, çünkü şaka ettiğimi anlayamıyorsun,» dedi.
Nora gözlerini kırpıştırdı. «Modesto'nun dışında üretme çiftliği yok, değil mi?»
«Yok. Bu kızların çoğu artist olma hevesinde. Holly|wood'da yıldız olma peşinde. Onu başaramayınca Los Angeles'in bu tür yerlerine düşüyorlar ya da San Fronsisco'ya geliyor, belki Vegas'a gidiyorlar. Bunu geçici sayıyor kızlar. Çabucak iyi para * kazanıyorlar. İhtiyat akçesi toplayıp Hollyvood'u bir daha denemek amacındalar. Çoğu doğru dürüst aile kızlarıdır. Ama aralarında bazıları, kendilerinden nefret ettikleri için bu işi bilerek yapar. Ya kendilerini ya ailelerini küçük düşürmek, ona babalarına, belki kocalarına meydan okumak için. Bazıları da meslek olarok fahişeliği seçmiştir.»
«Fahişeler burada... müşteri mi buluyor?» «Belki. Bir kısmının dansözlük yapması, vergi dairesi kapılarını çaldığında parayı nereden kazandıklarını açıklayabilmek içindir. Danstan gelen kazancı gösterir, ötekini saklarlar.» «Hazin,» dedi Nora. «Öyle. Çoğunun durumu hazin.» «Bize sahte kimlikleri Van Dyne mı verecek?»
«Sanıyorum.»
Nora ona kaygılı bakışlarla baktı. «İşlerin yolunu gerçekten biliyorsun... öyle değil mi?»
«Bu seni rahatsız mı etti? Yani böyle yerleri bilişim?»
Nora bir an düşündü, sonra, «Hayır,» dedi. «Aslında bir kadın kendine bir koca alacaksa, her durumda ne yapılacağını bilen biri olması daha iyi herhalde. İçime güven veriyor.»
«Bana karşı mı?»

«Sana karşı, evet. Bu işleri başaracağımıza, Einstein'ı da, kendimizi de kurtaracağımıza inancım artıyor.»
«Güven iyi şeydir. Ama Delta Birliğinde bize öğretilen şeylerden biri, aşın güvenin insanın ölümüne yol açabileceğiydi.»
Kapı açıldı, dev adam yanında yuvarlak suratlı, gri takım elbise, mavi gömlek giymiş, siya'n kravat takmış biriyle döndü.
«Van Dyne,» diye kendini tanıttı yeni gelen. Ama el isıkmaya kalkışmadı. Masanın bpşma geçip oturdu. Seyrelmeye başlamış -san saçlan, bebek gibi düzgün cildi vardı. Televizyon reklamlarındaki borsa simsarlarına benziyordu: Zeki, güvenilir, iyi niyet-liymiş gibi, «Sizinle konuşmak istedim, çünkü hakkımda bu asılsız söylentileri kimin yaydığını merak ettim.»
Travis, «Bizim yeni kimliklere ihtiyacımız var,» diye karşılık verdi çekinmeden. «Hem sürücü ohliyetleri, hem sosyal güvenlik kortları... her şey. Birinci sınıf, gerçek kişilerin kimlikleri olmalı. Uydurma değil.»
Van Dyne kaşlonnı kaldırarak, «Ben de bundan söz ediyo-• rum,» dedi. «Benim bu işlere bulaştığımı da nereden duydunuz? Korkanm size yanlış bilgi verilmiş.»
Travis, «Birinci sınıf, aslına uygun kimlikler istiyoruz,» diye tekrarladı.
Van Dyne bir ona, bir Nora'ya baktı. «Cüzdanınızı göreyim. Sizin de çantanızı, bayan.»
Travis cüzdanını masaya koydu, Nora'ya, «Sakıncası yok,»
dedi.
Nora da çantasını isteksiz bir tavırla masaya bıraktı. . Van Dyne, «Lütfen kalkın, Ceasar üstünüzü arasın,» diye buyurdu.
Travis kalkarken Nora'ya da kalkması için işaret etti.
Beton suratlı Caesar, Travis'in üstünü insana utanç veren bir dikkatle aradı, .357 Magnum'u buldu, masaya koydu. Nora'yı daha da iyice aradı. Bluzunun düğmelerini açtı, mikrofon var mı diye sutyenini bile yokladı. Travis ona Caesor'ın ne aradığını söylememiş olsa, buna dünyada izin veremezdi Noro. Yüzü kızarmıştı. Caesor'ın suratında ise hiçbir ifade yoktu. Sanki robottu adam. Erotik tepkiler göstermeyen biriydi.
Caesar aramayı bitirince oturdular, Van Dyne'ın çantaları yoklamasını beklediler. Nora adamın paraları alıp karşılığında bir şey vermeyeceğinden korkuyordu. Ama adam yalnızca onların kimliklerine, bir de Nora'nın çantasındaki kasap bıçağına ilgi gösterdi. '
İş bitince Travis'e döndü. «Pekâlâ. Polis olsaydın, Magnum taşımana izin vermezlerdi.» Silahı açıp haznesine baktı. «İçi de dolu. Emniyet canına okurdu.» Sonra Nora'ya gülümsedi. «Kadın polisler de kasap bıçağı taşımaz.»
Nora ancak o zaman anladı Travis'in demin ne demek istediğini. Tabancayı yanına olması kendini korumak için değil, gerçekten kimlik kanıtlamak içindi.
Van Dyne'la Travis bir süre pazarlık ettiler, sonunda geçerli yeni kimlikler için altı bin beş yüz dolarda kesiştiler.
Tüm eşyolan, tabancayla bıçak da dahil olmak üzere, kendilerine geri verildi.
Gri edadan çıkıp Van Dyne'ın peşisıra dar bir koridordan ilerlediler. Caesar orada kaldı, onlar üçü loş tieton merdivenlerden bodruma indiler. Gazinonun müziği buraya pek az geliyordu.
Nora bu bodrumda ne görmeyi umduğunu bilmiyordu. Belki Edward G. Robinson'a benzeyen tiplerin, alınlarına yeşil siperlik takmış, eski model matbaa makineleri başında çalışıyor olacağını sanıyordu. Ama karşısına çıkan manzara kesinlikle onu çok ^şaşırttı.

Bodrum yirmiye altmış bir holdü. Duvar diplerine kasa kasa içkiler dizilmişti. Karşı duvara vardıklarında Van Dyne kapının »ervozında bir düğmeye bastı, kapalı devre bir kamera onlara ffioği'u dönerken hırıltılı sesler çıkardı. t
Kapı içerden açıldı, daha küçük bir odaya girdiler. İki sakallı genç adam, ,odadaki yedi bilgisayardan ikisinin başında ' çalışmaktaydı. Birincisi Rockport pabuçlu, safari pantolonlu, makrame kemerli, safari gömlekliydi. Öteki, blucin ve eşofman kazağı giymişti. İkiz gibi benziyorlardı birbirlerine. Steven Spi-elberg'in gençliği gibiydiler. Çaiışmalanna öyle gömülmüşlerdi ki, Nora'yla Travis'e de, Van Dyne'a da bakmadılar. Ama çalışırken bir yandan da keyifleniyor, kendi kendilerine, makinelerine, birbirlerine yüksek teknoloji dilinde bir şeyler söylüyorlardı mınıtıyla. Nora o sözlerin anlamını hiç anlamıyordu.
Odada iki gencin dışında genç bir İcadın vardı. Kısa san şadı, güzel altın gözlü bir kadın. Van Dyne iki gence açıklama

yaparken kadın da Travis'le Nora'yı odanın öbür ucuna götürdü, beyaz bir ekranın önünde durdurup sahte ehliyet için fotoğraflarını çekti. '
Sarışın kadın filmi banyo etmek üzere karanlık odaya geçtiğinde Travis'le Nora tekrar bilgisayarların başına, Van Dyne'ın yanına geldiler. İki genç hâlâ mutlu mutlu çalışmaktaydı. Noro onların o kadar güvenli bilinen trafik bilgisayarlarına, Sosyol Güvenlik bilgisayarlarına sızıp bilgi alışlarını şaşkınlıkla seyretti. Başka federal kuruluşların bilgisayar Sistemlerine de giriyordu bu gençler.
Travis açıkladı. «Boy Van Dyne'a gerçek kimlik istiyorum, dediğim zaman, bizi otoyolda durduran polis tarama yaparsa tatmin edici cevaplar bulabilsin demok istedim. Bize verecekleri ehliyetler aslında farksız olacak. Bu iki genç şimdi yeni adlarımızı DMV dosyalarına işliyorlar, böylo ehliyetlerin verilmiş olduğunu devletin tüm veri bankalorıncı knydodiyorlar.»
Van Dyne, «Adresler sahte elbette,» diye açıklamaya katkı-da bulundu. «Ama yeni odlarınızla yeni bir yere yerleştiğiniz zaman DMV'ye başvurur, adres değişikliği yaptık dersiniz, her şey yasallaşır. Biz bu belgeleri bir yıllık olarak veriyoruz. Yılın sonunda DMV bürosuna gider, gerekli sınavdcııı geçer, yeni ve gerçek ehliyetler alırsınız. Hemen verirler, çünkü yeni adlarınız dosyalarında ve bilgisayadarında var.»
Nora, «Nedir yeni adlarımız?» diye sordu. Van Dyne güven verici bir sabırla anlattı. «İşe doğum sertifikalarından başlamak zorundayız. Batı ABD'deki tüm bebek ölümlerinin kaydını tutanz. Elli yıllık. Sizin doğduğunuz yılları taradık. Saçları, gözleri sizinle aynı renkte olon ölmüş bebekleri bulmaya çalıştık. İlk adının sizinki gibi olmasını da tercih ettik. Her iki adı birden değiştirmek kolay olmaz sizin için. Sonunda Nora Jean Aimes diye bir kız çocuğu bulduk. Sizin doğduğunuz. yılda, 12 Ekimde doğmuş, bir ay sonra do ölmüş. Burada, San Fransisco'da. Lazerli baskı makinemizde hemen her tür harf ve baskı tekniği taklit edilebilir. Son Fransisco'da o yıllarda verilen doğum sertifikasının aynısını bastık. Üzerinde Nora Jean'in adı var, gerekli bilgilerde. Bundan iki fotokopi çıkaracağız, ikisini de size vereceğiz. Daha sonra Sosyal Sigorta dosyalarına girip Nora Jean Aimes'e sigorta numarası aldık. Ona daha önce öyle bir numara verilmemiş. Ardından ömrü boyunca yatırdığı vergileri işledik.» Adam gülümsedi. «Yatırdığınız primler şimdiden emekli olmaya yetiyor. Vergi dairesinin bilgisayarına da sizin geçmişte garson olarak altı kadar kentte çalıştığınız, vergilerinizi zamanında ödediğiniz yazıldı.»
Travis ekledi. «Doğum sertifikası ve sigorta numarası hazır olunca, oto ehliyeti ve gerçek bir kimlik de çıkarabiliyorlar.»

«Demek benim adım Nora Jean Aimes, öyle mi? Ama kızın doğum sertifikası kayıtlara geçmişse., ölüm sertifikası do geçmiştir. Biri gerçekten ararsa...»
Van Dyne başını iki yana salladı. «O yıllarda doğum sertifi-kolan da, ölüm sertifikaları da yalnız kâğıt üzerindeydi. Bilgisayar kayıtları yoktu. Çok masraflı olacağından, devlet de eski belgeleri bilgisayara işlemedi. Merak eden olursa, bilgisayoro sorup cevabı iki dakikada bulamaz. Mahkemeye başvurmaları, adli tıp dosyalorını tarayıp Noro Jean'in öldüğünü saptamaları şart. Yapamazlar, çünkü biz sizden aldığımız para karşılığında Nora Jean'in ölüm sertifikasını da bulup yok ediyoruz.»
Delikanlılardan biri, «Biz şu anda TRVV'ye sızdık,» dedi. «Kredi kartı ajansına.»
Nora ekranda ışıklı rokomlorı görüyor, hiçbir şey anlamı-yordu.
Travis anlattı. «Bize bir kredi tarihçesi hazırlıyorlar. Bir yere yerleşip yeni adresimizi DMV ve TRVV'ye kaydettirdiğimizde kredi kartı ajansları adresimize üyelik teklifleri yollamaya başlayacak. Visa, Masterkart, hattâ belki American Express'!e Car-te Blanche bile.»
«Nora Jean Aimes,» diye mırıldandı genç kadın uyuşuk bir sesle. Yeni hayatının ne kadar çabuk kurulabildiğine şaşmış gibiydi.
Travis'in doğum yılında doğup sonra ölen, onun ilk adını taşıyan bir bebek bulamadılar. O da, Samuel Spencer Hyatt adına razı olmak zorunda kaldı. Som o yılın Ocak ayında Portland' da doğmuş, Mart ayında do ölmüştü. Ölüm sertifikası kayıtlardan silinecek, yok edilecekti.
İki genç zevk olsun diye Travis'e bir de askeriik geçmişi yarattılar. Altı yıl deniz komandosu olarak hizmet görmüş, modol-' yo almış bir asker yaptılar onu. Orta Doğu'da gösterdiği yarar

îlkiardan ötürü. Sonra yeni adıyla emlâkçı kimliği isteyip istemediğini sordular, yirmi beş dakikada o iş de yapıldı. «Tereyağından kıl,» dedi gençlerden biri. Öteki de, «Tereyağından kıl,» diye onu yankıladı. Nora kaşlarını çattı. Anlayamamıştı. «Yani kolay,» diye açıkladı gençlerden birincisi. Nora başını sollayarak, «Tereyağından kıl,» diye onayladı. Altın gözlü sarışın, elinde yeni sürücü ehliyetleriyle döndü. «İkiniz de çok fotojeniksiniz,» dedi.
Van Dyne'la tanıştıklarından iki saat yirmi dakika sonra, ellerinde yeni kimliklerinin bulunduğu büyük sarı zarflarla o bordan çıkıyorlardı. Sokağa ayak bastıklarında Nora'nın başı döner gibi oldu, arabaya doğru yürürlerken Travis'in koluna girdi.
Sis basmıştı ortalığı. Işıklar bulanık görünüyordu. Bayağılık dolu sokaklar bir esrar perdesine sarınmıştı. Ama insan buraları gündüz gözüyle görünce böyle rüya gibi bulmuyordu. Einstein Mercedes'te sabırla beklemekteydi. Noro ona, «Seni kaniş yapamadık,» dodi. Bir yandan güvenlik kayışını tokalıyordu. «Amo kendimiz sağlam kimlikler aldık. Einstein, Sam Hyott ve Nora Aimes'le tanışmanı istiyoruz.»
Seter elini ön kanepeye uzattı, Nora'nın gözlerine baktı, sonra Travis'e baktı, burnundan bir homurtu çıkardı. Sanki onlara, «Beni kandıramazsınız, kim olduğunuzu biliyorum,» diyordu.
Noro, Travis'e döndü, «Senin antiterör eğitimin... oradan mı biliyorsun bu Van Dyne gibi tipleri? Teröristler yeni bir ülkeye girince böyle yerlerden mi kimlik alırlar?»
«Evet. Bazıları Van Dyne gibi tiplere gider ama hepsi değil. Çoğuna kimlikleri Sovyetler verir. Yoksul zabıta kaçaklarına değil tabii.»
Travis kontağı açarken Nora, «Sen Van Dyne'ı bulduğuna göre, bizi arayanlar da bulabilir onu,» dedi.
«Belki. Uzun sürer ama..; belki bulurlar.»
«O zaman yeni kimliklerimizin hikâyesini öğrenirler.»

«Hayır.» Travis silecekleri çalıştırıp camın buğusunu temizledi. «Van Dyne kayıt tutmaz. Yaptığı işi belgelemek istemez. Günün birinde orayı basarlarsa, bilgisayarlarda yalnızca o barın hesaplarını bulacaklardır.»
Kentin içinden Golden Gate köprüsüne doğru sürdüler arabayı. Nora sokaklardaki insanlara, öteki arabalardaki yolculara hayran hayran bakıyordu. Yalnız Tenderloin'de değil, içinden geçtikleri her semtte. Kendi kendine, acaba bunlardan kaçı sahte kimlikle yoşıyordur, diye merak etmekteydi.
«Üç saatten kısa zamanda yeniden yaratıldık,» dedi. «Ne dünya, ha? İşte yüksek teknolojinin en büyük önemi bu. Âzami esneklik. Bütün dünya esnekleşiyor giderek. New York'tan San Fransisco'ya anında para gidiyor. Dünyanın her yerine de. Sınırlar aşılıyor, artık gümrükten bir şey kaçırmak gerekmiyor. Para hep elektrik şarjları halinde. Onu yalnız bilgisa-yarlar anlıyor. Her şey akışkan ve esnek. Kimlikler bile. Geçmiş bile esnek.»
Noro, «Yaratıkların genetik yapıları bile,» diye ekledi. Einstein bu söze kotılıyormuş gibi 'vuf'ladı. Noro, «Korkunç, değil mi?» dedi.
Travis, «Biraz,» dedi. Sisli köprüye yaklaşmaktaydılar. «Ama esneklik aslında iyi bir şeydir. Sosyal ve mali esneklik, öz-güriüğü garanti altına alır. Umarım gelecekte hükümetlerin rolü küçülecek, insanları geçmişte olduğu gibi sıkı sıkı kontrol edemeyecekler. Totaliter hükümetler vorlıklorını sürdüremeye-. çekler.»
«Nasıl yani?»
«Bir diktatöriük, esnek ve teknik bir toplumu nasıl kontrol edebilir? Tek çaresi, ülkeye yüksek teknolojiyi sokmamak olur. İİlkçağda yaşıyormuş gibi. Bu da o ulusun intihan demek. Rekabet edemezler. On yıl, yirmi yıl içinde, modern ilkeller oluverirler. Şu sıra Sovyetler bilgisayorı yalnız savunma sanayiinde kutlanmaya çalışıyor oma bunu uzun süre sürdüremezler. Tüm ekonomilerini bilgisoyarlaştırmak, insanlara bilgisayar kullanmayı öğretmek zorundalar. İnsanlar sistemin kontroiunu ele olmco, devlet nasıl baskı altında tutabilecek onlan?»
» Köprünün bu başında gişeler yoktu. Hava yüzünden taşıtlar lep yavaş gidiyordu. Nora başını kaldırıp sisler içindeki köprü iskeletine baktı, Yani sence yirmi yıla kadar, dünya cennet olacak,» dedi.
«Cennet değil. Daha zengin, daha rahat, daha güvenli, daha mutlu... ama cennet değil. İnsan yüreğinin sorunları ve zi

hin hastalığı tehiikeleri yine var olacak. Yeni dünya, demin saydığım iyiliklerin yanısıra bazı tehlikeler de getirecek.»
«Ev sahibini öldüren yaratık gibi mi?»
«Evet.»
Arka kanepede Einstein hırladı.
12
Aynı Perşembe günü öğleden sonra, yani 26 Ağustosta, Vince Nasco da Kablo Johnny'nin San Clemente'deki evine gitmiş, Santa Barbaro'da Ted Hockney'in bir gece önceki ölüm ; olayını öğrenmişti. Cesedin durumu, özellikle de gözlerinin çıka-rılmış olması Yabancı'yı getiriyordu hatıra. Ayrıca Johnny, NSA' nın olayı yetkisine aldığını dcı öğrenmişti. Bu durumda işin Banodyne kaçaklarıyla ilgili olduğunu Vinco kesinlikle anladı.
O akşam bir gazete aldı, Meksika lokantasında yemeğini yerken Hockney'i ve onun evini kiraloyuıı Travis Cornell adlı adamı okudu. Gazeteye göre Cornell askerliğinde Delta Birliğinde görev yapmış bir em'iâkçıydı. Sözde evindo panter besliyordu. Hockney'i o panter öldürmüştü. Ama Vincd bunların uydurma olduğundan emindi.

Polis Cornell'i ve yanındaki kimliği bilinmeyen kadını, konuşmak üzere bulmak istediğini açıklamış, ama onları sanık olarak suçlamamıştı.
Yazıda Cornell'in köpeğiyle ilgili bir tek satır vardı. «Cornell ve kadın, yanlarında bir kızıl seterle yolculuk yapıyor olabilirler.»
Vince içinden, Cornell'i buldum mu, köpeği de buldum demektir, diye düşündü.
ilk olarak esaslı bir aşama yapmıştı. Seterin kendi alnının
yazısı olduğu yolundaki inancı daha da güçlendi.
Bunu kutlamak için bir porsiyon deniz mahsulüyle bir bira
daha ısmoriadı.
— 310 —
13
-182 —
Travis, Nora ve Einstein, Perşembe gecesi Son Fransisco" nun kuzeyindeki Marin kasabasında kaldılar. Bir marketten hazır yemekler satın aldılar, motel edasında yediler. Einstein tavuğa do, biraya da büyük ilgi gösterdi. Travis o gün köpek için satın aldıkları kâseye biraz bira koymaya karar verdi. «Ama yarım şişeden fazlası yasak, ne kadar beğenirsen beğen!» dedi. «Ayık olmanı, bazı sorulara cevap vermeni istiyorum.»
Yemekten sonra üçü koca yatağa yerleştiler, Travis Kelime Oyunu kutusunu açtı. Oyun kartonunu kenara bıraktı, Nora'ylo birlikte harfleri yirmi altı küme halinde bölüp ayırdılar. Einstein ilgiyle izliyordu. Sarhoş hali yoktu. «Tamam,» dedi Travis sonunda. «Bu sefer o evet-hoyır'lı sorulardan daha ayrıntılı cevaplar istiyorum. Yapabiliriz gibi geldi bana.»
Nora, «Harika!» dedi.
Travis yine köpeğe döndü. «Ben soruyu soracağım, sen cevap için gerekli harfleri göstereceksin. Cevabı kelime kelime yazacağız. Anladın mı?»
Einstein gözlerini kırpıştırıp Travis'e baktı, sonra harflere baktı, tekrar Travis'e bakıp sırıtır gibi yaptı.
«Pekâlâ,» dedi Travis. «Kaçtığın laboratuarın adını biliyor musun?»
Einstein burnunu 'B' harflerinin bulunduğu kümeye uzattı. Nora oradan bir harf aldı, kartonun üzerine koydu. Bir dakika dolmadan, köpek BANODYNE kelimesini yazdırmıştı onlara.
«Banodyne!» Travis düşünceli bir sesle mırıldandı bu kelimeyi. «Hiç duymadım. Tam adı bu mu?»
Einstein biraz düşündü, sonra yeni harfler göstermeye başladı, yazıyı tamamladı.
BANODYNE LABORATUARLARI A.Ş.
Travis bir bloknot alıp o adı yazdı, sonra yazının harflerini, toplayıp harf kümelerine tekrar kattı. «Nerede bu Banodyne?» diye sordu.
IPVINE.
«Akla uygun,» dedi Travis. «Seni îrvine'm kuzeyindeki ormanlarda bulmuştum. Pekâlâ... seni Salı günü buldum. On sekiz Mayısta. Sen Banodyne'den ne zaman kaçmıştın?»
Einstein baktı, inledi, harf seçmedi.
Travis, «Okumayı öğrendikten sonra okuduğun onca kitap sırasında ayları, haftaları, günleri, saatleri de öğrenmiş olman gerekir,» dedi. «Artık zaman kavramın var.»
Einstein hemen harfleri seçti: DOĞRU.
«Banodyne'deki araştırmacıların adlarını biliyor musun?»
DAVIS VVEATHERBY.

Travis o adı da not etti. «Başkaları do var mı?» Köpek harf seçmek için dura dura birkaç isim daha yazdı. Travis tüm adları not ettikten sonra, «Seni bu insanlar mı arıyor?» diye sordu.
EVET. BİR DE JOHNSON.
«Johnson mu?» diye sordu Nora. «O da bilim adamlarından mı?»
HAYİR. Köpek bir an düşündü, sonra harfleri seçti: GÜVENLİK diye karşılık verdi.
Travis, «Banodyne'in güvenlik sorumlusu mu?» dedi. HAYİR. DAHA YÜKSEK.
Travis, Nora'ya, «Herhalde federal örgütlerden birinde,» dedi, harfleri toplayıp yerlerine kaldırdı.
Bu sefer Nora, «Bu Johnson'un ilk adını biliyor musun?» diye sordu köpeğe,
Einstein harflere bakıp inledi. Travis, «Bilmiyorsan ziyanı yok,» dedi, oma köpek yazmaya çabaladı. LEMOOL, Nora harfleri toplarken, «Böyle isim oimoz,» dedi, Einstein bir daha denedi: LAMYOULL. Sonra bir daho. Ll-MUUL.
Travis, «Öyle de isim olmaz,» dedi. Köpek bu sefer, «LEM DEYİN» diye yazdı.
Travis o zaman köpeğin, harfleri çıkardığı sese göre kullanmaya çalıştığını anladı. Kendisi altı harf seçti: LEMUEL. Nora, «Lemuel Johnson,» dedi.
Einstein öne uzanıp onun boynunu yaladı. Bu adı iletebildiği İçin zevkten titriyor, yatağın yaylarını gıcırdatıyordu.
Sonra Nora'yı yalamayı kesti, KARANLIK LEMUEL diye yazdı.
«Karanlık mı?» diye sordu Travis. «Yani... kötü adam mı bu Johnson?»
HAYIR. KARANLIK.
Nora harfleri toplarken, «Tehlikeli mi?» dedi.
Einstein ona homurdandı, sonro dönüp Travis'e homurdandı. Sanki kolin kafalı buluyordu onları. HAYIR. KARANLIK,
Bir an sessiz oturdular, sonunda Travis, «Siyah!» diye patladı, «Yani Lemuel Johnson bir siyah mı?»
Einstein bir sevinç sesi çıkardı, başını aşağı yukarı sollod». kuyruğunu fınl fırıl çevirdi. Sonra on beş harf gösterdi. Yazdığı en uzun cevap bu. ADAM OLACAKSINIZ.
Noro güldü. Travis, «Zevzek.»
Ama o da sevinçten coşuyordu. Bu sevincini kelimelere dökmesi gerekse, yapamazdı. Haftalardır iletişim kurmuşlardı seterle. Ama bu harfler, iletişimlerine yepyeni bir boyut getirnrıişti. Einstein büsbütün kendi evlâtları olmuştu onların. Buna ek olarak d.oğa sınırlamalarının üzerine çıkmış olmanın sevinci de vardı. Einstein sıradan bir köpek değildi elbette. Zekâsı köpekten çok, insan zekâsıydı. Ama yine de köpekti o. Kofası yine de insandan farklı çalışıyordu. Türlerarası iletişimin bu yüzden esrarengiz ve mucizevi bir yönü vardı. Travis önündeki ADAM OLACAKSINIZ yazısına bakarken bu sözün anlamı onun gözünde genişledi, tüm insanlığı kapsamına alır gibi oldu.
Yarım saat boyunca Einstein'a sorular sordular, Travis cevapları not etti. Sonunda Ted Hockney'i öldüren sarı gözlü hayvana sıra geldi.
Nora, «Neydi o lanet olası şey?» diye sordu. YABANCI.
Trdvis, «Yabancı mı? Ne demek istiyorsun?» dedi. ONA ÖYLE DİYORLARDI.
«Laboratuordakiler mi? Neden Yabancı diyorlardı ona?»
ÇÜNKÜ YERİ YOK.
Nora, «Anlamıyorum,» dedi.
İKİ BAŞARI. BEN VE O. BANA KÖPEK DERLERDİ. ONUN CİNSİ YOK. YABANCI

— 313—0.,:,.....
— 184 —
Travis, «O da mı zeki?» dedi. EVET.
«Senin kadar zeki mi?» BELKİ.
«Tanrım!» Travis sarsılmıştı.
Einstein mutsuz bir ses çıkarıp başını Nora'nın dizine dayadı, okşanıp güven kazanmak istedi.
Travis, «Böyle bir şeyi yaratmayı neden istediler?» dedi. Einstein harfleri işaret etmeye başladı. ÖLDÜRSÜN DİYE. Travis'in omurgası ürperdi. «Kimi öldürmek istiyorlardı?» DÜŞMANI.
Nora, «Hangi düşmanı?» diye sordu. SAVAŞTA.
Travis bunun anlamını çözdüğü anda içi bulanır gibi oldu, yatağa yaslandı. Nora'ya geleceğin cennet olmayacağını söyleyişi gelmişti hatırına. İnsan yüreğinin ve zihninin hastalıkları yüzünden.
Einstein'a, «Yani sana göre YABANCI, genetik mühendis-üğiyle yaratılmış bir askerin prototipi,» dedi. «Cok zeki, tehlikeli bir polis köpeği. Savaş alanına götürülocok bir asker.»
ÖLDÜRSÜN DİYE YARATILDI. ÖLDÜRMEK İSTİYOR.
Nora bunu okuyunca iyice afalladı. «Ama çılgınlık bu! Böyle bir yaratığı nasıl kontrol edebilirler? Sahiplerine saldırmasını nasıl önlerler?»
Trovis eğilip Einstein'a, «Yabancı neden seni arıyor?» diye
sordu.
BENDEN NEFRET EDİYOR. «Niçin nefret ediyor?» BİLMİYORUM.
Nora harfleri toplarken Travis, «Seni izlemeyi sürdürecek
mi?» dedi.
EVET. SONSUZA KADAR.
«Öyle bir yaratık nasıl gözükmeden yol alır?»
GECELERİ.
«Amo yine de...»
FARELER NASİL GÖRÜNMÜYORSA. Nora, «Peki, seni nasıl izleyebiliyor?» dedi.
BENİ HİSSEDİYOR.
«His mi ediyor? Ne demek istiyorsun?» Seter uzun süre düşündü, cevap vermeye başlayacak gibi Oldu, sonunda, ANLATAMİYORUM diye yazdı.
«Sen de onu hissedebiliyor musun?» dedi Travis. BAZEN.
«Simdi hissediyor musun?» dedi Travis. EVET. ÇOK UZAKTA.
«Doğru, uzakta,» dedi Travis. «Yüzlerce mil. Seni gerçekten ' izleyebilir mi tâ oradan buraya?» [DAHA BİLE UZAĞA.
«Şu anda izliyor mu?» GELİYOR.
Travis'in ürpertisi daha da soğuklaştı. Ne zaman bulacak beni?»
BİLMİYORUM.
Köpek kaygılanmış, yine titremeye başlamıştı. «Yakında mı? Yakında mı bulacak?» BELKİ O KADAR ÇABUK DEĞİL.
Travis, Nora'nın sarardığını gördü, elini onun dizine koydu. «Bir yer bulup yerleşir, orada onu bekleriz, ömrümüz boyunca ondan kaçacak değiliz. Kendimizi savunabileceğimiz bir yer seçeriz. Geldiğinde Yabancı'yla boşa çıkabileceğimiz bir yer.»
Einstein ürpererek yeni harfler gösterdi: GİTMEM GEREKİR.
Travis harfleri toplarken, «Nasıl yani?» diye sordu-SİZİ TEHLİKEYE SOKUYORUM.
Noro kollarını seterin boynuna doladı, onu kucakladı. «Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Sen bizim bir porçomızsın. Ailedensin, şapşal... biz bir aileyiz. Bu işte hep

birlikteyiz. Hiç ayrılmayacağız, çünkü aileler ayrılmaz.» Kollarını onun boynundan çekip suratını ovuçlodı, burun buruna durdular, göz göze bakıştılar. Noro, «Bir sabah uyanır do seni gitmiş bulursam mahvolurum,» dedi. Gözleri yaşlarla doluydu. Sesi titriyordu. «Anlıyor-musun, tüylü surat? Gidersen mahvolurum.»
Köpek yine harfler seçti: BEN ÖLÜRÜM.
Travis, «Bizden oyrılırson ölür müsün?» diye sordu.
Köpek yine harfler seçti, yazılan yazıyı pkudu, sonra anlamını iyice onlodılor mı diye onların gözlerine baktı: YALNIZLIKTAN ÖLÜRÜM.
, —315— ■ •
— 185 —
BÖLÜM İKİ
nöbetçî

SEKİZ
1
Nora'nın direksiyona geçip kendi l>aşına Doktor Weingold' un muayenehanesine gittiği Perşembe günü, Travis'le Einstein da Caiifornia'nın Big Sur yöresinde satın aldıkları evin arkasındaki yeşil tepelere, yürüyüşe çıktılar.
Ağaçsız tepelerde sonbahar güneşi taşlan, kayolon ısıtmış, yere küçük bulutlonn gölgelerini düşürüyordu. Büyük Okyanus tarafından esen rüzgâr oltm rengine dönüşen otlan dalgalandırmaktaydı. Ne sıcak, ne soğuk, pek tatlı bir hava vardı. Travis blucini ve uzun kollu gömleğiyle rahattı.
Mçssberg marka, kısa namlulu, tabanca kabzalı 12'lik bir tüfek taşıyordu. Yürüyüşe çıkarken hep alırdı onu yanına. Biri soru sorarsa, çıngıraklı yılan vuruyorum, diyecekti.
Tepelerin ağaçlık toraflon, pınl pınl sabahlarda bile akşam ışığı gibi ışık alırdı. Hava orada serindi. Travis uzun kollu gömlek giymiş olduğu için şükretti. Ulu çamlar, birkaç dev kızıl ağaç, birkaç da oraya kanşmış başka ağaç nedeniyle ışık ormana zor sızıyordu. Alttaki çalılar da sıktı. İkide bir gelen sisler ve deniz havası besliyordu onlan.
Einstein durmadan bir puma izini kokluyor, Travis'e hayvanı izlettirmek istiyordu. Bereket versin tehlikeli hayvanlonn ne anlam ifade ettiğini anladığından, onlan izleme hevesini sonunda yeniyordu seter.
Daha çok, çevredeki faunayı gözlemlemekle eğleniyordu köpek. Zaman zaman patikalarda çekingen geyikler görüyor, ro-kunlorla karşılaşıyorlardı. Bunlan seyretmek çok eğlenceliydi. İçlerinden bozılan pek de dostça davran ıslıydı, ama korkorlorso
— 185—
ne kadar tatsizlaşobileceklerini Einstein da anlıyor, saygılı bir uzaklıktan bakıyordu onlara.
Daha önceki yürüyüşlerinde, çok sevdiği sincapların kendisinden korktuğunu görmek köpeği pek üzmüştü. Hayvancıklar donup kalıyor, gözleri vahşi vahşi bakıyor, minik kalpleri gözle görülecek biçimde çarpmaya başlıyordu.
Bir akşam Travis'e, SİNCAPLAR NİÇİN KORKUYOR? diye yazmıştı.
«İçgüdü,» diye açıklamıştı Travis de. «Sen köpeksin. Köpeklerin kendilerine saldırıp öldüreceğini içgüdüsel olarak biliyorlar.»
BEN YAPMAM.

«Yo, sen yapmazsın,» deyip onu okşadı Travis. «Sen onların canını yakmazsın. Ama sincaplar senin farklı olduğunu bilmez, öyle değil mi? Onlara göre, sen köpeğe benziyor, köpek gibi kokuyorsun, demek ki senden köpek gibi korkmak gerekir.»
BEN SİNCAPLARI SEVİYORUM.
«Biliyorum. Ne yazık ki onlar bunu anlayacak kadar zeki
değil.»
Böylece Einstein sincaplardan uzak durmayı öğrendi, onları korkutmamaya çalıştı. Sık sık, onları görmemiş gibi, başını öbür yana çevirip geçiyordu yanlarından.
O günkü gezilerinde geyiklere, kuşlara, rakunlara, bölgenin o değişik orman örtüsüne gösterdikleri ilgi pek azdı. Büyük Okyanusun manzarası bile pek dikkatlerini çekmiyordu. Bugün sırf Nora'yı merak etmekten kurtulmak için, oyalanmak için yürüyü-' şe çıkmışlardı.
Travis durmadan saatine bakıyordu. Saat bire doğru eve dönmelerini sağlayacak dolambaçlı bir gezi yolu seçmişti. Nora
o saatte dönecekti.
Ekimin yirmi biriydi o gün. San Fransisco'da kendilerine ye-, ni kimlik edinmelerinden bu yana sekiz hafta geçmişti. Bir hayli düşünüp taşındıktan sonra, yeniden güneye inmeye karar vermişlerdi. Böyle olunca Yabancı'yla aralarındaki uzaklık kısal-mış oluyordu. Ama nasılsa yaratık onları bulmadıkça, onlar onu öldürmedikçe kendilerine yeni bir hayat kuramayacaklardı. Bu nedenle, karşılaşmayı geciktirmek değil, çabuklaştırmak istiyorlardı.
Beri yandan, çok da güneye inmek, Santa Barbora'ya fazla yaklaşmak işlerine gelmiyordu. Yabancı bu sefer, Orange yöresinden gelişine göre doho hızlı yol olabilirdi. Günde yalnızca üç dört mil gideceğine güvenemezlerdi. Bu sefer hızlı gelirse, daha onlar hazır olmadan atılırdı üstlerine. Big Sur yöresi tenha, bir yerdi. Santa Barbora'ya uzaklığı yüz doksan hava miliydi. Burası gözlerine ideal gibi gözükmüştü. Yabancı eğer Einstein'ı geçen seferki tempoyla izlerse daha beş oy gelemezdi. Hızını iki katına çıkarsa bile, Kasımın ikinci haftasından önce buraya varmasına hiç olanak yoktu.
Gün yaklaşıyordu. Amo Travis de her türlü hozırlığr yapmış olmaktan memnundu. Yabancı'nın gelmesini bekliyordu âdeta. Şu ona kadar Einstein düşmanının tehlikeli sayılacak kadar yaklaştığını belirtmiş değildi. Besbelli daho uzun süre sabırla bek-lemek zorundaydılar.
Saat yarımda turu tamamlayıp evlerinin arka bahçesine döndüler. İki katlı, ahşap bir yapıydı evleri. Çatısı az meyilli, ba-caları kuzey ve güney taraftaydı. Alt katın ön ve arka terasları vardı. Hem doğuda, hem batıda. Her ikisi de ağaçlık tepelere bakıyordu.
Damın dik olmaması, buralara hiç kar yağmodığındandı. Bu sayede kiremitlerin üzerinde yürümek bile mümkündü. Zaten Travis ilk savunma tesislerine oradan başlamıştı. Ağaçların orasından çıktığında başını kaldırıp doma baktı, oraya çizdiği balık kılçığı biçimi deseni gördü. Bu kılçık biçimi oyuklar damda doho güvenli yürümeye yardımcı oluyordu. Yabancı bu eve gece yaklaşırsa, içeriye alt kot pencerelerinden giremezdi. Travis o pencerelerin hepsine içten kilitlenen pancarlar takmıştı. Ancak eli baltalı manyak bir insan başarırdı pancurları kırmayı. O zaman Yabancı teras sütunlarına tırmanıp ikinci katın ön veya arka balkonlarına gelecek, o pencereleri yoklayacaktı. Ama o raları da iç pancurlarla korunmuş bulacaktı. Travis bu orada üç hafta önce evin çevresine yerleştirdiği kızılötesi ışınlı alarm sistemi soyeslnde düşmanın geldiğini anlayacak, tavanarasından açılan kapaktan doma çıkacak, kiremitlere yerleştirdiği tutanaklara tutunarak kenara gelecek, balkonlara ve bahçeye tepeden bakabilecek. Yabancıyı bulduğu yerde hemen ateş açacaktı.

Evin yirmi metre kadar doğusunda küçük, pas rengi bir ambar binası vardı. Onun hemen gerisinden ağaçlar başlıyordu. Arazileri tarıma elverişli boş dönümleri kapsamadığından, besbelli eski sahibi o ambar binasını birkaç at besleyebilmek, içine kümes kurmak için yaptırmıştı, Travis'le Nora ise orayı garai olarak kullanıyorlardı. Ana yoldan gelen iki yüz metrelik toprok yol dosdoğru o ambarın kapısında bitiyordu çünkü.
Travis'e göre Yabancı geldiğinde, evi önce ormandan, sonra da o ambardan gözleyecekti. Hattâ belki onları orada bekler, Dodge pikaptan ya da Toyota arabadan inince üstlerine atlamak için pusu kurardı. Bu nedenle Travis ambarda da bazı sürprizler hazırlamıştı yaratığa.
Bir tek kere karşılaştıkları en yakın komşuları çeyrek mil kadar kuzeyde oturur, evi buradan gözükmezdi. Ana yol yakındı ama geceleri pek kimse geçmezdi oradan. Yabancı da büyük ihtimalle gece gelecekti. Çatışmada fazla silah patlarsa, sesler ormanda, tepelerde yankılanacak, bölgenin tek tük sakinleri sesin nereden geldiğini pek anlayamayacaklardı. Kimse gelmeden Travis yaratığı öldürüp gömebilirdi.
Travis şu anda Yabancı'dan çok Nora'ya kaygılandığından, arka merdivenleri çıktı, balkona açılan kapının iki sürgüsünü çekti, peşinde Einstein'la eve girdi. Mutfak aynı zamanda yemek odası olarak kullanılabilecek kadar genişti. Ahşap lambrili, Meksiko tipi seramik tabanlıydı. Meşe ağacından dolaplarıyla, desenli kireç tavanıyla pek sıcak bir yerdi. Büyük masanın çevresine rahat sandalyeler dizilmişti. Taş şömine de burayı evin kalbinin attığı yer haline getiriyordu.
Beş oda daha vardı. Koca bir salonla bir çalışma odası alt kotta, üç yatak odası da üst katta. Aşağıda bir banyo, yukarda bir banyo. Yatak odalarından birinde kendileri yatıyor, biri Nora'nın stüdyosu olarak kullanılıyordu. Buraya taşındıklarından beri biraz resim de yapmaya başlamıştı Nora. Üçüncü oda henüz boştu. Gelişmeleri bekliyordu.
Travis mutfağın ışığını yaktı. Ev ana yola iki yüz metrelik yerde olduğu halde, tek başına ve ıssız izlenimi veriyordu.
«Ben bir bira içiyorum,» dedi Travis. «Sen bir şey istiyor musun?»
Einstein boş su kabına yürüdü. Köşede, yemek kabının yonındaydı su kobı do. Seter bir tokat atıp kabı musluğa doğru itti.
Sonto Barbara'don kaçışlarından bu kadar kısa süre sonro böyle bir eve paraları yeteceğini aslında hiç sanmamışlardı. Hele de Garrison Dilworth'u ilk arayışlarında odam onlara Trovis' in banko hesaplarının dondurulmuş olduğunu haber verince. Ama hesaplar dondurulmadan, yirmi bin dolarlık çeki kurtarmayı da başarmışlardı. Garrison, Travis'in de, Nora'nın do paralarını sekiz çek defterine yatırmış, tıpkı planladığı gibi defterleri Travis'in verdiği adrese. Boy Samuel Hyott adına postalamıştı. O zamanki adresleri, bir hafta boyunca kaldıkları Morin Moteliydi. Ama daha sonra, Nora'nın evini beş sıfırlı iyi bir fiyat karşılığında sattığını bildiren avukot, motele bir paket çek daha yol-lomıştı.
Nora jetonlu telefondan onunla konuşurken, «Evi satmış olsan bile, parasının tümünü bu kadar çobuk almış olamazsın,» demişti.
Garrison da, «Haklısın, aslında bir ay sürecek o işler. Ama size para şimdi gerekli, ben de avans yolluyorum,» demişti.
Şimdilik evlerinin otuz kilometre kadar kuzeyindeki Carmel kasabasında, bir bankada hesap açmışlardı hemen. Yeni bir pikap satın almış, Garrison'un Mercedes'ini kuzeye. San Fransis-ko havaalanına götürüp bırakmışlardı. Sonra güneye dönüşlerinde Cormel'i geçip kıyı boyunca ilerlerken kendilerine bir ev bakmışlar, Big Sur

yöresini keşfetmişlerdi. Bu evi bulduklarında, peşin ödeyebilmişlerdi parasını. Satın almak, kiralamaktan daha akıllıca, peşin ödemek de taksitle olmaktan iyiydi. Daha az soru sorulurdu o zaman.
Travis kimliklerinin sağlam, olduğundan emindi gerçi. Ama gerekli olana kadar Van Dyne'ın belgelerini denemek istemiyordu. Zaten evi satın aldıktan sonra daha bir saygınlık kazanmışlardı artık. Mal almak yeni kimliklerine bir güç katmıştı.
Travis buzdolabından kendine bir şişe bira çıkarıp kapağını açtı, koca bir yudum içti, sonra Einstein'ın kâsesine su doldurdu. Köpek kilere girmişti. Kapı zaten hep aralık olduğundan, köpek ardına kadar açmayı kolay boşorıyordu. Patisini Travis'in oraya koyduğu pedala basınca kilerin ışığı da yandı.
Raflardo konserve kutular ve kavanozlar içinde yiyecekler
._322--

duruyordu. Ama aynı zamanda Travis'le Nora'nın oraya yerleştirdiği bir aygıt da vardı kilerde. Bu aygıt köpekle iletişimlerini kolaylaştırmaya yarıyordu. Dip duvara dayalı durmaktaydı. Plas-tikteri yapılmış yirmi sekiz tane düşey boru, yan yana tahta bir çerçeveye tutturulmuştu. Boruların üstleri açık, altları da pedalla çalışan kapaklarla kapanan türdendi. Tüplerin boyu yarım metre kadardı. İlk yirmi altısında alfabenin harflerinin yazılı olduğu fişler vardı. Boldu sayısı harflerin. Einstein istediği uzunlukta cümleler kurabilsin diye. Tüplerin önlerinde de, içinde hangi harfin bulunduğunu gösteren işaretler bulunmaktaydı. A, B,C,D gibi. Son iki tüpteki fişler, kelime oyununun boş fişleriydi. Travis bunlara virgül (ya da kesme işareti) ile soru işaretleri kazımıştı. Cümleyi bitiren noktaya gerek kalmayacağı kanısındaydılar. Nasılsa anlaşılırdı. Einstein pedala basarak alt kapak-ları açıp istediği harfi düşürüyor, sonra burnuyla iterek kelimeyi yazıyordu. Aygıtı buraya koymalarının nedeni, habersiz gelebilecek komşulora açıklama yapmak zorunluluğundan kurtulmaktı.
Einstein içerde harıl harıl pedala basıp harf yerleştirirken Travis elinde birası ve köpeğin suyuyla ön balkona çıktı. Oturup Nora'yı orada bekleyecekti. Birayla suyu bırakıp döndü, Einstein'in mesaimi okudu.
BİR HAMBURGER YA DA ÜÇ BİSKÜVİ YİYEBİLİR MİYİM?
Travis, «Ben öğle yemeğini Nora dönünce onunla yiyeceğim,» dedi. «Sen de bekleyip bizimle yemek istemez misin?»
Seter dişlerini yalayıp biraz düşündü, sonra eski mesajdaki harflere baktı, bir kısmını kenara itti, kalanlarıyla yeni bir mesaj oluşturdu.
PEKİ AMA ÇOK AÇIM.
«Bir şey olmazsın,» dedi Travis ona. Harfleri toplayıp tüplere, yerli yerine doldurdu. Girerken arka balkona bıraktığı tüfeği aldı, ön balkona getirdi, sallanan koltuğun yanına koydu. Einstein'm bu arada kilerin ışığını söndürüp peşinden gelmekte olduğunu duydu.
Kaygılı bir sessizlik içinde oturdular. Travis koltuğunda, Einstein yerdeydi.
Kuşlar cıvıl cıvıldı Ekim gününde.
Travis birasını yudumladı, Einstein arasıra su içti. Nora'nın bindiği Toyoto'nın torpido gözünde içi dolu bir .38 vardı. Morin yöresinden ayrıldıklarından beri Nora araba kullanmayı öğrenmiş, Travis'in yardımıyla .38'in de epey ustası olmuştu. Tam otomatik Uzi'yi. tüfeği de kullanabiliyordu. Bugün yanına yalnızca .38'i olması. Carmel'e kadar yolda bir tehlike beklenmediğindendi. Hem; zaten Yabancı. Einstein'a sezdirmeden yoklaşmış olsa bile, onun istediği Nora değil, köpekti. Nora güvende sayılırdı.
Ama nerede kalmıştı?
Travis, keşke ben de onunla gitseydim, diye düşünüyordu. Ne var ki, otuz yıllık bağımlılık ve korkudan sanra, Çarmei'e yalnız inmek Nora'nın kendini, gücünü,

bağımsızlığını, özgüvenini kanıtlamasına yardımcı oluyordu. Travis'in gelmesini istemezdi.
Saat bir buçuk olduğunda. Nora yarım soot gecikmiş durumdaydı. Travis içinin bulondığını. karnının ağrıdığını hissetti. Einstein kolkıp dolaşmoyo koyuldu. Beş dakika sonra, arabanın sesini ilk duyon seter oldu. Hemen balkonun merdivenlerinden oşoğıyo koştu, toprak yolun ba. şında durup bekledi.
Travis koygılondığını Nora'ya belli etmek İstemiyordu. O^ nun kendini koruyabileceğine güvenmemek sayılırdı kaygılan-mak. Oysa Nora gerçekten güçlü bir insandı artık. Bu yüzden i Travis koltuğundan kalkmadı, elinde birasıyla oturdu. Mavi Toyota göründüğünde rahatlayıp içini çekerek dönüp baktı. Nora eve yaklaşırken korna çaldı, Travis el solladı. Sanki deminden beri korkmamış gibi. Einstein onu selamlamak üzere garaja girmişti. Bir dakika sanra ikisi birlikte garajdan çıktılar. Nora blucin ve sarı beyaz kareli gömlek giymişti. Travis yine de onu balolarda, prensesler f-f, arasında dansedecek kadar güze! gördü.
Nora yaklaştı, eğilip onu öptü. Dudakları sıcacıktı. «Beni çok özledin mi?» diye sordu. «Sen gittin mi ne güneş parlıyor, ne kuşlar ötüyor, ne de bir neşe kalıyor.» Travis bunu şoka gibi söylemeye çalıştıysa da... sesi öyle ciddi çıktı ki!
Einstein, Nora'nın bacaklarına sürünüp onun dikkatini çekmeye çalıştı, sonra ixışını kaldırıp onun yüzüne baktı, yavaşça

'vuf'ladı. Sanki, «Eeee?» demek istiyordu.
«Hakkı var,» dedi Travis. «Zalimlik ediyorsun. Bizi bekletme.»
«Tamam,» dedi Nora. «Ne tamam?»
Genç kadın sırıttı. «Gebeyim.» «Ah, Tanrım!»
«Hamileyim:, bebek bekliyorum, müstakbel anneyim.»
Travis kalkıp onu kucakladı, bağrına bastı, öptü. Doktor We-ingold yanılmış olabilir mi, diye sorduğunda Noro, «Yo, çok iyi bir doktor,» dedi. Bu sefer Travis bebeği ne zaman beklemeleri gerektiğini sordu. Nora, Haziranın üçüncü haftası deyince Travis budala gibi, «Önümüzdeki Haziran mı?» diye mırıldandı. Nora güldü, «Herhalde bebeği öbürsü yıla kadar taşımak niyetinde değilim,» dedi. Sonunda Einstein da ona sürtünüp sevincini ifade etmek fırsatı buldu.
Nora, «Kutlamak için soğuk köpüklü getirdim,» deyip kese-kâğıdını uzattı.
Şişeyi çıkardıklarında alkolsüz elma şampanyasını gördüler. Travis, «Bu kutlama en iyi şampanyaya löyık değil miydi?» diye sordu.
Noro dolaptan bardakları çıkarırken, «Belki saçmalık ediyoruz ama... riske girmek istemem, Travis,» dedi. «Bebeğim olacağını hiç düşünmez, rüyamda bile görmeye cesaret edemezdim. İçimde manyok bir duygu, anneliğe hakkım olmadığını, bebeğin benden alınacağını, öyle olmaması için çok dikkatli davranıp her şeyi gereğince yapmamı fısıldıyor. Bu yüzden de, bebek doğana kadar içki içmiyorum. Fazla kırmızı et yemiyorum, daha çok sebze yiyorum. Sigara zaten içmediğim için o dert değil. Tam Doktor Weingold'un dediği kadar kilo alacağım, jlmı-nastiklerimi yapacağım, dünyanın en kusursuz bebeğini doğuracağım.»
«Elbette!» Travis onun bardağını doldurdu, biraz do köpeğin kâsesine koydu.
Nora, «Hiçbir terslik olmayacak,» dedi. Travis, «Hiç,» diye onoylodı.
Bebeğin şerefine içtiler. Nefis bir amca, bir dede, tüylü bir koruyucu melek olacak olan Einstein da içti. Hiçbiri Yabancı'dan söz etmedi.
O gece karanlıkta, yataklarında seviştiler, sarılıp birbirleri-^nin kalp atışlarını dinlediler. Travis oklındakini söylemeye ilk o zaman cesaret etti. «Belki şu beklentiler sırasında şimdi bebek sahibi olmamız doğru değil.» şşş, dedi Nora «Ama...»

«Bu bebeği biz planlamadık. Hattâ ona karşı önlem oldık. Ama yine de oldu. Önlemlerimize rağmen olmasında ben bir özel neden seziyorum. Sen ne dersin? Demin dediklerim, anneliğe hakkım olmaz falan diye zırvoladıklarım hep eski Nora olarak yaptığım saçmalıklar. Yeni Nora, bebeğimize hakkımız olduğu-nu söylüyor. O bize bir armağan. Tıpkı Einstein gibi.» «Ama gelebilecek olan...»
«Onun önemi yok,» dedi Nora. «Çaresine bakarız. Kurtuluyoruz ondan. Hazırız. Bebeği doğurur, birlikteki hayatımıza gerçek anlamıyla başlarız. Seni seviyorum, Travis.»
«Ben de seni seviyorum. Tanrım, hem nasıl seviyorum.» Geçen baharda Santa Barbora'da karşılaştığı o faremsi kadının ne kadar değişmiş olduğunu düşünüyordu. Şimdi çok güçlüydü Nora. Kararlıydı. Üstelik Travis'in korkularını gidermeye çalışıyordu.
Başarıyordu da. Travis kendini daho iyi hissetmeye başlamıştı. Bebeği düşündü, karanlıkta gülümsedi, yüzünü Nora'nın boynuna gömdü. Artık üç rehinesi vardı kaderin elinde... Nora, doğmamış bebek ve Einstein... ama Travis yine de kendini çok baştan beri hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Nora gidermişti onun korkularını.
Vince Nasco yüzyıllar boyunca cilalona cilalana bu derece parlatılabilmiş İtalyan modeli koltukta oturuyordu.

Sağında bir kanepeyle iki koltuk, bir de zarif sehpa vardı. Hepsi de, okunmamış kitaplarla dolu rafın önüne konmuştu. Bu kitapların okunmadığını biliyordu Vince. Çünkü bu oda Mario Tetragne'nın çalışma odasıydı. Tetragne o kitapları ona göste-rip, «Pahalı kitoplar,» demişti. «Üstelik ilk günkü gibi yeni. çünkü hiç okunmadılar. Hiç! Biri bile.»
Karşıdaki koca masanın başında Mario Tetragna, yanında çalışan müdürlerden gelen mektup ve raporların gerisinde oturmaktaydı. Yeni girişimlerle ilgiliydi raporlar. Ya da öldürülmesini emrettiği kimselerle ilgiliydi. Bir ara gözlerini kapadı, damar tıkanıklığından ölmüş gibi göründü. Oysa yalnızca Vince'in isteğini düşünmekteydi.
Mario «Tornavida» Tetragne, Tetragna ailesinin başı, babasıydı. Aile hem uyuşturucu işi yapar, hem kurnarla, fuhuşla, faizcilikle, muzır yayınlarla, San Fransisco'nun başka örgütlenmiş suç girişimleriyle uğraşırdı. Adamın boyu bir altmış ancak vardı. Kilosu yüz eliye yakındı. Yüzü, teni gepgergin, salam tulumu gibiydi. Bu adamın böyle bir örgüt kurabilmiş olduğuna inanmak güçtü. Evet, gerçi bir zamanlar genç olduğu kesindi, ama yine kısa boyluydu herhalde. Şişmanlığı da sanki yapısın-dan gibiydi. Küt parmakları Vince'e bebek ellerini hatırlatıyordu. Oysa o eller yönetmekteydi ailenin imparatorluğunu.
Vince, Mario Tetragna'nın gözlerine baktığında, bu bodurluğun, hattâ bu yozlaşmışlığın hiç önemi olmadığını anladı. Gözler bir sürüngenin gözleriydi. Yassı, soğuk, katı, dikkatli. İnsan ayağını denk almazsa, bu adamın hoşuna gitmeyecek bir şey yaparsa, o gözler hemen ipnotize ederdi onu. Yılanın fareyi ipnotize ettiği gibi,., sonra da yutardı. Bütün olarak yutar, içinde sindirirdi.
Vince hayrandı Tetragna'ya. Onun büyük insan olduğunu bilirdi. Keşke ona kendisinin de kader adamı olduğunu söy-leyebilseydi. Amo ölümsüzlüğünden kimseye söz etmemeyi öğrenmişti. Çünkü geçmişte, anlayacağını sandığı kimseler bile gülünç bulmuşlardı onu bu konuda.
Don Tetragna o sürüngen gözlerini açtı. «İyice anladığımdan emin oimok İstiyorum.» dedi. «Sen belli bir odamı orıyor-sun. Bu iş aile İşi değil. Kişisel bir kin.»
«Evet, efendim,» diye karşılık verdi Vince.

«Bu adamın sohte kimlik aldığını, yeni bir odla yoşamakto olduğunu düşünüyorsun. Ailelerin hiçbirinin üyesi olmadığı halde, bu tür belgelerin nasıl alınacağını bilir, diyorsun.»
«Evet, efendim. Geçmişi öyle ki,., bilir.»
«Ve bu belgeleri yo Los Angeles'te ya da burada aldığına inanıyorsun.» Don Tetragna eliyle pencereden Son Fronslsco'yu gösterdi.
Vince anlattı. «Ağustosun yirhrıi beşinde kaçmaya başladı. Santo Borbora'dan arabayla. Bazı nedenlerden ötürü uçakla gidemezdi. Sanırım yeni kimliğini çobucok ele geçirmek istemiştir. Önce güneye gidip kimliği Los Angeles'ton alacağını düşünmüştüm, çünkü orası doha yakın. Ama iki aydır Los Angeles'te gerekli herkesle konuştum. Orange yöresiyle San Diego'ya kada uzandım. Ona kimlik verebilecek herkesle ilişki kurdum. Elime birkaç ipucu geçtiyse de boş çıktı. Santa Barbara'dan güneye inmediğine göre. demek kuzeye gelmiş olmali. Kuzeyde istediği türden kâğıtları alabileceği tek yer de...»
«Bizim güzel kentimiz.» Don Tetragna pembe elini yine pencereye doğru salladı.
Vince, herhalde adam kente sevgiyle gülümsüyor, diye karar verdi. Oysa gülümsemesi pek sevgi dolu gibi değildi. Daha çok... hırs dolu gibiydi.
Don Tetragna devam etti. «Ve bana geldin, böyle kâğıtlar çıkarmak üzere benden yetki olmış kimselerin adlarını istiyorsun.»
«Banabu iyiliği yapmayı uygun görürseniz çok minnet duyarım.»
«Ama kayıt tutulmamıştır.»
«Evet. efendim. Yine de bir şeyler hatırlayabilirler.» «Onların işi hatırlamamak.»
«Ama insan zihni asla unutmaz. Don Tetragna. Unutmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, asla unutmaz.»
«Ne kadar doğru. Bu aradığın adamın hiçbir aileden olma-dığma yemin ediyorsun, öyle mi?»
«Yemin ediyorum.»
«Bu cinayet hiçbir şekilde benim aileme kadar izlenmeme-
li.»
«Yemin ediyorum.»
•191 —
— 191— ■
Don Tetragna gözlerini bir daha kapadi ama bu seferki kisa sürdü. Açtığında yüzünde geniş, ama neşesiz bir gülümseme vardı. Vince ömründe bundan neşesiz bir şişko görmemişti. «Baban kendi ulusuna arkasını dönüp bir İsveçli kızla evlendiğinde, ailesi umut kesmiş, en kötü sonuçları bekler olmuştu. Ama annen iyi bir eş oldu. Soru sormayan, söz dinleyen bir eş. Ve seni yarattılar... yakışıklı bir evlât. Sende yakışıklılıktan öte nitelikler de var. İyi bir askersin. Vince. İyi iş gördün Nevv York ailelerine. New Jersey ve Chicago'daki ailelere de. Hattâ bize de. Doha Pantongela denilen homamböceğini ortadan kaldırıp bana iyilik yaptığından bu yana pek uzun zaman geçmedi.»
«Siz bana o iş için cömertçe para ödediniz. Don Tetragna.»
Tornavida elini havada salladı. «Her iş için para öderiz. Hepimize yaptıklarımız için para verilir. Ama burada paradan söz etmiyoruz. Senin o uzun sadakat yıllarının değeri paradan fazla. Bu nedenle sona en azından bu küçük iyiliği borçluyuz.»
«Teşekkür ederim, Don Tetragna.»
«Sana kimlik çıkaranların odları verilecek. Ziyaretini onlara önceden bildireceğim. Ellerinden geldiğince sana yardim edeceklerdir.»
«Siz emrederseniz, yardım ederler.» Vince ayağa kalkıp yalnızca başıyla ve omuzlarıyla eğildi, selam verdi. «Bunun doğru olduğunu biliyorum.»

Don ona oturmasını işaret etti. «Ama o özel işinden önce, sona benim bir işim daha var. Oaklond'da bir adam bana üzüntü yaratıyor. Siyasal ilişkileri olduğu, iyi korunduğu için kendisine bir şey yapamayacağıma inanıyor. Adı Ramon Velozquez. Bu zor bir iş, Vincent.»
Vince canının sıkıldığını ustalıkla sakladı. Şu sıra sorun yaratacak bir görev istemiyordu. Travis Cornell'le köpeği izlemek istiyordu. Ama Tetragna'nm verdiği iş de, bir ricadan çok bir emirdi. Sahte kimlik verenlerin adlarını olabilmek için önce Velazquez'! harcamak zorundaydı.
«Sizi sokan her böceği ezmek benim için bir onurdur,» dedi. «Hem bu sefer ücrete de gerek yok.»
«Yo, paranı mutlaka vermek isterim, Vincerit,»
Vince elinden geldiğince minnetle gülümsedi. «Lütfen, Don Tetragna, bu yardımı sunmoma izin verin. Beni çok memnun edecektir.»
Tetragna öneriyi düşünür gibi yaptı. Oysa zaten bunu bekliyordu... Vince'e ettiği yardıma karşılık bedava bir cinayet. İki elini koca göbeğine koyup kendini okşadı.
«Ne kadar şanslı adamım ben! Nereye dönsem, insanlar bana ikramlarda bulunuyorlar.»
«Şans değil. Don Tetragna.» Vince bir yandan konuşurken, bir yandan da bu konuşma biçiminden tiksiniyordu. «Siz ektiğinizi biçiyorsunuz. Eğer biçtiğiniz iyilikse, sizin ektiğiniz tohumlardandır.»
Tetragna onun Velazguez'i parasız vurma teklifini sırıtarak kobul etti. Burun delikleri, güzel yiyecek kokusu almış gibi kabardı. «Ama şimdi söyle bana,., merakımı gidörmek için. Bu öbür odamı yakalayınca ne yapacaksın? Hani kişisel hıncın olanı?»
Vince içinden, beynini patlatıp köpeği olacağım, diye geçirdi.
Amo Tornavldo'nın neyi duymak istediğini iyi bilirdi. «Don Tetragna, onun hayalarını, kulaklarını, dilini keseceğim. Ancak ondan sonra yüreğine buzdan bir bıçak saplayıp hayatını durduracağım.»
vŞişmon odamın gözleri, bu sözü onaylarcasına porıldadı, burun delikleri yine kabardı.
Şükran Bayramında Yabancı hâlâ Big Sur'daki eve varmış değildi.
Travis'le Nora her gece pancurları kilitleyip öyle yatıyorlardı. Kapılarda çifter çifter sürgü vardı. Üst kata çekilip uyuduklarında, tüfekleri yataklarının yanında, tabancaları başucu ma-salarındaydı.
Arasıra gece yarısından sonra bahçeden, balkondan, domdan sesler geldiğini duyup uyanıyorlardı. Einstein pencereden pencereye dolaşıyor, yokluyor, oma sonunda korkacak bir şey olmadığını işaret ediyordu. Travis direnir de ararsa, gürültü kaynağının ya bir rokun yo da bir başka orman yaratığı olduğunu anlıyordu.
— 331 —
— 192 —
Şükran Bayrams Travis'in çok hoşuna fiilti. Nora'yla ikisi hindilerini süsiü püslü pişirip hazırladslar, üzerine kestane sosunu döktüler. Yanında mldyeli yahni, haşlanmış havuç, fınnda mısır, küçük ekmekler ye kabak tatlısı vardı.
Einstein hepsinin tadına taktı. Onun damak zevki arîık öteki köpeklerden epey farklıydı. Yine de köpekti ama. En çok hindiyi beğendi. Öğleden sonra uzun süre but kemiklerini ke-mirdi durdu.
Travis haftalardan beri Einstein'in tüm köpekler gibi arasıra bahçeye çıkıp ot yediğini görüyordu. Hattâ bazen boğulurca-sına. Şükran Gününde de öyle yapmıştı hayvan. Travis otun tadını sevip sevmediğini sorduğunda Einstein hayır demişti. '<0 halde neden arasıra yiyorsun?»

GEREKLİ.
«Neden?»
BİLMİYORUM.
«Neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyorsan, gerekli olduğunu nereden biliyorsun? İçgüdü mü?» EVET;
«Yalnızca içgüdü mü?» ALAY ETME.
O akşam üçü salonda yere yastıklar atıp oturdular, müzik dinlediler. Şöminede güze! bir ateş yanıyordu. Einstein'm altın kürkü ateşin ışığında pırıl pırıldı. Trovis tek kolunu Nora'nın omzuna atmış, öteki eüyie köpeği okşarken, herhalde ot yem.esi iyi geliyor, çünkü sağlıklı ve sağlam, diye geçirdi içinden. Einstein birkaç kere hapşırmış, bir iki kere de öksürmüştü, oma herhaU de zengin sofraya normal tepkilerdi bunlar. Travis köpeğin sağlığını bir on bile merak etmedi.
26 Kasım Cuma günü, yani Şükran Bayramının ertesi günü, öğleden sonra, Garrison Dil!worth on dört metre boyundoki Zerofet odlı teknesinde, Santo Barbara limanında bozırııklarla uğraşıyordu. Teknenin orasını burasını cilalamaya kendini öylesine kaptırmıştı ki, takım elbiseli iki odamın yokloştığım görmedi bile. Adamlar başına dikilip tam konuşacakları sırada farketti onları... ve kim oidukiarını.hemen anladı. Adlarını bilemezdi tabii. Ama nerede çalıştıklarını daha onlar kimlik göstermeden biliyordu.
Birinin adı Johnson'du.
Ötekininki de Soomes.
Garrison şaşırmış ye ilgilenmiş gibi yaparak onları tekneye davet etti.
Johnson olanı güverteye ayak basarken, «Size birkaç soru sormak istiyoruz. Bay Difworth.» dedi.
«Ne konuda?» Garrison ellerini beyaz bir beze silmekteydi.
Johnson orta irilikte siyah bir adamdı. Biraz zayıf, biroz yorgun, ama yine de etkileyiciydi.
Garrison, «Ulusal Güvenlik Örgütü dediniz, öyle mi?» diye sordu. «Herhalde beni KGB'den maaşlı sanmıyorsunuzdur.»
Johnson incecik gülümsedi. «Nora Devon'un avukatıydınız.»
Garrison kaşlarını kaldırdı. «Nora mı? Ciddi misiniz? Sizi temin ederim ki Nora tipinde biri asla...»
«Demek gerçekten onun avukatısınız,» dedi Johnson.
Garrison çilli suratlı genç odama baktı, kaşlarını bir daha kaldırdı, sanki ona, Johnson her zaman böyle soğuk mudur, diye sormak isîedj. Soomes taktiği patronundan olmış olduğu için ifadesiz bakışlarla baktı.
Gorrison içinden, eyvohlar olsun, bu ikisiyle boşımız dertte, diye düşündü.
Dil|worth'un bezdirici ve başarısız sorgusundan sonra Lem, Cliff Soames'i bozı işlere koşturdu. «Mahkeme koron ol, ovuko-tm ev ve yozıhone telefonlonno dinleme aygıtı toktırt, yazıhanesine ve evine en yakın üç sokak telefonunu sapta, onlara do aygıt toktırt. Telefon idaresiyle konuş, Dilworth'un evinden ve yazıhanesinden ne kadar şehirlerarası telefon edilmişse sapta. Los Angeles'ten ek kadro getirt, Dilvvorth'u günde yirmi dört saat gözaltında tutsunlar. Üç soot sonra başlasınlar.»
Cliff bu işleri oyariarken Lem yat limonındoki iskeleleri dolaştı, dolgolonn sesinin zihnini anndırocoğını, dikkatini sorunlara yönelteceğini umdu. Tann da biliyor ya, dikkat etmesi çok

gerekliydi. Köpekle Yabancı kaçalı oltı aydan fazla zaman geçmiş, Lem bu arada sekiz kilo vermişti. Aylardır doğru dürüst uyu-yomıyor, bir şey yiyemlyordu. Seks hayatı bile zarar görmüştü.
Aşırı çabalamak diye de bir şey var, dedi kendi kendine. İnsan zihin kobızı oluyor. Ama kendini böyle paylaması işe yaramıyordu. Hâlâ içi beton dolu bir boru kadar tıkanıktı kofası.
Üç aydan beri..., Hockney cinayeti sonrasında CorneH'in ko-rovonıyla pikabını lisenin otoparkında bulduklarından beri, Cornell'le o kadının Vegas'a yaptıkları bir geziden dönmüş olduklarını biliyordu Lem. Yalnız Vegas'a değil, Tohoe ve Monterey'e de gitmişlerdi. Onu da biliyordu. Vegas iskambilleri, otellerin mektupluk kâğıtları, kibrit poşetleri, benzin makbuzları... hepsi ya pikapta ya da karavandaydı. Yolculuğun her adımma ışık tutmaya yeterdi bunlar. Lem gerçi kadının kimliğini bilmiyordu ama herhalde CorneH'in sevgilisidir, diye düşünüyordu. Oysa böyle bir şeyi varsaymaması gerekirdi. Birkaç gün önce yanında çalışan adamlardan biri evlenmek amacıyla Vegas'a gidince Lem birden uyanmış, Cornell'le kadının dA oraya aynı amaçla gitmiş olabileceğini hatırlamıştı. O gezi birden balayı gibi görünmüştü gözüne. Birkaç saat sonra da CorneH'in gerçekten 11 Ağustos-tA orada Santa Barboro'lı Nora Devon'la evlendiğini saptamıştı.
Kadını soruşturduğunda, evinin altı hafta önce satıldığını, kendisinin de Cornell'le birlikte ortadan kaybolduğunu anlamıştı. Satış anlaşmasında kadının vekili, avukat Garrison Dillworth' du.
Lem, CorneH'in hesaplarını dondurmakla kaçak yaşam sürmesini zorlaştıracağına inanmıştı başlangıçta. Oysa şimdi anladığına göre, Di!lworth o hesaptan yirmi bin doJar sızdırmayı başardığı gibi, ayrıca kadının evinin parasını da almış, nasıl başgr-dıyso kadına ulaştırmıştı. Üstelik kadın yine Dilvvorth aracılığıyla bankadaki hesabını da dört hafta önce kapatmıştı. O para da şimdi elindeydi. Kocası ve köpeğiyle birlikte yıllarca saklanabilecek paraları vardı artık.
Lem iskelede durup güneşli dalgalara baktı, midesi bulandı.
Daigoların üzerinde dönüp duran martılara baktı, sokinie-şeceği yerde daha tedirginleşti.
Garrison Dilworth zeki, kurnaz adamdı. Doğuştan savaşçıydı. Şimdi artık Cornell'lerle arasındaki ilişki de ortaya çıktığına göre, avukat rahctlıkio NSA'yı mahkemeye verebilir, Travis'in hesaplarını serbest bıraktırmak için dava açabilirdi. Söylüyordu zaten. «Adama suç bulamadınız,» demişti. «Hangi yargıç karar verir hesaplarını dondurmanıza? Mosum bir vatandaşa karşı yasal sistemi böyle keyfi kullanmanız bağışlanacak şey değil.»
Lem isterse Travis'le Nora Devon hakkında türlü türlü ulusal savunma suçundan gözaltı koron çıkarttırobilir, böylelikle DilNorth'un koçaklara yardım yoilamosını do engelleyebilirdi. Ama böyle yapmak kamuoyunun dikkatini çekerdi. O' zomon panter masalı do, NSA'nın tüm uydurma hikâyeleri de kâğıttan kurulmuş bir şato gibi çökerdi.
Tek umudu, Dil|worth'un Cornell'lerle ilişki kurup kendisinin mimlendiğini haber vermek istemesiydi. Bundan sonra ilişki ku-rümoyacaklannı bildirmek zorundaydı ne de olsa. O zaman, Lem'in şansı tutarsa, Cornell'lerin telefon numarasını öğrenirdi. Ama işlerin bu kadar kolay çözüleceğine pek inancı yoktu. Dilvvorth budala değildi.
Santa Barbara yat limanını seyrederken sakinleşmeye çalışıyordu Lem. Yaşlı avukatı otlatacak kadar kurnazca düşünebilmek için sakin ve dinlenmiş olması şarttı,.., bunu ıbiliyordu. Li-mondo yüzlerce tekne dolaşmaktaydı o onda. Mayolu insanlar güvertelerde güneşleniyor ya da kokteyl içiyordu. Martılar mavilikler arasında dolanmakta, birkaç kişi mendirekte oltalonnı atmış, balık tutmaya çalışmaktaydı.

Manzara gerçekten tablo gibiydi. Ama boş insanlardan kurulu bir tablo. Lem Johnson kendini böyle bir şeyle özdeşleştiremiyordu. Ona göre boş kalmak, hayatın soğuk ve katı gerçeklerine karşı boş bulunmayı getirirdi. Bu dünya rekabet dünyasıydı. Birkaç saatten uzun süre dalga geçti mi, sinirli olur, işinin başına dönmek isterdi o. Burada ise boş zamanlar günlerle, hattâ haftalarla ölçülüyordu. Başka bir dünyaydı bu yotlann dünyası. Lem'i birden ter bastı, içinden çığlık atmak geldi.
Beri yandan Yabancı'yı da düşünmek zorundaydı. Ağustos sonunda Cornell ona kendi evinde ateş ettiğinden beri ses yoktu yaratıktan. Üç ay. Ne yapıyordu yaratık bunca zamandır? Nerede saklanıyordu? Hâlâ köpeği mi izliyordu? Yoksa ölmüş müydü?
— 335 —
— 195 —
Belki yabanı! ormanlarda bir çıngıraklı yılan sokmuştu onu, Belki bir uçurumdan yuvarlanmıştı.
Tanrım, diye düşündü Lam, ne oîu.^ ölmüş olsun, ne olur... böna o kadar şans tanı... ölmüş olsun yaratık.
Oysa Yobancr'nın ölmediğini biliyordu. Öylesi fazla kolay olurdu. Lânet olası yaratık sağdı ve köpeği izliyordu. Herhalde karşılaştığı insanları öldürmemek için kendini frenliyor olmolıydı. Çünkü işlediği her cinayetle, Lem ve adamlarının kendisine daha çok yaklaştığının farkındaydı. Köpeği öldürm.eden yakalanmak hiç işine gelmezdi. Köpeği ve Cornsirieri parça parça ettikten sonra yine kuduracok, bu sefer halka saldıracaktı. Ve her ölünün ağırlığını vicdanında hisseden de Lem olocoktı.
Bu orada Banodyne bilimcilerinin öldürülmesi olayları da çıkmazdaydı. Kurulan ikinci NSA özel ekibi de dağılmıştı. Belli ki Sovyetler bu iş için dışardan birini bulmuşlardı. Kim olduğunu öğrenmek imkânsızdı,
Lem'in yonındon beyaz şortlu, güneş yanığı biri geçiyordu. «Güzel bir gün!» dedi siyah odama.
«Amma do güzel!» diye karşılık verdi Lem.
Şükran Bayramının ertesi günü Travis bir bardak süt olmak üzere mutfağa girdiğinde Einstein'in bir aksırık nöbetine tutulmuş olduğunu gördü oma önemsemedi. Seterin sağlığı konusunda doho bile duyarlı olon Noro do üzerinde durmadı. İlkbahar ve sonbaharda Colifornia'do atmosfer polenle dolardı. İklim, çiçeklerin yirmi dört saat açık durup toz saçmasına izin veriyordu. Hele ormono yakın yerde yaşayanlar için polen sorunu doho da geçerliydi.
O gece Travis tanıyamadığı bir sesle uyandı, bir anda oyıl-dı. Uykudan eser kalmamıştı gözünde. Karanlıkta doğrulup o-turdu, yanıbaşmdaki tüfeğe uzandı. Mossberg elinde, sesi dinledi. Bir dakika kadar sonra ses yine duyuldu. İkinci kat holünde.
.Nora'yı uyandırmadan yataktan kalktı, dikkatle kapıya yaklaştı. Holde pek zayıf bir ampul yanıyordu. Travis o ampulün ışığında, sesin köpekten geldiğini gördü. Einstein merdiven başında durmuş öksürüyor, başını sallıyordu.
Travis ona yaklaştığında seter başını kaldırıp baktı. «İyi misin?»
Köpek hızla kuyruğunu sAlladı: EVET.
Travis çömeldi, hayvanın kürkünü okşadı. «Emin misin?»
EVET.'
Köpek bir an ona yaslandı, okşanmanın zevkini çıkardı, sonra başını çevirip birkaç kere daha öksürdü, alt kata indi. Travis de onu izledi. Mutfakta Einstein'ı kâsesinden su içer
buldu.
Su bitince seter kilere girdi, ışığı yaktı, harfleri dizmeye başladı.

SUSADIM.
«Hasta olmodığından emin misin?»
İYİYİM. YALNIZCA SUSADIM. KÂBUS UYANDIRDI BENİ. Travis şaşkınlıkla, «Sen rüya görür müsün?» diye sordu. SEN GÖRMEZ MİSİN? «Hem de gereğinden fozla.»
Seterin kâsesini yeniden doldurdu, Einstein onu da hemen boşalttı. Travis bir kere daha doldurdu, Amo köpek suya doymuştu artık. Trovis onun çişe çıkacağını sanıyordu. Oysa seter üst kota çıktı, yatak odasının kapısına kıvrılıp yattı.
Travis fısıltıyla, «Bono bak,» dedi, «Gelip yatağın yanında yatmak İstersen sakıncası yok.»
Einstein'in do istediği buydu. Yatağın yanına, Travis'in tarafına kıvrıldı.
Travis karanlıkta uzandığında tüfeğe de, Einstein'a da dokunabiliyordu. Köpeğin varlığı ona tüfeğin varlığından daha çok güven vermekteydi.
Şükran Bayramından iki gün sonraki Cumartesi günü, Gorrison Dilworth Mercedes'lne binip yovoşça evinden uzaklaştı, iki blok gitmeden, NSA'nın hâlâ kendisini izlediğini anladı. Yeşil bir Ford'du peşindeki. Belki de dün gece izleyen arobonın to

kendisi. Epey geriden geliyor, belli etmemeye çalışıyordu ama... kör değildi Garrison.
Nora'yla Travis'i hâlâ aramamıştı. Kendisini izlediklerine göre, telefonlarına da dinleme aygıtı takmış olmalıydılar. Gerçi sokak telefonlarından arayabilirdi, ama NSA'nın telsizle konuşmayı dinlemesinden, yüksek teknoloiHi bir aygıtla kaydetrnesin-den korkuyordu. Çevirme sesindeki vuruşları sayarak Cornell'in numarasını saptadılar mı, hemen Big Sur'deki adresi bulurlardı. Nora ve Travis'le güvenli ilişki kurabilmek için' hileye başvurmak zorundaydı avukat.
Cobuk harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Cağın teknolojisi öyle ileriydi ki, daha Garrison telefonda Travis'e 'hat dinleniyor' diyemeden öğrenirdi NSA o numarayı.
İşte bu yüzden Cumartesi öğleden sonra, peşinde yeşil Ford'u da sürükleyerek Dello Colby'nin Monteoito'daki evine, yapacakları tekne gezintisi için onu olmaya gitti. Telefonda öyle söylemişti kadına.
Dello, Yargıç Jack Colby'nin dul eşiydi. Yargıç ve eşi yirmi beş yıl boyunca Gorrison'lo Francine'in en yakın arkadaşları olmuştu. Ama sonunda ölüm çalmıştı her iki çiftin de kapısını. Jack de Francine'den bir yıl sonra ölmüştü. Della'ylo Garrison' un yakın dostluğu devam ediyordu. Sık sık birlikte yemeğe çıkıyor, dansa gidiyor, tekneyle geziyorlardı. İlişkileri kesinlikle platonikti. Herkesten uzun yaşama şahsına,., yo do şanssızlığına... sahip iki eski dosttu onlar. Ortak anıları olduğu için hoşlanıyorlardı biraraya gelmekten. Ama bir yıl önce birdenbire kendilerini yatakta bulmuşlardı. Buna çok şaşmış, büyük suçluluk duymuşlardı ikisi de. Sanki eşlerine ihanet etmiş gibi. Ama zamanla suçluluk geçmişti tabii. Şimdi dostluklarından da, aşklarından da çok memnundular. Hayatlarının sonbaharı aydınlanmış oluyordu bu sayede.
Della'nın bahçe yoluna saptığında, kadının da evden çıktığını gördü. Dello ön kapıyı kilitledi, çabucak arabaya yakloştı. Kıyafeti tekne gezintisine uygundu. Beyaz pantolon, lâcivert beyaz çizgili kdzok ve onorak. Yoşı altmış dokuzdu, soçloı bembeyazdı oma on beş yaş doho genç gösteriyordu Dello.
Garrison Mercedes'ten indi, onu kucaklayıp öptü, «Senin arabanla gitsek olur mu?» diye sordu.
Kadın gözlerini kırpıştırdı. «Arabanda sorun mu var?» «Hayır. Ama seninki olsa doho iyi.» «Tamam.» • .

Dello Codillac'ını gorajdon çıkardı, Garrison yolcu koltuğuna bindi. Caddeye çıkarken, «Benim arabamda mikrofon vardır diye korkuyorum,» dedi. «Sona söyleyeceklerimi duymalarını istemiyorum.»
Della'nın ifadesi inanılacak gibi değildi.
Garrison gülerek, «Yo, bir gecede bunamiş falan değilim,» dedi. «Dikiz aynasına göz atarsan izlendiğimizi anlarsın. Çok usta ve çok usturuplular oma büsbütün görünmez de değiller.»
Kadına zaman tanıdı. Birkaç blok sonra Dello, «Yeşil Ford, ha?» dedi.
«Ta kendisi.»
«Sen neye buloştın böyle hayatım?»
«Doğru limana sürme. Markete uğrayıp biraz meyve olalım. Sonro şarap da alalım. O zamana kodor sana her şeyi anlatmış oturum.»
«Kuşkulanmadığım bir sırrın mı vor?» diyerek sırıttı Oella. «Yaşlı bir James Bond musun sen yoksa?»
Santa Barbara Adliye binasının o dapdar odalarından birinde, dün Lem Johnson geçici bir karargâh daha kurmuştu. O-danın daracık bir penceresi vardı. Duvarları koyu renkti. Tavan-daki ampul öyle zayıftı ki, köşelerdeki gölgeler aydınlanmıyor, yerini şaşırmış korkuluklara benziyorlardı. Ödünç alınmış mobilyalar, öteki odalarddkilerin istemediği şeylerdi. Aslında Hockney cinayetinin ertesi günü de burada çalışmıştı Lem. Bir hafta ; geçince de burayı kapayıp gitmişti. Başka yapılacak iş kalmamıştı bu kentte çünkü. Şimdi ise, Dil!wort'un onlara CörneH'lerin ; yerini belli edeceği umuduyla, bu karargâhı yeniden açmış bulunuyordu. Telefonları prizlere takmış, gelişmeleri bekliyordu.
Odayı Jim Vans adında bir yardımcısıyla paylaşmaktaydı. Jrm yirmi beş yaşında, aşırı dürüst, aşırı adanmış bir gençti.
Şu anda Cliff Soomes rıhtımdaki altı kişilik ekibin başındaydı. Hemı NSA ajonlarının yöredeki dağılımını kontrol ediyor, hem de Garrison Dilvvorth'u gözden koçırmamok için Liman Devri

— 339— :
yesi ve Kıyı Koruma'yla işbirliğini sağlıyordu. Yaşlı tilki besbelli izlendiğini anlamıştı. Bu yüzden Lem onun bir kaçamak yapacağını tahmin ediyor, peşindekileri otlatıp Cornell'lere telefon açacağını sanıyordu. Garrison'un peşindekileri otlatmasının en kolay yolu denize açılmaktı. Kıyı boyunca yo kuzeye, ya güneye yelken açacak, öğle yemeği yeme bahanesiyle kıyıya çıkacak, izleyenler onun yerini saptoyamadan Cornell'lere telefon edecekti besbelli. Ama hayalleri boşunaydı yaşlı avukatın. Limon-dan çıkana kadar ona Limon Devriyesi eşlik edecek, açıldıktan sonra da Kıyı Koruma'nın teknesi hep yanında olacaktı.
Üçü kırk geçe Cliff telefon etti, Dilworth'la bayan arkadaşının Zerafet adlı teknede, güvertede oturmakta olduklarını, meyve yiyip şarap içtiklerini, eski anıları onarak biraz gülüştüklerini bildirdi. «Yönlendirilmiş mikrofonlardan ve gözümüzle gör-düğümüzden anlayabildiğimiz kadarıyla, hiçbir yere gitmeye niyetleri yok gibi. Belki yatağa girerler ancak. Yaman bir çifte benziyor bu ihtiyarlar.»
«Yakalarını bırakma,» dedi Lem. «Güvenmiyorum! ona.»
Ardından bir telefon da, Dilvvorth evden çıkar çıkmaz hemen eve giren orama ekibinden geldi. Cornell'i veya köpeği ilgilendiren hiçbir şey bulamamışlardı. Avukatın yazıhanesi zaten dün gece dikkatle aranmıştı. O-rada da bir şey yoktu. Birkaç oydan beri ettiği telefonların kayıtları da Cornell'leri aradığını göstermiyordu. Bu süre içinde onlara telefon etmişse bile... herhalde sokak telefonundan etmişti. Telefon idaresinin ona çıkardığı faturalarda da bu tür bir kayıt yoktu. Demek

sokaktan ettiği telefonları kendi adına yazdırmamış, Corneirieri ödemeli aramış olmalıydı. İzlenebilecek ipucu bırakmıyordu adam. Bu iyiye işaret değildi. Besbelli Dilvvorth kendisini gözlediklerini anlamadan önce de dikkatli davranmıştı.
Cumartesi günü, köpeğin soğuk aldığından korkan Travis gözünü Einstein'dan ayırmıyordu. Ama köpek o gün ancak iki kere hapşırdı, hiç de öksüı-medi. Sağlam gibiydi.
Bir nakliye şirketinin kamyoneti geldi. Nora'nın Santa Barbora'da bıraktığı bütün tabloları getirdi. Birkaç hafta önce Garrison Dilivvorth, Nora «Almes»le arasında bağlantı kurulmomoss

için bir başka dostunun adıyla yollamıştı tabloları yeni eve.
Noro paketleri açıp salonun ortasında kâğıtlardan bir dağ oluştururken sevinçten uçuyordu. Travis onun yıllar boyunca sırf bu resimler uğruna yaşadığını, bunlara sarıldığını bilmekteydi. Resimler eline geçince yalnız sevinmekle kalmayacak, belki yeni çalışmalarına daha bir hevesle sarılacaktı.
«Garrison'u arayıp teşekkür etmek istiyor musun?» diye sordu Travis.
«Evet, kesinlikle! Ama önce şunların paketlerini açalım do hiçbirinin hasara falan uğramadığından emin olalım.»
Yat sahibi ya do balıkçı pozunda limana yayılmış NSA aian-ian bir yandan Diüvvörth'la Della Colby'yi gözlüyor, bir yandan do elektronik aygıtlar aracılığıyla yaşlı çiftin konuşmalarına kulak misafiri oluyorlardı. Güneş batıp alacakaranlık inerken Dil-worth hâlâ hiçbir yere gitmeye niyetli değilmiş gibi görünmekteydi. Gece çabucak bastırdı, avukatla kadın hâlâ kıpırdamadılar.
Karanlığın inmesinden yarım saat sonra, Cliff Soames ilerdeki spor yatın güvertesinden balık tutma numarasına iyice doydu ve bezdi. Merdivenleri çıkıp kaptan kabinine girdi, kulaklığı Honk Gorner'in kulaklarından çekip aldı. Gorner yaşlı çiftin sohbetini yönlendirilmiş mikrofondan dinieyenajondı. Cliff kendi de dinlemek istemişti.
«,.. Yo hani Acapulco'da Jock'in balıkçı teknesi kiraladığa sefer...»
«..,Yaa! Teknedekilerin hepsi de korsana benziyordu!»
«... Gırtlağımızı kesip bizi denize atarlar diye korkmuştuk...»-
«... Sonra anladık ki hepsi de **ilahiyat** öğrencileriymiş...»
«... Evet, büyüyüp papaz olacaklarmış... Jock demişti ki...»
Cliff kulaklıkları geri verirken, «Hâlâ anılar,» dedi.
Öbür ajan başını salladı. Kabinin ışığı sönüktü. Honk masadaki obaiuriu, siperii lambadan aydınlık alıyordu. Bu yüzden de yüz hatları pek garip, uzamış gibiydi.
«Bütün gün böyle geçti,» dedi. «Neyse bari..., bazı çok güzel olaylar anlattılar.»
Cliff bezgin bir sesle, «Ben tuvalete gidiyorum,» dedi. «He-hıen dönerim.»
«İstersen on saat kal. Bunlar bir yere gidecek değil.»
•341
Birkaç dakika sonra Cüff döndüğünde Hank kulaklıkları kulağından çekip çıkardı.
«Aşağıya, kamaraya İndiler.» «Bir durum mu var?»
«Bizim umduğumuz türden değil. Sevişecek bunlar.» «Ya!»
«Cliff, Tanrı aşkına... dinlemek istemiyorum bunu.» «Dinle,» diye diretti Cliff.
Hank kulaklığı kafasına tekrar taktı. «Tanrım, birbirlerini soyuyorlar. Oysa dedemle ninem kadar yaşlılar. Utanıyor insan.» Cliff içini çekti.
«Şimdi sessizler.» Hank'ın suratına tatsız bir ifade gelmişti. «Neredeyse inlemeye başlayacaklar, Cliff.»
«Dinle sen,» dedi Cliff yine. Masanın üzerinden hafif bir ceket kaptı, dışarıya çıktı, böylelikle kendisi Hank'ı dinlemekten kurtuldu.

Güvertedeki koltuğa yerleşip oltayı bir kere daha havaya kaldırdı. Gece havası serin olduğundan, üzerindeki ceket fazla gelmiyordu. Duru, tatlı bir hava vardı. Temiz deniz kokuyordu çevre. Sular tekneye hafif hafif vuruyor, ilerde bir başka yattan aşk şarkıları yükseliyordu. Bir motor çalışmaya başladı. O seste bile romantik bir nitelik vardı. Cliff kendi kendine, bir teknem olsa. Güney Pasifik yolculuğuna çıksam, palmiyeli adalara doğru gitsem ne güzel olurdu, diye düşündü.
O anda, demin tıkırtısını duyduğu motor birden kükredi, Cliff de bu sesin Zerafet'ten geldiğini anladı. Oltayı elinden atıp ayağa kalktığı sırada Dilworth'un teknesi iskeleden geri geri çıkıyor, hem de tehlikeli sayılacak kadar hızlı çıkıyordu. Tekne yelkenli olduğu için Çliff'in bilinçaltı onun yelkenle gideceğini varsay-mıştı. Şimdiki duruma hiç hazır olmadığından pek şaşırdı. Hızla kabine daldı. «Hank, Liman Devriyesini ara. Oillw!orth harekete geçti.»
«Ama onlar yatakta.»
«Bok, yatakta!» Cliff güverteye çıkıp buruna koştu, Oilvvorth' un Zerafet'i liman ağzına doğru çevirmiş olduğunu gördü. Arka 'ışıkları hiç yanmıyordu. Dümenyerinde bir tek küçük ışık vardı. Vay canına, adam gerçekten tüymeve çalışıyordu!
•342-
Yüz kadar tualin paketlerini açtılar, birkaçını duvarlara astılar, geri kalanını kullanılmayan yatak odasına taşıdılar. Bu arada karınları da iyice acıktı.
«Garrison da şu sıra herhalde yemek yiyordur,» dedi Nora.. «Rahatsız etmek istemiyorum. Yemekten sonra arayalım.»
Kilerde Einstein yine tüplerden harfleri düşürmekteydi. Bir cümle yazdı: ORTALIK KARARDI. ÖNCE PANCURLARI KAPATIN.
Travis güvenliği böyle ihmal etmiş olduğuna kendi de şaşarak odaları dolaştı, pancurları kapadı, sürgüleri çekti. Nora'nın resimlerine hayranlığından, onun sevincine sevinmekten, gece olduğunu forketmemişti bile.
Liman çıkışının yarı yolunda, Garrison artık motor sesinin elektronik dinleme aygıtlarını engelleyeceğinden emin, «Beni kuzey mendireğinin ucuna doğru götür.» dedi.
Dello koygılı bir sesle, «Sen emin misin bunu yapmak istediğinden?» diye sordu.
«Yeniyetme sayılmazsın.»
Garrison onun kolçosını okşadı, «Daha bile iyiyim,» dedi.
«Hayolci.»
Avukat onu yanağından öptü, sancak korkuluğuna yaklaştı, otlomak için vaziyet oldı. Lâcivert şort mayo giymişti. Aslında dalgıç mayosu giymeliydi. Su soğuk olabilirdi. Amo mendireğe kodor herholde yüzebileceğini hesoplıyordu. Sonro burunu dönecek, kuzey tarafına çıkacaktı. Limondan gözükmeyen tarafa. Birkaç dakikaya kodor tamam.dı. Sular onu üşütemeden.
Della dümenden. «Konuklar var!» diye seslendi.
Garrison arkaya baktı, Limon Devriyesi teknesinin iskele ta-rafına doğru yaklaşmakta olduğunu gördü.
Bu bizi engellemez, diye düşündü. Hiçbir yasal hakları yok.
Amo Devriye yokloşmodan atlaması şarttı. Zerofet engel' olurdu görülmesine. Mendireğin burnunu dönene kadar geçecek ilk birkaç saniye boyunca da teknenin gerisindeki fosforlu köpükler onu gözlerden saklardı. Adamlar Dello'yı kontrol eder-ken.
Hızları Oello'nm cesaret edebileceği en yüksek hızdı. Gorrison korkuluğa tutunmak zorunda kalıyordu. Ama yine de ona, mendirek boyunca pek yavaş gidiyorlarmış gibi geldi, zaman!

bitmek bilmedi. Devriye de yaklaştıkça yaklaşıyordu. Garrison yine de bekledi. Erken atlayıp yüz metrelik yeri yüzmeye niyeti yoktu. Şimdi otlorso, uca kadar yüzüp dolaşamaz, doğru mendireğe giderdi. O zamanda tepesine tırmonıp üzerinden aşmak gerekirdi. Herkesin gözü önünde. Devriye motoruyla araları yüz metreye inmişti. Yerinde doğrulup kabinin tepesinden bakınca onları görebiliyordu. Derken Devriye geriye doğru kaydı, arkalarına geçmeye çalıştı. Gorrison artık daha fazla bekleyemezdi... bekleyemezdi...
«Burun!» diye bağırdı Della dümenden.
Gorrison kendini korkuluğun üzerinden kara sulara, tekneden uzağa doğru ottı. Deniz soğuktu. Soluğu tıkanır gibi oldu. Dibe battı, suyun yüzünü bulamadı, paniğe kapıldı, çırpındı, derken başını soluk soluğa çıkardı.
Zerafet şaşılacak kadar yakınındaydı. Suyun altında iki dakika debelendiğini sanmıştı. Ama bir ya da iki saniyeden uzun olamazdı, çünkü teknesi uzaklaşmamıştı daha. Liman Devriyesi de yakındaydı. Garrison Zerafet'in köpüren dalgalarının bile kendisini saklamaya yetmediğini hissetti. Derin bir soluk oldı. yeniden daldı, suyun altında kalabildiği kadar kaldı. Çıktığında Della da, peşindekiler de limanın ağzını geçmiş, açılmışlardı. Güneye dönüyorlardı birlikte. Artık Garrison'u göremezlerdi.
Gel-git hareketi açığa dönüktü. Onu hızla mendireğin ucuna doğru sürükledi. Orada beş altı metreye yükselen kayalar yığılıydı. Gece karanlığında kurşuni ve kara görünüyorlardı. Şimdi yalnız burnu dönmek değil, öbür yandan kıyıya doğru, okmtıya karşı yüzmek zorundaydı. Fazla gecikmeden kulaç atmaya başladı, bunun kolay olacağına nasıl olup da inandığını düşündü.
Neredeyse yetmiş bir yaşında olocoksın, dedi kendi kendine burnu geçerken. Ne diye kahraman rolüne çıkmaya özeniyorsun, diye payladı kendini.
Ama nedenini biliyordu. Köpeğin serbest kalması konusundaki o derin inancı yol açmıştı bunlara. O köpeğe hükümetin malı gibi davranmak oimazdı. Eğer Tanrı gibi yaratabilecek duruma gelmişsek, Tanrı gibi âdil ve merhametli davranmalıyız, demişti o gün Nora'yla Travis'e... bir de Einstein'a. Buna gerçekten inanıyordu.
Tuzlu su gözlerini yaktı, görüşünü bulandırdı, birazı ağzına doldu, alî dudağındaki yarayı yaktı.
Garrison akıntıya karşı savaştı, mendireğin arka tarafına geçip limandan kurtuldu, sonra kayalara doğru yüzdü. Oraya varınca ilk kayaya tutunup dinlendi. Henüz kendini çekip sudan çıkacak durumda değildi.
Nora'yla Travis'in kaçışından bu yana Gorrison'un Einstein'ı düşünecek bol bol zamanı olmuştu. Zeki bir varlığı hiçbir suçu olmadığı holde kilit altına almanın büyük haksızlık olduğuna şimdi daha da çok inanıyordu. O varlığın köpek olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Gorrison hayatını, demokratik yasalar yoluyla adaleti aramaya, bu adaletten doğan özgürlüğü oramaya adamıştı. İdealist bir insan, yaşlıyım diye her şeyini tehln keye atmaktan - kaçınırsa, artık idealist bir İnsan sayılmazdı. Hattâ belki insan bile sayılmazdı. İşte bu katı gerçek, onu yaşına rağmen gece yansı böyle yüzmeye sürüklüyordu. Ömür boyu süren idealizmin, yetmiş yıldan sonra bir köpeğin kaderi uğruna sınanması amma da gariptl.
Ama... ne köpek!
Ne kadar harikulâde bir dünyada yaşıyoruz, diye düşündü.
Genetik teknoloji'ye artık genetik sanat demek daha yakışık alırdı. Çünkü her sanat eseri bir yaratma sanatıydı. Hiçbir yaratma sanatı da, zeki bir zihin yaratmak kadar güzel olamazdı.
Bir daha soluk aldı, kayaya asılıp kendini sudan çekti, dalgakıranın meyilli taşlarına tırmandı. Duvarın bu yanında olduğu sürece limandan görülemezdi. Dalgaları soluna alıp kayalardan kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Yanına su geçirmez bir fener

almıştı. Kemerinden çıkanp onu kullandı. Yalınayaktı. Dikkatli adım atıyordu. Islak taşlarda kayıp bacağını, bileğini kırmaktan pek korkuyordu.
Kentin ışıkları beş yüz metre kadar ilerdeydi. Kumsal gümüş renginde parlıyordu. Üşüyordu, ama yüzerkenki kadar değil. Kalbi çarpıyordu... o çarpıntı da biraz azalmıştı artık.
Başaracaktı.
•201 —
— 344 —
Lem Johnson geçici karargahından arabayla geldi, Cliff onu oz önce Zerafet'in bağlı olduğu iskelede karşıladı. Rüzgâr çıkmıştı. Yüzlerce tekne koyda sallanıyor, gıcırdıyor, yelken ipleri çıtırdıyordu. İskele ışıklarıyla tekne ışıkları, karanlıkta yağlı görünen suya kıpırdayan parıltılar vuruyordu.
Lem kaygılı bir sesle, «Limon Devriyesi?» diye sordu.
«Peşlerinden açıldılar. Önce kuzeye dönecek sandık. Buruna yaklaştı. Ama sonra güneye doğru yöneldi.»
«Dil(worth gördü mü Devriye gemisini?»
«Görmüş olması gerekir. Sis yok, gökyüzü yıldız dolu. Her yan pırıl pırıl.»
«iyi. Bilmesini istiyorum. Ya Kıyı Koruma?»
«Onların gemisiyle konuştum,» diye güvence verdi Cliff. «Yerlerinde hazırlar. Zeraîet'i yüz metre açığından izliyorlar. Kıyı boyunca, güneye doğru.»
Lem giderek soğuyan havanın etkisiyle ürpererek, «Lastik botla falan kıyıya çıkmaya kalkabileceğinin farkındalar, değil mi?» dedi.
«Biliyorlar. Ama onların burnunun dibinde yapamaz.» «Koruma onları görebiliyor, değil ml?» «Işıklarını onlara tutuyorlar.»
«Güzel. Durumun umutsuzluğunu bilsin istiyorum. Cornell' leri uyarmasını engellersek, er geç onlar onu arar, numaralarını alırız. Sokak telefonundan bile arasalar, en azından nerede olduklarını öğreniriz.»
Dilworth'un ev ve iş telefonlarına dinleme aygıtı taktıktan başka, NSA o telefonlara bir başka aygıt daha takmıştı. Dışardan bile aronso, karşılıklı ilişki kurulduğu onda kayıt sistemi devreye giriyor, iki taraf da telefonu kopotıncaya kadar kayıt kesilmiyordu. Dilvvorth onların sesini duyduğu anda bir uyarıda bulunup telefonu kapatsa bile iş işten geçmiş olurdu. NSA'yı kondırobilmesinin tek yolu, telefona hiç cevap vermemekti. Hoş onun da yararı yoktu, çünkü altıncı zilden sonra kimse açmazsa, NSA aygıtları cevap veriyordu arayana. Kayıt da yine devreye giriyordu.
«Bir tek terslik olabilir,» dedi Lem. «O da DUvvorth'un serbest bir telefon bulup Cornell'lere aramamalarını haber vermesi.»
«Öyle şey olamayacak. Adamı mengeneye aldık.»
«Böyle söylemesen keşke,» dedi Lem kaygılı bir sesle. O sırada rüzgâr bir halatı salladı, ucundaki demir bir tekneye çarptı, çıkan ses Lem'in sıçramasına neden oldu.
«En kötü şey. en beklemediğin zamanda olur. Babam hep öyle derdi.»
Cliff başını iki yana salladı. «Saygıda kusur etmek gibi olmasın oma babanın sözlerini senden duydukça, ne kadar karamsar adammış diye düşünür oldum.»
Lem kıpırdayan teknelere bakarken, onlar duruyormuş da„ kendisi sallanıyormuş gibi hissetti. «Hıı... babam gerçi yamare adamdı oma... biraz zor bir tipti.»
Hank Gorner, «Hey!» diye bağırarak koşa koşa onlara yaklaşıyordu. «Kıyı Koruma teknesiyle konuştum. Işıklarını Zerafet'e tutuyorlar, onlarda çekingenlik uyandırmaya çalışıyorlar. Ama bu arada...ıOilworth'u göremediklerini söylediler. Yalnız kadın görü nü yormuş.»
Lem, «Yahu, adam dümeni kullanıyor,» dedi.
«Yoo, tekne ışıklar içinde. Dümendeki kadınmış diyorlar.»

«Ziyanı yok, kamaradadır,» dedi Cliff.
Lem, «Hayır!» diye bağırdı. Kalbi çarpmaya başlamıştı. «Böyle bir zamanda kamaraya inmez. Kıyı Koruma'nın teknesine bakıyor olması, geri dönsem mi diye düşünüyor olması gerekir. Herif Zerafeî'te değil.»
«Ama orada olmak zorunda! Rıhtımdan ayrılmadan inmedi
ki!»
Lem limanın ağzına doğru baktı. «Tekne kuzey burnuna yakın geçti demiştin. Sonra birden güneye döndü, dedin.» «Allah kahretsin!»
«Orada atlamış olmalı,» dedi Lem. «Kuzey mendireğinin ucunda. Lastik bot falan kullanmadan. Yüzdü herif, Allah kahretsin!»
Cliff, «Böyle şeyler için çok yaşlı,» diyecek oldu.
«Belli ki değilmiş. Mendireğin arka tarafına geçti. Kuzey plailarınm paralı telefonlarından birine gidiyor. Onu durdurmo-mız şart! Hemen!»
Cliff elini ağzına boru gibi dayayıp dört ajanının adlarını
— 347 —
— 202 —
haykırdı. Sesini deniz tâ uzaklara taşıdı. Adamlar koşarak geldiler. Lem arabasına doğru koşmaya başlamıştı bile. En kötü şey en az beklediğin zaman olur.
Travis bulaşıkları çalkalarken Nora, «Şuraya bak,» dedi.
Travis döndü, onu Einstein'ın kapları başında, ayakta gördü. Suyu içmişti köpek. Ama yemeğinin yarısı duruyordu.
Nora, «Tek lokma bıraktığını görmüş müydün?» diye sordu.
«Hiobir zaman.» Trovis kaşlarını çattı, ellerini mutfak bezlerinden birine sildi. «Son günlerde... soğuk falan aldı sandım. Ama iyiyim diyor. Bugün hiç aksırmadı. öksürmedi de.»
Solona geçtiler. Seter orada sayfa çevirme makinesinin yardımıyla Siyah Dfber'i okuyordu.
İkisi birden köpeğin yanınaa çömeldiler. Einstein başını kaldırdı. Nora, «Hasta mısın, Einstein?» diye sordu.
Seter bir tek kere, yavaşça havladı: HAYIR.
«Emin misin?»
Kuyruk hemen sallandı: EVET. «Yemeğini bitirmemişsin,» dedi Travis. Köpek hesaplı bir ifadeyle esnedi.
Nor, «Yorgun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?» de-
di.
EVET.
Travis, «Kendini hasta hissedersen bize hemen haber ve-.rirsln, değil mi, tüylü surat?» EVET.
Noro eğilip köpeğin gözlerini, ağzını, kulaklarını muayene ©tti, enfeksiyon aradı, sonunda, «Bir şey yok,» dedi. «İyi gibi. Herhalde Süperköpek bile arasıra yorgun olabiliyor.»
Rüzgâr giderek artıyordu. Soğumuştu hava. Dalgalar enikonu yüksekti ortık. Garrison kıyıya vardığında tüyleri havadaydı. Kayalardan kurtulup kumlarda yürüyeceğine seviniyordu. İki ayağının da altı kesik kesikti. Yanıyordu tabanları. Sol ayağı her adımda acıyor, topallamasına neden oluyordu.
Başlangıçta kıyıdan ilerledi, plajı kentten ayıran ağaçlara
— 202 —
üokulmodi. Ağaçların orasında ışıklar olduğundan, orodo daha kolay göze çorpardı. Hoş, kimsenin kendisini aradığını sanmıyordu. Hilesinin başarılı olduğuna

inanmaktaydı. Amo ne olur ne olmaz... eğer biri onu arıyorsa, dikkati üzerine çekmek doğru olmazdı..
Rüzgâr dalgaları onun surctmo doğru savurdu. Yaşlı odam kendini örümcek oğlan arasından ilerllyormuş gibi hissediyordu İncecik su domlalan yüzünden. Gözleri hâlâ tuzdan yanıyordu. Sonunda kıyıdan aynlıp ağaçlara doğru yaklaşmak zorunda kaldı. Ama ışıklann oltıno yine de pek girmedi.
Koronlık plajda gençler vardı. Serin havaya göre giyinmişler, battaniyelere sonnmış, öyle oturuyorlardı. Küçük gruplar halinde müzik dinliyor, çene çalıyorlardı. İki pikabın çevresine sekiz on genç toplanmıştı. Bu taşıtların kumsala gündüz girmesi yasaktı. Herhalde gece de yosok oimalıydı. Çocuklar bira içiyorlardı. Yere bir çukur açmış, biraları içine koymuşlardı. Polis geliverirse, onlan hemen gömmeye hazırdılar. Yüksek sesle kîzlardan konuşuyor, şakalaşıyorlardı. Garrison yanlarından hızla geçerken şöyle bir bakmakla yetindiler. New York'ta saldırgan serseriler ne kodor bolluktaysa, California'da da sağlık ve spor manyakları bolluktaydı. Kilisede papaz görmek ne kadar şaşırtıcıysa, plajda Garrison gibi birini görmek de ancak o kadar şaşırtıcıydı.
Kuzeye doğru ilerlerken Garrison sağında kalan parka baktı, telefon aradı. Telefonlar çifter çifter yedeştirillr, ışıklandınlır-dı. Ama hiç göze çarpmıyordu. Garrison umutsuzluğa kapılmaya başladı. Herhalde yanından geçtim de, göremedim, diyor, yoşlı gözlerinden yakınıyordu. Tam o anda aradığını gördü. İki telefon. Işıklandırılmış. Kumsaldan otuz metre ilerdeydiler. Ağaçlıkta. Sokağa varmadan. Garrison kuduron denize arkasını döndü, soluğunu düzenlemeye çalışarak çimenlere adımını attı. Telefonlarla arası on beş metreye indiğinde arabayı gördü. Hızla giderken birden fren yapan, tam telefonların hizasında duran arabayı. Garrison arabadakilerin kim olduğunu bilmiyordu oma riske girmek istemedi. Koca bir ağacın ardına gizlendi. Bereket versin yakınında ışık yoktu. Saklandığı yerden telefonları da, arabayı da görüyordu. Park etmişti araba. Gitmeye niyeti yoktu.

Derken Sedan'dan iki adam indi. Biri ileri doğru koştu. Bir şey arıyor gibiydi. Öteki parka daldı, fenerini yakıp telefonların Öevresini aradı. Kim oldukları belliydi artık. Şaşılacak şey!
Lemuel Johnson!
Garrison ağacın ardında kollarını, bacaklarını kıvırıp büzüldü, küçülmeye uğraştı. Jobnson ilk telefona yürüdü, kulaklığı kaldırdı, yerinden koparmaya çalıştı. Kablo esnek modeni türdendi. Çekti çekti, ko-paramadı. Sonunda kulaklığı yerinden çıkarmayı başardı, parka doğru fırlatırken bir de küfür savurdu. Bakışları Garrison'un arkasına saklandığı ağoçlor üzerinde durmadı.
«Deli bunak,» diye söylendi Lem. Sonra hızla kendi arabasına döndü.
Garrison büzüldüğü yerde sırıttı. NSA ajanının kimden söz ettiğini biliyordu. O anda havanın soğuğuna bile aldırdığı yoktu avukatın.
İster deli bunak olsun, ister yaşlı Jomes Bond. Belli ki tehlikeli biri sayılıyordu hâlâ. Telefon idaresinin bodrum katında AjanRlck Olbier'le Ajan Denny Jones, NSA'nın elektronik aygıtının başında, koyıtlorı kontrol ediyorlordı. Garrison Dilworth'un ev ve iş telefonlarını hiç gözden ayırdıkları yoktu. Sıkıcı bir görevdi bu tabii. Oyalan-mak için kâğıt oynuyorlardı. Pişti, yirmi bir falan. Bunlor iyi oyun sayılmazdı oma... pokerden ikisi de tiksiniyordu.
Sekizi on dört geçe Dilworth'un ev telefonu çalınca, Olbier' le Jones gereğinden tozla heyecon gösterdiler. Sıkıntıdan çat-lamışlardı çünkü. Olbier kortlarını masaya, Jones da yere fırlattı, sanki İkinci Dünya Savaşındaymışlar gibi hemen iki kulaklığa atıldılar. Hltler'le Göring orasında geçecek gizli bir görüşmeyi dinleyeceklerdi sanki.

Altıncı zilde Dilworth hâlâ oçmamıştı telefonu. Belli ki hiç açmayacaktı. Olbier devreye girdi, açtı.
Bllgisayor ekranında harfler belirdi: TARIYORUZ.
Hatta bir erkek sesi. «Alo?» dedi.
«Alo?» diye karşılık verdi Jones.
Arayanın numarası ve Santo Barbara'daki adresi bu arada ekranda belirmişti. Cok hızlıydı teknoloji. Adamın sesi konuştu. «Bayım, çekilişte on sekiz-yirmi dört boyunda renkli fotoğrafı sizin kazandığınızı ve istediğiniz sayıda kopya...» Jones, «Kim arıyor?» diye sordu.
Bilgisayar şimdi de adres üzerinden arayanın kimliğini aramaya başlamıştı.
Telefondaki ses, «Ben Olin Mills tarafından arıyorum,» dedi. «Fotoğraf stüdyosu. En kaliteli...»
«Dur bir dakika.»
Bilgisayar odamın kimliğini de onayladı. Belli ki avukatı reklam amacıyla arıyordu.
Jones sert bir sesle, «Alıcı değilim,» deyip telefonu kapadı.
«Allah kahretsin,» dedi Olbier.
Jones, «Piştiye var mısın?» diye sordu.
Kumsaldaki altı adama ek olarak Lem karargâhtan dört yeni adam daha çoğırtmıştı. On kişinin beşini okyanus kıyısındaki parkın kenarına dizdi. Birbirinden iki üç yüz metre uzakta durmaktaydı adamlar. Görevleri, kıyı parkı boyunca akıp giden caddeyi gözaltında tutmaktır. Bol motel ve restoran vardı bu caddede. Ayrıca yoğurtçu dükkânları, hediyelik eşya dükkânları falan do vardı. Bunların hepsinde telefon da olduğu kesindi. Motellerden bazılarının ö-nünde paralı telefon bile vardı. Avukat bunlardan herhangi birini kullanıp Travis'le Nora'yı uyarobilirdl. Cumartesi gecesi bu saatte dükkânların bazıları kapalıysa da. açık olanları vardı. Diivvorth'un caddeyi aşmasına asla izin verilmemeliydi.
Denizden esen rüzgâr giderek azıtıyor, hava soğudukça soğuyordu. Adamlar ceketlerine sarınmış, kafalarını eğmiş, titreyerek nöbet tutuyorlardı orada.
Lem bir adamını parkın güneydoğu ucuna yolladı. Tam mendireğin kıyıya bağlandığı yere. Görevi, Garrison'un mendirek yoluyla geri dönüp kentin öbür yanına gitmesini, oradaki telefonlara ulaşmasını engellemekti.
Yedinci adam da parkın kuzeybatı ucunda, kıyıda, Di|iworth' un kumsaldan ayrılıp kente girmesini önlemek üzere beklemekteydi.
— 204 —
— 351 —
Lem, Cliff ve Hank kumsalı, ağaçlığı tarıyor, avukatı arıyorlardı. Bu kadro azdı elbette. Bunu Lem de biliyordu. Ama bu kentte bu kadar elemanı vardı. Bir de, telefon idaresinde görev yapan Olbier ve Jones. Los Angeles'den ek eleman getirtmeye gerek görmemişti. Şimdi çağırtsa, onlar gelene kadar Garrison ya durdurulmuş olur ya da Cornell'leri başarıyla uyarmayı becerirdi.
Üstü açık pikabın içinde seyyar bir bor da vardı. Çevresinde tabureleri bile vardı hattâ. O taburelerde iki genç oturuyordu. Öbür ikisi, katlanmış brandanın üzerine serilmişlerdi. Garrison onların altındaydı. Altta bir şey yokmuş gibi, bir rahat oturuşları vardı ki gençlerin! Gerçi yaşlı odama fazla ağırlık vermemeye çalışıyorlardı ama Garrison yine de canı çıkmış gibi hissediyordu kendini.
Motor öfkeli sesler çıkararak İlerlemekteydi. Garrison'un sağ kulağı neredeyse sağır olacaktı. Her titreşim dosdoğru o kulağına giriyordu.
Derken taşıt yavaşladı, motor sesi de hafifledi.
«Lanet olsun,» diye fısıldadı çocuklardan biri Garrison'o. «Karşıda fenerli bir herif, duralım diye ışığı sallıyor.»

Durdular. Garrison adamın sesini duydu.
«Ne tarafa, çocuklar?»
«Kumsalın kuzeyine.»
«Orası özel mülk. Girmeye hakkınız var mı?» Arabayı süren Tommy, «Orada oturuyoruz,» dedi. «Öyle mi?»
Çocuklardan biri, «Şımarık zengin çocuklarına benzemiyor muyuz yani?» diye takıldı.
Adam kuşkuyla, «Ne yapıyordunuz?» diye sordu. «Plajda oyalanıyorduk. Ama hava çok soğudu.» «İçki mi içiyordunuz?»
Garrison adamın sorularını dinlerken, koca budala, diye geçirdi içinden. Karşındakilerin yeniyetme olduğunu görmüyor musun? Bunlar daha yıllarca her türlü yetki ve düzene isyan edecek. Beni tutmaları, polisten kaçtığım için. Suçumun ne olduğunu bilmeden benden yana olacaklar. Yardımlarını istiyorsan, sert çıkarak elde edemezsin.»
«İçki mi?» diye patladı çocuklardan biri. «Yok canım! İstersen arkadaki buz kutusuna bak. Gazozdan başka şey yok İçinde.»
Garrison buz kutusuna yaslanmış durumda olduğundan, in-şalloh odam gerçekten gelip bakmaya kalkmaz diye umdu. O kadar yaklaşırsa brandanın altında kabarıklık olduğunu mutlaka görürdü.
«Gazoz, ha? İçtiğiniz biralar ne markaydı?»
Tommy, «Niye bize bulaşıyorsun?» diye yakındı. «Polis falan mısın?»
«Aslında, evet, polisim.»
«Üniforman nerede peki?»
«Gizii polis. Dinleyin. Sizi serbest bırakmak niyetindeyim. Alkol muayenesi falan yapmadan. Ama bir soruma cevap verin... pİGido bu gece ak saçlı bir adam gördünüz mü?»
Çocuklardan biri, «Kim aldırır ihtiyarlara!» dedi. «Biz kadın arıyorduk!»
«Bu İhtiyarı görseniz farkına varırdınız. Herhalde üzerinde yolnızca mayo var.»
«Böyle bir gecede mi?» diye sordu Tommy. «Aralık havası, be adam! Rüzgâra baksana!»
«Belki boşko şeyler de giymiş olabilir.»
Tommy, «Görmedik,» dedi kesin bir sesle. «Ak saçlı ihtiyar falan yoktu. Siz gördünüz mü, çocuklar?»
Öbür üç çocuk da öyle manyak bir ihtiyar görmediklerini onayladılar, sonunda arabanın geçmesine İzin verildi. Kumsaldan ayrılıp evlerin arasına daldılar.
Alçak bir tepeyi aşıp gözden kaybolduklarında, brandayı Garrison'un üzerinden çektiler. Yaşlı odam rahatladı, doğrulup oturdu.
Tommy öteki üç çocuğu evlerine bıraktı, Garrison'u kendi evine götürdü. Annesiyle babası o gece dışarı çıkmışlardı. Yapısı gemiye benzeyen bir evde oturuyordu çocuk. Bol camlı bir ev.
Garrison, Tommy'nin peşinden hole adımını atarken aynada kendini gördü. O saygın, kır saçlı avukata benzer yeri kalmamıştı. Sırılsıklam, kir pas İçinde biri olmuş çıkmıştı. Yüzünde

'kara kara lekeler vardi. Kum, ot, yosun, yapışmıştı her yanma. Mutlu mutlu sırıttı aynada kendine.
Tommy içerdeki odadan, «Telefon burada,» diye seslendi.

Travis'le Nora yemeği hazırlayıp yedikten, bu arada Einstein'in iştahına bol bol kaygılandıktan sonra, her nasılsa Garrison'u arayıp resimler için teşekkür etmeyi unuttular. Şöminenin karşısında çene çalarken birden akıllarına geldi.
Geçmişte Garrison'u hep sokak telefonlarından aramışlardı. Carmel kasabasından. Ama galiba bu önleme gerek yoktu. Zaten bu gece canlan kasabaya kadar İnmek İstemiyordu.
Travis, «Bekleyip yann Oarmel'den arasak da olur,» dedi.
«Bu gece buradan aramanın bir sakıncası yok. Aramızdaki ilişki saptanmış olsa, Garrison arayıp haber verirdi.»
«Saptandığını bilmeyebilir. Kendisini izlediklerini fark etmemiş olabilir.»
«Garrison bilir,» dedi Ncra kesin bir sesle.
Travis başını salladı. «Haklısın. Eminim bilir.»
«Demek ki onu aramakta bir tehlike yok.»
Nora telefona doğru yürüyordu ki... telefon birden çalmaya başladı.
Santral görevlisi, «Santa Borbora'dan Boy Garrison Dil-|worth ödemeli arıyor. Kabul ediyor musunuz?» diye sordu.
Saat ona birkaç dakika kala, parkın ve kumsalın başarısız arama işleri bittiğinde, Lem artık Gornson Dilworth'un her nasılsa kaçmış olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Adamlarını Adliye binasındaki, limandaki görevleri başına yolladı.
Cliff'le ikisi arabaya binip limana döndüler, demin Garrison'u gözlemek için kullandıkları, spor yata çıktılar. Zeraıfet'l izlemekte olan Kıyı Koruma teknesini aradıklarında, avukatın kadının Ventura'ya varmadan döndüğünü, kıyı boyunca kuzeye gelmekte oiduğunu öğrendiler.
Dello limana saat onu otuz altı geçe girdi.
İskelenin Dilworîh'a ait yerinde Lem'le Cliff ceketlerine sarınmış, teknenin yanaşmasını bekliyorlardı. Cok güzel bir tekneydi. Bakımlıydı da.,
Della onlara seslenme cesaretini bile buldu. «Orada öyle durup duracağınıza ipi yakalayıp da bağlamama yardım edin!»
Ettiler. Bunu en çok, onunla konuşmok istedikleri için yaptılar. Zerofet sağlam biçimde bağlandı.
İş bitince güverteye adım attılar. Cliff balık tutarken giydiği kılıktaydı. Ama Lem takım elbise ve sokak kılığındaydı. Ayağındaki kahverengi ayakkabılar hiç de ıslak güvertede güven sağlayacak türden değildi.
Onlar ağızlarını açamadan arkalarından bir ses, «Özür dilerim, baylar,» dedi, Lem döndü, Garrison Dilvvorth'u iskele ışığının altında, tekneye kıç taraftan binerken gördü. Üzerinde bir başkasının elbiseleri vardı. Pantolonun beli bol gelmiş, kemerle büzülmüştü. Paçalar kısa olduğundan bilekleri görünüyordu. Sırtında battal boy bir gömlek göze çarpmaktaydı.
«.,. Lütfen beni bağışlayın... ama kendi sıcacık giysilerimi giyip bir de sıcak kahve yapmam şart...»
«Allah kahretsin!» dedi Lem.
«... Şu yaşlı kemiklerimin sızlaması geçsin bir kere.»
Cliff Soames bir şaşkınlık çığlığı atıp ardından gülmeye başladı, sonra Lem'e yan gözle baktı. «Özür dilerim,» dedi.
Lem'in ülseri birden sancımaya başladı. Yüzünü buruşturmuyor, iki büklüm olmuyor, hattâ elini karnına bile götürmüyor-du. Rahatsızlığını belli ederse Dilıvvorth daha beter keyiflenecekti çünkü. Lem avukata ateş saçan gözlerle baktı, sonra kadına baktı, tek kelime söylemeden tekneden indi.
Cliff adımını ona uydurup yanında yürürken, «Şu lânet o-lası köpek amma da sadakat ilhamı uyandırıyor insanlarda,» dedi.

Lem Jobnson o gece geçici karargâhı kapatıp Orange yöresine, evine dönemeyecek kadar yorgundu. Buradaki bir motelde yatağına girerken, Çliff'in o sözünü hatırladı. Sadakat Sadakat duygusu ilham etmek.
Acaba Gorrison'la CörneH'lerin köpeğe karşı duyduğu bunca güçlü bir bağlılık ve sadakati ben kimseye korşı hissettim mi ömrümde, diye merak etti. Yatağında dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordu. Sonunda uyumaya çabalamanın boşuna oduğu-

nu anladı, kendisinde de bir derece sadakat ve bağlılık olduğunu kanıtlamaya uğraştı.
Karanlıkta doğrulup oturdu, arkasındaki yastıklara yaslandı.
Eh, elbette! Bir kere ülkesine çok sadıktı. Yurdunu seviyor, sayıyordu. NSA'ya do sadıktı. Ama kişi olarak birine? Tamam, Karen vardı. Karısı. Her bakımdan sadıktı Koren'e. Kalben de, zihnen de, fiziksel olarak da. Seviyordu Koren'i. Yirmi yıldan beri içtenlikle seviyordu.
«Evet,» dedi otel odasında yüksek sesle. Saat gecenin iki-siydi. «Evet, Koren'e sadıksın. Ama o kadar sadıksan, neden şu anda onun yanında değilsin?»
Aslında kendine haksızlık ediyordu. Yapılacak işi, görevi vardı. Önemli bir görev.
«Mesele orada işte,» diye mırıldandı. «Her an, her an bir işin var.»
Yılın en oz yüz gecesinde, evinin dışında uyuyordu. Yani üç geceden birinde. Evdeyken de çoğu zaman kofası başka yerdeydi. O sıradaki görev neyse, onda. Karen bir zamanlar çocukları olmasını istemiş, Lem bu işi ertelemiş, meslek hayatının sağlamlığından emin olmadıkça çocuk sorumluluğunu üstlenemeyeceğini söylemişti.
«Mesleğin sağlamlığından emin olmak...» diye mırıldandı. «Oysa sona babandan para kaldı. Hayata herkesten avantajlı başladın zaten.»
Eğer Koren'e olan sadakati, şu insanların köpeğe olan sadakati kadar olsa, o zaman onun isteklerini her şeyden öne alırdı. Karen çocuklu aile istiyorsa, çocuklor meslek hayatının önüne geçmeliydi. Yolan mı? En azından biraz ödün verebilir, otuzlu yaşlarının başında çocuk sahibi olabilirdi. Arada büyürdü çocuklar. Şimdi yaşı kırk beşe gelmişti. Hemen hemen kırk altı. Karen de kırk üç olmuştu. Çocuk sahibi olma yaşı geride kalmıştı artık.
Lem içinde korkunç bir yalnızlık hissetti.
Yataktan kalkıp banyoya gitti, ışığı açtı, aynada kendine dikkatle baktı. Gözleri kanlanmış, çökmüştü. Bu son görev sırasında öyle çok kilo vermişti ki, suratı iskelete benzemeye başlamıştı.
Aynadaki hayaliyle karşılaşınca, «Kendine bile sadık değilsin, salak,» dedi. «Öldürüyorsun kendini. Geberircesine çalışıyor, fren yapamıyorsun. Ne Karen'e sadıksın, ne de kendine. Derinine inersen, ülkene ve NSA'ya bile sadık sayılmazsın. Tek sarsılmaz inancın, babanın o çatlak ip cambazı fikri.» Çatlak.
Bu kelime ağzından çıktıktan sonra uzun süre banyoda yankılanır gibi oldu. Babasını çok sever, çok sayardı. Ona karşı B bir söz söylediğini hatırlamıyordu. Ama daha bugün Cliff'e, babam zor bir insandı demişti. Şimdi de... çatlak fikir. Babasını her zaman sevmişti, her zaman da sevecekti. Ama şimdi yeni bir konuyu merak ediyordu. Acaba bir evlât, babasını sevmeyi sürdürdüğü halde, onun öğrettiklerinin hepsini reddedebilirmiy-
di?.
Bir yıl önce, bir ay önce, hattâ birkaç gün önce, hem o sevgiye sarılıp hem de bir yandan kendi kişiliğine sahip çıkmanın imkânsız olduğundan emindi. Ama şimdi,.,

babasına olan sevgisini, o babanın Işkolik kurallarından ayırmak yalnız mümkün değil, şart gibi görünüyordu gözüne.
Ne oluyor bana, diye merak etti. Özgürlük mü? Sonunda... kırk beş yaşında, özgürlük mü? Gözlerini kısıp aynaya baktı, «Hemen hemen kırk altı,» dedi.
357 —
— 208 —
DOKUZ
1
Pazar günü Travis, Einstein'in lıer zamanl<inden bile iştahsız olduğunu gördü. Ama 29 Kasım, Pazartesi günü seter iyi gibiydi. Pazartesiyle Salı yemeklerinin her lokmasını yedi, yepyeni romanlar okudu. Bir tek kere hapşırdı, hiç öksürmedi. Eskisine göre daha fazla su içti ama onu da aşırıya kaçırmadı. Zamanının çoğunu şömine başında geçiriyor gibiydi. Evde gezinişi pek cansızdı. Eh, kış hızla gelmekteydi artık. Hayvanların davranışı da mevsimden mevsime değişirdi.
Nora, Carmel'deki kitapçıdan Köpek Sahibîn» VeterinerlJk Ipuöları diye bir kitap aldı, mutfak masasının başına oturup birkaç saat boyunca onu okudu, Einstein'm belirtilerint yorumla-maya çalıştı. Halsizlik, iştohsızlık, hapşırma, öksürme ve susa-manın yüz hastalıkla ilgili olabileceğini, ama öte yandan hiç ö-nemli olmayabileceğini de öğrendi. «Einstein'in olamayacağı tek şey nezle,» dedi Travis'e. «Köpekler bizim gibi nezle olmuyor.» O kitabı kopotırken Einstein'm durumu da iyiye dönmüştü. Nora içinden, bir şeyi yok herhalde, diye karar verdi.
Kilerde Einstein harf fişlerini düşürüp onlara bir mesaj ha-zırlodı.
ZİMBA GİBİ. I
Travis eğilip onu okşadi. «Herhalde kendin herkesten iyi bilirsin?»
NEDEN ZİMBA DİYORLAR?
Travis düşündü. Kendi de bilmiyordu nedenini. Nora'ya sordu, o da bir açıklama bulamadı.
Harfleri toplarken Travis köpeğe, «Eh, sağlıklı demek işte,»
dedi
AMA NEDEN SAĞLİKLİ DEMEK?
Sonra köpek bir mesaj daha ekledi: DOLAR GİBİ SAĞLAM, NEDEN?
«O da sağlıklı ve güvenilir demek.» , Nora köpeğin yanına çömeidi, «O daha kolay,» dedi. «Amerikan doları bir zamanlar dünyanın en sağlam parosıydı. Değeri istikrarlıydı. Herhalde hâlâ da öyle sayılır. Bazı başka ülkelerin Parasında olduğu gibi enflasyon yoktu dolarda. Ona olan güvenimizi yitirmemize neden yoktu. Bu deyim bu yüzden böyle yerleşmiş. Tabii dolar artık pek eskisi gibi değil, deyim de eskisi kadar yerinde değil. Ama hâlâ da kullanıyoruz.»
NEDEN HÂLÂ KULLANIYORSUNUZ?
«Çünkü... alışılmış,» diyerek omuzlarını kaldırdı Nora.
NEDEN KATIR GİBİ SAĞLAM DİYORSUNUZ? KATIRLAR HİC HASTA OLMAZ Mİ?
Travis harfleri toplarken, «Aslında atlarla katırlar boylarına rağmen narin hayvan sayılırlar,» dedi. «Sık sık da hastalanırlar.»
Einstein beklenti dolu bakışlarını Travis'den Nora'ya çevirdi.
Nora, «Belki o hayvanlar görünüşte sağlam olduğu için öyle diyoruz,» dedi.
Travis köpeğe bekti. «Kabul etmek gerek, biz insonlar pek anlamsız şeyler söylüyoruz,» diye kabullendi. Köpek tüplerden yeni harfler düşürdü. GARİP BİR CİNSSİNİZ.
Travis'le Nora bokıştılor, ikisi de gülmeye, başladılor. Einstein mesajın arkasını getirdi: AMA BEN SİZİ YİNE DE SEVİYORUM.

Köpeğin bu merakı ve esprileri bir tek şeyi gösteriyordu. Hafif bir hastalık geçirmişse bile, atlatmıştı herhalde. Bunlar Salı günü olmuŞtu.
1 Aralık Çarşamba günü Nora ikinci kottaki stüdyosunda resim yapıyor, Trovis de evin güvenlik sistemini kontroldon geçiriyor, silahların bakımını yapıyordu.
Her odada, ya bir eşyanın ardında, ya bir dolabın içinde, ateşli bir silah saklıydı. Göze görünmüyordu oma ulaşması kolaydı. İki tane Mossberg marka, tabanca kabzalı tüfekleri, dört

tane Smith-Wesson 19 Magnum'ları, iki de .38'lik tabancaları vardı. Küçük tabancaları Toyota'da ve pikapta gidip gelirken yanlarına alıyorlardı. Ayrıca bir Uzi karabina, iki de Uzi tabancaları vardı. Ev satın alıp.buraya yerleşmiş olduklarından, tüm cephanelerini kasabadaki dükkândan, yasal biçimde satın olabilecek durumdaydı lor. Ama Travis o kadar beklemek İstememiş, buraya ilk yerleştikleri gece silahlı olmayı yeğlemişti. Bu nedenle, daha San Fronsisco'dayken Van Dyne kanalıyla bir silah satıcısı bulmuş, istediklerini almışlardı. Zaten Uzi'lerln otomatik eklerini yasal olarak alamazlardı. Bu orada o iş de yapılmış oluyordu. Artık Uzl karabinayla tabancaları tam otomatikti.
Travis odadan odaya dolaşıyor, silahların pozisyonunu, temizliğini, yağlanma durumunu kontrol ediyordu. Durumun iyi olduğunu bilmesine rağmen, bu kontrolü haftada bir yapınca kendini daha iyi hissetmekteydi. Yıllardır üniformasız yaşadığı halde, ordunun ona aşıladığı metodoloji içine işlemişti. Baskı altındayken daha çabuk yüze çıkıyordu.
iMossberg'lerden birini eline aldı, Einstein'la ikisi çıkıp evin çevresini dolaştılar, taşların, çalıların ordino saklamaya çalıştıkları kızılötesi alıcıları muayene ettiler. Bunları San Fransisco'do-ki bir elektronik satıcısından almışlardı. Pek yeni model şeyler değilse de, müzelik de sayılmazdı. Travis bu türleri askerliğinden tanıdığı için böylesini seçmişti. Zaten kendi amacı açısından yeterliydi. Alıcılardan gelen hatlar toprak altından geçiyordu. Alarm kutusu da mutfak dolaplarından birinin içindeydi. Geceleri sistemi açtıklarında, rokundon iri bir yaratık eve on metreden fazla sokulomozdı. Alarmı çaldırmadan ambara girmesi de imkânsızdı. Ziller falan çalacak değildi. O zaman Yabancı belki durumu anlar, kaçardı. Onların niyeti onu kaçırmak değil, öldürmekti. Bu yüzden sistem, her odadaki radyoları açıyordu. Radyoların sesi ayarlıydı. Yabancı'yı korkutacak kodor yüksek değil, oma Travis'le Nora'yı uyandırmaya yeterliydi.
Bugün de alıcılar yine yerli yerindeydi. Travis yalnızca merceklerdeki tozları sildi. «Şatonun hendeği sağlam,» diye mırıldandı.
Einstein onaylarcasına vuf'ladı.
Pas rengi ambarda Travis'le Einstein. Yabancı'ya hazırladıkları sürpriz donanımı elden geçirdiler.
■209-
Ambarın içinde, kuzeybatı köşesinde, içinde basınçlı hava bulunan bir tüp, rafq yan yatırılmıştı. Onun çaprazına gelen güneydoğu köşesinde de ikinci bir tüp vardı. Evlerde kullanılan büyük boy SIVI gaz tüplerine benziyorlardı. Ama içlerinde bütan gazı yokîu. Zaman zaman 'güldürme gazı" diye de adlandırılan azot oksit vardı tüplerde. İlk soluğu gerçekten güldürürdü insanı. Ama ikinci soluk yere yıkardı. Dişçilerle cerrahlar bu gazı anestezide kullanırlardı bazen. Travis de bunları San Fransisco' daki bir depodan almıştı.
Ambarın ışıklarını açan Travis, her iki tüpün valflarını muayene etti. İyiydi.

Ambarın yukarı kayarak açılan ön kapısından başka, bir de insan boyunda arka kapısı vardı. Başka da giriş yoktu burayo. İki pencereye Travis tahtalar çakmıştı. Gece olup da alarm sistemi devreye girince, arka kapının kilidi açılıyordu. Yabancı evi ambardan gözlemek amacıyla belki tuzağa kendiliğinden girer diye. O girince, kapıyı otomatik olarak kapayıp kilitleyecek mekanizma harekete geçecekti. Dişten kilitli olan ön kapı da çıkışı büsbütün engelleyecekti..
Tuzak kapandığı onda, gaz tüpleri valflarını atıp içlerindeki tüm gazı bir dakikada boşaltacaklardı. Ambarın duvorlorı iyi yalıtımlıydı. Çdtlaklor, yarıklar yoktu. Kapılardan biri açılıncaya kadar içerde kalacaktı gaz.
Yabancı pikaba, Toyota'ya do saklanamazdı. İkisi de kilitli olacaktı. Ambarın hiçbir köşesinde gazdan korunomayocoktı hayvan. Bir dakika dolmadan yere yıkılacaktı. Travis aslında yeraltı piyasasından zehirli gaz almayı da düşünmüştü ama sonradan bu kadar aşırıya gitmeyi gereksiz bulmuştu. Bir aksilik o-lursa, Noro'yı ve Einstein'ı tehlikeye atmak istemiyordu.
Gaz boşalıp Yabancı bayılınca, Travis ambar kapılarından birini açıp içeriyi havaiandırobiiir, elinde Uzi karabinayla girip yaratığı baygınken temizleyebilirdi. Ambar havalanana kadar Yabancı kendine gelse bile, sersemliği geçmemiş olacağından kolay ovlanırdı.
Ambarda işlerin yolunda olduğunu gözleriyle gördükten sonra Travis'le Einstein arka bahçeye döndüler. Aralık günü hava serin ama rüzgârsızdı. Çevredeki orman olağanüstü sessizdi.
Travis, «Yabancı hâlâ geliyor mu?» diye sordu.
•361 —
Einstein kuyruğunu hemen sallayıp, EVET dedi. «Yaklaştı mı?»
Einstein temiz kış havasını kokladı, ağaçlığa yürüyüp tekrar kokladı, başını yana eğdi, ağaçların orasına dikkatle boktı, sonra döndü, aynı şeyi karşı taraftaki ağaçlara doğru da yaptı.
Travis'e göre Einstein aslında Yabancı'yı gözleriyle, kulaklarıyla, burnuyla hissediyor değildi. İçindeki bir tür oltıncı duyuyla algılıyordu onu. Şimdi normal duyularını kullanması, yo o psişik yeteneği harekete geçirmek için ya da alışkanlık nedeniyle olmalıydı.
Sonunda Einstein onun yanına döndü, garip bir sesle İnledi. «Yaklaşıyor mu?» diye sordu Travis. Einstein havayı bir daha kokladı, ağaçlara baktı. Sanki karar veremiyormuş gibiydi.
«Einstein? Bir te.'-slik mi var?» Seter tek kere havladı. HAYİR. «Yabancı yaklaşıyor mu?» Bir kararsızlık, sonra: HAYİR. «Emin misin?» EVET.
«Gerçekten emin misin?» EVET.
Travis evin arka kapısını açarken Einstein ondan ayrıldı, arko balkonun köşesine yürüdü, orado durup çevredeki ağaçlarrı sakinliğine son bir kere baktı, sonra hafif ürpererek Travis' in peşinden eve girdi.
Savunma sistemini teftiş ederlerken Einstein her zamankin-den fazla sevgi doluydu o gün. Durmadan Travis'in bacağına sürtünüyor, okşanmak istediğini ikide bir belli ediyordu. O akşam televizyon seyrederlerken, bir yandan salonda yere oturup üçü birlikte kelime oyunu oynadılar. Köpek hâlâ ilgi çekmek istiyordu. Sık sık başını Nora'nın kucağına koyuyor, sonro Tra-visi'n kucağına koyuyordu. Durmadan onu okşasalar bıkmaya-cak gibi bir hali vardı.
Santa Ana yamaçlarındaki ilk karşılaşmalarından bu yana Einâteın arasıra böyle köpekleşme süreleri geçirmekteydi. Böyle zamanlarında, onun insan kadar zeki olduğuna inanmak zordu. Bu gece de öyleydi yine. Oyunda aklını kullanmayı hâlâ biliyor-

■ i —362 —
du. Nitekim Nora birinci, o ikinci olmuştu. Hattâ yazdığı kelimeler, Nora'nın henüz belli olmayan hamileliğine şeytonco atıflor-la doluydu. Ama her şeye rağmen bu gece daha çok... köpekti Einstein.
Nora'yla Travis son olarak birer dedektif romanı aldılar ellerine. Einstein kendi âletine kitap takmalarını istemedi. Nora' nın ayakları dibine kıvrılıp hemen uyudu.
«Biraz cansız,» dedi Nora, Travis'e.
«Yemeğini bitirdi oma. Hem yorucu bir gün geçirdik.»
Köpeğin soluması normaldi. Travis pek kaygılanmıyordu. Tersine, gelecek konusunda kendini her zamandan bile güvenli hissediyordu. Savunma sistemini elden geçirmek, hozırlıklorına daha çok güvenmesini sağlamıştı. Yabancı'yla başa çıkmaları koiay olacaktı geldiği zaman. Garrison'un dostluğu ve adanmış lığı sayesinde, hükümetin de bulacağı yoktu onları. Nora hevesle resim yapmaya dönmüştü. Travis de, Samuel Hyatt adına' çıkarılmış emlâkçı ruhsatını kullanıp tekrar iş kurmak niyetindeydi. Yobancı'nın işi bitirildikten sonra. Einstein biraz holsizse bile... yarın eski haline dönerdi nasıl olsa.
O gece Travis rüya görmeden uyudu.
Sabah Nora'dan önce kalktı. Duşunu yapıp giyindiğinde Nora'yı da kalkmış buldu. Nora duşa giderken yolda onu öptü, sevgi sözcükleri mırıldandı. Gözleri uykudan şiş şiş, saçları darmadağınıktı ama Travis yine de onu hemen yotoğo atmaya hazırdı. Nora bunu sezdi, «Öğleden sonra dene, Romeo.».diye fısıldadı. «Şimdi yüreğimdeki tek sevgi kahvaltıya dönük.»
Travis aşağıya indi, önce salonun pancurlarını açtı, dışarıya baktı. Gökyüzü yine dünkü gibi griydi. Yağmur yağarsa şaşmamak gerekirdi.
Mutfak kiler kapısının açık olduğunu gördü. İşık da yeniyordu. Başını uzatıp Einstein orada mı diye baktı. Ama köpeğin tek izi, yazdığı mesajdı:
ZİMBA KİRİLDİ. DOKTOR İSTEMEZ, LÜTFEN. LABORATUARA DÖNMEK İSTEMİYORUM. KORKUYORUM. KORKUYORUM.
Allah kahretsin! Ah Tanrım!
Travis kilerden çıktı, «Einstein!» diye seslendi.
Ne havlama sesi duyuldu, ne de minik ayak sesleri.
— 211 —
Mutfağın pancurları hâlâ kapalıydı. Travis hemen ışıkları yaktı.
Einstein burada yoktu.
Çalışma odasına koştu. Köpek orada da değildi.
Yüreği acı verircesine çarporok merdivenleri ikişer ikişer çıkan Travis önce boş odaya, sonra Nora'nın stüdyosuna baktı. Einstein'dan hâlâ eser yoktu. Büyük yatak odasında olmadığı kesindi. Travis umutsuzluk içinde yatağın altına bile baktı. Bir on, köpeğin nereye gitmiş olabileceğini kestiremedi, susup Nora'nın duşta şarkı söyleyişini dinledi. Olup bitenin forkındo değildi Nora. Travis ona durumu anlatmadan önce odadan fırlayıp merdivenleri yıldırım hızıyla indi. Dengesini kaybetti. Neredeyse yuvarlanıyordu. Alt katın banyosuna daldı ve... bulmaktan korktuğu şeyi orada buldu. Leş kokuyordu banyo. Köpek çok düşünceli olduğundan, tuvaletin içine küsmüştü. Ama sifonu çekmeye güce yetmemişti. Yerde, yan yatıyordu. Travis yanına çömeldi. Einstein hareket-sizdi ama ölmemişti. Soluk alıyorduk. Hışırtılıydı soluğu. Travis onunla konuştuğunda başını kaldırmaya uğraştı, gücü yetmedi.
Gözleri, Tanrım, gözleri! '
Travis seterin başını yavaşça kaldırdı, o ifadeli kahverengi gözlerin süt gibi donuk olduğunu gördü. Sarı sıvılor akıyordu gözlerden. Çapaklar altın kürküne bulaşmıştı. Burun deliklerinin çevresinde de vardı.

Travis elini seterin boynuna koydu, düzensiz kalp atışlarını dinledi.
«Yoo,» dedi kendi kendine. «Yoo, olamaz. Böyle olamaz, evlat İzin verememe buna.»
Hayvanın başını yere bıraktı, kalktı, kapıya döndü. Einstein ancak duyulabilecek bir sesle inledi. Sanki yalnız bırakılmayı istemiyormuş gibi.
«Hemen döneceğim,» dedi Travis ona. «Biraz dayan, evlât. Hemen geliyorum.»
Merdivenleri koşarak çıktı. Yüreği deliler gibi vuruyordu. Soluğu çok hızlanmıştı.
Nora o sırada duştan çıkmaktaydı. Çıplaktı. Ürerinden sular damlıyordu.
Travis, kelimeleri birbirine dolaşarak, «Çabuk giyin, veteri-
nere gidiyoruz, acele etmemiz gerek,» diye bağırdı. Nora şok içinde, «Ne oldu?» diye sordu. «Einstein! Çabuk ol! Galiba ölüyor!»
Travis yatoğın üzerindeki battaniyeyi kaptı, Nora'yı giyinmek üzere yalnız bıraktı, hızla aşağıdaki banyoya indi. Seterin hışırtılı soluğu, aradan geçen bir dakika içinde daha da beter olmuş gibiydi. Travis battaniyeyi dörde katladı, köpeği üzerine kaydırdı.
Einstein acılı bir ses çıkardı. Sanki bu hareket canını yakmıştı.
Travis, «Sakin ol, sakin ol, iyileşeceksin,» dedi.
Kapıya vardıklarında Nora da belirdi. Bluzunu ilikliyordu. Bluz yer yer ıslaktı. Duştan çıktığında kurulanmaya vakit ayır-mamıştı çünkü. Saçlarından damlalar akıyordu. Duygu dolu bir sesle, «Ah, tüylü surat olamaz...» diye mırıldanıyordu.
Eğilip setere dokunmak istedi ama vakit yoktu. Travis, «Pikabı kapıya getir,» dedi ono.
Nora ambara koşarken Travis de battaniyeyi Einstein'a elinden geldiği kodor sardı, hayvanın yalnızca başı, kuyruğu ve ayakları dışarda kaldı. Travis acısını belli etmemeye çalışarak onu kucağına aldı, kapıdan çıktı. Gerçi kapıyı arkasından çekti ama kilitlemedi. Şu onda güvenlik falan vız geliyordu ona.
Dışarısı soğuktu. Dünkü sakin hava değişmişti. Ağaçlar, dallar sallanıyor, titriyordu. Yaprak dökenler kel dallarını göğe doğru koldırmışlardı.
Nora ambarda pikabı çalıştırdı, motor kükredi.
Travis basamaklardan dikkatle indi, toprak yola ilededi. Kucağında bir yığın narin Çin porseleni taşıyor gibiydi. Rüzgâr saçiorını uçurmakta, battaniyenin eteklerini havalandırmokto, Einstein'in tepesindeki tüyleri dağıtmaktaydı. Sanki niyeti onu köpekten ayırmaktı bu şeytan rüzgârın.
Nora pikabı getirdi, Travis'in önünde durdurdu. Direksiyonu Noro kullanacaktı. Böyle kriz anlarında kadınlar gerçekten doho soğlom, doho dayanıklı oluyorlardı.
Travis yolcu koltuğunda, kucoğındo Einstein'la oturuyordu. Arobo falan kullanacak durumda değildi. Tir tir titriyor, kimbilir ne zamondon beri ağlomokto olduğunu yeni

farkediyordu. En sert askerlik deneylerini yaşamış bir adamdı. Delta Birliğındeyken onca tehlikeli görev sırasında bir kere bile paniğe kapılmış, kontrolünü kaybetmiş değildi. Ama bu seferki farklıydı. Einstein'dı bu. Çocuğuydu onun. Direksiyon kullanma-ya mecbur olsa, herhalde ya bir ağaca toslar, ya bir hendeğe yuvarlanırdı.
Nora'nın da gözlerinde yaşlor vardı. Ama o teslim olmuyordu heyecanına. Alî dudağını ısırıyor, kendini çelikleştirip arabayı sürüyordu. Ana yola varınca sağa, Carmel'e doğru saptılar. iMutlako bir veteriner vardı orada.
Yolda Travis sık sık Einstein'la konuştu, onu sakinleştirmeye, cesaretlendirmeye çalıştı. «Her şey düzelecek, yoluna girecek. Göründüğü kadar kötü değil durum. Turp gibi kalkacaksın ayağa.»

Einstein bir an Travis'in kucağında tiîredi, Travis onun ne düşündüğünü hemen anladı. Veteriner kulağındaki dövmeyi görür diye korkuyordu. Anlomını anlarsa, onu hemen Banodyne'e geri yollatırdı.
Ona «kaygılanma, tüylü surat,» dedi Trovis. «Seni kimse bizden alamaz. Tanrı şahidim olsun, alamaz. Önce benim cesedimi ezip geçmek zorunda kalırlar, onu da biraz zor başarırlar.»
«Asla,» diye katıldı Nora da.
Amo Einstein battaniyenin içinde tir tir titriyordu.
Travis kilerdeki o cümleyi hatıriadi: ZIMBA KIRILD!... KOR-KıUYORUM... KORKUYORUM.
«Korkma,» diye yalvardı köpeğe. «Sakın korkma. Korkacak hiçbir şey yok.»
Travis'in bu içten güvencelerine roğmen Einstein hâlâ titriyor, hâlâ korkuyordu. Üstelik Travis kendisi de korkuyordu.
2
Yolda benzinciye uğradılar, Nora rehberden veterinerin adresini buldu, telefon edip adamın orada olduğundan emin olma-yo çalıştı. Veterinerin adı James Keene'di. Cormel'in güney tarafında, Dolores Caddesinde muayenehanesi vardı. Saat dokuza birkaç dakika kala pikabı o adresin önüne çektiler.
-213 —
Noro sterilize bir veteriner kliniği beklerken buranın aynı zamanda doktorun evi olduğunu görünce pek şaştı. İki katlı, İngiliz tarzı bir evdi.
Kucakta Einstein'la merdivenlerden ön kapıya çıkariarken Doktor Keene kapıyı açtı. Sanki onları bekliyordu. Kapıdaki levhada muayenehane girişinin yan kapıdan olduğu belirtilmekle biriikte. doktor onları ön kapıdan içeri aldı. Uzun boylu, hüzünlü yüzlü bir adamdı. Solgun bir teni, çukur, kohverengi gözleri vardı. Ama gülümsemesi sıcaktı. Kibar davranıyordu.
Kapıyı kaparken, «Şu tarafa getirin lütfen,» dedi.
Öne düşüp onları parke bir koridordan geçirdi. Yere şark işi bir yol halısı serilmişti. Sağdaki kapının önünden geçerken, koltuklan, lambaları, puflanyla, gerçek anlamda içinde yaşanan bir salon gördüler. Salonun kapısının hemen içinde bir köpek durmaktaydı. Siyah bir labrador. Onlara ciddi bakışlarla baktı. Sanki Einstein'ın durumunu anlıyordu. Peşlerinden gelmedi.
Evin arka tarafında, koridorun solundaki kapıdan ameliyathaneye girdiler. Duvarlara camlı, paslanmaz çelik dolaplar sıralanmıştı. İçi ilaçlaria, serumlaria doluydu.
Travis, Einstein'ı yavaşça muayene masasına yatırdı, battaniyenin uçlarını üzerine örttü.
Noro ona baktığında, ölmek üzere olan çocuğunu doktora getiren bir adam gördü. Gözleri kırmızı kırmızıydı Travis'in. Gerçi şu anda ağlamıyor, ama durmadan burnunu siliyordu, Nora da pikabı kapıya parkedip el frenini çektiği anda ağlamaya başlamış, gözyaşlannı artık tutamamıştı. Muayene masasının başında. Doktor Keene'in karşısında duruyor, kotunu Travis'in omzuna sarmış, sessizce ağlıyordu.
Veteriner belli ki hayvan sahiplerinin bu tür duygusal tepkilerine alışıktı. Onlara garip bakışlario bakmadı, tuîumlannı aşın bulduğunu hiç belli etmedi.
Önce seterin kalbini ciğerierini dinledi, karnına tıp tıp vurdu, oftalmoskop'la gözlerindeki akıntıya baktı. Einstein hiç kımıldamıyordu. Sanki felç olmuştu. Ölmediğinin tek belirtisi, o hışırtılı soluklanyla titremesiydi.
Nora gözlerini kurularken, «Göründüğü kodor kötü değil,» deyip duruyordu kendi kendine.
Doktor Keene basını kaldırdı. «Adı ne?»

«Einstein,» dedi Travis, «Ne zamandan beri sizinîe?» «Birl<aç ay.» «Aşıiannı oldu mu?»
«Hayır.» Travis başmı eğmişti. «Lanet olsun. Olmadı.» «Neden?»
«Anlatması... zor. Ama yaptıramayışımızın nedenleri vardı.» «Hiçbir neden yeterii sayılmaz,» diye ayıpladı onları Keene. «Ne ruhsat! var, ne aşıları. Bu büyük sorumsuzluk sayılır.» «Biliyorum.» Travis'in sesi pek sefil çıkıyordu. «Biliyorum.»
Nora, «Einstein'in nesi var?» diye sordu. İçinden hâlâ, ciddi değil, diye dualar etmekteydi. Keene seteri hafifçe okşarken, «Gençlik hastalığı,» dedi.
Einstein'ı muayenehanenin köşesine almışlardı. Yerde özel bir şilte üzerinde yatıyordu. Uyku tulumu gibi fermuaria kapanan plastik bir de örtüsü vardı. Kıpırdamasın, bir yere gitmesin diye, tasması duvardaki bir tokmağa takılmıştı. Hoş hali de yoktu zaten.
Doktor Keene ona bir iğne yapmıştı. «Antibiyotik,» diye açıklamıştı Travis'le Nora'ya. «Gerçi antibiyotikler gençlik hastalığını geçirmez, ama ikinci aşamanın enfeksiyonlarına karşı korur.»
Ayrıca vücudun susuz kalmasını önlemek için damardan serum da vermişti hayvona. Veteriner Einstein'm ağzını bağlamaya çalıştığında Travis de, Nora da, şiddetle karşı çıkmışlardı.
«Beni ısırmasından korktuğum için değil,» diye açıklamıştı Doktor Keene. «Orıu korum.ak için. İğneyi çiğnemesin diye, Kendini güçlü hissederse, yara yerini yalamaya kalkar.»
«Bu köpek yapmaz,» dedi Travis. «Bu köpek farklı.» Doktorun yanından geçip Einstein'm çenesindeki bağı çıkardı.
Veteriner itiraz edecek olduysa da, sonra vazgeçti. «Pekâlâ. Şimdilik. Zaten hali yok.»
Noro korkunç gerçeğe hâlâ meydan okumaya çalışarak, «Durumu nasıl bu kadar ciddi olabilir?» dedi.-«Gösterdiği belirtiler çok hafifti. Hiçbiri de bir iki günden uzun sürmedi.»
, «Gençlik hastalığına tutulan köpeklerin yansı hiç belirti .gösîerme.2. Bazıları gelip giden hafif belirtiler gösterirler. Bazı-lon do Einstein gibi, çok ağır duruma girer. Durumları giderek bbu hale gelebileceği gibi, birden de olabilir. Ama işin bir iyi yanı iVor.»
Travis, Einstein'm yanına çömelmişîi. Köpek gözlerini devir-|neden onu görebilsin diye. Kendini güvende hissedebilsin, sevildiğini bilsin diye. Keene'in bu sözünü duyunca hevesle başını kaldırdı. «Hangi iyi yanı? Ne demek istiyorsunuz?»
«Köpeğin hastalığa yakalanmodon önceki durumu genellikle hastalığın seyrini etkiliyor. Kötü bakılan, beslenmeyen hayvanlarda çok akut duruma geliyor. Einstein'a iyi baktığınız her halinden belli.»
Travis, «İyi beslemeye çalıştık,» dedi. «Bol da egzersiz yap-. mışlığı vardır.»
Nora, «Banyosunu falan çok sık yaptık,» diye ekledi.
Doktor Keene gülümseyerek başını salladı. «O halde avantajımız var. Gerçek bir umudumuz var.»
Nora, Travis'e baktı. Travis onunla yalnızca bir an göz göze geldi, sonro hemen Einstein'a baktı. Zor soruyu sormak Nora' ya kaldı. «Doktor, iyileşecek, değil mi? Yani... ölmeyecek, değil mi?»
Belli ki Doktor Keene o gamlı suratının yansıttığı anlamın farkındaydı. Yüzüne umutlu bir gülümseme ifadesi yerieştirme-ye çalıştı, doğal ifadesini dengelemek istedi. Güvenli bir tavırla Nora'ya yaklaşıp iki elini onun omuzlarla koydu. «Yavrum, bu köpeği kendi çocuğun gibi seviyorsun,» değil mi?
Nora dudağını ısınp başını salladı,

«O halde Tanrıya güven, bana da güven, İster inan, ister inanma oma işimi iyi bilirim. Güvenebilirsin bana,».
«İyi doktor olduğunuzdan eminim,» dedi Nora.
Travis hâlâ çömelik durumda, boğuk bir sesle, «Ama şansı ne kadar?» diye sordu. «Bize doğrusunu söyleyin.»
Keene, Nora'yı bırakıp ona döndü. «Gözlerindeki, burnundaki salgılar pek koyu sayılmaz. Daha beter olabilirdi. Karnında çıbanlar da yok. Kustu diyorsunuz ama ishal olmadığını söylediniz.
«Hayır, yalnızca kustu,» dedi Travis,
—368 —
369 •
«Ateşi var. ama yüksek değil. Salya akıtıyor muydu?» Noro, «Hayır,» diye atıldı.
«Baş sallaması, Inava çiğner gibi yapması var mıydı?»
Bu sefer Travis'le Nora bir ağızdan, «Hayır,» dediler.
Daire çizerek koştuğunu, sebepsiz düştüğünü gördünüz mü? Yan yatıp ayaklarıyla tekmeler atıyor, koşuyor gibi ayak sallıyor muydu? Odada amaçsız dolaşıp duvarlara tosluyor muydu?»
«Hayır, hayır,» dedi Travis.
Noro, «Tanrım, bunlar da mı olabilirdi?» diye mırıldandı.
Keene, «Hastalık ikinci aşamaya varırsa olur,» dedi. «Ilkin-ci aşamada beyine bulaşır. Sara gibi bayılmalar olur. Ansefalit'e yol açar.»
Travis birden yerinden fırladı, sendeleyerek doktora doğru yürüdü. Yüzü bembeyaz kesilmişti. «Beyine mi? lyiieşirse... yine de beyni zarar görür mü?»
Nora'nın omurgasında bir ürperti dolaştı. Einstein'ın beyninin etkilenmesinin ne demek olacağını düşünüyordu. İnsan kadar zekiydi o. Bir zamanlar çok özel ve farklı bir varlık olduğunu hatırlayacak, ama o niteliği kaybettiğini bilecekti. Silik, gri bir dünyada yaşamaya başlayacaktı. Hayatından bir şey eksilecek-ti. Noro korkuyla titreyerek muayene masasına dayandı.
Keene, «Gençlik hastalığının ikinci aşamasına giren köpeklerin çoğu yaşamaz,» dedi. «Yaşarlarsa, tabii beyinde arıza kalır. Hayvanı uyutmaya kalkacak kadar değil. Belki ömrü boyunca tikleri olur, biraz sorsak olur. Ama yine de mutlu yaşayabilir. İyi bir ev köpeği olur.»
Travis kendini tutamayıp veterinere bağırdı, «İyi ev köpekliği vız gelir bana. Ben beyin hasarının fiziksel etkilerini merak etmiyorum. Zihnine' ne yapar?»
«Eh, sahiplerini yine tanır,» dedi doktor. «Sizi tanır ve sever. Orada sorun yok. Çok uyuyabilir, bazen dalgın olur. Ama eve işemez. Öğrendiği eğitimi unutmaz.»
Travis titreyerek, «İsterse evin her yanına işesin, yeter ki düşünebilsin!» diye bağırdı.
«Düşünmek mi?» Doktor Keene belirgin biçimde şaşolamış-tı. «Nasıl yani? O bir köpek ne de olsa?»'
Deminki tepkilerini norma! kabul etmiş olmasına rağmen.
—370-
şimdi pek bir garip bakmaya başlamıştı doktor onlara.I Nora konuyu değiştirmek ve cevap vermekten kurtulmak için, «Ama Einstein ikinci aşamada mı?» diye sordu.
Keene, «Şu ana kadar gördüklerim, hâlâ birinci aşamada olduğunu gösteriyor,» dedi. «Şimdi tedaviye başladığımıza göre, yirmi dört saat içinde daha ciddi belirtiler ortaya çıkmazsa, sanırım onu birinci aşamada tutmak, hastalığı geriye çevirmek mümkün olabilir.»
Trav-is telâşla, «Birinci aşamada beyne etki yok mu?» diye sordu. Keene'in alnı kınştı.
«Hayır. Birinci aşamada olmaz.»

Bu sefer Nora, «Hep birinci aşamada kalırsa... ölmez mi?;>
dedi.
James Keene en tatlı, en avutucu sesiyle, «Doğrusu birinci aşamayı atlatabilmesi ihtimali büyük,» diye konuştu, «Hem de iz bırakmadan. İyileşme ihtimalinin yüksek olduğunu bilmenizi istiyorum. Ama size aşın umut vermek de istemem. Dürüst bir hareket olmaz. Hastalık birinci aşamadan ileri gitmese bile, Einstein yinede ölebilir. Yaşama ihtimali daha yüksek ama ölme ihtimali de var.»
Nora yine ağlamaya başladı. Kendini çelikleştirdiğini, güçlü olacağını sanmıştı. Ama işte yine tutamamıştı kendini. Einstein'a yakloştı, yanma, yere oturdu, elini onun omzuna dayadı, yanında olduğunu ona hissettirmeye çalıştı.
Keene onların kötü habere gösterdikleri bu tepki karşısında giderek daha çok şaşınyor, sabırsızlık belirtileri göstermeye başlıyordu. Konuştuğunda sesine ciddi bir ton gelmişti. «Beni iyi dinleyin. Elden gelen, ona iyi bakmak, ilaçlannı vermek, umut kesmemek. Burada kalması şart tabii. Gençlik hastalığının tedavisi karmaşık iştir, veteriner kontrolunda yapılması gerekir. Ona sık sık serum vereceğim, antibiyotik vereceğim... arasıra kriz gelmesin diye sakinleştirici vereceğim.»
Einstein, Nora'nın elinin altında titriyordu. Sanki bu ciddi ihtimalleri anlamıştı.
«Pekâlâ,» dedi Travis. «Belli ki o burada kalacak. Biz de onunla kalırız.»
Keene, «Buna hiç ge...» diye başlayacak oldu. «Tamam, kabul, gerek yok,» dedi Travis hemen, «Ama biz

kalmak İstiyoruz. Ziyanı yok, burada, yerde yatarız.» «Korkarım buna imkân yok.» «Yoo, imkân var.» Travis doktoru ille de ikna etmeye savaşıyordu. «Bizi merak etmeyin doktor. Einstein'm bize burada ihtiyacı vor. Bu yüzden... kalacoğız. Önemli olon, yanında olma-mız. Tabii neden olduğumuz rahatsızlık için ücret öderiz.»
«Amo ben burada otel işletmiyorum!»
Nora kesin bir sesle, «Kalmamız gerek,» dedi.
Keene, «Bakın, ben mantıklı adamımdır, ama...» diye tekrar söze başladı.
Travis iki eliyle doktorun sağ elini kavrayıp sıkıca tuttu. «Bakın, Doktor Keene, lütfen açıklamama izin verin. Bu normal bir istek değil, forkındayım. Bizi iki deli gibi görüyorsunuzdur. Ama birtakım nedenleri var. Hem de geçerli nedenler. Bu sıradan bir köpek değil. Doktor Keene. Benim hayatımı kurtardı...»
Nora, «Benimkini de...» diye atıldı. «Başka bir olayda.»
Travis, «Bizi biraraya getirdi,» dedi. «Einstein olmasa, tanı-şamaz, evlenemezdik, üstelik İkimizde ölmüş olurduk.»
Keene şoşkın bakışlarla bir birine, bir öbürüne bakıyordu. «Yani hayatınızı gerçek anlamda mı kurtordı? İki ayrı olayda mı?»
«Gerçek anlamda,» dedi Nora. «Ve ikinizi birleştirdi, öyle mi?»
Travis, «Evet,» diye onayladı. «Hayatımızı oçıkloyomoya-cağımız biçimde değiştirdi.»
Veteriner elini Trovis'in avuçlarından çekemeden Nora'ya baktı, başını eğip köpeğe baktı, sonro konuştu. «Böyle köpek kahramanlığı hikâyeleri beni çok etkiler. Bunu da dinlemek isterim.»
Noro, «Size anlatırız,» diye söz verdi. İçinden, hafifletilmiş biçimde, diye karar verdi.
James Keene bu sefer, «Ben beş yaşındayken siyah bir lab-rador beni boğulmaktan kurtardı,» dedi.
Nora salondaki güzel labradoru hatırladı, acaba hayatıns kurtaranın soyundan mı geliyor, yoksa onun bir simgesi, mi diye merak etti.
«Pekâlâ, kalabilirsiniz,» dedi Keene.

«Teşekkür ederiz.» Travis'in sesi çatlak çıkıyordu. «Teşekkür ederiz.»
Keene elini ondan kurtardı. «Ama ölmeyeceğinden emin olabilmemiz için kırk sekiz saat geçmesi şart. Uzun bir süre.»
Travis, «Kırk sekiz saat nedir ki?» dedi. «İki gece yerde yatmak, değil mi? Razıyız!»
Doktor bu sefer, «Galiba size o kırk sekiz saat çok uzun gelecek,» dedi. Saatine baktı. «On dakikaya kadar asistanım gelir, sonra da muayenehaneyi sabah muayeneleri için açarız. Hastalara bakarken sizi ayak altında istemem. Bekleme salo-nundo, öteki köpek sahipleri orasında oturmak da moralinizi bozar. Salonda oturun. Akşama muayenehane kapanınca buraya döner, Einstein'in yanında olursunuz?»
Travis, «Gündüz arasıra gelip onu görebilir miyiz?» diye sordu.
Keene gülümsedi. «Pekâlâ. Ama ancak kapıdan.»
Nora köpeğin artık titremediğini hissetti. Gerilimi azalmış, rahatlamıştı hoyvon. Onların uzaklaşmayacağını anlayınca kaygıları hafiflemişti sanki.
Sabah saatleri bitmek bilmedi. Doktor Keene'in salonunda televizyon, kitaplar, dergiler vardı. Ama Travis de, Nora da, hiçbirine bakmadılar
Yonm saatte bir koridora çıkıyor, muayenehanenin kapısından Einstein'a bakıyorlardı. Durumu daha kötü değildi. Ama dahao iyi de değildi.
Keene bir kere salona geldi, «Banyoyu rahatça kullanabi-lirsiniz,» dedi. «Buzdolabında da soğuk içecekler vor. İsterseniz kahve de yapın.» Dönüp yanındaki siyah labradora gülümsedi. «Bu dostumun adı da Pooko. Fırsat tanırsanız sizi çok sevmeye hazırdır.»
Pooko gerçekten Nora'nın ömründe gördüğü en dost canlısı köpekti. Kendiliğinden sırtüstü yatıyor, oyunlar oynuyor, kuyruğunu sallıyor, okşanmayı bekliyordu.
Travis köpeğin sevgi gösterilerine pek aldırmadı. Sanki Po-oko'yo ilgi göstermek, Einstein'a ihanet etmekmiş gibi... öyle yaparsa Einstein gençlik hastalığından ölebilirmiş gibi.

Ama Nora köpeğin yakmlığında bir avuntu buldu, ona istediği dostluğu gösterdi. Pooka'ya sevgi gösterirse, ilâhi güçlerin memnun olacoğmı, Einstein'ı bağışlayacağını umuyordu. Çaresizlik onu bâtıl inançlarla dolu bir insan yapmıştı. Tıpkı Travis gibi... ama başka biçimde.
Travis odayı arşınlayıp durmaktaydı. Oturduğu zoman koltuğun ucuna oturuyor, başını eğiyor, yüzünü ellerine gömüyordu. Uzun süre pencerede durup dışarı bakıyor, orada caddeyi değil, kendi düşüncelerini görüyordu. Olanlar için kendini suçlamaktaydı. Nora durumu ona anlatmaya ne kadar çalışsa, suçluluk duygusu bir türlü geçmiyordu.
Travis pencerenin önünde kollarıyla bedenini üşüyormuş gibi kucaklayarak, alçak sesle, «Sence Keene dövmeyi görmüş müdür?» diye sordu.
«Bilemiyorum. Belki görmemiştir.»
«Sence veterinerlere Einstein'ın gerçek tarifini dağıtmışlar mıdır? Dövmenin ne anlama geldiğini Keene bilir mi?»
«Sanmam. Belki bu konuda paranoyamız var bizim.»
Oysa Garrison'dan bir tek telefonu engellem.ek için hükümetin nelere kalkıştığını dinledikten sonra, köpeği arama çabalarının ne çapta olduğunu do anlamışlardı artık. Paranoya falan değildi korkuları.
Saat on ikiyle iki arasında Doktor Keene muayenehaneyi kapattı, Nora'yla Travis'i mutfağa, kendisiyle birlikte yemek yemeye davet etti. Bekâr yaşayan, kendine bakmasını bilen bir adamdı. Buzluğu dondurulmuş yiyeceklerle doluydu. Pirzolaları

pişirdi, üç de salata yaptı. Yemekler güzeldi ama Travis de, Nora da pek fazla yiyemediler.
Nora, James Keene'i tanıdıkça seviyordu. Üzgün görünüşüne rağmen, neşeli ve esprili adamdı. Kendine gülmeyi de biliyordu. Hayvan sevgisi ona başka bir nitelik kazandırmıştı. Hayvanlardan söz ederken daho yakışıklı, daha büyük görünüyordu adam.
Doktor onlara King adlı siyah labrodorun hikâyesini, çocukluğunda onu boğulmaktan nasıl kurtardığını anlattı, sonra Einstein'ı anlotmalan için onlara cesaret verdi. Travis ava çıktığında kızgın bir ayıyla karşılaşmaktan köpeğin onu nasıl kurtardığını renkli biçimde anlattı. Ardından Nora daha gerçeğe yakın bir hikâye döktü ortaya. Bir cinsî sapık kendisine saldırırken Einstein'ın nasıl çıkageldiğini, polis gelene kadar adamın hiç kıpırdamamasını nasıl sağladığını anlattı,
Keene pek etkilenmişti, «Bu köpek gerçekten bir kahraman!»
Nora bu hikâyelerin odamı kendilerinden tarafa çektiğini hissediyordu. Dövmeyi görmüşse, anlamını biliyorsa bile, Einstein iyileştiğinde onların rahatça gitmesine izin verebilirdi. Eğer Einstein iyileşirse.
Bulaşıkları toplarken Keene, «Sam, karının sana neden Travis dediği merak oldu içime,» dedi.
Buna hazırlıklıydılar. Yeni kimlikliklerini aldıklarından bu yana, Nora'nın ona yine de Travis demesinin daha güvenli olacağını kararlaştırmışlardı. Normalde Sam demeye başlarsa, kritik bir anda ağzından Travis'i kaçırabilir, durum daha beter olurdu. Soranlara, Travis adını ona Nora'nın taktığını, işin başlangıcının aralarındaki özel bir şakadan kaynaklandığını söylemeye karar vermişlerdi. Bunu anlatırken birbirlerine göz kırpıp, utangaç utangaç gülüp, işi inanılır kılacaklardı. Keene'in sorusunu do böyle karşıladılar... ama göz kırpacak, gülecek holde değillerdi. Noro anlattıkları hikâyenin yutulup yutulmodığından emin değildi. Hattâ tedirgin hareketleri, Keene'in kuşkularını arttırmış olabilirdi... eğer kuşkulan varsa!
Öğleden sonraki muayene saatlerinin başlamasına yakın, Keene'e asistanından bir telefon geldi. Hanım asistan yemeğe çıktığında başı ağrıyordu. Şimdi ağnnın arttığını, midesinin de rahatsızlandığını söylüyor, gelemeyeceğini bildiriyordu. Veteriner hastolanyla kendi başa çıkmak zorunda kalmıştı. Travis, Nora'yla birlikte ona yardım etmeye gönüllü oldu.
«Veteriner eğitimimiz yok ama ayak işlerine bakanz.»
«Tabii,» diye atıldı Nora da. «İkimiz bir kafa ederiz. Tarif ettiğiniz işleri de yaparız.»
Öğleden sonra boyunca gelen köpeklerin, kedilerin, papa-ğanlann, türlü türlü hayvanlann kıpırdamadan muayene masa

sında yatmasini sağlamakla uğraştılar, dolaplardan sargı bezlerini, ilaçları, âletleri getirdiler, gerektiğinde bazı âletleri yıkayıp steiiiize ettiler, ücret toplayıp makbuz kestiler. Bazı hayvanlar ishaidı. Bazıları kusuyor, ortalığı kirletiyordu. Ama Travis'le Nora bu isleri de yakınmadan yaptılar, her şeyi temizlediler.
Aslında iki amaçları vardı. Doktora yardım ederken muayene edasında kalıyor, gün boyu Einstein'dan ayrılmamış oluyorlardı, iş arasında birkaç dakika çalıp seteri okşuyor, ona birkaç cesaret verici kelime söyleyebiiiyorlardı. Ama bu arada onun durumunun iyice gitmediğini de görüyorlardı elbette.
İkinci amaçlan doktora yaranmak, gece burada kalmalarına itiraz etmemesini sağlamaktı.
Keene'e göre o gün hasta sayısı her günden fazla olmuştu. Muayenehaneyi kapadıklannda saat altıyı geçiyordu. Y.orgun-luk ve paylaştıktan işler aralarındaki

dostluk havasına katkıda bulunmuştu. Akşam yemeğini hep birlikte hazırlayıp yerlerken Jim Keene onlara eğlenceli hayvan hikâyeleri anlattı. Birlikte, yıllardır tanışıyoriarmış gibi rahattılar.
Keene onlara konuk yatak odasını hazırladı, ayrıca muayene odasının yerine serecek birkaç da battaniye verdi. Travis'le Nora yatakta yatmayı nöbete koyacaklar, gece boyunca Einstein'ı yalnız bırakmayacaklardı.
İlk nöbet Trovis'indi. Saat ondan, gece üçe kadar. Muayenehanede bir tek yanar ışık bırakılmıştı. Travis, Einstein'in yanıbaşmdaki battaniyelere bir oturuyor, bir uzanıyordu.
Einstein arasıra uyuyor, uyuduğu sıradolarda soluğu normal .oluyordu. Ama uyandığında soluması çok zorlaşmakta, hayvan acılı sesler çıkarmaktaydı. Travis bu seslerden onun hâlâ korkmakta olduğunu da her nasılsa seziyordu. Durmadan onunla konuştu, geçmiş ortak anılarından söz etti, altı aylık aile yaşamlarındaki mutlu onları ona hatırlattı. Köpek onun sesiyle biraz da olsa avunmuş göründü.
Kıpırdayamadığı için çaresizdi Einstein. Bir iki kere, üzerinde yattığı şilteye işemek zorunda kaldı. Bereket versin şilte plastikle kaplıydı. Travis hiç yakınmadan çocuğunun çişini siler gibi temizledi oraları. Bu duruma garip bir şekilde seviniyordu bile. İşemesi, yaşadığını gösterirdi çünkü Einstein'm. Vücudu işlevlerini yapıyor demekti.
Gece sağnak başladı, sonra geçti. Voğmurun çatıda çıkardığı ses pek hazindi. Cenaze davulu gibi.
İlk vardiya sırasında Jim Keene iki kere pijamalarıyla geldi. Birincisinde Einstein'ı dikkatle muayene etti, serum şişesini değiştirdi, bir de iğne yaptı. Travis'e her iki seferde de, durumun değişmemesinin iyiye işaret olduğunu söyledi.
Travis gece birkaç kere muayenehanenin karşı duvanna yürüdü, oraya asılmış çerçeveli, çini mürekkepli yazıyı okudu:
BİR KÖPEĞE ÖVGÜ
Şu bencil dünyada insanoğlunun edinebileceği tek bencillikten uzak dost, ona asla ihanet etmeyen, nankörüük etmeyen tek dost, köpeğidir. Köpek, zenginken de, yoksulken de, hastayken de, sağlamken de yanındadır insanın. Sahibinin yatağından uzaklaşmamak için buz gibi yerlerde yatıp uyur, dışardaki karii rüzgârların uğultusuna hiç aldırmaz. Sahibinin eli yemek uzatmasa da, köpek öper o eli. Katı hayatın sahibinde açtığı yaraları yalar, iyileştirir. Sahibi dilenci de olsa, o. prensleri korurcasına nöbet tutar başında. Bütün dostlar çekildiği zaman bile, köpek kalır. Servet tükenir, isme gölge düşer,aoma köpeğin sevgisi cennet güneşi kadar süreklidir.
-Senatör George Vest, 1870
Yazıyı her okuyuşunda Travis'in içine Einstein'm varlığı konusunda yeni bir sevinç ve inanmazlık duygusu doluyordu. Tüm çocukların boyali, insan kadar zeki bir köpek değil miydi? Ev köpeğinin tüm sevinçleri ve kederieri anlayıp aile üyeleriyle iletişim kurabilmesinden daha sevinç yaratıcı bir şey var mıydı su dünyada? Bundan daha büyük sevinç getirebilecek hangi mucize vardı? Köpek nitelikleriyle insan zekâsının birleşmesi, insanın üstün niteliklerine sahip, ama daha soylu yeni bir tür çıkaracaktı belki ortaya. Yetişkin insanlann da en yaygın hayali, şu kocaman, soğuk evreni paylaşacak bir başka zeki yaratık daha bulmak değil miydi? Yalnızlıktan kurtulmak değil miydi?
Hangi koyıp Einstein'in kaybı kodor yıkıcı olurdu? İnsanoğ

lunun tanrılaşması yolunda tek umut değil miydi o?

Travis bu düşünGeleri bir türlü engelleyemiyordu. Boğazından hıçkırıklar yükselmekte, kendini aşırı duygusallıkla suçlamaktaydı. Einstein ağladığını görüp korkmasın diye koridora çıkmak zorunda kaldı.
ıMora gece üçte gelip nöbeti devraldı. Travis yukarı çıkmak istemiyordu. Nora ona ısrar etmek zorunda kaldı.
Travis uyuyomayocağmı söylüyordu ama kendini yatağa atınca hemen uyudu. Rüyasında sarı gözlü, pençe elli, timsah ağızlı bir yaratığın kendisini kovaladığını gördü. Kendisi Einstein'lo Noro'yı korumaya uğraşıyor, onları ileri itiyor, koşmalarını söylüyordu. Amo canavar her nasılsa Travis'in çevresinden dolaşıp Einstein'ı parçaladı, sonra da Nora'yı öldürdü... Cornell laneti! Adını Somuel Hyott olarak değiştirmekle yok olmazdı ki o lanet! Sonunda Travis koşmaktan vazgeçti, dizüstü kapanıp başını eğdi, Nora'yla köpeği koruyamadığı için suçluluk duyuyordu. Ölmek istiyordu. Arkasından o şeyin yaklaştığını duydu... klik-klik-klik... Korkuyordu Travis, Ama ölmeye razıydı. Yeter ki...
Nora onu sabah beşte uyandırdı, «Einstein sarsıntılar geçiriyor.» dedi.
Nora, Travis'i muayenehaneye sokarken Jim Keene de yere çömelmiş, Einstein'ı muayene ediyordu. Travis'le Nora'nın uzakta kalmaktan, ona engel olmamaktan başka yapacağı bir şey yoktu.
El ele tutuştular.
Birkaç dakika sonra veteriner ayağa kalktı. Kaygılı gibiydi. Gülümsemeye çalışmadı bu sefer. «Ona yine ilaç verdim. Sanırım... birazdan geçer.»
Travis, «İkinci aşamaya girdi mi?» diye sordu.
Keene, «Belki girmemiştir,» dedi.
«Sarsılma nöbeti geçirdiği halde hâlâ birinci aşamada olabilir m,i?»
«Olabilir.»
«Ama İhtimal az.»
«Az,» dedi Keene. «Az ama... imkânsız değil.» İkinci aşama gençlik hastalığı, diye geçirdi Nora içinden. Kendini sefil hissediyordu.
Travis'e tutundu.
İkinci aşama. Beyne sirayet. Ansefalit. Beyin hasarı. Beyin

Travis bu sefer çıkıp yatmadı. Nora ve Einstein'la aşağıda kaldı.
Bir ışık daha yaktılar, odayı biraz aydınlattılar. Yine de ışık Einstein'ı rahatsız edecek kadar fazla değildi. Ona dikkatle bakıyor, gözlerini ayırmıyorlardı. İkinci aşama belirtisi ariyorlardı her an. Tikler, hava çiğniyormuş gibi hareketler...
Bunların olmaması Travis'in umutlarını arttırmodı. Einstein hâlâ hastalığın birinci aşamasında olsa, hep orada kalsa, bile, yine de ölüyor gibiydi.
3 Aralık Cuma günü Jim Keene'in asistanı hâlâ işe gelemeyecek kddar hastaydı. Nora'yla Travis yine doktora yardım ettiler.
Öğlende Einstein'ın ateşi düşmemişti. Gözleri, burnu hâlâ akıyordu. Duru, sarımsı bir sıvıydı akan. Soluğu biraz daha iyi gibiydi. Nora buna da kaygılanıyordu. Yoksa soluğun hışırtılı olmaması, hayvan pek solumaya çalışmadığından, kendini bıraktığından mıydı?
Öğle yemeğinde Nora pek bir şey yiyemedi. Travis'in ve kendisinin üzerindekileri yıkadı, ütüledi. İkisi, Jim Keene'in yedek bornozlarıyla dolaşıyorlardı o sıra. Üstlerine büyük gelen bor-nozlaria.
Öğleden sonra hastalar yine kalabalıktı. Nora'yla Travis hep hareket halindeydiler. Deli gibi çalışmaktan da pek memnundular.
Dört buçukta... o ânı Nora ölene kadar unutamayacaktı! Jim Keene o sıra bir İrianda seterini tedavi etmeyi yeni bitir-

— 221--.....
— 379 —
misti. Birden Einstein l<öşedel<i yatağından iki tiz ses çıkardı. Nora'yla Travis solukları tıkanmış durumda hemen döndijler. En kötij şeylere hazırdılar. Buraya geldiklerinden beri Einstein ilk defo değişik bir ses çıkarıyordu. Ama... seter başını kaldırmıştı! İlk olarak derman bulmuştu buna! Gözlerini kırpıştırarak on lora bakıyordu. Sonra çevresine bakındı, sanki nerede olduğunu anlamaya çalıştı.
Jim köpeğin yanına çömeidi, Nora'yla Travis umutla onun yanına diz çöktüler. Veteriner köpeği tekrar muayene etti. «Gözlerine bakın. Hâlâ donuk ama akıntı kesildi.» Islak bir bezle Einstein'in göz altlarındaki çapakları sildi, sonra burnunu sildi. Burun deliklerinde artık yeni salgılardan baloncuklar olmuyordu. Doktor dereceyi getirip makattan onun ateşini de oldı. «Düşüyor,» dedi. «İki derece düşmüş bile.»
«Tanrıya şükür!» diye inledi Travis.
Nora gözlerinin yine yoşlario dolmaya başladığını hissetti.
Jim, «Henüz tehlikeden kurtulmuş sayılmaz,» dedi. «Çarpıntısı biraz azaldı ama hâlâ fazla. Nora, şu çanaklardan birini al da su doldur.»
Nora az sonra suyu getirdi, veterinerin yanına koydu.
Jim çanağı Einstein'a itti. «Ne dersin, arkadaş?»
Einstein başını tekrar kaldırdı, çanağa baktı. Dili kuru, yapış yapış gibiydi. İnledi, dişlerini yolodı.
Trovis, «Belki biz yardım edersek...» dedi.
Jim Keene, «Ya, bırakın kendi karar versin,» diye engelledi onları. «Buna hazır mı, değil mi, en iyi o bilir. Zorla su içirip kusturmak iyi olmaz. Zamanını o içgüdüleriyle ayarlar.»
Einstein inleyip homurdanarak şiltede döndü, yüzüstü yattı, burnunu çanağa uzattı, kokladı, dilini yavaşça değdirdi. İlk tadı beğendi, bir daha değdirdi. Çanağın üçte birini boşalttıktan s.onra tekror yerine yattı, içini çekti.
Jim Keene seteri okşarken, «İyileşip sapasağlam oimozso pek şaşarım doğrusu,» dedi. «Zamanla tabii.»
Zamaınla.
Bu söz Travis'in pek canını sıkmıştı.
Ne kadar zamana ihtiyacı vardı. Einstein'in iyileşmek için?
-380 —
Yabancı geldiğinde Einstein'in sezgileri ve tepkileri sağlamsa, hepsi daha güvende .olurdu. Kızılötesi uyarı sistemi dışında, onların en güvenilir erken uyarı sistemi... Einstein'in kendisiydi.
Beş buçukta son hasta da çıkıp gidince, Jim Keene yarım saatliğine sokağa çıktı, elinde bir şişe şampanyayla döndü. «Ben pek içki meraklısı değilimdir, ama bazı kutlamalar bir iki yudumu gerçekten gerektiriyor,» dedi.
Nora hamileliği süresince hiç içki içmemeye yeminli olduğu halde, bu kutlama için en büyük yemini bile bozmaya hazırdı.
Bardakları getirip muayene odasında içtiler, kadehlerini Einstein'a doğru kaldırdılar. Einstein birkoç dakika onları seyretti, ama çok yorgun olduğundan hemen uyudu.
«Bu doğal bir uyku,» dedi Jim. «İlaç vermedik.»
Travis, «İyileşmesi ne kadar sürer?» diye sordu.
«Gençlik hastalığından kurtulması birkaç gün, en fazla bir hafta. Burada iki gün daha kalmasını istiyorum. Siz artık eve gidebilirsiniz. Ama kalmak isterseniz, o da olur. Çok yardımcı oldunuz.»
Noro hemen, «Kalırız,» dedi.

Trovis, «Ama gençlik hastalığı geçtikten sonra bir süre zayıf ve dermansız olacak, değil mi?» diye sordu. «Başlangıçta çok zayıf olur. Ama zamanla eski gücünün ^çoğunu yeniden toplar. O sarsılma nöbetine rağmen, ikinci aşamaya hiç geçmediğinden eminim. Belki yılbaşına eski haline döner. Arıza falan da kalmayacaktır.» Yılbaşı.
Trovis İçinden, inşalloh iş işten geçmez, diye düşündü.
Geceyi yine iki vardiya halinde paylaştılar. Travis ilk nöbeti oldı. Nora da gece üçte gelip onu yotmoyo yollodi.
Çarmel sisler içindeydi. Pencerelerden dışarısı görünmüyordu.
Noro geldiğine, Einstein uyuyordu. «Arada uyandı mı?» diye sordu Travis'e.
«Evet. Arodo sırada.» «Onunla... konuştun mu?» «Evet.»
«Eeee?»

Travis'in yüzü çökmüş, ifadesi ciddiydi. «Ona evet-hayır'lı cevaplanacak birkaç soru sordum.» «Eee?»
«Cevap vermiyor. Gözlerini kırpıştırarak bakıyor bana. Ya da esniyor. Sonra dönüp uyuyor.»
«Henüz çok yorgun.» Nora içinden, inşallah neden budur, diye umuyordu. «Sorulara cevap verecek gücü yok.»
Travis solgun, umutsuz, «Belki,» dedi. «Bilemiyorum... ama... galiba... kafası karışık.»
«Henüz hastalığı üzerinden atamadı. Hâlâ hoşta sayılır. Kofasının karışık olması doğal.»
«Karışık ,» diye tekrarladı Travis.
«Geçecek.»
«Evet... evet, geçecek.»
Ama Travis'in sesinden, Einstein'ın asla eskisi gibi olamayacağından korktuğu anlaşılıyordu.
Nora biliyordu çnun aklından geçenleri. Yine Cornell laneti! Sözde artık inanmıyordu ama... yüreğinde hâlâ korkular vardı. Sevdiği herkesin acı çekmesinden, erken ölmesinden korkuyordu. Tüm sevdikleri alınmıştı elinden.
Saçmaydı tabii bütün bunlar. Noro hiçbirine bir an bile inanmıyordu. Ama geçmişi silkip üzerinden atmanın ne kadar zor olduğunu da biliyordu. Onun kötümsediğine anlayış göstermekteydi. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak onu öpebilir, ona sarılobilir, sonra yatmaya yolloyabilirdi.
Travis gittikten sonra Noro yere, Einstein'ın yanına .oturdu. «Sana söylemek istediğim bazı şeyler var, tüylü surat. Herhalde uyuyorsun, beni duyamıyorsun, Ya da belki uyanık olduğun halde ne dediğimi anlayamıyorsun. Belki bir daha hiçbir zomon anlayamazsın. Bu yüzden bunları şimdi söylemek istiyorum. Anlayabilmen konusunda umut varken.»
Durakladı, derin bir soluk aldı, çevresine bakındı. Gecenin üçünde, doğrusu pek yalnız bir yerdi burası,
Einstein'ın soluğu hafif bir tıslama sesiyle çıkıyordu. Hayvan kıpırdamadı. Kuyruğu bile oynamadı.
«Seni kendi koruyucum saydım, Einstein. Bir zamanlar öyle saydım seni. Arthur Streck olayında beni kurtardığın zaman. Koruyucum. Beni yalnız o korkunç odamdan kurtarmakla kalmodm, yalnızlıktan, korkunç bir umutsuzluktan da kurtardın. Tra-vis'i de içindeki'karanitkton kurtardın, bizi biroraya getirdin. Birçok bakımdan, koruyucu meleklerin en iyisiydin. İyilik dolu yüreğin, yaptıklarına karşılık bizden en küçük bir şey bile istememene yol açtı. Arada sırada bisküvi, arada sırada çikolata, o kadar.

Ama sana kuru ekmek de versek, bu yaptıklarını yine yapardın sen. Yapardın, çünkü seviyorsun, seviliyorsun, bu da senin ödülün oluyor. Ayrıca bana çok büyük bir ders öğrettin, tüylü surot. Kelimeyle ifade edemeyeceğim bir ders...»
Bir an sessiz kaidı, konuşamadı. Dostunun, yavrusunun, öğretmeninin, koruyucusunun yanında, gölgede oturuyordu.
«Ama... lanet olsun, aradığım kelimeleri bulmak zorundayım,» dedi sonunda. «Bulmak zorundayım, çünkü belki de senin anlayabileceğine dair kendimi son kere kandırıyorum. Durum şöyle... senin bana öğrettiğin şey şu: Ben de senin koruyucunum! Travis'in de koruyucusuyum. O da hem senin, hem benim koruyucum. Birbirimiz için nöbet tutmak bizim sorumluluğumuz. Nöbetçiyiz biz. Hepimiz. Nöbetçiyiz. Karanlığa karşı koruyoruz birbirimizi. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu öğrettin sen bana. Zaman zaman kendini değersiz, çirkin, silik hissedenlerimiz için bile geçedi bu. Eğer seversek ve sevilmemize izin verirsek... bak, seven insan dünyada en değerii variıktır. Tüm servetlere değer o. Sen bana bunu öğrettin işte, tüylü surat. Senin sayende, hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağım.»
Gecenin geri kalanı boyunca Einstein hareketsiz yatmayı, derin derin uyumayı sürdürdü.
Cumartesi günleri Jim Keene yalnızca sabah öğleye kadar hasta kabul ediyordu. Öğle olduğundaı muayenehane girişini kilitledi.
O sabah Einstein cesaret verici iyileşme belirtileri sergilemişti. Biraz daha su içti, yan yatacağı yerde karmüstü yattı, başını kaldırıp çevresindeki hareketlere ilgiyle baktı. Hattâ bir ara ıJim'in hazıriadığı et suyuyla çırpılmış yumurtayı bile yedi, kusmadı. Serumla beslemeyi kesmişlerdi artık.
Ama hâlâ pek çok uyuyordu. Travis'le Nora'ya verdiği cevaplar normal köpek cevaplarıydı.

Oğle yemeğinden sonra, Jim'le birlikte mutfakta oturmak-taydilar. Kahve içiyorlardı. Veteriner içini çekti, «Konuyu ortık daha ne kadar erteleyebilirim, bilemiyorum.» dedi. Ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı, masaya, Travis'in önüne koydu. Noro bir an bunu tedavi faturası sandı. Ama Travis kağıdı-açınca, Einstein'in aranmasıyla ilgili duyuru .olduğunu Nora da gördü.
Travis'in omuzları bir anda sarktı.
Nora yüreğinin göğsünden fırlayıp yere düşeceğinden korktu. Boşmı Travis'e yaklaştırdı, kâğıdı birlikte okudular. Kâğıtta Einstein'm tarifinden başka, kulak içindeki dövmenin numarası da vardı. Köpeğin büyük ihtimalle Travis Cornell ve eşi Nora' nın yanında bulunacağı açıklanıyordu. Bu insanlar değişik kimlik altında yaşıyor olabilirler, deniliyor, sonra onların da tarifi veriliyordu.
Travis, «Ne zamandır biliyorsun?» diye sordu. ,
Jim Keene, «Onu gördükten bir saat sonra.» dedi. «Perşembe sabahı. Altı aydır bu kağıtlar her hafta geliyor. Federal Kanser Araştırma Enstitüsü de üç köre telef.on edip hatırlattı. Muayeneye gelen her kızıl seterin kulağına bakmamı istediler.»
Noro, «Onlara bober vermedin mi?» dedi.
«Henüz vermedim. Hayvan iyileşmedikçe, tartışmaya gerek yok diye düşündüm.»
Travis, «Şimdi bildirecek misin?» diye sordu.
Jim Keene'in gomlı suratı daha da gamlandı. «Kanser Enstitüsüne göre bu köpek hastalığın çaresini bulmaya yarayacak deneylerin merkeziymiş. Hayvanı bulamazlarsa milyonlarca doladık araştırma boşa gidecekmiş.»
«Hepsi yalan.» dedi Travis.
Jim öne eğilip parmaklannı kahve fincanına sorarken, «Size bir şeyi açıkça balirtmek istiyorum.» dedi. «Ben sapına kadar hayvansever bir insanım. Hayatımı hayvanlara

adadım. En çok da köpekleri severim. Ama hoyvanian deneylerde kullanmayalım diyenlere hiç'katılmıyorum. Bence insan hayatını kurtarma uğruna bir tek fareye zarar vermekten kaçınma tutumu saçma bir şey. Labaratuar basan, hayvanların kafeslerini açan, önemli deneyleri mahveden tiplere anlayış gösteremiyorum. İçim bulanıyor.
Hayatı sevmek güzel ve doğru bir şey. Ama bu insanlann hayat sevgisi, putperestlerin tapınması gibi sapıkça. Cahil ve vahşi bir şey.»
Nora, «Durum öyle değii.» dedi. «Einstein hiçbir zomon konser araştırmolanndo kullanılmadı. Onu arayan aslmdo Ulusal Güvenlik Örgütü.» Travis'e baktı. «Ne yapacağız şimdi?»
Travis acıyla gülümsedi. «Herhalde J!m"ii engellemek için öldürecek değilim...»
Veteriner şaşırmış gibiydi.
«...Tek çare kalıyor, o da onu ikna etmek,» diye bitirdi Travis sözlerini. f
Norav «Gerçeği mi anlotacağız?» diye sordu. '
Travis, Jim Keene'i uzun süre süzdü, sonunda, «Evet,» dedi. «Gerçeği. O- pis kâğıdı çö-pe atmaya onu ancak gerçek razı edebilir.» '
Nora derin bir soiuk aldı. «Jim,» dedi. «Einstein senin kadar, benim kadar, Travis kodor zeki.»
Travis. «Hattâ daha zeki galiba,» dedi. Veteriner onlara anlamayan bakışlaria bakıyordu. Nora, «Bir kahve daha yapayım,» dedi. «Hikâye uzun sürecek.»
Saatler geçti. Beşi on geçe Nora, Travis ve Jim Keene, Einstein'm yattığı yere geldiler.
Köpek biraz daha su içmişti. Onlara ilgiyle baktı.
Travis o iri kahverengi gözlerde garip bir derinlik, bir anlayış gördüğünü sanıyor, ama... Allah kahretsin... emin olamıyordu. Emin olamamak korkutuyordu onu.
Jim. Einstein'ı muayene etti, gözlerin doha netleştiğini, hemen hemen normale döndüğünü gördü. Ateşi de hep düşüyordu. «Kalp otışlan do düzeliyor.» dedi.
Einstein on dakika süren muayeneden yorulmuş gibi, uzun uzun içini çekip yon yattı. Bir an sonra tekrar uykuya dalmıştı.
Veteriner, «Hiç de dâhi köpeğe benzemiyor,» dedi.

Nora, «Hâlâ hasta,» diye atıldı. «İyileşmek için zamana ihtiyacı var. Söylediklerimizin doğru olduğunu sona gösterecektir.»
Travis, «Ne zaman ayağa kalkar dersin?» diye sordu.
Jim ibir süre düşündü. «Beiki yarın. Başlangıçta titreyerek yürüyecek. Göreceğiz.»
Travis, «Ayağa kalktığında, dengesini yeniden kazandığında, herhalde aklı do başına gelecektir,» dedi. «Demek ki sana hikâyeyi ayağa kalktığı zaman kanıtlayabileceğiz.»
Jim, «Kabul,» diyerek razı olduğunu belirtti.
Nora, «Kanıtlarsa onu teslim eder misin?» diye sordu.
«Şu Yabancryı yaratan insanlara mı? Sahte ilan hazırlayıp yollayanlara mı? Nora, sen beni nasıl biri sanıyorsun?»
«İyi biri,» dedi Nora.
Yirmi dört saat sonra, Pazar akşamı Jim Keene'in muayenehanesinde Einstein titrek adımlarla sağa solo dolaşıyordu.
Nora hemen dört ayaküstü yere indi, onun cesaretini övdü, teşvik etti. Köpeğin attığı her adım sevindiriyordu onu. Amo asıl sevindiği, köpeğin ona nasıl bokhğmı

görmekti. Hem kendi zayıflığına, dermansızlığına üzülen, hem de durumu alaya olan bir bakış. Hey, Noraa, diyordu sanki. Soytarı oldum çıktım. Gülünç değil mi şu halim? Cumartesi gecesi köpek biraz katı yiyecek yedi, Pazar gününü veterinerin verdiği kolay sindirilen yiyecekleri gevelemekle geçirdi. Bol su içiyordu. En umut verici şey de, tuvalete gitmek için dışarıya çıkmakta direnmesiydi. Ayakta uzun süre duramıyor, birkaç adım atınca kıçüstü oturuyordu. Ama duvariara çarpmadığı, daireler çizerek yürümediği ortadaydı.
Nora bir gün önce alışverişe çıkmış, yeni bir Kelime Oyunu takımıyla dönmüştü. Pazar akşamı Travis oyunun harflerini ayırıp kümeler oluşturdu, hep biriikte muayenehanenin ortasına, yere oturup yerleştiler.
«Hazırız,» dedi Jim Keene. Bağdaş kurmuş, kızılderiliier gibi oturuyordu.
Pooka da sahibinin yanında yatmakta, şaşkın kara gözleriyle seyretmekteydi.
Nora, Einstein'ı muayene odasına soktu, harflerin başına getirdi, yüzünü avuçları arasına aldı, dosdoğru gözlerine bakarak, «Tamam, tüylü surat,» dedi. «Şimdi Doktor Jim'e senin kanser araştırma hayvanı olmadığını kanıtlayalım. Aslında ne olduğunu, o kötü insanların seni neden istediklerini gösterelim.»
Seterin gözlerinde eski anlayışı yine gördüğüne inanmak istiyordu.
Travis korkular içinde, «İlk soruyu kim soracak?» dedi. Nora, «Ben,» diye karşılık verdi hemen. Einstein'a döndü.
«Zımba nasıl?»
Jim' Keene'e, köpeğin hastalandığı sabahki mesaimi anlatmışlardı. Bu yüzden Nora'nın ne demek istediğini o da anladı.
Einstein gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra harflere baktı, tekrar ona boktı. Eğilip harfleri koklodı. Nora'nın midesine sancı saplanmak üzereyken birden burnuyla horfleri itmeye başladı.
ZIMBANIN YAY! EĞRİLMİŞTİ.
Travis olduğu yerde sarsıldı. Sanki içinde hapsettiği korkular elektrik yüküymüş de bir anda boşalmış gibi oldu. «Tanrıya şükür. Tanrıya şükür,» deyip gülmeye başladı.
«Vay canına!» dedi Jim Keene.
Pooka başını kaldırdı, kulaklarını dikti. Önemli bir şey olduğunu hissediyor, ne olduğunu anloyamıyordu.
Yüreği heyecan ve sevgiyle dolan Noro harfleri topladı, yerleştirdi, sordu. «Einstein, senin sahibin kim? Bize adını söyle.» Seter ona baktı, Travis'e baktı, anlamlı bir cevap verdi. SAHİP YOK. DOSTLAR VAR.
Travis yine güldü. «Tanrım, buna çoktan razıyım! Kimse o-nun sahibi olamaz. Ama dostu olmaktan herkes gurur duyar.»
Garip şey... Einstein'ın zihin yeteneklerinin bozulmamış olması Travis'i günlerden beri İlk defa güldürürken, Nora'yı do, rahatlama sonucu ağlatıyordu.

■387 —
Jim Keene gözlerini iri iri açmış, şaşkın şaşkın bakmakta, aptal gibi sırıtmaktaydı. «Gizlice salona girip Noel Babayı ağacın altına hediye koyarken A/aka!amış çocuklar gibi hissediyorum kendimi,» dedi.
Travis, «Sıra bende,» diye atıldı, öne doğru kaydı, elini Einstein'in başına koydu, okşadı. «Jim Noel'den söz ediyor. Çok uzak sayiimaz. Yirmi gün sonra. Söyle bana, Einstein. Noel Baba ne getirsin sana?»
Einstein iki kere yazı yazacak oldu, sonra cayıp harfleri tekrar dağıttı. Biraz dolaştı, gelip oturdu, onlara utangaç utangaç baktı, hepsinin beklediğini görünce kalktı, harfleri düzenlemeye başladı.
MİKİ MAUS VİDEO FİLMLERİ.

de ofsa kabullenmek zorunda kaldı. Travis çoktan uyumuş olan Einstein'ı konuk odasına kucağında taşıdı. Yere battaniyelerden bir yatak yaptılar, onu kendi yataklarının yanına yatırdılar.
Karanlıkta, yorganın altında, Travis'le Nora birbîrierine sarılıp Einstein'm tatlı horlama sesini dinlediler.
Nora, «Artık her şey düzelecek,» dedi.
«Bir dert daha geliyor.» Travis, Einstein'in iyileşmesini, ömrü boyunca başına belâ olan o lanetin hafiflemesine işaret diye yorumluyordu. Ama lanetin büsbütün geçtiğine inanmaya da henüz hazır değildi. Yabancı hâlâ şu karanlıklarda bir yerdeydi... geliyordu.
Gece ikiye kadar yatamadılar. Jim Keene sevinçten sarhoş olmuştu. «İnsan gibi, evet, ama yine de köpek. İnson düşünüşünden farklılığı öyle sevimli ki!» Jim yine de gösteriyi çok uzatmamış, hastasını yormamalarını rica etmişti onlordon. Ama sevinçten coşuyordu. Durduğu yerde potloyıverse, Travis pek şaşmazdı.
Sonradan Jim mutfakta onlara Einstein'in hikâyelerini yeni boştan anlattırıp keyifle dinlenmekteydi. Solvang'doki Çağöcsş Geinı olayını, Travis onu ilk defa banyo edeceği zaman suyu ılıtma işini kendi üstlenişini, daha bir yığın oJoyı, Aslında olayların bazılarını da Jim onlara onlotıyordu âdeta. Sanki Nora'yla Travis'in hiç duymadıkları bir şeymiş gibi. Amo onlar dinlemekten yine de zevk duyuyoriordı.
Jim bir ara masanın üzerinde durmakta olon «Aranıyor» kâğıdını cakalı bir hareketle kaptı, lovobonun içine doğru tutup kibritle yaktı, su akıtıp küllerini yok etti. «Böyle bir yaratığı kilit altında tutup deney yopmok için kullanacak küçük kofalar cehennemin dibine!» dedi. «Belki Einstein'ı yaratacak dehaları vardı amo ne yorattıklarını bilememiş onlar. Olayın büyüklüğünü görememiş. GörebİîseIer onu kafese kapatmak istemezlerdi.»
Sonunda Jim Keene uykuya ihtiyaçları olduğunu isteksizce

ON
1
7 Aralık Salı günü Einstein'ı eve götürmek istediklerinde Jim Keene onların gitmesini hiç istemiyordu. Pikabın durduğu yere kadar onlarla geldi, sürücü camının dışına dikildi, tedavinin daha bir iki hafta süreceğini hatırlattı, ayın sonuna kadar Einstein'ı haftada bir görmek istediğini söyledi; ayrıca kendisini yalnız köpeğin sağlığıyla ilgili olarak değil, birlikte içki içmek, yemek yemek, çene çalmak için de ziyaret etmelerini istedi.
Trovis veterinerin ne demek istediğini biliyordu. Einstein'm hayatının bir porçosı olarak kolmok istiyordu odom. Bu olayın sihirine o da katılmak istiyordu. «Jim, inan bana, yine geleceğiz. Hem sen de Noel'den önce bize gel, birlikte bir gün geçirelim.»
«Çok sevinirim.»
«Biz de öyle,» dedi Travis İçtenlikle.
Eve dönerken Nora, Einstein'ı kucağında tutuyordu. Einstein yine bottoniyeye sarılıydı. Henüz iştahı eskisi kadar açılma-mıştı. Çok da halsizdi. Boğışıklık sistemi ciddi bir darbe yemiş olduğundan, bir süre hastalıklara karşı duyorlı olacaktı. Mümkün olduğu kodor evin içinde tutmak, nazlamak gerekecekti onu. Eski canlılığını kazanıncaya kadar. Jim Keene'e göre belki de bir yıl sürecekti tam eski durumuna gelmesi.
Gökyüzü çürük çürük, kora bulutlarla şiş şişti. Büyük Ok-yanus öyle sert ve griydi ki, sanki su değil de, jeolojik bir olayla dalgalanan bir demir yatağıydı.
Ama havanın karanlığı onların keyfini kaçıramıyordu. Nora durmadan sırıttı, Travis yol boyu ıslık çaldı. Einstein manzarayı büyük bir ilgiyle seyretmekte, renksiz kış

gününden bile zevk olmaktaydı. Belki de Jim Keene'in muayenehanesi dışındaki dünyayı bir daha görebileceğini sanmıyordu. Zomon tabii hoşuna giderdi demir denizle dayak yemiş gökyüzü.
Eve vardıklarında Travis, Nora'yı kucağında seterle pikapta bıraktı, eve arka kapıdan tek başına girdi. Elinde .38'lik tabanca vardı. Mutfaktaki ışıkları, telaşla çıkarken yanık bırakmışlardı. Hâlâ da yanıyordu. Bir haftadan beri. Travis hemen Uzi otomatik silahı dolaptan aldı, hafif tabancayı elinden bıraktı. Dikkatli adımlarla her odayı dolaştı, dolaplara, iri mobilyaların arkalarına baktı.
Hırsız izi yoktu. Zaten beklemiyordu da. Bu kırsal yörelerde pek o tür suça rastlanmazdı. İnsan kapısını kilitsiz bırakıp günlerce gitse, kimse evi soymazdı.
Onu kaygılandıran hırsız değil, Yabancı'ydı.
Ev boştu ama.
Travis pikabı garaja sokmodon önce ambarı da kontrol etti. Orası da güvendeydi.
Eve girince Noro, Einstein'ı yere bırakıp battaniyeyi üzerinden oldı. Einstein mutfağa yürüdü, her şeyi koklamaya boşlodı. Sonra solona geçti, soğuk şömineye boktı, sayfa çevirme aygıtına baktı.
Tekrar mutfağa dönüp kilere girdi, pedala basıp ışığı yaktı, tüplerden harfleri düşürmeye başladı. YUVAMIZ.
Travis onun yanında durup eğildi. «Büroya dönmek güzel, değil mi?»
Einstein, Travis'in boynuna burnunu sürttü, sonro onu yaladı. Altın postu pırıl pınıdı. Jim Keene onu eliyle yıkamıştı yola çıkmadan önce. Ama Einstein yine de eski halinde değildi. Yorgun görünüyordu. Zayıftı. Bir iki kilo vermişti bu hof-ta.
Yeni harfler düşürdü, aynı kelimeyi tekrar yazdı. Sanki sevincini vurgulamak istiyordu. YUVAMIZ.
Nora kilerin kopısına gelmişti. «Yuva, kalbimizin olduğu yer-

dir,» dedi. «Hele bu yuvada pek sıcok kalpler var,.., Hep, haydi yemeği erken hazırlayalım da, elimize alıp salonda yiyelim, bir yandan da Miki'nin Noel Serüıvenıleri filmini seyredelim. Hoşuna gider mi?»
Einstein kuyruğunu deli gibi salladı.
Trovis onö, «En sevdiğin yiyeceği yiyebilir misin dersin?» diye sordu, «Akşam yemeğine o bisküvilerden ister misin?»
Einstein dişlerini yaladı, yeni harfler düşürdü, Travis'in bu önerisinden ne kadar hoşlandığını anlatmaya çalıştı.
YUVA BİSKÜVİLERİN OLDUĞU YERDİR.
Travis gece yarısı uyandığında Einstein yatak odasının pen-ceresindeydl. Ellerini pervaza dayamış, ayakta duruyordu. Banyodan sızan gece ampulünün ışığında ancak görünüyordu. Poncur da kapalıydı. Köpek ön bahçeyi göremiyordu. Ama belki de Yabancı'yı sezebilmek için görme duyusuna ihtiyacı yoktu.
Travis alçak seâle, «Bir şey mi var dışarda, evlât?» diye sordu. Noro'yı gereksiz yere uyandırmak istemiyordu.
Einstein yere indi, Travis'in tarafına geldi, başını şilteye dayadı.
Travis onu okşarken, «Geliyor mu?» diye fısıldadı.
Einstein bu soruya yalnızca garip bir miyavlamayla karşılık verdi, yatağın yanına yattı, hemen uyudu.
Birkaç dakika sonra Trovis de uyudu.
Sabaha karşı tekrar uyandığında Nora'yı yatakta oturmuş, Einstein'ı okşor buldu.
«Uyu sen,» dedi Nora, Travis'e.
«Ne oldu?»

«Hiçbir şey,» diye fısıldodı Nora uykulu bir sesle. «Uyandım, onu pencerede gördüm. Ama bir şey yok. Uyu.»
Travis üçüncü kere uyumayı başardı, ama rüyasında Yabancı'yı gördü. Aradan geçen altı ay içinde âlet kullanmayı da öğrenmişti zeki yaratık. Sarı gözleri ponldayarok, yatak odasının pancurlorını baltayla parçalıyordu.
■392 —
I
Einstein'a ilaçlarını biç aksatmadan veriyorlar, o da itiraz etmeden yutuyordu. Gücünü kazanabilmek için bol yemek yemesi gerektiğini anlatmışlardı ona. Uğraşıyordu hayvan. Ama iştahı pek yavaş geliyordu. Verdiği kiloları alması, eski haline dönmesi için birkaç hafta geçmesi şarttı. Yine de günden güne gözle görülür biçimde iyileşiyordu.
10 Aralık Cuma günü Einstein kısa bir yürüyüş yapabilecek kadar iyi gibiydi. Arasıra hâlâ sendeliyordu oma her adımda dengesi bozulmuyordu. Keene'in muayenehanesinde tüm aşılarını olmuştu. Geçirdiği gençlik hastalığının üzerine bir de kuduz kapma tehlikesi yoktu.
Hava bugün biraz yumuşaktı. Hem sıcak, hem rüzgârsızdı. Bulutlar beyazdı. Aralardan arasıra yüzünü gösteren güneş insanın tenini okşuyordu.,
Einstein, Travis'e eşlik etti, güvenlik sistemini bir kere daha gözden geçirdiler. Geçen sefere göre biraz daha ağır adımlarla gidiyorlardı. Ama Einstein yeniden görev başına dönmekten çok memnundu.
Noro stüdyosunda, yeni bir tablo üzerinde çalışmaktaydı: Einstein'ın bir portresi. Einstein yeni tablonun kendi resmi olduğunun farkında değildi. Tablo ona Noel armağanı olarak verilecekti. Paket açılınca do salondaki şöminenin üzerine asılacaktı.
Travis'le Einstein ambardan çıktıklarında Travis, «Geliyor mu?» diye sordu.
Arka bahçeye doğru yürümekteydiler. Einstein soruyu duyunca yine aynı hareketler dizisine başladı. Havayı koklodı, ormanları bakışlarıyla taradı, Travis'e dönüp kaygılı bir sesle, inledi.
«Orada mı?» dedi Travis.
Einstein karşılık vermedi. Ormana tekrar baktı. Şaşkın bir. holi vardı.
Travis, «Hâlâ geliyor mu?» diye sordu. Köpekten yine cevap çıkmadı.
— 228 —
«Eskisinden daha yakında mı?»
Einstein bir daire çizerek dolaştı, yerleri kokladı, havayı kokladı, başını önce bir yana. sonra öbür yana eğdi, sonunda eve yürüdü, kapıda durdu, Travis'e bakarak sabırla bekledi.
İçeriye girebildiği anda doğruca kilere gitti.
SİSLİ.
Travis harflere bakıyordu. «Sisli mi?» Einstein yeni harfler düşürüp açıkladı.
KARMAŞİK. NET DEĞİL,
«Yabancı'yı sezme yeteneğinden mi söz ediyorsun?»
Hayvan kuyruğunu salladı. EVET.
«Artık onu hissedemiyor musun?»
Tek hav. HAYIR.
«Acaba... öldü mü dersin?»
BİLMEM.
«Belki de altıncı duyun sen hastayken çalışmıyor... ya da zayıfken.» BELKİ.
Trovis harfleri toplayıp yerlerine yerleştirdi. Bir yandan düşünüyordu. Kötü şeyler geçiyordu aklından. Sinir bozucu şeyler. Evet, gerçi buraya alarm sistemi, erken

uyarı sistemi takaışlardı. Ama yine de Einstein'm erken uyarısına güveniyorlardı. Aslında Travis, aldığı önlemlerle, kendi yeteneğiyle, askerlik tecrübesiyle, Yabancı'yı oltetmekte kendine güvenmeliydi. Ama hep savunmada bir gedik bıraktığından korkuyordu nedense. Kriz ânı gelip çattığında Einstein'm tüm güçlerine ihtiyacı olacağını hissediyordu.
«Mümkün olduğu kadar çabuk iyileşmen gerek,» dedi setere. «'İştahın yokken bile yemeye çalışmalısın. Bol bol uyumalısın. Vücudun sağlamlaşmalı. Gecenin yarısını pencerelerde kaygılanarak geçirmekten de vazgeç.»
TAVUK ÇORBASI.
Travis gülerek, «Eh, onu da deneyelim,» dedi. KAZANDAMLASI MİKROPLARI ÖLDÜRÜR. «Onu da nereden duydun?» KİTAP. KAZANDAMLASI NE?
Travis anlattı. «Bir bardak biraya damlatılmış viski.»
•394-
Einstein bu yeni bilgiyi bir an düşündü. MİKROBU ÖLDÜRÜR. AMA ALKOLİK YAPAR. Travis güldü, Einstein'in tüylerini karıştırdı. «Sen tam bîr komedyensin, tüylü surat.»
BELKİ BEN VEGAS'TA SAHNEYE,.. '
«Eminim yapabilirsin.»
ASYİLDIZ.
«Hiç kuşkum yok.»
BEN VE PIA ZADORA.
Travis köpeği kucakladı, kilerde sarmaş dolaş, her biri kendi usulünce güldüler. Bütün bu şakalara rağmen Trovis, Einstein'm Yabancıyı sezme yeteneğini kaybettiği için çok kaygılı olduğunu biliyordu. Şakalar bir savunma mekanizmasıydı. Korkuyu uzak tutma yöntemiydi.
Öğleden sonra, yaptıkları geziden yorgun düşen Einstein uyudu, Nora da stüdyosunda deliler gibi çalışmayı sürdürdü. Travis pencerenin yanına oturmuş ormana bakıyor, kurduğu savunma sisteminin her adımını düşünüyor, bir gedik arıyordu.
12 Aralık Pazar günü, Jim Keene öğleden sonra oturmaya geldi, akşam yemeğine de koldı. Einstein'ı muoyene ettiğinde, gösterdiği gelişmeden çok memnun oldu.
Nora, «Bize pek yavaş gibi geliyor,» diye yakındı.
«Söyledim size. Zaman alır.»
Einstein'in ilaçlarında bazı değişiklikler yaptı, yeni ilaç şişeleri bıraktı.
Einstein ona sayfa çevirme aygıtıyla kilerdeki yazı makine-sini gösterirken çok eğlendi. Dişleri arasına aldığı kalemle televizyonu Ve videoyu çalıştırabildiğl, Travis'le Nora'yı bu konuda rahatsız etmediği için övüldüğü zaman da pek şişindi. Noro veterinerin eskisi kadar hüzünlü görünmemesine başlangıçta biraz şaşar gibi oldu. Ama sonunda, bu yüzün aynı yüz olduğuna karar verdi. Aslında değişen, kendisinin odamı algıla-yış biçimiydi. Şimdi onu daha iyi tanıyınca, birinci sınıf bir dost yerine koyunca, yalnız o üzgün çizgilerini görmekle kolmı
■ 229 —
yor, altta yatan iyiliği, espri yeteneğini de görebiliyordu.
Yemeğe oturdul<lannda, Jim, «Dövme konusunda biraz araştırma yaptım,» dedi. «Kuloktakr o rakamları silebilir miyim diye.»
Einstein yakınlarında, yerde yatıyordu. Hemen ayağa kalktı, bir an sendeledi, sonra hızla mutfak masasına yaklaştı, boş sandalyelerden birine sıçradı. Dimdik oturuyor, Jim'e hevesle bakıyordu.

Veteriner ağzına doğru götürmekte olduğu tavuk lokmasını tekrar tabağına bıraktı. «Çoğu dövmeler siiinebiliyor ama hepsi değil. Hangi mürekkebin kullanıldığını, hangi yöntemle yapıldığını bilirsem belki silebilirim.»
«Harika olur,» dedi Nora. «O zaman bizi bulsalar bile, Einstein'ın aradıkları köpek olduğunu kanıtlayamazlar.»
Travis, «Dövmenin yine de izi kalır, yakın incelemede anlaşılır,» dedi. «Büyüteçle falan bakılınca.»
Einstein bir Travis'e, bir Jim Keene'e bakıyor, sanki, «Buna ne çare bulacaksınız?» diye soruyordu.
Jim anlattı. «Çoğu laboratuarlar boyvano tasma künyesi takıyor. Dövme yapanlar, iki türlü standart mürekkep kulianabi-' liyor. Belki silebilirim, kalan iz de hafif bir çıkıntı gibi olur. Mik-roskopik inceleme, mürekkebin sınırlarını göstermez, rakamları okumak mümkün olmaz. Zaten küçük bir dövme. İş kolaylaşıyor. Bu tekniği hâlâ araştırıyorum. Birkaç haftaya kadar belki denerim... Einstein rahatsız edilmeye itiraz etmezse.»
Seter masadan inip kilere yürüdü. Horflerin düşme sesini duydular.
Nora yazılan mesajı okumaya gitti.
DAMGALANMAK İSTEMEM. BEN İNEK DEĞİLİM.
Köpeğin o dövmeden kurtulma isteği Nora'nın sandığından daha derin nedenlere dayanıyordu. Dövmenin kalkmasını, lobo-rotuvorın onu arayan adamlarından kaçabilmek için istiyordu elbette. Ama aynı zamanda, o üç rokamı kulağında taşımaktan nefret edişi, rakamlar onu birilerinin malı gibi gösterdiği içindi. Bu durum onun gururuna, zeki bir birey olarak haklarına ters düşmekteydi.
ÖZGÜRLÜK.
«Evet,» dedi Noro saygıyla. Elini onun başına dayadı. «Çok iyi anlıyorum. Sen... sen bir... kişisin.» Düşündü, «Ruh sahibi bir kişisin sen.»
Einstein'ın ruhu olması.,, dine karşı bir şey miydi? Hayır. Bu işin dini inkârla falan ilgisi yoktu. Evet, bu köpeği insanlar yaratmıştı. Ama belli ki Tanrı do onaylamıştı. Çünkü Einstein iyiyi kötüden ayırmayı biliyor, sevmeyi biliyor, cesur davranmayı biliyordu. Üstelik fedakârdı. Bunlar onu Tann'nın varlığına nice insandan daha fazla yaklaştırmoktaydı.
.-«Özgürlük,» dedi Nora. «Madem ki ruhun var, demek serbest iraden de var. Kendi kaderini tayin etmeye hakkın da olmalı. Kulağındaki sayılar bir hakaret. Kurtulacağız ondan.»
Yemekten sonra Einstein belli ki sohbete katılmak istiyordu. Ama sonunda enerjisi tükendi, ateşin yanında uyuyakoldı.
Kahveyle konyak içerlerken Jim Keene, Travis'in Yabancı' ya karşı hazırladığı savunma sisteminin açıklamasını dinliyordu. Travis ondan da gedik bulmasını isteyince veteriner ancak elektrik kesilmesini düşünebildi. «Yaratık gerçekten zekiyse, ona yoldan gelen hattı koparır, sizi karanlıkta bırakır, alarm sistemi de etkisiz kalır. Elektrik olmayınca ambardaki kapılar da kapanmaz, gaz do çıkmaz.»
Nora'yla Travis onu bodruma indirip âcil durum jeneratörünü gösterdiler. Benzinle çalışıyordu. Kırk galonluk depo, jeneratörün yanındaydı. Ana akım kesildikten on saniye sonra eve ve ambara elektrik vermeye başlayacaktı.
Jim, «Görebildiğim kadarıyla her şeyi düşünmüşsünüz,» dedi.
Nora, «Bence de öyle,» diye ona katıldı.
Travis kaşlarını çatmış, «Acaba,.,» diyordu hâlâ.
22 Aralık Çarşamba günü hep birlikte Carmel'e indiler, Einstein'ı Jim Keene'e bırakıp hediye alışverişi yaptılar, eve, ağaca süsler aldılar.

Yobancı'nın giderek yaklaşması tehlikesiyle yüz yüzeyken Noel için kutlama planlamak belki de fazla atak bir hareketti. Amo Travis, «Hayat kısadır,» diyordu. «Ne kadar zamanımız
397 —
— 231 —
kaldığını asla bilemeyiz. Noel'i kutlamadan geçirmek olmaz. Hem birkaç yıldır benim Noel'lerim pek iyi geçmiyordu. Bu sefer onun da acısını çıkaracağım.»
«Violet bala Noel'i fazla önemsemekten yana değildi. Ağaç süslemeye, hediye almaya yanaşmazdı.»
«O hayata inanmayan biri zaten,» dedi Travis. «Bu da Noel'i gereğince kutlamak için ek bir neden işte. Senin ilk güzel Noel'in olacak. Einstein'm da ömrünün ilk Noel'i.»
Nora içinden, gelecek yıla bir de bebek olacak, Noel'i o da bizimle paylaşacak, diye düşündü. Amma iş!
Biraz midesi bulanıyordu. Pek az kilo almıştı. Onun dışında, hamileliği henüz belli olm.uyordu. Karnı hâlâ yamyassıydı. Doktor Welngold yapı olarak Nora'nın karnının pek büyümeye-ceği kanısındaydı. İnşallah öyle olurdu. Doğum sonrasında biçime girmek kolaylaşırdı o zaman. Tabii bebeğin gelmesine daha olu ay vardı. Bu arada çok da şişebilirdl.
Pikapta Oarmel'den dönerlerken arkaya bir yığın bediy© doldurmuşlardı. Einstein Nora'nın kucağında uyuyordu. Jim ve Pooka'yla geçirdiği gün yormuştu onu.
Karanlığa bir saat kala eve döndüler. Einstein öne düşmüş eve yürürken birden durdu, çevresine garip garip baktı. Buz gibi havayı kokladı, burnu yerde ilerledi. Sanki bir kokuyu izliyordu.
Nora kucağı paketlerle dolu, arka kapıya yaklaşırken önce köpekteki garipliği farketmedi. Ama Travis'in köpeğe bakmakta olduğunu gördü. «Ne var?» diye sordu.
«Bir dakika bekle.»
Einstein bahçeyi geçti, güney tarafındaki ağaçlara yaklaştı. Kaskatı durup başını ileri uzattı. Sonra silkindi, ormanın kenarı boyunca çepeçevre dolaştı. Sık sık duruyor, hareketsiz dinliyor, sonra yine yürüyordu.
Köpek yanlarına dönünce Travis, «Bir şey mi var?» diye sordu.
Einstein hem kuyruğunu salladı, hem tek kere havladı; HEM EVET, HEM HAYİR.
İçeriye girince kilere gidip yazı yazdı. BİR ŞEY HİSSETTİM. «Ne?» diye sordu Travis.
BİLMİYORUM. «Yabancı mı?» BELKİ.
«Yakında mı?» BİLMİYORUM.
Nora, «Altıncı duyun geri mi geliyor?» diye sordu.
Bil-M(EM. YALNIZCA HİSSETTİM.
«Neyi hissettin?» dedi Travis.
BÜYÜK KARANLIK.
«Büyük bir karanlık mı hissettin?»
EVET.
Nora tedirginlikle, «O ne demek?» diye sordu. DAHA ACIK ANLATAMİYORUM. YALNIZCA HİSSETTİM. Nora, Travis'e baktı, onun gözlerindeki kaygının belki kendi gözlerindekini yansıttığına karar verdi.
Oralarda bir yerde büyük bir karanlık vardı... ve geliyordu.
Noel neşeli ve güzel geçti.
Sabahleyin ışıklı ağacın çevresinde oturup süt içtiler, evde yapılmış bisküviler yediler, hediyeleri açtılar. Nora'nın Travis'e verdiği ilk hediye, bir takım iç çamaşırıydı. Şaka oisun diye ol-mıştı onu! Travis de ona turunculu alacalı, yere kadar, kocaman bir elbise verdi. Üç yüz kiloluk bir kadına göre dikildiği belliydi. «Mart geldi mi başka

şey giyemeyeceksin nasılsa. Hele Mayısta buna da sığmazsın.» Sonra ciddi hediyelerini verdiler birbirlerine. Mücevherleri, kazakları, kitapları.
Ama Nora da tıpkı Travis gibi bugünün daha çok Einstein'a ait bir gün olduğu kanısındaydı. Önce ona bir aydır üzerinde çalıştığı resmi verdi. Seter hem şaşırdı, hem bunu büyük bir iltifat saydı, hem de çok sevindi. Ölümsüzleştirmişti Nora onu. Ayrıca ona üç Miki Maus video filmi, şık bir madenden yemek ve su kabı takımı (üzerine adının baş harfi de işlenmişti), ve daha da birkaç armağan geldi. Ama o habire tabloya bakıyordu. Onu kolayca görebilsin diye duvara dayamışlardı. Daha

sonra salondaki şöminenin üzerine astıklarında Einstein karşısında durdu, başınrkaldınp baktı, memnun olduğunu, gurur duyduğunu belli etti.
Her çocuk gibi Einstein do boş kutularla, poket kâğıtiarıy-lo, kurdelelerle oynamaya bayılıyordu. Küçük hediyelerden biri özellikle hoşuna gitmişti. Kırmızı bir Noel Boba külahı. Lastikle başa tutturulan türden, Noro onu kepeğe giydirdi. Einstein; kendini aynada görünce öyle etkilendi ki, birkaç dakika sonra külahı çıkarmak istediklerinde izin vermedi. Uzun süre çıkarmod! onu başından. /
Jim Keene'le Pooka öğleden biraz sonra geldiler. Einstein onları dosdoğru salona soktu, portresini gösterdi. İki köpek bir saat kadar birlikte orko bahçede oynadılar. Jim'le Travis'in gözleri onlardaydı. Sabahki hediyeleşme olayından sonra, bir de bu hareketli oyunlar gelince, Einstein çok yoruldu, uyuma ihtiyacını duydu. Bu yüzden tekrar eve döndüler. Jim'le Travis, Nora'nın Noel yemeğini hazırlamasına yardımcı oldular.
Einstein uykusundan uyandığında Pooka'nın ilgisini Miki Mous filmlerine çekmeye çalıştıysa do başarısı pek sınırlı oldu. Pooka'nın dikkat süresi, daha Donald'ın veya Goofy'nin Miki'ye bir dert açmasına kadar bile sürmüyordu. Konuğunun düşük zeko düzeyini dikkate alan Einstein, hiçbir düş kırıklığı göstermeksizin televizyonu kapattı, daha köpekçe oyunlara döndü. Hafif güreş, bol bol koklaşma, burun buruna yatıp sessiz iletişimle köpeksi sorunları tartışma gibi.
Akşama doğru evin içine hindinin, fırında mısırın, diğer lezzetli yiyeceklerin kokuları yayılmıştı. Müzik setinden Noel şarkıları yükseliyordu. Erken bastıran kış gecesine karşı pencerelerin pancarları kapalı ve sürgülü olduğu halde, tüfekleri yanı-boşlarında hazır, Vabançı'nın hayali zihinlerinde olduğu halde, Nora ömründe bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.
Yemekte bebekten söz ettiler, Jim onlara bir isim düşünüp düşünmediklerini sordu. Einstein yemeğini köşede, Pooka'yla birlikte yiyordu. Bebeğe isim koyma işine katkıda bulunmaya heveslenip hemen fırladı, kilere daldı, kendi önerisini yazmaya gitti.
MİKİ.
Nora masadan kalktı, köpeğin hangi adı uygun bulduğunu görmek istedi.
«Kesinlikle olmaz!» dedi Nora. «Herhalde bebeğime bir karikatür farenin adını koyacak değilim.» DONALD. Hele de ördek!» PLUTO.
«Pluto mu? Ciddî olsana, tüylü surat.» GOOFY.
Nora, onun elini pedaldan çekti, yeni hari^ier düşürmesini engelledi, düşmüş harfleri topladıktan sonra kilerin ışığını söndürüp masaya döndü. Gülmekten boğulur durumda olan Travis'le Jim'e, «Siz komik buluyor plabilirsıniz arna o çok ciddi!» dedi.
Yemekten sonra salondaki Noel ağacının çevresine oturup çeşitli konulardan konuştular. Bu arada Jim bir köpek daha almak istediğini anlattı. «Pooka'nın kendi cinsinden bir arkadaşa ihtiyacı var,» diyordu. «Bir buçuk yaşına yaklaşıyor. Bence yavru olmaktan çıktıktan sonro, insan dostlar yetmiyor onlara. Bizim gibi onlar do

yalnızlık hissediyoriar. Madem bir arkadaş alacağım, bari aynı cinsten bir dişi alayım diyorum. Güzel yavrular doğarsa, satarım belki. Yani Pooka'nın yalnız arkadaşı değil, bir eşi olacak artık.»
Nora, Einstein'ın bu konuya diğer konulardan fazla ilgi gösterdiğini hiç farketmemişti. Ama Jim'le Pooka gittikten sonra Travis kilerde bir mesaj buldu, seslenip Nora'yı çağırdı.
EŞ, ARKADAŞ. ORTAK. ÇİFT.
Seter onların bu mesajı görmesini bekliyordu zaten. Arkalarından kilere girdi, yüzlerine soru sorar gibi baktı,
Einstein ikisinin orasına girdi, harfleri dağıttı, yenilerini düşürdü, cevap yazdı.
Ncra, «Bir eşe mi ihtiyacın var sence?» diye sordu.
DÜŞÜNMEYE DEĞER.
Travis, «Ama, dinle beni, tüylü surat,» dedi. «Senin benzerin yok. Senin zekâ düzeyinde başka köpek yok.» Seter bu noktayı da düşündü... ama vazgeçmedi.
HAYAT YALNIZ ZEKÂ DEĞİLDİR.
— 401 —
— 233 —
«Doğru tabii,» dedi Travis. «Ama bence bu işi iyice düşünmek gerek.»
HAYAT DUYGUDUR.
Noro, «Pekâlâ,» dedi. «Düşünürüz.»
HAYAT EŞTİR. PAYLAŞMADIR.
«Söz veriyoruz, düşünüp seninle yine konuşuruz. Şimdi vakit geç oluyor.»
Einstein çabucak bir mesaj daha yozdı. BEBEK MİKİ?
«Kesinlikle olmaz,» dedi Nora.
O gece sevişmeleri bittiğinde Nora, «Herhalde çok yalnızlık çekiyor,» dedi.
«Jim Keene mi?»
«Eh, tabii, o da yalnız. Çok iyi bir insan. Evlense iyi bir eş olur. Ama kadınlar do tıpkı erkekler gibi evlenecekleri kişinin fiziğine önem veriyorlor. Tazı suratlı koca istemiyorlar. Yakışıklı birini buluyorlar, o da onlara kötü davranıyor. Hoş, ben Jim'i demek istememiştim. Einstein'dan söz ediyorum. Arasıro yalnızlık hissediyor olmalı.»
«Her an onun yanındayız.»
«Aslında pek değiliz. Ben resim yapıyorum, sen de zavallı Einstein'in katılamayacağı şeylerle meşgul oluyorsun. Emlâkçiliğe de başlarsan, Einstein zamanının çoğunu tek başına geçirmek zorunda kalacak.»
«Kitapları var. Bayılıyor kitaplara.»
«Belki de kitaplar yetmiyor.»
Uzun süre sessiz koldılar. Nora, Travis'in uykuya daldığımı sandığı sırada Travis, «Einstein çiftleşir de yovru sahibi olursa... yavrular nasıl olur?» deyiverdi.
«Yoni... onun kadar zeki olup olmayacaklarını mı soruyorsun?»
«Evet. Bence üç ihtimal var gibi görünüyor. Birincisi, zekânın kalıtımla geçmemesi durumu. O zaman yavruloru sıradan köpekler olur. İkinci ihtimal, zekânın kolıtımsol ycllo geçebilmesi. Amo onnenin genleri zekâyı sulondırobilir, yavrular epey zeki olurlar, oma babaları kodor zeki olmazlar. Bu durum her kuşak-ta biraz daha sulanır, sonunda torunlarının çocukları yine sıradan köpekler olur.»
«Üçüncü ihtimal ne?»
«Zekâ bir kalıtım niteliği olduğundan, genetik açıdan baskın olabilir. Hem de çok baskın.»
«O zaman yavrular do baba kador zeki olur.»
«Onların yavruları do. Bu böyle sürer, sonunda dünyanın her yanında binlerce zeki kızıl seter çıkor ortaya.»

Yine sessizleştiler.
Biraz sonra Nora, «Vay canına,» dedi. Travis, «Hakkı var,» deyiverdi. «Ne konuda?» «Düşünmeye değer.»
4
Vince Nasco, Kasım ayının başında görevi aldığı zaman. Romon Velozquez'i ovlomok için koca bir oy uğraşacağını hiç sonmomıştı. Velazquez, Don Mori.o Tetragna'ya kıymık gibi batan ve ölmesi istenen adamdı. Onu öldürmedikçe Vince'e Son Fransisco'do kimlik çıkaranların odlorı ve adresleri verilmeyecek, o do Travis Cornell'i, kadını ve köpeği aramaya başloyoma-yocoktı. Bu nedenle Velozquez'i bir an önce haklaması gerekiyordu.
Oysa Velazquez sanki bir gölgeydi. Yanında iki fedai olmadan adım atmıyordu hiçbir yere. Bu durumda, üzerine dikko-ti daha fözla çekmesi gerekirdi. Ama adam, Tetragna'ya ait olması gereken Oakland yöresindeki kumar ve uyuşturucu ticaretini âdeta Howard Hughes'e yakışır bir sinsilikle yürütmeyi başarmaktaydı. Gideceği yere hep sinsice, belli etmeksizin gidiyor, oslo aynı arabayı kullanmıyor, asla aynı yollardan gidip gelmiyor, hiç aynı yerde randevu vermiyor, büro olorok sokakları kullanıyor, hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu. Umutsuz bir poronoyaktı. Herkesin kendisini vurmaya hazıdondığına inonıyor
— 234-
— 403 —
du. Vince onu Tetragno'lann verdiği resimden teşlıis edecek kadar uzun süre görebilmeyi bile zor başarmıştı. Dumandan farksızdı Ramon Velazquez.
Noel'e kadar onu avlayamadı Vince. Avladığı zaman do işi pek pis biçimde gördü. Vince, Velazquez'in evine bitişikteki evin duvarını aşarak geldi. Duvarın tepesine çıktığında, Velaz-quez'le konuklarını arka bahçenin havuz başında, ateşte hindi pişirirlerken gördü. California'dan başka nerede insanlar hindiyi bahçe ateşinde pişirirdi acaba? Vince onları gördüğü onda tabii onlar da gördüler. Fedailer silahlarına davranırken Vince elindeki Uzi'yle ateş açmak zorunda kaldı, tüm bahçeyi taradı. Velazquez'i, fedaileri, bir konuğun karısı olması gereken orta yaşlı kadını, birinin büyükannesi olabilecek yaşlı kadını falan hep temizledi.
Tsssss,
Tsssss.
Tsssss.
Tsssss.
Tsssss.
Evin içinde dışında kim varsa çığlıklar atarak kendilerine siper aramoyo koştular. Vince yine geldiği duvarın üzerinden aşıp bitişik eve geçmek zorunda kaldı. Bereket versin o ev boştu. Vince duvarı aşarken bir grup Latin tipli, yağlı herif, arkasından ateş açmıştı bile. Kıçını zor kurtardı oradan.
Noei'tn ertesi günü. Don Tetragna'nm işlettiği Son Fransisco lokantasında Frank Dicenziano'yla, ailenin saygın şeflerinden biriyle buluşacaktı. Dicenziano ancak Tornovida'nın kendisinden emir alırdı. Vince o gün kaygılar içindeydi. Mafya camiasının cinayetler konusunda birtakım kuralları vardı. Zaten hangi konuda kuralları yoktu ki? Belki günde kaç kere kenefe gidileceği konusunda bile birtakım kurallar edinmişlerdi kendilerine. Üstelik kurallarını çok da ciddiye alırlardı. En fazla ciddiye aldıkları do tabii cinayet kuralları oluyordu. Bunların en boşta gelen maddesi, çaresiz kalmadıkça bir odamı ailesinin yanındayken vurmamaktı. Vince bu konuda kendini .oldukço güvende hissediyordu. İkinci kural ise, adamı vururken karısını, çocuklarını, büyükannesini falan vurmamaktı. Böyle bir cinayet işleyen eleman, herhalde sonunda kendi de öldürülürdü. Vince içinden. Frank Dicenziano'yu ikna

etmeyi, bu seferkinin özel durum olduğuna inandırmayı umuyordu. Ne de olsa, bir aydır ulaşamamıştı avına. Noel günü Oaklond'da yer olan olay hoş değildi amo... kaçınılmazdı.
Eğer Dicenziano, perde arkasında da Don'un kendisi, söz dinleyemeyecek kadar öfkelenmişlerse. Vince mantara basmo-malıydı. Bu yüzden buluşmaya giderken yanına silah aldı. Niyetleri onu ölclurmekse, daho kapıdan girerken üzerini arar, sitahı alırlardı elbette. Bunu o do biliyordu. Bu yüzden vücudunun orasına burasına bantlarla patlayıcı maddeler yapıştırmıştı. Gerekirse onları patlatacak, tüm lokantayı havaya uçuracaktı.
Bu patlamadan kendisinin sağ kurtulup kurtulamayacağından pek emin değildi. O kadar çok kişinin hayat enerjisini em-mişti ki, ölümsüzlüğe pek yaklaşmış olması gerekirdi artık. Ama o noktaya tam ulaşıp ulaşmadığından emin .olamıyordu. Denemeden bilemezdi. Seçenekleri, ya patlamanın ortasında bulunmak yo da kurşun yemekti... birincisi daha çekici geliyordu ono. O zaman kurtulma şansı da beiki daha yüksek olurdu.
Ama lokantaya vardığında epey şaşırdı ve sevindi. Avurtlo-rıno köfte saklamış bir sincaba benzeyen Dicenziano, Velaz-guez'in öldürülmüş olması nedeniyle sevinçten uçuyordu. Don' un Vince'e en içten kutlamalarını yolladığını söyledi. Vince'in üstünü kimse aramadı. Masaya oturdular, onlara cizel yemekler ikram edildi. Üç yüz dolarlık Cabernet Cauvignon içtiler. Bu do Mario Tetragna'nm ikramıydı.
Vince korka korka, ölen büyükannenin sözünü açtığında, Dicenziano, «Dinle dostum,» dedi. «Biz bu işin kolay iş olmayacağını biliyorduk. Kuralları bozmak şarttı. Hem bu insanlar bizden değildi. Bizim dünyamızda yerleri yok onların. Zorla girdiler. Bu yüzden, kurallara uygun bir savaş bekleyemezlerdi.»
Vince rahatlamıştı. Yemeğin yarısında kalkıp tuvalete gitti, üzerindeki detonotörü kopardı. Bombaların yanlışlıkla patlamasını istemiyordu. Kriz geçirmişti.
Yemeğin sonunda Frank ona dokuz isimlik bir liste uzattı. «Bu insanların hepsi aileden değil,» diye açıklama yoptı. «Ama Don'a bu yörede iş yapmak için para ödemiş kimseler. Kasım
— 404 —
— 235 —
oyının başında, senin Veiazguez'i nasıl haklayacağını bildiğimden, bu dokuz kişiySe konuştum. Don'un yardım istediğini biliyorlar.»
Vince o gün öğleden sonra işe koyuldu, Travis Cornell'i hatırlayacak birini aramaya başladı.-
Başiangıçta umutları yıkılır gibi oldu. Listedeki ilk dört ismin ikisi işyerini kapamış, Noel tatiline çıkmışlardı. Yeraltı dünyasında böyle tatil yapmak Vince'e çok ters geliyordu. Kendilerini okul öğretmeni falan mı sanıyordu bu adamlar?
Ama beşinci isim, Anson Van Dyne, bir barın altındaki bodrumda işini sürdürmekteydi, 26 Aralık saat beş buçukta Vince aradığını orada buldu. Van Dyne, Travis Cornell'in gazeteden kesilmiş resmine bir kere göz attığında, «Evet, onu hatırlıyorum,» dedi. «Unutulacak tip değildi. Bir anda Amerikalı olmaya çalışan müşterilerime benzemiyordu. Saklanmak isteyen sefil suçlulardan de değildi. Pek iri yarı adam sayılmaz, ama hoşuna gitmeyen bir şey yapanın canına okuyacakmış gibi bir hali var. Kendine hakim. Dikkatli. Unutmadım onu.»
Bilgisayarın başında çalışmakta olan iki gençten biri, «Asıl unutamadığın yanındaki o piçti,» diye takıldı.
Öteki genç, «O gözlere bakınca öiüler bile uyarılır,» diye ekledi.
Birincisi, «Evet, ölüler bile! Tereyağından kıl!» deyip güldü.

Vince bu konuşmalardan hem tiksiniyor, hem pek de anlayamıyordu. Bu yüzden aldırış etmedi. Van Dyne'a, «Onlara verdiğiniz yeni adları hatırlayabilir misiniz acaba?» dedi.
«Tabii. Dosyada var.»
Vince kulaklarına inanamamıştı. «Sizin işde kayıt tutulmaz sanıyordum. Tutmamak hem sizler için daha güvenli, hem müşteriler için şart sanıyordum.»
Van Dyne omuz silktL «Müşterilere boşver. Belki günün birinde fedaraller basar bizi. İşimize son verir. Belki avukatların ücretlerini ödeyebilmek için sürekli bir gelir kaynağına ihtiya-, cim olur. Sahte kimlikle yaşayan iki bin kadar ihsanın listesinden iyisini nerede bulurum? Hayata yeniden başlamaktansa, bir kaç kuruş ödemeye kolaylıkla razı olurlar herhalde.»
«Şantaj,» diye mırıldandı Vince.
«Çirkin bir kelime... ama uygun korkarım. Her neyse, bizim İçin önemli olan, kendimizi güvenceye olmak, bize suç buloştıro-cok türden koyıtlor bulundurmamak. Dosyaları burodo tutmuyoruz. Birine yeni kimlik verince, onu başka yerdeki bilgisayoro kaydediyorum. Oradan buraya bilgi oktonlmıyor. O bilgisayarın programı buna izin vermiyor. Yalnız buradan oroyo koyıt yapılabiliyor. Polis buroyı bostığındo, o kayıtların varlığından bile haberi olmaz.»
Bu yeni tür yüksek teknoloji hoydutu Vince'in başım döndürmeye başlamıştı. Çok bilen Don bile bu insanların kayıt tutmadığını sanmaktaydı. Bilgisayorlorın bu işi de güven oltıno alabileceğinin farkında değildi. Duyduklonnı kafosındo bir tarttı Vince, «Beni o koyıtlorın bulunduğu yere mi götüreceksiniz?» diye sordu.
Von Dyne incecik gülümsedi. «Don Tetragna'nın orkodoşı uğruna, kendi gırtlağımı kesmemin dışında her şeyi yapmaya hazırım. Benimle gelin.»
Van Dyne, Vince'i Çin mohallesindeki kalabalık bir Çin lokantasına götürdü. Mosolorda belki yüz elli müşteri oturmaktoy-dı. B.oş yer yoktu. Müşterilerin de çoğu. Doğulu değil, Avrupalıydı. Koco solon Çin fenerleriyle, duvarlarda ejderha reslmle-riyle, çıngırtılı Çin canlarıyla döşenmişti, süslenmişti. Vince orado, Pantangela denilen o hamamböceğini İtalyan lokontasındo nasıl ovlodığını hatırladı. Yine etnik dekor! Kimi Çin, kimi İtalyan, kimi Polonya... aslındo hepsi birbirine benziyordu böyle yerlerin.
Lokantanın sahibi otuzluk bir Çinliydi. Onu Vince'e Yuon adıyla tonıttılor. Yuon onloro şarap getirtti, sonra Van Dyne'le ikisini bodruma indirdi, boş bir köşeye yürüttü. Bir düğmeye basınca köşe açıldı, ortoya bir yazıhane odası çıktı. İki bilgisayar yon yono duruyordu. Biri kendi kendine çalışır durumdaydı. Başında odam yoktu.
«Bu benim bilgisayarım,» dedi Von Dyne. «Başına adam gerekmiyor. Kimse elini bile sürmez buno. Yalnız modem bağlonîı-

sıyla sabahları harekete geçer, akşam devreyi kapatır. Hot Tips' deki biigisayarlarım buna bağlanabiliyor.» «Yuan'o güveniyor musunuz?»
Bu işe başlamak için gereken parayı ona ben verdim. Güzel talihini bana borçlu. Hem de temiz bir krediydi. Bana kadar ya da Don Tetragno'yo kadar iz sürebilecek türden değildi. Yu-an saygın vatandaş görünümünde kaldı. Polis onunla ilgilenmiyor. Karşılığında tek yaptığı, bu bilgisayarı burada tutmak.»
Van Dyne aygıtın başına oturup tuşlara basmaya başladı, iki dakika sonra ekranda Travis CorneH'in adı belirdi, karşısında da Samuel Spencer Hyatt adı ortaya çıktı.
Van Dyne, «Şu da kadının,» dedi. «Eski adı Nora Louise De-von'muş, şimdi Nora Jean Aimes olmuş.»
«Tamam,» dedi Vince. «Şimdi onları kayıtlarınızdan silin.»

«Ne demek istiyorsunuz?»
«Silin onları. Bilgisayardan çıkarın. Artık onlar sizin değil. Benim oldular. Kimsenin değil, benim onlar.»
Az sonra yine Hot Tips'e dönmüşlerdi. Burası iğrenç bir yerdi. Vince'i teksindiriyordu. Bodrumda Van Dyne, Hyatt'lo Aimes'in adlarını sakallı gençlere verdi. Bu gençler galiba günün yirmi dört saatinde buradaydılar.
Birinci genç önce Motorlu Araçlar idaresinin bilgisayar sistemine sızdı. Hyatt'lo Aimes'in yeni kimliklerini aldıktan sonra, oradan geçen üç ay içinde bir yere yerleşip yedeşmediğini arıyordu.
«Bingo!» diyerek güldü sakallı genç.
Ekranda bir adres belirmişti. Düğmeye basılınca adres bir kâğıda yazıldı. Genç adam onu koparıp Van Dyne'a verdi, Van Dyne da Vince'e uzattı.
Travis Cornell'le Nora Devon, şimdi Hyatt ve Aimes adlarıyla, Cormel'in güneyinde, okyanusa yakın yerde bir eve yerleşmişlerdi,
— 408-
29 Aralık Çarşamba günü Nora tek başına Carmel'e indi. Doktor 'Weingold'un muayenehanesinde randevusu vardı.
Hava kapalıydı. Kapkaranlıktı. Martılar karoya vurmuştu. Noel'den beri hep böyleydi zaten. Her on yağmur yağacokmış gibiydi ama bir türlü yağmıyordu.
Ama bugün birden yağmaya başladı. Nora pikabı muayenehanenin arkasındaki boş park yerine çekerken bardaklardan boşalıyordu. Nora'nın üzerinde kapüşonlu bir naylon ceket vardı. Ne olur ne olmaz diye. Kapüşonu kofasına çekti, pikaptan indi, tek katlı binaya koştu.
Doktor Weingold onu yine dikkatle muayene etti, sonunda, «Zımba gibi sağlamsın,» dedi. Noro gülümseyerek Einstein olsa ne kadar hoşlanırdı, diye geçirdi içinden.
«Bebeğimin kusursuz bir bebek olmasını istiyorum,» dedi doktora.
«Öyle de olacak zaten.»
Doktor onun adının gerçekten Aimes olduğuna inanıyor, kocasının Hyott olduğunu da biliyordu. Medeni durumları konusunda hiç soru sormamıştı. Noro bu durumdan bir hayli utanç duyuyordu. Ama herhalde modern dünyada bu işlere kimsenin aldırdığı yoktu. Devon'loın evinin kozasından çıkıp hayata karıştığında bunları da kabullenmesi şort olmuştu.
Doktor "VVeingold ona bir kere daho, bebeğin cinsiyetini saptama testi önerdi, Noro da bir kere daho hayır dedi. Doğumda şaşırmak istiyordu bu konuda. Sürpriz olsun istiyordu. Hem zaten... bebeğin kız olacağı ortaya çıkarsa, bu sefer Einstein adı Mini olsun diye tutturacaktı.
Çıkarken doktorun resepsiyoncusuyla bir sonraki randevuyu kararlaştırdı, kapüşonu tekrar kofasına çekti, sağanak yağmurun altına adımını attı. Sanki nehirler akıyordu. Arabanın yonma vardığında ayakkabıları sırılsıklam olmuştu.
Kamyonete yaklaşırken, yanıbaşına parketmiş kırmızı Hon-da'don bir adamın inmekte olduğunu gördü. Ona pek dikkat et
•237 —
medi. Yalnızca iri yarı olduğunu görebildi. Kılığının da yağmura uygun olmadığını. Zavallı adam iliklerine kadar ıslanacak, diye geçirdi aklından.
Pikabın sürücü kapısını açtı, binmeye çalıştı. Bir anda o a-dam da yanına gelmiş, onu arkasından içeriye itmiş, sürücü yerine kendisi binmişti. «Bağırırsan karnını patlatırım,» diyordu. Nora belinin yanına dayanan tabanca namlusunu Inissetti. Neredeyse yine de bağıracaktı. Ön kanepede kayarken yolcu kapısından inmeyi de düşündü. Ama adamın sesindeki bir şey durdurdu onu. Karanlık bir sesti bu ses. Kaçmasına izin vermektense Nora'yı rahatlıkla vuracağını hissettiren bir ses.

Adam sürücü kapısını çekip kapattı, kamyonetin içinde yalnız kaldılar. Nora'ya kimse yardım edemezdi o anda. Yağmur pencerelerin saydamlığını yok etmişti. Önemi de yoktu zaten. Park yeri bomboştu. Sokaktan da görünmüyordu. Kendini pikaptan dışarı atabilse bile, yardım edecek kimseyi bulamazdı.
Adam çok iriydi. Adaleliydi de. Ama asıl korkutucu yanı bu değildi. Koca suratı bomboş ifadesizdi. Pek rahat bir hali vardı. Nora'yı bu korkutuyordu. Gözlen doho da beterdi. Yeşil... ve soğuk.
«Kimsin sen?» diye sorarken korkusunu saklamaya çalışıyordu, korku gösterirse odamın heyecanlanacağını, keyifleneceğini düşünüyordu. «Benden ne istiyorsun?»
«Köpeği istiyorum.»
Nora onu hırsız sanmıştı. Seks manyağı sanmıştı. Sapık katil sanmıştı. Hükümet görevlisi olabileceğini aklından hiç ge-çirmemişti. Amo Einstein'm hükümetten başka kim arıyor ola-bilirdi? Köpeğin varlığını başka bilen yoktu ki!
«Neden söz ediyorsun?» dedi.
Adam namluyu biraz doho itti, Nora'nın canını yaktı. ^ Nora karnındaki bebeği düşündü. «Tamam, peki, belli ki köpeği biliyorsun... oyun oynamaya gerek yok.»
«Hiç yok.» Sesi öyle hafifti ki, bu yağmurda ancak duyabildi. Adam uzandı, Nora'nın kapüşonunu başından çekti, naylon ceketinin fermuarını açtı. Nora onun kendisine saldıracağından korktu.
Adam birden, «Welngold kadın doğum uzmanı,» dedi. «Senin derdin ne? İğrenç bir hastalığın mı vor, yokso gebe misin?» 'Hastalık' kelimesini tükürür gibi söylemişti.
Nora içgüdüsünü engelleyemedi. «Sen hükümet ajanı değilsin.»
«Sana bir soru sordum, kahpe.» Sesi fısıltıdan biraz yüksekti. Eğildi, tabancayı biraz daha bastırdı. Pikabın içindeki hava çok nemliydi. Soluk olmayı zorlaştırıyordu.
Adam, «Hangisi?» diye mırıldandı tekrar. «Herpes misin, frengi mi, başka bir sefillik mi? Yoksa gebe misin?»
Noro gebeliğin onu şiddetten bir dereceye kodor koruyoco-ği umuduyla, «Bebek bekliyorum,» dedi. «Üç aylık hamileyim.»
Adamın gözlerine bir şey oldu. Bir değişme yer oldı bokış-lonnda. Yeşil irislerden bambaşka bir renk kaydı sanki.
Nora gebeliği kabullenmenin büyük bir hatâ oiduğunu o onda onladı... oma nedenini bilemedi.
Torpido gözündeki .38'i düşündü. Oroyı açamazdı. Açıp tabancayı olmosı, odama doğru çevirmesi sırosındo, o rahatlıkla tetiği çekiverlrdi. Demek sabretmesi, fırsat kollaması gerekiyordu kendi silahını kapabilmek için.
Birden adam onun üzerine çıkar gibi oldu. Nora onun güpegündüz kendisine soldırmok niyetinde olduğundan emindi bu sefer. Sonra birden anladi. Niyeti onunla yer değiştirmekti ada-mın. Yolcu koltuğuna geçecek, arabayı ona kullandıracaktı. Geçerken namluyu Nora'dan bir an bile ayırmamayı başardı.
«Sür,» dedi.
«Nereye?»
«Sizin eve.»
«Ama...»
«Çeneni kapa, sür.»
Noro şu anda torpido gözüne daha bile uzak düşmüştü. Silahı olmak için adamın önünden uzanması gerekirdi. Adam asla buna izin verecek kadar gevşemedi.
Korkulanno hakim olmoyo çalışırken umutsuzluğunu da yenmek zorunda olduğunu anladı.
Motoru çalıştırdı, park yerinden sokağa çıktı, sağa döndü.

Çam silecekleri çok sesli çalışıyor, sanki Nora'nın kalp atışları yankılıyordu. Bir an sesin sileceklerden mi, kendi kol-
•411 —
— 239 —
binden mi geldiğini anlayamadı. Belki de kanı kulaklarında çınlıyordu.
Sokaklardan geçerken Nora'nın gözleri her an poiis arıyor... görürse ne yapabileceğini de hiç bilemiyordu. Zaten gerek kalmadı. Ortalıkta bir tek polis bile yoktu.
Carmei'den çıkıp Pasifik Otoyoluna girdiler. Rüzgâr deli gibi esiyor, pikabı savurmaya çalışıyordu. Nora direksiyona yüklenmek zorunda kaldı.
Beş dakikalık sessizlik ona bir saat gibi geldi. Çenesini kapatma emrine uymak zorundaydı. Ama dayanamadı. «Bizi nasıl buldun?»
Adam soğukkanlı bir sesle, «Bir gündür evinizi gözlüyorum,» dedi. «Sessiz bir yer. Bu sabah sen yola çıkınca izledim, bana bir fırsat vereceğini umdum.»
«Ya, yani adresimizi nereden buldun?»
«Van Dyne,» diyerek gülümsedi adam.
«İkiyüzlü serseri!»
«Onun suçu yok,» diye güvence verdi odam. «San Fransis-co'nun forslu adamı bana bir iyilik borçluydu, bu yüzden Van Dyne'e baskı yaptı.»
«Forslu odam mı?»
«Tetragna.» . «O da kim?»
«Senin dünyadan habenn yok. Bir tek, bebek nasıl yapılır, onu biliyorsun, ha? Onu iyi biliyorsun, ha?»
Sesindeki alaycı ton yalnız cinsel açıdan imalı olmakla kalmıyordu. Daha karanlık, daha korkunç bir şey vardı o seste. Nora bu gerilimden öyle korkuyordu ki... seks konusuna ne zaman yaklaşsalar sesini kesiyor, cevap vermez oluyordu.
Hafif bir sise dalarken farlarını yaktı. Dikkati önündeki yoldaydı. Gözlerini kısmış, ön camdan ilerisini görmeye çalışıyordu.
Adam, «Çok güzelsin,» dedi. «Biriyle yatacak olsam, seninle yatardım.»
Nora dudağını ısırdı.
«Ama güzel de olsan, yine ötekiler gibisindir herhalde. Seninle yatsam, hastalığını alırım, canımdan olurum, tamam mı?
—-412 —
Seks ölümdür. Galiba bunu tek anlayan da benim. Oysa kanıtları her yanda.»
Nora onu dinlerken boğazı sıkışır gibi oldu. Soluk alamadı.
Adamın tutukluğu geçmişti artık. Hızlı hızlı konuşuyordu. Hâlâ alçak sesle, hâlâ sinir bozucak kadar sakin... hele de söylediği o çılgınca şeylere göre... ama çok hızlı anlatıyordu. «Ben Tetragna'dan da büyük olacağım. Doha önemli olacağım, içimde sayısız hayatlar var. inanmayacağın kadar insandan enerji emdim, enerjinin bana geçtiğini hissettim. Bu yetenek bana verilen özel bir armağan. Tetragna ölüp gittiğinde ben hâlâ var olacağım. Şimdi yaşayan herkes ölmüş olduğundan ben yine var olacağım, çünkü ben ölümsüzüm.»
Nora ne diyeceğini bilemedi. Durup dururken ortaya çıkmıştı bu odam. Her nasılsa Einstein'ı biliyordu. Delinin biriydi. Noro' nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Durumun haksızlığına öfkeleniyor, bir yandan do korkuyordu. Yabancı için büyük hazırlıklar yapmışlar, hükümetten kaçabilmek için önlemler almışlardı... amo buna nasıl hazırlanabilirlerdi? Haksızlıktı bu!
Sessizlik oldu. Adam bir iki dakika boyunca Nora'ya dikkatle baktı. Bu sürede bitmeyecekmiş gibi göründü. Buz gibi yeşil gözleri üzerinde hissediyordu. Sanki o bakışlar ona değiyormuş gibi.

«Neden söz ettiğimi anlayamıyorsun, değil mi?» dedi adam. «Hayır.»
Belki de Nora'yı güzel bulduğundan, anlatmaya karar verdi. «Daha önce yalnız bir tek kişiye anlattım, o da benimle alay etti. Adı Danny Slowicz'di. İkimizde New York'doki Corramazza ailesine çalışıyorduk. Mafya ailelerinin en büyüğüne. Ufak tefek işler, arada sırada da birini vurmak.»
Nora içinin bulandığını hissetti. Bu adam yalnızca deli değildi. Yalnızca katil de değildi. Deli bir profesyonel katildi.
Adam onun tepkisinden habersiz, bakışlarını önlerindeki yağmurlu asfalta çevirip sözlerini sürdürdü. «Bir lokantada yemek yiyorduk Danny'yle ikimiz. Volpolicellq şarabı içip midye yiyorduk. Ona öldürdüğüm insanların enerjilerini emebilme yeteneğim yüzünden çok uzun yaşayacağımı anlattım. 'Bak, Dan-
-413ny,' dedim ona. 'İnsanlar tıpkı pil gibi. akü gibi. Ayaklı birer akü onlar. İçleri hayat dediğimiz p esrarengiz enerjiyle dolu. Ben birini öldürünce onun enerjisi benim oluyor, güçleniyorum. Boğa gibiyim ben. Danny.' dedim. 'Boğa gibi değil miyim? Nedeni de boşkosmın enerjisini devrolobilmem.' O zaman Danny ne dedi, biliyor musun?»
Nora .«Ne dedi?» diye sordu. Zihni uyuşuyordu.
«Danny yemeğe çok düşkün olduğundan, bakışlarını tabağından ayırmıyordu. Birkaç midye daha yuttu, sonra başını kol-dırdı. Çenesinden soslar damlıyordu. 'Pekâlâ, Vince,' dedi bana. 'Şimdi de bu numarayı nereden öğrendiğini onlot bakalım. Hayat enerjilerini emmeyi nasıl öğrendin?' Ben de, 'O benim özel yeteneğim,' dedim. 'Yani Tanrıdan mı?' diye sordu. Bunu biraz düşünmek zorunda kaldım. 'Nereden olduğunu kim bilebilir?' dedim. 'Montle'in vuruşu gibi, Sinatra'nın sesi gibi bir şey bu da.' Danny o zaman. 'Peki, bir elektrikçiyi vursan.' dedi. 'Onun enerjisini emdikten sonra birdenbire elektrikle ilgili bilgiler de öğreniyor musun?' Benimle dalga geçtiğini anloyomodım. Bunu ciddi bir soru sondım. Ona yalnızca hayat enerjisini emdiğimi, kişiliğini emmediğimi, adamın bildiği şeylerin bana geçmediğini anlattım, yolnız enerjisinin geçtiğini söyledim. Danny o zaman, 'Yani tilki vursan, birdenbire tavuk kafalarını dişlerinle koparmaya başlamıyorsun, 'dedi. O zaman beni ya sarhoş ya da deli sandığım anladım. Midyeleri yedim, başka bir şey söylemedim. Bir daha da kimseye anlotmodım. İlk sana anlatıyorum.»
Konuşurken kendinden Vince diye söz etmişti. Böylelikle Nora onun adını öğrenmiş oluyordu. Bunun ne işine yarayabileceğini ise hiç bilemiyordu. .
Adam hikâyeyi anlatırken olayın o çılgın kara mizahının farkında değilmiş gibiydi. Çok ciddi konuşuyordu. Travis onu öldürebilirse ne âlâ... yoksa bu odam onların yaşamasına osla izin vermezdi.
Vince devam etti. «Donny'nin yaşamasına izin veremezdim. Herkese yayardı işi. Üstelik süsler püsler. komik gösterirdi. Sanki ben deliymişim gibi. Büyük patronlar deli vuruculara iş vermezler. Soğukkanlı, montıklı. dengeli odom ister, işlerini tem.iz gördürmeyl yeğlerler. Ben de öyleyim zoten. Soğukkanlı ve dengeli. Oysa Donny onların bu kanısını saptıracaktı. Bu yüzden o gece onun gırtlağını kestim, arabaya otıp boş bir fabrikaya götürdüm, cesedini parça parça ayırdım, kazana tıkıp üstüne bol sülfrik asit döktüm. Don'un en sevdiği yeğeniydi. Kimsenin cesedi bulup benim yaptığımı anlaması işime gelmezdi. Şimdi içimde Donny'nin enerjisi de vor ötekilerin yanısıra.» Tabanca torpido gözündeydi.
Onun orada olduğunu bilmek insono pek oz bir uhıut sağlıyordu.
Noro doktoro gittiğinde. Travis unu sütle çırpıp iki tepsi çikolatalı bisküvi pişirdi. Yemek yopmosını yalnız yaşorken öğrenmiş, pek de zevk olmamıştı. Ama şu son birkaç aydan beri Nora ona bu zevki aşılamayı boşormış. Travis de artık pişirdiklerinden zevk olır olmuştu. Hele de fırında pişirdiklerinden.

Einstein, belki bir lokma verir diye hiç yonındon ayrılma-mıştı. Ama tepsiler fırına girince o da pencereden pencereye dolaşmaya başladı, yağmuru seyretti.
Travis bir süre sonra köpeğin davranışından tedirgin oldu, bir terslik olup olmadığını sordu ona.
Einstein cevabını kilerde verdi.
BİRAZ GARİP HİSSEDİYORUM.
«Hasta mısın?» Travis hostolığın nüksetmesinden korkuyordu. Seter gerçi iyileşiyordu, oma hâlâ tam kendine gelmiş soyıl-mozdı. Boğışıklık sistemi yeni serüvenleri kaldıramazdı doha
HASTA DEĞİL.
«Nedir o holde? Sakın... Yoboncı'yı hissediyor olmoyosın?»
HAYIR. ESKİSİ GİBİ DEĞİL.
«Amo bir şey hissediyorsun, öyle mi?»
KÖTÜ GÜN.
«Belki yoğmurdandır.»
Travis robotlar gibi olduyso do. hâlâ biroz tedirgindi. İşine geri döndü.
— 415 —
— 241 —
otoyol yağmurdan gümüş rengi olmuştu.
Kfyı boyunca ilerlerken sis gittikçe daha yoğunlaşıyor, Nora' yı saatte kırk mile, hattâ yer yer otuz mile inmeye zorluyordu.
Acaba sisi özür olarak kullanıp iyice yovaşlasa, kapıyı açıp birden kendini dışarı atsa... olabilir miydi? Yo, herhalde olamazdı. Kendini ve doğmamış bebeğini tehlikeye atmamak için hızını beş milin bile altına düşürmesi gerekirdi. Oysa sis o kadar yavaşlamayı mazur gösterecek kadar do yoğun değildi. Hem zaten Vince konuşurken bile tabancanın namlusunu onun belinden ayırmıyordu. Nora atlamak üzere dönerken tetiği çekive-rirdi.' . ■
Pikabın farları da, karşıdan gelen arabalannkîler de buğulu görünüyofdu sisten. Çevrelen haleli haleliydi. Tayf yapıyor, türlü renkler sergiliyorlardı.
Nora pikabı yoldan çıkormayı da düşündü. Yamacın yumuşak eğimli olduğunu bildiği bir yerde. Ama yeri yanlış hesaplayabilir, kendini aşağıdaki kayalarda bulabilirdi. Yoldan doğru yerde bile çıksa, sarsıntıdan başını vurup boyılabilir ya do düşük yapabilirdi. Eğer mümkünse bu işten, canını ve çocuğunu feda etmeden kurtulmak istiyordu.
Vince bir kere konuşmaya başlayınca susmaz olmuştu. Yıllardır içinde tuttuğu sırlar, büyüklük ve ölümsüzlük hayalleri boşalıyordu. Belli ki Danny Slowicz olayından sonra vazgeçmemişti o hayallerden. İnsanlara söylemek istediklerini bunca yıldır biriktirmiş gibi bir hali vardı. Onlan banda almış gibi peşpe-şe sıralamaktaydı. Dinledikçe Nora do dehşete daha çok kapılıyordu.
Nora'ya Einstein'ı nereden öğrendiğini anlattı. Bon.odyne'de çalışan Francis Projesinin çeşitli dollannda görev yapan bilim adamlarını nasıl birer birer öldürdüğünü tarif etti. Yabancı'yı da biliyordu. Ama ondan korkmuyordu. Söylediğine göre kendisi ölümsüzlüğün eşiğindeydi. Köpeği ele geçirmek, kaderine ulaşması için yapacağı son işti. Köpekle o birarada olmalıydılar. Yazgısı öyleydi kendisinin. Çünkü ikisi de eşsiz ve benzersizdiler. Bir kere o noktaya ulaştı mı, artık onu hiç kimse, hattâ Yabancı bile durduramayacaktı.
Nora zaman zaman onun söylediklerini pek anlayamıyordu.
Anlamak için onun kadar çatlak olmak gerekirdi çünkü.
Ama hepsini anlamasa da, Travis'e ve kendisine ne yapmak niyetinde olduğunun farkındaydı. Önce bunu yüksek sesle söylemek istemedi. Sanki söylerse yazgı

kesinleşecekmiş gibi. Ama eve beş mil yolları kaldığında. «Köpeği aldıktan sonra bizi serbest bırakmayacaksın, değil mi?» diye sordu.
Adam sanki bakışlanyla okşuyormuş gibi baktı ona. «Sen ne dersin, Nora?»
«Bence bizi öldüreceksin.»
«Elbette.»
Bu sözün içini daha büyük bir korkuyla doldurmamasına şaştı. Yalnızca kızıyordu. Öfkesi ortıyor. onun hesaplı planlarını bozmak için çare arıyordu. -
Geçen Mayıs ayındaki Nora'nın ne kadar değişmiş olduğunu asıl o zaman anladı. Şimdi o Nora olsa, bu odam karşısında titremeler içinde kalakalırdı.
«Pikabı kenardan aşağı yuvarlayıp kazadaki şansımı deneyebilirim.» dedi.
«Direksiyonu kırdığın onda seni vururum, sonra arabayı toplamaya çalışırım.»
«Belki başaramazsın. Belkt sen de ölürsün.»
«Ben mî? Ölmek, ha? Beiki de. Ama trafik kazası gibi ufacık bir nedenle değil. Yo, hayır. İçihvde kolayca ölmeyecek kadar çok hayat birikti benim^. Hem bunu deneyeceğini de sanmıyorum. Sen erkeğinin bir numara çevireceğine, seni de, köpeği de, kendini de kurtaracağına inanıyorsun. Yanılıyorsun tabii. Ama ona olan inancından vazgeçemiyorsun. Hiçbir şey yapa-mayacak, çünkü sona bir şey olacağından korkacak. Tabanca-yı senin karnına dayamış durumda gireceğim eve. Bunu görünce felç olacak, ben de onun kafasını uçuracağım. Bu yüzden tabanca aldım yanıma. Başka şeye gerek yok. O seni seviyor. Sona bir şey olmasın diye, kendisi ölecek.»
Noro öfkesini ona belli etmemenin çok önemli olduğuna İnanıyordu. Korkmuş görünmeliydi. Zayıf görünmeliydi. Adam onu azımsarsa, belki açık vermesi daha kolay olurdu.
Gözlerini ıslak asfalttan bir anlığına ayınp odamın kendi
—.242-
— 416--,
sini süzijşüne baktı. Bakışları alaycı değil, manyakça da değil, hemen hemen şefkat ve minnet doluydu.
«Hep gebe bir kadın öldürmeyi hayal ettim,» dedi, Bunu söylerken, yüce biramaçtan, belki açları doyurmaktan, hastalara bakmaktan söz ediyormuş gibiydi. «Ama bu işi tehlikeye girmeden yapabileceğim bir fırsat çıkmadı hiç karşıma. Oysa sizin o ıssız evde, Cornell'in işini bitirdikten sonra, durum ideal olacak.» .
«Lütfen, yopmo,» dedi Noro titrek bir sesle. Sesindeki titreşimin hepsi de numara sayılmazdı.
Adam yine sakin, ama deminkinden daha duygulu bir sesle açıkladı. «Hem senin o genç hayat enerjini alacağım, hem de sen öldüğün onda çocuğunkini de olacağım. O enerji çok saf. hiç kullanılmamış bir hayatın enerjisi. Dünyamızın soysuzlukları ve hastalıkları bulaşmamış henüz ona. Sen benim ilk gebe ka-dınımsın. Seni hiçbir zaman unutmayacağım.»
Nora'nm göz pınarlarında yaşlar oynaşıyordu. Bunun da hepsi numara değildi. Travis'in bu adamı tepeleyecek bir yol bulocağından emindi, ama o patırtı arasında kendisinin veya Einstein'm ölmesinden korkuyordu. Travis sonradan hepsini kur-taramayışına nasıl tepki gösterir, orasını da bilemiyordu.
«Üzülme Nora,» dedi Vince. «Sen ve bebeğin büsbütün de yok olacak değilsiniz. İkiniz benim bir porçom olocoksınız. Benim içimde, sonsuzu kadar yaşayacaksınız.»
Travis tepsileri fırından çıkarıp taşın üzerine soğuşun diye bıraktı.
Einstein kokloya koklaya mutfağa girdiğinde Travis ona. «Daha soğumadı.» dedi.
Köpek solona döndü, ön pencereden yağmuru seyretmeyi sürdürdü.
— 242-

Noro ono yoldan toprak yola soporken Vince koltukta aşağıya koydı, pencereden görünmeyecek biçimde poz oldı. Toboncoyı Nora'nın belinden çekmemişti. «Bir hatâ yaparsan bebeği kornındo patlatırım.» .
Nora ona inanıyordu.
Toprak yoldan yokuş aşağı, eve doğru sürdü arabayı. Einstein'ı ön pencerede gördü. Yalnız onun anlayacağı bir işaretle durumu haber vermek istedi, hiçbir işaret gelmedi aklına.
Vince ona bakarak, «Ambara kodar sürme,» dedi. «Evin hemen yan tarafında dur.»
Planı belliydi. Kilerin, bodrum merdivenlerinin bulunduğu köşede pencere yoktu. Travis'le Einstein. arabadan Nora'yla birlikte inen odamı göremeyeceklerdi. Vince onu köşeden arka balkona doğru itecek, Travis bir terslik olduğunu onloyomadan eve giriverecekti.
Belki Einstein'm sezgileri tehlikeyi anlardı. Belki. Ama... Einstein da büyük hastolık geçirmişti.
Einstein mutfağa girerken heyecanlıydı. Travis, «Nora'nın pikabı mıydı o?» dedi.
EVET.
Seter arka kapıya yürüyüp bir sabırsızlık dansı yaptı... sonra hareketsiz durdu, başını yana eğdi.
Nora aradığı fırsatı en beklemediği zamanda yakaladı.
Pikabı evin yanına parkettiğinde, el frenini çekerken Vince onu yakaladı. kanepenin üzerinde yolcu tarafına doğru çekti. O kapıdan indirmek istemesinin nedeni, pencerelerden en zor görünen tarafın bu taraf olmasındandı. Kendi pikopton inip Nora'yı tek eliyle çekerken çevresine bakmıyor, Travis'in oralarda olmadığından emin olmoyo çolışıyordu. Bu yüzden dikkati dağınıktı. Namluyu da Nora'ya eskisi kadar yakın tutamıyordu. Nora konepede kayıp torpido gözünün hizasından geçerken kapağı açtı, .38'lik tabancayı kaptı. Vince ya bir şey duymuş ya da bir

şey sezmiş olmalıydı. Birden Nora'ya döndü ama geç kalmıştı. Nora .38'i onun göbeğine dayadı, daha o kendi tabancasını Nora'nın başına doğru kaldıramadan tetiği üç kere çekti.
Vince yüzünde bir şok ifadesiyle gerileyip evin duvarına yaslandı. Duvar zaten bir metre gerideydi.
Nora kendi ataklığına şaşıyordu. Aklından çılgınca bir düşünce geçti. Dünyada yavrularını koruyan bir ana kadar tehlikeli şey yoktur, dedi içinden. Yavrulardan biri doğmamış olsa, öteki köpek olsa bile. Bir kere daha, bu sefer göğsüne ateş etti.
Vince ıslak toprağa yüzüstü devrildi.
Nora dönüp koşmaya başladı. Evin köşesine vardığında neredeyse Travis'le çarpışıyordu, Travis balkon parmaklığının üzerinden otloyıp, elinde Uzi karobinosıylo Nora'nın tam karşısına iniş yapmıştı.
«Onu öldürdüm,» dedi Noro. Sesindeki isteriyi farketti, kontrol altına almaya çalıştı. «Dört el ateş ettim, öldürdüm onu, Tan-rım!»
Travis bükük dizlerini doğrulttu. Şaşırmıştı. Nora kollarını onunboynuna doladı, başını onun göğsüne dayadı. Buz gibi yağ-mur üstlerine yağarken onun vücudunun sıcaklığını bir mucize saydı.
«Kim...» diye başlayacak oldu Travis.
Nora'nın arkasında Vince tiz, boğuk bir çığlık attı, sırtüstü dönüp onlara oteş etti. Kurşun Travis'in omzunun üst tarafına girdi, onu geriye devirdi. Beş santim daha sağa atsa Nora'yı kafasının arkasından vuracaktı Vince.
Travis geriye doğru devrilirken Nora'nm ayakları yerden kesildi. Hemen kollarını çözdü, sola, kamyonun ön tarafına kaçtı, ateş yolundan çekildi. Vince'e oncak şöyle

bir göz atabilmişti. Adam bir elinde tabancasını tutarken öbür elini midesine bastırmıştı. Yerden doğrulmaya çalışıyordu.
Pikobın arkosıno çömelene kodar, kon folon görememişti Nora odamın üzerinde. Neler oluyordu burada? Karnına üç, göğsüne de bir kurşun yedikten sonra nasıl sağ kalabilirdi? Gerçekten ölümsüz değilse... buna imkân yoktu.
Ncra önünden çekilirken Travis yattığı yerden doğrulmuş, çomurlorm İçinde oturur duruma gelmişti. Ondo kon görünüyordu işte. Sağ omzundan göğsüne doğru yayılmaktaydı. Uzi hâlâ soğ elindeydi. Yorolı omzuno rağmen, kolunu kullonobiliyordu. Vince tetiği ikinci kere çekerken Travis de Uzi'yle oteş oçtı. Onun pozu do Vince'inkinden iyi değildi. Kurşunlor evin duvan-no çorpıyor, sekiyor, pikabın yanma çarpıyordu. Rasgele.
Ateşi kesti. «Allah kohretsin!» deyip oyoğo kalktı.
Noro, «Vurdun mu onu?» diye sordu.
«Evin önüne dolandı.» Trovis Vince'in peşinden koşmaya başladı.
Vince ölümsüzlüğe yaklaşmakta olduğuna inanıyordu. Hemen hemen ulaşmıştı bile. Belki birkaç hayata daha ihtiyacı vardı, Q kadar. Kaderine bu kadar yaklaşmışken ölmek istemiyordu elbette. Bu nedenle önlem almıştı. Üzerinde en yeni tür, poholi nrıodel, Kevlor marka kurşun geçirmez yelek vardı. Kozağının altındaydı. Kahpenin dört kurşununu o yelek durdurmuştu. Kurşunlar yeleğe çarpmış, vücuda girmemiş, kan çıkaamamıştı. Ama çok canını yakmıştı. O darbenin etkisiyle evin duvarına çarpmak da soluğunu kesmişti. Kendini bir örsün üzerine yatmış, hobire çekiç darbeleri yiyor gibi hissetmişti.
İki büklüm evin ön tarafına koşuyor, Uzi'nin yolundan kaçmaya çalışıyordu. Kurşunu sırtına yiyeceğinden emindi. Ama nasılsa köşeyi dönmeyi başarmıştı işte. Balkonun merdivenlerini çıktı, Travis'in Uzi'sinden kaçtı.
Cornell'i yaralamaktan bir doyum duyuyordu. Ama yörenin ciddi olmadığını da biliyordu. Şaşırtma ve gafil avlama şan-sı ortadan kalkınca, artık kıran kırana bir çatışmaya girmek zorundaydı. Lânet olsun... kadın da Cornell kadar yaman görünüyordu... kaçık bir Amazon.
O kadında çekingen, faremsi bir nitelik olduğuna yemin edebilirdi Vince. Teslim olmak üzere yaratılmış bir tip. Demek

onu yanlış değerlendirmişti. Buna bozuluyordu. Böyle hatâlar yapmaya alışkın değildi Vince Nasco. Hatâlar küçük adamların harcıydı..., Kederin Evlâdı'na yakışmazdı.
Cornell'in peşinden gelmekte olduğundan emin, ön balkon-da ilerledi. Ormana kaçmaktansa eve girmek daha doğru geliyordu ona. Onlar onun ormana gidip ağaçlar arasına saklanma-sını, şansını sonra bir daha denemesini bekleyeceklerdi. Oysa o eve girecekti. Belki hem ön, hem arka kapıyı görebilecek bir yerde dururdu. Belki yine şaşırtabilirdi onları.
Kocaman bir pencerenin önünden geçmekteydi. Ön kapı ilerdeydi. O anda koca cam birden patladı, içinden bir şey top gibi çıktı.
Vince şaşkın bir çığlık attı, tabancasını ateşledi, kurşun balkonun tavanınaa saplandı ve köpek... Tanrım... oydu..., köpek! Hayvan Vince'e hızla çarptı, onu yere devirdi. Tabanca Vince'in elinden uçtu, köpek üzerine abandı, pençelerini, dişlerini onun omuzlonno geçirmeye çolıştı. Derken balkon parmaklığı kırıldu birlikte ön bahçeye yuvarlandılar. Yağmurun altına.
Vince çığlıklar atarak köpeği yumrukluyordu. Sonunda köpek tiz bir ses çıkarıp onu bıraktı, ânında yeniden, bu sefer gırt-lağına saldırdı. Vince onu üzerinden zor attı. Hayvan neredeyse soluk borusunu yırtmak üzereydi.

Midesi hâlâ zonkluyordu. Yine de doğrulmoyı, balkon merdivenine doğru ilerlemeyi başardı. Tabancasını onyordu... ama Cornell'i karşısında buldu. Omzundan kanlar akan Cornell basamakların tepesinde durmuş, Vince'e bakıyordu.
Vince o anda sarsılmaz bir güven hissetti. Boştan beri haklı olduğunu anladı. Yenilmezdi o. Ölümsüzdü. Çünkü Uzi'nin nomlusuno korkmadan bakabiliyordu. Ufacık bir korku bile hissetmiyordu. Cornell'e sınttı. «Bak bana... bak Ben senin kâbuslarının en kara hayaletiyim!»
Cornell, «Nerde sen, nerde o!» dedi ve ateş açtı.
Trovis mutfakta bir sandalyeye oturmuş, Einstein onun yanında duruyordu. Nora yaraya pansuman yapmaktaydı. Bir
— 422 —
yandan çalışırken bir yondon do Trovis'e, odomın pikopto kendisine söylediklerini onlotıyordu.
«Bu herif desteye korışmış fozlodon bir kart,» dedi Travis. «Böyle birinin vor olduğunu oslo bilemezdik.»
«İnşallah desteye konsan tek fozla kort odur.»
Noro kurşun deliğine önce olkol, sonro tentürdiyot dökerken Trovis yüzünü buruşturdu, sonro gazlı bez koltuk oltındon geçirilip gerilirken bir doho buruşturdu.
«Çok güzel sormaya çolışıp dertlenme. Fazlo konamıyor zoten. Atordomara gelmedi.»
Kurşun omuzdan geçmiş, çıkarken de iğrenç bir yara açmıştı. Travis'in çok canı yanıyor, ama yine de hareket edebiliyordu. Doktora gitmeyi daha sonraya bırakmak zorundaydı. Belki de Jim Keene'e giderdi. Başka doktorlar soru sormaya kalkmasın diye. Şu onda tek istediği, omzunu sıkıca sardırıp şu cesetten kurtulmoktı.
Einstein'm durumu da kötüydü. Bereket versin comdan fırlarken bir yeri kesilmemişti. Kınk kemiği de yoktu. Ama bir hayli sert yumruk yemişti. Daha baştan durumu pek parlak olmadığın-dan, şimdi daha beterdi. Çamur içinde, sınlsıklam, acı çeken bir hayvan. Onun da Jim Keene'i görmesi gerekecekti.
Dışarda yağmur daha da hızlanmıştı. Damı dövüyor, borulardan gürültüyle aşağıya akıyordu. Eğik yağdığı için kınk camdan salona da girmekteydi. Ama şimdi suyun vereceği zararı düşünmeye vakit yoktu.
«İyi ki yağmur yağıyor,» dedi Travis. «Kurşun seslerini kimse duymamıştır.»
Noro, «Cesedi nereye atacağız?» diye sordu.
«Düşünüyorum.» Omzuyla birlikte kafası da zonkladığından, düşünmek kolay olmuyordu.
Noro, «Ormana gömebiliriz,» dedi.
«Olmaz. Orada olduğu aklımızdan çıkmaz. Yaban hayvanları eşeler de ceseti orteya çıkarır diye korkarız. Daha iyisi... kıyı yolunda dik yerler var. Pikabı kenara çeker, onu aşağıya savururuz. Dalgalarınn dibe kodar girebildiği bir yer seçersek, su sürükler, götürür onu. Kimse görmeden uzaklaştırır.»
•245 —
Nora sargı işini bitirirken Einstein birden ayağo kalktı, İnledi. Havayı kokladı. Arka kapıdan çıktı, biran durup baktı, sonra dönüp salona yürüdü.
Noro sargıyı yapıştırırken, «Korkarım göründüğünden kötü durumda,» dedi.
«Belki. Ama belki de değil. Bütün gün bir garip davranıyordu. Sabah sen gittiğinden beri. Bana kötü gün kokusu aldığını söyledi.»
«Hakkı varmış.»
Einstein salondan koşar adım döndü, dosdoğru kilere daldı, ışığı yaktı, harfleri düşürmeye başladı.

Nora, «Belki cesedi ne yapacağımız konusunda onun da bir fikri vardır,» dedi.
Masadaki tentürdiyotu, alkolü, gazlı bezleri ve yapışkan bantları toplarken Travis de kilere, mesajı okumaya gitti.
YABANCI BURADA.
Travis şarjörü Uzi karabinanın haznesine tıktı, bir yedeği de cebine attı. Nora'ya Uzi tabancalardan birini uzattı.
Einstein'ın telâşına bakılırsa evi dolaşmaya, pancurları kapatmaya zamdn yoktu. Yabancı'yı ambarda gazlama konusundaki kurnaz plan, o-nun gece gelip evi ambardan gözleyeceği varsayımına dayanarak hazırlanmıştı. Şimdi güpegündüz geldiğine, keşfini de onlar Vince'le meşgulken yaptığına göre, o planın artık yararı yoktu.
Mutfakta durup dinlediler. Ama yağmurdan başka ses duyulmuyordu.
Einstein yaratığın nerede olduğu konusunda daha kesin bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Altıncı duyusu hâlâ tam çalışmıyordu. Yaratığı bu kadar bile hissedebildiği için şanslıydılar. Sabahki tedirginliği besbelli Nora'yla gelen odamla ilgili değil, yine Yabancı'yla ilgiliydi. Kendisi anlayamamış olsa bile.
«Yukarıya,» dedlTravis. «Haydi.., çıkalım.»
Alt kota yaratık hem kapılardan, hem de pencerelerden girebilirdi. İkinci kata çıkarlarsa yalnızca pencereler için koygılanmak yetecekti. Hem belki bazı pancurları da kapatabilirlerdi bu
arada.
Nora merdivenleri Einstein'la birlikte çıkmaya başladı. Travis hemen arkalarından geliyor, yan yan çıkıyor, Uzi'nin namlusunu alt kata dönük tutuyordu.
Merdiven çıkmak başını döndürüyordu Travis'in. Yaralı omzundan bir acı yayılmakta, dermanını kesmekteydi. Kurutma kâğıdına mürekkep yayılması gibi.
İkinci katın merdiven başına vardıklarında konuştu. «İçeri girdiğini duyarsak geri çekiliriz, merdivenlerden bize doğru çıkmasını bekleriz, sonra ilerler, onu gafil avlar, vururuz.»
Nora başını salladı.
Artık sessiz olmak zorundaydılar. Yaratığın alt kata girmesine, onların İkinci katta olduğunu hissetmesine, güven kazanıp merdivenlere yaklaşmasına fırsat vermeliydiler.
O anda fırtınanın ilk şimşeği çaktı, koridorun dibindeki pencereyi aydınlattı, ardından gök gürledi. Sanki gökyüzü yarılıyordu. Bulutlarda biriken tüm yağmur bir anda boşalır gibi oldu.
Koridorun ucunda Nora'nın tablolarından biri stüdyonun kapısından fırladı, duvara çarpıp yere düştü.
Noro bir şaşkınlık çığlığı attı. Üçü birden aptal aptal koridorun ucuna baktılar, tablonun fırlamasının şimşekle, gök gür-lemesiyle bir ilişkisi varmış gibi kalakaldılar.
Odanın kapısından ikinci bir tablo daha fırladı, o da duvara çarptı. Travis tualin parçalanmış olduğunu gördü.
Yaboncı çoktan evin içine girmişti bile.
Kısa koridorun bir uçundaydılar. Büyük yatak odasıyla boş çocuk odası sollarında, banyoyla Nora'nın stüdyosu sağların-daydı. Yaratık iki kapı ötedeydi. Nora'nın stüdyosunda, tabloları parçalıyordu.
Bir tablo daha uçtu.
Einstein sırılsıklam, çamur İçinde, bitkin, hâlâ hastalıktan tom kurtulmamış olduğu halde, yine de öfkeyle havlıyor, Yabancı'yı uzak durması için uyarıyordu.
Travis elinde Uzi'yle koridorda bir adım ilerledi.
Nora onun koluna sarıldı. «Yapmayalım. Gidelim buradan.»

«Olmaz. Yüzleşmiemiz gerek.» «Kendi koşullarımızda,» dedi Nora. «Bundan iyi koşullar hazırlayamayız.» İki tablo daha fırladı, holdeki tablo yığınının üzerine düştü, Einstein artık havlamıyor, gırtlağının derinliklerinden hırlıyordu.
Birlikte koridorda ilerlediler, Nora'nın stüdyosunun açık duran kapısına yaklaştılar. Trovis'in tecrübesine ve eğitimine göre birbirlerinden ayrılmaları, yayılmaları, tek hedef oluşturmomoloru gerekiyordu, Amo Oelto Birliği değildi onlar. Düşmonloru do sıradan bir terörist değildi. Yayılırlarsa, onunla karşilaşmak için gerekli cesa-reti kaybedederdi. Birbirlerine yakın oluşları cesaret veriyordu onlara.
Koridorun ortasına vardıklarında Yabancı bağırdı. Buz gibi ses Travis'e bir bıçak gibi saplandı, iliğini dondurdu. Nora'yla ikisi durdular, ama Einstein iki adım daha atıp öyle durdu.
Köpek tir tir titriyordu.
Travis kendisinin de titremekte olduğunu farketti. Bu titremeler omzunun daha fazla ağrımasına yol açıyordu.
Korkunun mengenesinden kurtulup açık kapıya koştu, tab-lo yığının üzerinden otloyıp stüdyoyu kurşun yağmuruna tuttu.
Hiçbir şey vuramadı, hiçbir çığlık duymadı, düşmanını göremedi.
Odanın ortasında bir düzine kadar parçalanmış tablo duruyordu. Kırılan pencere camı da yerlere saçılmıştı. Silahın tepkisi fazla olmamakla birlikte Travis'in yarasını çok acıtıyordu.
Beklerken Travis iki bacağını açarak durmaktaydı. Tüfeği iki eliyle kavramıştı. Gözlerini kırpıştırıp ter damlalarının girmesini önlemeye uğraştı, omzundaki acıya aldırmamaya çalıştı... bekledi.
Yabancı kapının solunda... ya da sağda, kanadın arkasında olmalıydı. Çömelmiş, otlamaya hazır durumda bekliyordu. Belki ona zaman tanırsa beklemekten usonır, saldirır, o da onu kapıdan geçerken vururdu.
Ya, eğer Einstein kadar zekiyse, hiç dar kapıdan saldırıya
geçer miydi? Hayır, olamazdı. Daha zeki, daha beklenmedik bir şey yapacaktı yaratık.
Gökte öyle bir şimşek çaktı ki, pencerelerin tümü zangır-dadı, eV sarsılır gibi oldu.
Haydi, koca canavar, göster kendini.
Nora'ylo Einstein'a baktı. Birkaç adım uzağındaydılar. Bir yonlarında büyük yatak odası, bir yanlarında banyo, arkalarında da merdivenler vardı.
Travis stüdyoya tekrar boktı. gözü yerdeki com kırıklarına ilişti. Birden içinden bir duygu. Yobancı'nın ortık o odada olmadığını söyledi ono. Pencereden çıkmış, ön bolkonun damına tırmanmıştı. Evin boşko bir torofındon üstlerine gelecekti. Yo yatak odolorının birinden yo do bonyodon... belki de haykıro-rok merdiven başında belirip soldıracoktı.
Nora'yo yanına gelmesi için işaret etti. «Beni koru.»
Nora İtiraz edemeden Travis kapıdan içeri doldı, çömeidi. döndü. Yaratık oradaysa ateş açmaya hazırdı.
Ama yoktu.
Dolabın kapağı açık duruyordu. İçi boştu.
Kırık pencereye yürüyüp dama, balkona baktı. Yok!
Rüzgâr kırık cam parçalarını hâlâ pervazdan koparıyordu.
Travis koridora doğru döndü, Nora'yı oradan görebiliyordu. Kendisine bakıyordu Nora. Korku içindeydi oma Uzi'yi elden bı-rakmıyordu. Tom arkasında, boş çocuk

odasının kopısı oçıldı ve... yaratık ortaya çıktı. Son gözleri pırıl pırıldı. Koca çenesi açıldı, kırık camiordan daha sivri dişleri gözüktü.
Nora farkına varmıştı. Dönmeye çolışıyordu. Ama yaratık ona fırsat vermeden saldırdı. Uzi'yi elinden kapıp aldı.
Dişlerini Nora'ya geçirmeye fırsat bulomodi. Daha tabancayı alırken Einstein hırloyorok yarotığa saldırdı. Yabancı kedi sessizliği içinde dikkatini Nora'dan ayırıp köpeğe çevirdi. Upuzun kollarını sağo sola savurdu. Kollarında sanki bir taneden fazla dirsek vardı. Einstein'ı bir anda kapıp koca elleri arasında havaya kaldırdı.
Travis stüdyonun kapısına atıldı, ama Noro orada olduğu için Yabancı'ya ateş edemedi. Kapıya koşarken ona yere yat-

ması için haykırdı. Nora hemen yattı... ama iş işten geçmişti. Yabancı Einstein'ı boş çocuk odasına sokup kapıyı kapadı. Sanki bir kâbusta kutu açılıyor, palyaço içinden fırlıyor, avını kopıp tekrar kutuya giriyordu. Göz açıp kapayana kadar.
Einstein'ın tiz çığlığı duyuldu, Nora kendini çocuk odasının kapısına attı. .
«Dur!» Travis onu yakalayıp kenara çekti.
Otomatik karabinayı kapalı kapıya nişanladı, geri kalan kurşunları sıkıp taradı. Omzu sancırken sıkılı dişlerinin arasından çığlıklar atıyordu. Einstein'ı vurma tehlikesi de vardı. Ama ateş açmazsa seter daha büyük tehlike içinde olacaktı. Kurşunlar bitince bpş şarjörü çıkardı, yenisini taktı, kapıya bir tekme patlattı, odaya daldı.
Pencere ardına kadar açıktı. Perdeler içeriye doğru uçuyordu.
Yabancı gitmişti.
Einstein yerde, duvarın dibinde, hareketsiz, kan revan içinde yatmaktaydı.
Nora onu görünce yürek parçalayan bir çığlık kopardı.
Travis pencereden baktığında, ön balkonun damındaki kan lekelerini gördü. Yağmur hızla yıkayıp gideriyordu lekeleri.
Gözüne bir hareket ilişti. Ambara doğru baktığında Yabancı'nın büyük kapıdan ambara girdiğini gördü.
Nora köpeğin başına çömelmişti. «Ah Tanrım... Trovis... Tanrım... bunca olaydan sonra böyle mi ölecek.»
«Ben o iğrenç şeyin peşine gidiyorum,» dedi Travis öfkeyle.. «Ambarda.»
Nora da kapıya seğirtti. Travis ona, «Gelme,» dedi. «Jim; Keene'i ora, Einstein'ın yanında kal. Einstein'ın yanından ayrılma.»
«Ama bana ihtiyacı olan sensin. Onun peşine yalnız düşe-mezsin.»
«Sona Einstein'ın ihtiyacı yar.»
«Einstein öldü,» dedi Nora gözyaşları arasında.
«Söyleme bunu!» diye haykırdı Travis. Mantıksız davrandığını biliyordu, ama Einstein'ın onlar öldü diyene kodor ölmeyeceğini sanıyordu. Kendini kontroledemiyordu. «Öldü deme. Onun yanında kal, Allah kahretsin! O- kâbus kaçağını yaraladım zaten. Fena yaraladım sanıyorum. Kan kaybediyor. Hesabını tek başıma görebilirim. Jim Keene'i ara. Einstein'la kal.»
Bu patırtının arasında Nora'nın çocuğu düşüreceğinden de korkuyordu... hâlâ düşürmediyse! O zaman bir tek Einstein'ı değil, bebeği de kaybetmiş olacaklardı.
Odadan koşarak çıktı.
Ambaro girecek durumda değilsin, diyordu kendi kendine. Önce sakinleşmen gerekir. Nora'ya ölü köpek için veteriner çağırmasını söylüyorsun. Yanında kal, diyorsun. Oysa ona ihtiyacın var... yararı yok öfkenin. Gerçekten de yoktu. Öfkeye kapılmanın, intikam duygusuyla kavrulmanın yoraru değil, zararı olurdu.

Ne var ki... elinde, değildi. Ömrü boyunca hep sevdikleri elinden alınmıştı. Delta Birliğindeki görevi dışında, hiçbir zaman da karşısında vurabileceği bir düşman bulamamıştı. Delta'day-ken bile düşmanın... bir suratı yoktu. Uluslararası terörizm denilen bir yığın manyak fanatik, o kodor. Bu yüzden intikam duygusu yine İşe yaramamıştı. Oysa şimdi karşısında düşman demeye lâyık bir düşman vardı. Einstein'a yaptığını ödetecekti ona.
Koridorda koştu, merdivenleri ikişer üçer indi, biran başı döndü, midesi bulanır gibi oldu, dengesini bulmak için trabzana sarıldı. Yanlış koluyla sarılmıştı. Omzuna bir sancı daha yayıldı. Trabzanı bırakınca dengesini kaybederek merdivenden yuvarlandı, alt katın holüne düştü.
Durumu sandığından daha kötüydü.
Uzi'yi kapıp ayağa fırladı, sendeleyerek arka kapıya yürüdü, balkona çıktı, basamaklardan bahçeye indi. Buz gibi yağmur, kafasındaki karmaşıklığı giderdi. Bir an bahçede durdu, baş dönmesinin geçmesini bekledi,
Einstein'ın kanir vücudu gözünün önüne gelince bir kere daha ateş bastı Travis'i. Kilerde bir daha asla yazılamayacak o esprili mesajları düşündü, Einstein'ın ortada Noel Baba külâhıylo dolaşamayacağı Noel'leri düşündü, artık verilemeyecek, alınamayacak olan sevgileri düşündü, hiçbir zaman doğamayacok dâhi
— 249 —
— 429 —
yavruları düşündü... kaybının acısı ,onu yere yıkacak gibi oldu.
Bu elemi, öfkesini arttırmak için kullandı, onu bıçak gibi keskinleştirdi.
Ondan sonra ambara doğru yürüdü.
İçerisi gölgelede doluydu. Açık kopının eşiğinde, yağmurun altında durup içeriye baktı, gözlerini kıstı, sarı gözleri bulmaya uğraştı.
Yoktu.
Kapıdan girdi. Hırs onu ataklaştırmıştı. Kuzey duvarındaki düğmelere basıp ışıklan yaktı. Işıklar yanı'nca bile göremedi Yabancı'yı-
Baş dönmesiyle mücadele ederek, acıya karşı dişlerini sıkarak, pikabın durması gereken boş yeri aştı. Toyota'nın arkasına vardı, arabanın yanı sıra ilerledi.
Samanlık.
Birkaç adım daha giderse, yukardaki samanlığın altından çıkmış olacaktı. Yaratık yukardaysa, oradan rahatlıkla üzerine atlayabilir ve...
Bu düşüncelerin boşuna olduğunu anladi. Yabancı aşağıdaydı. Toyota'nın burnunun ilerisinde, beton zemine çömelmiş, sızlanıyor, güçlü, uzun kollarıyla bedenini kucaklıyordu. Çevresinde yerler kan içindeydi.
Travis arabanın yanında hemen hemen bir dakika durdu. Yaratıktan beş metre uzaktaydı. Onu tiksinti, korku, dehşet ve sapık bir hayranlıkla inceliyordu. Vücut yapısı galiba maymundu... belki babun. Herhalde maymun cinsinden olduğu kesindi. Ama artık ne tek türün özellikleri kalmıştı onda, ne de yama olarak getirilen diğer türlerin belirtileri. Hepsi tanınmaz haldeydi. Kendine özgü bir yaratıktı o artık. Aşın büyük, yumrulu suratı, kocaman sarı gözleri, kürek gibi çenesi, upuzun, kıvnmlı dişleri, kambur sırtı, uzun kollarıyla. bambaşka bir variıktı.
Travis iki adım daha attı, tüfeği kaldırdı.
Yaratık da başını kaldırdı, çenesini kıpırdattı, çatlak, bulanık, ama anlaşılabilir bir kelime söylemeyi başardı. «Yara.»
Travis şaşmaktan çok dehşete kapılmıştı. Yaratığın konuşmak üzere yaratılmadığı belliydi. Ama o zekâsını kullanarak iîetişime yarayacak bir dil geliştirmeye uğraşmıştı. Belli ki Einstein'in kovaladığı aylar boyunca iletişim isteği artmış, yaratılışının sınırlannı zorlamasına izin vermişti. Konuşmaya çalışmış, gırtlak ve ağız

yapısının elverişsizliğine rağmen biçimsiz ağzından birkaç acılı kelime çıkarabilmişti. Travis karşısında bu şeytanın konuştuğunu görünce büyük bir dehşete düşmüştü oma onun bir kirnseyle iletişim kurmayı ne kadar çok istediğini de anlamıyor değildi. Herhangi bir kimseyle. Ona acımak İstemiyordu Travis. Acımaya cesaret edemezdi. Onu öldürdüğü zaman kendini iyi hissetmek istiyordu çünkü.
«Çok yol. Ama. bitti,» dedi yaratık korkunç bir çabayla. Sanki her bir kelime gırtlağından yırtılarak çıkıyordu.
Gözleri anlayış sağlayamayocak kadar yabancıydı. Her organı bir cinayet aracıydı. Uzun kollarından birini vücudundan ayırdı, yerde duran bir şeyi eline aldı. Travis onu daha önce görmemişti. Einstein'a Noel'de verdikleri Miki Maus filmlerinden biriydi. Kasetin üzerinde ünlü farenin renkli resmi de vardı.
«Miki,» dedi Yabancı. Bu kelimeyi söylerken sesinde acı dolu, korkunç bir kayıp duygusu seziliyordu. «Miki.»
Sonra kaseti yere düşürdü, kendine sarıldı, öne arkaya, acıyla sallanmaya başladı. Travis bir adım daha ilerledi.
Yabancı'nın iğrenç suratı öylesine tiksinti veriyordu ki! Bu benzersiz çirkinliği, karanlık, garip bir çekicilik yaratmaktaydı.
Bu sefer gök gürlediğinde ambar ışıklan titredi, söner gibi oldu, tekrar yandı. Yaratık yine başmı kaldırdı, o gıcırtılı sesiyle, soğuk, delice bir sevinç içinde, «Köpe öldüm, köpe öldüm, köpe öldüm.» dedi. Sanki gülüyordu.
Travis neredeyse onu vurup parça parça edecekti. Ama daha o tetiği çekemeden. Yabancı'nın gülmesi hıçkırıklara dönüştü. Travis ipnotize oimuş gibi seyrediyordu. Yabancı fener gözlerini Travis'e dikip tekrar, «Köpe öldüm, köpe öldüm, Icöpe öldüm,» dedi. Bu sefer acıyla kovruluyor gibiy

di. Genetik ,olarak işlemek zorunda bırakıldığı cinayetin büyüklüğünü biliyormuş gibi. Kaset kılıfındaki Miki resmine baktı.
Sonunda yalvaran bir sesle, «Öidür beni,» dedi.
Travis bunu öfkeden mi, acıdığından mı yaptığını bilemiyordu artık Tetiği çekti, Uzi'nun kurşunlarını Yabancı'nın vücuduna boşalttı. İnsanın yarattığı şeyi yine insan yok etmişti.
Bu iş bitince kendini tükenmiş hissetti.
Karabinayı yere attı, ambardan çıktı. Eve dönecek gücü kendinde bulamadı. Çimenlerin üzerine oturdu, büzüldü, ağlamaya başladı.
Jim Keene çamurlu yoldan arabasıyla yaklaştığında onu o-rodo, o durumda buldu.

ON BİR

1

13 Ocak Perşembe günü Lem Johnson, Cliff Soames'le üç adamı toprak yolun ayrıldığı yerde bıraktı. Onlara verdiği talimat, kimseyi geçirmemek, Lem çağırırsa hemen gelmekti.
Cliff Soames'e göre bu pek garip bir iş görme biçimiydi. Ama itirazlarını seslendirmedi.
Lem'in yaptığı açıklamaya göre, Travis Cornell eskiden Delto Birliğinde hizmet görmüş biriydi. Savaş sanatını iyi biliyordu. Ona karşı dikkatli davranmak gerekirdi.
«Hep birlikte baskın yapar gibi gidersek, bizi görür görmez kim olduğumuzu anlar, şiddete başvurabilir. Ben yalnız gidersem, benimle konuşmosını sağlayabilirim, hattâ belki onu vazgeçmesi için ikna bile edebilirim.»

Bunlar Lem'in alışılmadık davranışını açıklamaya yeterli nedenler değildi. Zaten Cliff'in koş çatıklığını bile gideremedi.
Lem'in aldırdığı yoktu Cliff'in kaş çatmasına. Tek başına yola koyuldu. Sedan'lardan birini sürüyordu. Ahşap evin önüne gelip durdurdu onu.
Ağaçlarda kuşlar cıvıldaşıyordu. Kuzey California'dan yavaş yavaş kış elini, eteğini çekmeye başlamıştı. Hava hiç sc^uk değildi.
Lem basamakları çıktı, ön kapıyı vurdu. Travis Cornell belirdi, önce telli kapıdan konuğa baktı, «Bay Johnson herhalde,» dedi.
-433 —
«Ama nereden... ha, evet, tabii. Garrison Dilworth telefon etmeyi başardığmda size benden söz etmiş olmalı.»
Cornell telli kapıyı hemen açınca Lem şaşırdı. «Bari içeri girin,» dedi Cornell.
Kolsuz bir tişört giymişti. Nedeni de sağ omzundoki epey kabarık sorgılordı besbelli.
Lem'i ön odadan geçirdi, mutfağa soktu. Karısı orada masanın başına oturmuş, turta için elma soyuyordu.
Kadın hemen, «Boy Johnson,» dedi. Lem gülümsedi. «Bakıyorum çok ünlüyüm.»
Cornell de mosoyo oturdu, kahve fincanını eline aldı. Lem'e kahve isteyip istemediğini sormadi.
Lem bir an ne yapacağını bilemeden ayakta durdu, sonra sandalyelerin birine de o oturdu. «Kaçınılmazdı, biliyorsunuz,» dedi. «Er geç sizi bulacaktık.»
Kadın elmaları soymayı sürdürdü, hiçbir şey söylemedi. Kocası fincanındaki kahveye bakıyordu.
Nesi var bunların, diye merak etti Lem. Kafasındaki senaryoya hiç uymuyordu bu tutumları. O kendini paniğe, öfkeye, inatçılığa, daha başka bir yığın şeye hazırlamıştı ama bu garip duygusuzluğa değil. Kendisinin onları bulup bulmaması umurlarında değilmiş gibi davranıyorlardı.
«Sizi nasil bulduğumuzu bilmek istemez misiniz?» diye ser-
di.
Kadın başını iki yana salladı.
Cornell,, «İlle anlatmak istiyorsanız, anlatın da eğlenin,» dedi.
Lem şaşkın, kaşlarını çattı, s.onra konuşmaya başladı. «Aslında basit. Bay Garrison Dilworth'un sizi, o parkın kuzeyinde, birkaç blok içindeki evlerin ya da iş yerlerinin birinden aramış olduğunu zaten biliyorduk. Bilgisayarla telefon idaresinin kayıtlarını taradık. Onların izniyle tabii. Şehirlerorosı telefonlon birer birer soptodık. O gece boyunca edilen her telefonu. Size varan bir ipucu bulamadık. Sonra telefonun ödemeli edilmiş olacağını, sizin hesabınıza geçtiğini hatırladık. Bu tür telefonlar için idare ayrı bir dosya tutuyor. Sayısı da fazla değildi ödemelilerin. Sonunda telefon edilen evleri dolaşmaya başladık, parkın kuzeyindeki küçük bir eve vordık. Essenby ailesinin evi. Dikkatimizi yeni yetme oğulları Tommy üzerinde odaklaştırdık. Biraz zaman aldı, ama sonunda Dillworth'un gerçekten o telefonu kullandığı anlaşildı. Bu iş haftalar sürdü. Ama ondan sonrası... çocuk oyuncağıydı.»
Cornell, «Madalya falan mı istiyorsunuz?» diye sordu. Kadın bir elma daha aldı, dörde böldü, kabuklarını soyma-ya başladı.
Lem'in işini koloylaştırmıyorlardı. Oysa ,onun niyeti, onların beklediğinden çok farklıydı. Onun buraya dost olarak geldiğini bilmedikleri İçin, bu soğuk davranışları kınanamazdı elbette.
«Bakın,» dedi Lem. «Adamlarımı toprak yolun başında bıraktım. Hep birlikte gelirsek sizin paniğe kapılıp bir saçmalık yapacağınızı söyledim onlara. Ama aslında yalnız gelişimin nedeni... size bir öneride bulunmak.»
Sonunda ikisi de onun gözlerine baktılar. İlgiyle.

Lem, «Bu lânet olası görevden ilkbaharda ayrılıyorum,» dedi. «Neden aynlmak istediğimi bilmek istemez, aldırış etmezsiniz. Kısaca, diyelim ki bir değişiklik geçirdim ben, Başarısızlığa dayanmasını öğrendim. Artık başarısızlık beni korkutmuyor.» İçini çekti, omuzlarını kaldırdı. «Her neyse... o köpeğin yeri kafes değil. Onlar ne derse desin, ne isterse istesin... ben neyin doğru olduğunu bilirim. Kafeste yaşamak nedir, iyi onlonm. Ben de son zamana kadar kafeste sayılırdım. Köpek kafese geri dönmemen, önerim şu. Siz onu buradan götürün. Boy Cornell. Ormandan geçirerek güvenli bir yere bırakın, sonra buraya dönüp durumu idore edin. Köpek birkaç ay önce kaçtı, deyin. Biz başka bir kentteyken kaçtı, herhalde ölmüştür, deyin. Ya da iyi bir aile bulduğuna inandığınızı söyleyin. Daha Yabancı sorunu da var. Onu da biliyor olmalısınız. Ama ikimiz bir çare bulur, geldiğinde onunla nasılsa başa çıkarız. Buraya gözcüler bırakmak zorundayım. Ama birkaç hafta sonra onları geri çekerim. Yararı yok derim...»
Cornell ayağa kalktı, Lem'in sandalyeslne yaklaştı. Sol eliyle Lem'in gömleğini kavradı, onu çekip ayağa kaldırdı. «On altı

gün geç kaldın, itoğlu!» dedi ona. «Ne demek istiyorsunuz?»
«.Köpek öldü. Onu Yabancı öldürdü. Ben de Yabancı'yı öldürdüm.»
Kadın bıçağı ve soyduğu elmayı masaya bıraktı, sandalyesinde öne eğildi, omuzlarını büktü, hafif, acılı sesler çıkarmaya başladı.
«Ah, Tanrım,» dedi Lem.
Corneil onu bıraktı. Lem utanç içinde, kalbi kırık, kravatını düzeltti, gömleğinin buruşuklarını sıvazladı. Başını eğip pantolon paçalarına baktı, eliyle onları silkti.
«Ah, Tanrım,» diye tekrarladı.
Cornell onları Yabancı'yı gömdüğü yere götürmeye hazırdı.
Lem'in adamları toprağı kazdılar. Canavar plastiğe sonlmış-tı. Arna onun Yarbeck'in yarattığı şey olduğunu onîamak için plastiği açma gereğini duymadılar.
Havalar oldukça serin gitmişti oma hayvanın leşi yine de çürümeye başlamıştı.
Cornell onlara köpeğin gömülü olduğu yeri söylemiyordu. «Huzur içinde yaşama fırsatını pek bulamadı,» diyordu suratını asarak, «Ama Tann şahidim olsun, şimdi huzurunu bozdurmayacağım. Kimse onu otopsi masasına yatırıp kesemeyecek. Asla.»
«Ulusai Güvenlik sözkonusu olduğu zaman size zorla...»
«Yapsınlar,» diye patladı o zaman Cornell. «Beni yargıç huzuruna çıkarıp Einstein'ı nereye gömdüğümü söyletmek isterlerse, basına her şeyi anlatırım. Ama Einstein'ı rahat bırakırlarsa, beni ve ailemi rahat bırakırlarsa, o zaman çenemi kapalı tutarım. Santa Barbara'ya dönmek niyetinde değilim. Travis Cornell olmayı da istemiyorum. Artık adım Hyatt. Öylе de kalacak. Eski hayatım geçti gitti. Geri dönmeye gerek yok. Hükümetin aklı varsa, Hyatt olarak kalmama izin verir, yolumdan çekilir.»
Lem .ona uzun süre baktı sonra, «Evet,» dedi. «Aklı varsa, bence de bunu yopar.» .
-
■436-
Aynı gün daha geç saatte, Jim Keene yemek pişiriyordu. Birden telefonu çalmaya başladı. Arayan Garrison Dilworth'du. Keene onunla hiç tanışmamıştı oma son bir hafta süresince avukatla Travis arasında aracılık yaparken tanışmış sayılırlardı artık. Garrison, Santa Barbara'da bir sokak telefonundan arıyordu.
«Geldiler mi?» diye sordu. ,
Jim, «Bugün öğleden sonra, erken saatte,» dedi. «Şu Tommy Essenby denilen çocuk iyi bir çocuk olmalı.»

«Fena sayılmaz. Ama beni görmeye gelişi yüreğinin iyiliğinden değildi. Çocuk her tür yetkiye karşı isyan halinde. Onu zorlayıp telefonu o gece onun evinden ettiğimi kabul ettirdikleri zaman bozulmuş onlara. Tabii dosdoğru bana geldi.»
«Yabancı'yı çıkarıp götürdüler.»
«Köpek için ne dediler?»
«Travis onlara mezarı göstermeyeceğini söyledi. Kendisini zorlarsa ortalığı kırıp geçireceğine inandırdı onlorı.» «Nora nasıl?» diye sordu DiHworth. «Bebeği düşürmedi.» «Tanrıya şükür. Çok sevinmiş olmalılar.»
Sekiz ay sonra. Eylülün son hafta sonunda, Johnson ve Gaines aileleri şerifin evinde ızgara partisi için biraraya gelmişlerdi. Öğleden sonra da bol bol briç .oynadılar. Lem'le Karen az kay-bedip çok kazandı o gün. Bu pek sık böyle olmazdı. Çünkü Lem. artık oyunu ille kazanmak için oynamıyordu.
NSA'dan Hozirando emekliye ayrılmıştı. Babasından kalan paranın do desteğiyle rahatça yaşayıp gidiyordu. Bahara kendine yeni bir iş kurmak niyetindeydi. Küçük bir iş. Kendi kendinin! patronu olabileceği bir iş. Çalışma saatlerini de kendi kararlaş-tıracaktı.
Akşama doğru, iki kadın mutfakta salataları hazırlarken,. Lem'le Walt bolkondo ızgaraları çevirmekteydiler.

«Demek örgütte seni hâlâ 'Banodyne soruşturmasını çuvai-loton odam' diye tanıyorlar ha?»
«Sonuna kadar da öyle tanıyacaklar.»
«Ama yine de emekli maaşı veriyorlar,» dedi iVValt.
«Eh, yirmi üç yıl hizmetim var.»
«Hak değil bu oma. İnsan yüzyılın en büyük olayının içine ettikten sonra, kırk altı yaşında, tam emekli maaşıyla nasıl çıkar gider?»
«Üç çeyrek emekli maaşı.»
Walt yükselen et kokularını içine çekti. «Ne olursa olsun. Memleket ne hale geldi! Liberal olmayan çağlarda senin gibi başarısızları kırbaçlarlardı en azından.» Kokuyu yine içine çekti. «O mutfaktaki olayı bir daha anlatsana, Lem!»
Belki yüz kere anlatmıştı onu Lem arkadaşına. Ama Walt hiç bıkmak bilmiyordu.
«Mutfak tertemizdi. Bol dök de yala. Her şey pırıl pırıldı. Cornell'le karısı zaten temiz pak insanlar. Kılık-iarı, kıyafetleri de öyle. Bana köpek iki hafta önce öldü dediler. Gömdük onu dediler. Cornell kalictı, kükredi, yakamo sarılıp beni sandalyemden kaldırdı, suratıma kofamı koporacakmış gibi baktı. Yakamı bıraktığı zaman kravatımı düzelttim, gömleğimi düzelttim... paçalarıma baktım. Alışkanlıktan olacak. O sıra paçalarımda altın rengi kıllar gördüm. Köpek kılı. Seter kılı... kesin. Şimdi, nasıl olur da bu tertemiz insanlar, boş günlerini dolduracak, kafalarını yaşadıkları trajediden uzaklaştıracak iş aradıkları şu günlerde, evi iki haftadır temizlememiş olabilirler?»
«Kıllar pantolonunun her yanında vardı, ha?» dedi Walt.
«Yüz kıl belki.»
«Sanki köpek sen gelmeden önce orada oturuyormuş gibi.» «İki dakika erken gelsem köpeğin üzerine oturacokmışım gibi.»
Walt ateşteki biftekleri çevirdi. «Keskin gözlem sahibi adamsın, Lem. İşinde başarılı olman gerekirdi. Nasıl oldu da bunca ■yeteneğine rağmen Banodyne işini öylesine çuvallayabildin, anlayamıyorum.»
«Şans herhalde,» dedi Lem. Sonra yine güldü.

James Garrison Hyatt 28 Haziranda üçüncü yaş gününü kutlarken annesi ikinci bebeğe hamileydi. Nitekim bu seferki kız olacaktı.
Doğum günü partisi, ahşap evin bahçesinde veriliyordu. Hyatt'iar yakında kıyının ilerisinde daha büyük bir eve taşınacaklarından, bunu hatırlanacak bir parti halinde kutlamaya çalışmışlardı. Yalnız yaş günü partisi değil, aile olarak kullandıkları, ilk eve bir veda portislydi aynı zamanda.
Jim Keene, yanında Pooka ve Sodie'yle, iki siyah lobrodo-ruyla Carmei'den geldi. Genç kızıl seteri Leonardo da arka kanepedeydi. Ona herkes kısaca Leo diyordu. Partiye ayrıca Som' in (yokm dostları ona Travis derlerdi nedense) yeni kurduğu emlâk işinde birlikte çalıştığı birkaç dostuyla Nora'nın resimlerini sergileyen ve satan galeriden birkaç kişi de davetliydi. Konukların hepsi gelirken seterlerini birlikte getirmişlerdi. Bunlar Einstein'la eşi Minnie'nin ikinci batın yavrularıydı.
Aralarında bulunamayan yalnızca Garrison Dilworth'du. Geçen yıl bir gece yatağında uyurken ölmüştü.
Güzel bir gün geçirdiler, çok eğlendiler. Yalnız dost oldukları, birlikte olmaktan mutluluk duydukları için değil... harikulade bir sırrı paylaştıkları, o yüzden birbirlerine daha çok yaklaştıkları için de. Koskocaman mutlu bir ailenin üyeleri gibi hissediyorlardı kendilerini.
Birinci batın yavruları Travis'le Nora kıyıp kimseye verememiş, onlardan ayrılmayı göze alamamışlardı. İlk yavruların; hepsi zaten ahşap evde yaşamaktaydı: Miki, Donald, Daisy, Hu-ey, Detwey, Louie.
Köpekler partide insanlardan bile çok eğlendi. Bohçede koşup saklambaç oynadılar, salona girip video seyrettiler.
Tüm köpeklerin babası do oyunlara arasıra katıldı ama daha çok Travis'le Nora'nın yanında vakit geçirdi, Minnie'yi de ih-mal etmedi. Topallıyordu. Ömrünün sonuna kadar da topallaya-
çaktı. Yabancı onun sağ arka ayağını sakatlamıştı. Aslında o bacağı hiç kullanamaması gerekirdi ama veteriner bacağın işlevini yeniden kazandırmak için öyle adammışcasına uğraşmıştı ki!
Travis sık sık merak ediyordu. Acaba Yabancı, Einstein'ı odanın duvarına çaldıktan sonro öldü sanıp bırakmış mıydı? Yoksa seterin hayatını kendi avuçlarında hissedince, onu yaratanların planlamadığı bir acıma duygusu mu hissetmişti yüreğinde? Belki bir zamanlar laboratuarda köpekle paylaştıkları tek zevkli olayı hatırlamıştı... çizgi filmleri. O paylaşma ânını hatırlayınca belki kendini ilk defa diğer yaratıklar gibi görmüştü. Öyle oluncada... öldürmemişti Einstein'ı belki. Ayağını bir bassa köpeğin basaklarını ezmesi işten değildi çünkü.
Einstein gerçi topal olmuştu, ama kuloğındaki dövmeden de kurtulmuştu ortık. Jim Keene'in sayesinde. Bundan böyle kimse onun Banodyne'den koçan köpek olduğunu kanıtlayamazdi; Gerektiğinde aptal köpek numarası yapmayı da zaten pek iyi biliyordu.
Küçük Jimmy'nin üçüncü doğum günü partisi sırasında Minnie arasıra kocasna ve çocuklarına şaşkın bakışlarla bokıyor, onların garip davranışlarına, antikalıklarına bir anlam veremediği belli oluyordu. Hiçbir zomon tom onlomıylo anloyomıyordu Minnie onları. Ama yine de, hiçbir anne-köpeği yavruları bu kadar sevmiş değildi. O onlar için, onlar da onun İçin nöbet tutuyor, hepsi birbirini kolluyordu.
Akşam olup konuklar gittiğinde, .Jimmy odasında tatlı rüyalara daldığında, Minnie'yle ilk batın yavrular yerlerine yerleştiğinde, Einstein, Travis ve Nora kilerde buluştular. Tüplü harf makinesi gitmişti ortık. Onun yerinde bir IBM bilgisayar duruyordu. Einstein ince çubuğu ağzına aldı, klavyedeki harflere basmaya başladı. Yazı ekranda belirdi:

ÇABUK BÜYÜYORLAR.
«Öyle,» dedi Nora. «Seninkiler bizimkilerden de çabuk büyüyor.»
GÜNÜN BİRİNDE HER TARAFA YAYILACAKLAR. Travis, «Zamanla, batınlar birbirini izledikçe, bütün dünyaya yayılacaklar,» dedi.
BENDEN UZAĞA. HÜZÜN VERİCİ BİR ŞEY.
Nora, «Elbette,» dedi. «Ama yavru kuşlar er geç mutlaka yuvadan ayrılır.»
YA BEN GİDİNCE? “Ne demek istiyorsun?” Travis eğilmiş, köpeğin tüylerini okşuyordu.
BENİ HATIRLAYACAKLAR Mİ? .
«Tabii, tüylü surat.» dedi Nora. Çömelip onu kucakladı «Köpekler var oldukça, onlarla yaşamı paylaşacak insanlar da var oldukça, hepsi hatırlayacaklar seni.»
BİTTİ